

СТИВ МАРТИНИ КЛАСАЦИЈАТА

Превод от английски: Владимир Германов, 1998

chitanka.info

На Лиа и Меган

ПРОЛОГ

Сложи го пред дясното си око и затърси издайнически следи от топлина, неясен инфрачервен силует, който да се крие в сенките на палубата.

Старият оптичен прибор беше реликва от шейсетте. Би предпочел новите си очила за нощно виждане, но тях ги нямаше.

Една тръба на борда на кораба изпускате облак топла пара, която се виждаше като злокобна зелена пелена, като особена мъгла. Той свали прибора от окоето си, за да се ориентира, после отново продължи да търси, започвайки от мястото, до което беше стигнал — сто и осемдесеттонния кран, който стърчеше към небето от предната палуба.

— Виждаш ли я? — Другият стоеше до рамото му.

— Още не.

— Може вече да се е вмъкнала вътре.

— Не. — Би трябвало да прекоси откритата палуба и тогава нямаше как да не я види. — Някъде там е.

Продължи да оглежда палубата. Понякога попадате на светлина от кораба и изображението в окуляра припламваше. Той примижаваше и после започваше да търси отново.

— Смяташ ли, че той е на борда?

— Иначе тя не би дошла. — Мъжът с оптичесткия прибор не искаше да разговаря — уредът потрепваше и изображението се превръщаше в плетеница от неясни фосфоресциращи линии.

— Хайде просто да я хванем и да се махаме.

— Няма да е толкова лесно.

— Мислиш ли, че той е въоръжен?

— Не знам. — Не вярваше онзи да има оръжие. Не ги очакваше. Дори и да имаше обаче, щяха да се справят с него. — Какво е това?

— Кое?

— Ето там.

Престана да движи прибора и го насочи към светла зелена ивица, като луничка на нокът, която се показваше иззад едно брезентово покривало малко зад крана.

Аби Чандлис беше страшно изтощена. Инстинктът за оцеляване беше силен, но не безграничен. Беше уморена, а уморените хора допускат грешки. Вече бе допуснала грешка на летището и те я бяха видели. Животът ѝ бе в опасност и тя бягаше.

Бе се прилепила до студените стоманени плоскости на палубата, мокра до кости от мъглата и потта си. Криеше се в сенките на корабното оборудване и се опитваше да долови някакво движение.

Знаеше, че те са някъде там, между палетите и огромните стоманени контейнери, че дебнат и се ослушват. Не се лъжеше — беше ги видяла. Нещо по-лошо — те я бяха видели.

Придвижи се малко напред, бавно, клекнала, опряла ръце на стоманената повърхност на палубата, докато се скри зад купчина надуваеми спасителни лодки, покрити с брезент. По-нататък беше открито и нямаше как да не я забележат. Даваше си сметка, че рано или късно трябва да рискува. За да стигне средата на кораба, където бяха надстройките и вратата, водеща вътре.

Морган беше на този кораб. Трябваше да го намери. Да го предупреди. Знаеше, че ще го убият, както се бяха опитали да убият нея. Без да иска, ги беше довела при него.

Надежда ѝ даваше фактът, че Морган познаваше корабите. Щеше да се ориентира и в този и вероятно щеше да намери някакъв начин да се измъкнат незабелязано. Аби беше сигурна. Двамата щяха да се изплъзнат от мъжете на кея. След като предадат документите, всичко щеше да свърши. Онези двамата нямаше да спечелят нищо, ако ги убият. Когато информацията от тези документи станеше известна, а тя включваше и договорите, и авторските права, всичко щеше да свърши. Онези търсеха документите, само заради тях искаха да пречукат Морган. Без да си дава сметка, Аби го бе превърнала в мишена.

* * *

— Открих я. — Мъжът фокусира обектива.

— Сигурен ли си?

— Да. — Посочи към стъпалата на трапа, които се изкачваха от кея към предната палуба. Огледа мостика, за да провери има ли някой. Нямаше жива душа. — Хайде.

Спуснаха се по стълбата. Той пхна прибора в джоба си и последва другия зад редицата стоманени контейнери. Чувстваше грапавата дръжка на деветмилиметровата берета, мушната в колана на панталона му отзад.

Под огромния пристанищен кран бяха подредени контейнери, по два един върху друг, в очакване на докерите, които щяха да ги качат на друг кораб. Бяха между тях и „Куеста Верде“ и Аби нямаше как да ги види, докато се криеха в сенките им. Щяха да я пипнат, преди да гъкне. Най-важното беше да я изненадат.

Стигнаха до ъгъла на последния контейнер. Оттам до основата на трапа разстоянието беше около трийсет метра, без никакво прикритие. Тя би могла да ги види само в първите десет от тях, при това, ако знаеше накъде да гледа. После бордът на кораба щеше да ги скрие от полезрението ѝ. Оттам нататък нямаше да е трудно — нагоре по трапа, крадешком зад гърба ѝ...

— Първи ти — прошепна другият и го погледна.

Това беше негова работа, така че не възрази. Събу се. Дори гумените подметки вдигат шум по асфалт. Завърза връзките едни за други и окачи обувките на рамото си. Другият направи същото. После, без да се колебае, изскочи иззад контейнера и се втурна напред с разтуптяно сърце. Ако ги видеше или чуеше, щеше да изчезне — на един кораб има милион удобни прикрития.

Стигнаха до трапа безшумно, спряха и се послушаха. Чуваше се само монотонното боботене на спрелия кораб — двигател тук, генератор там, далечни ритмични звуци, несмуцавани от тропот на крака по палубата горе. Мъжът се обърна назад и направи знак на другия да го по-следва.

Вече не можеха да разговарят. Той тръгна първи — вземаше по две стъпала наведнъж, държеше се за металния парапет, много внимателно, защото можеше да се раздрънчи.

Оставаха му само десет стъпала до горния край — вратичката в борда, — когато чу трополенето зад гърба си. Обърна се и погледна.

Обувките на другия се бяха развързали — едната се удари още два пъти по стъпалата и падна на кея с меко тупване. Бе успял да задържи другата.

Тя бе потънала някъде в миналото, но шумът я върна към реалността. Обърна се рязко и погледна към стълбата отзад. Можеше да е безобиден, да се дължи на поклащането на кораба, но Аби не смяташе да проверява. Понесена от инстинкта си, тя хукна напред към високата надстройка, без да обръща внимание, че стъпките ѝ отекуват по металната палуба. Спусна се през прохода между борда и надстройката и блъсна първата врата. Беше заключена. Опита да вдигне резетата. Невъзможно. Бяха като замръзнали.

Сега чу стъпките някъде отзад, меки, приглушени. Приближаваха.

Продължи нататък. Следващата врата беше отворена — полутъмен коридор, осветен от една-единствена съвсем слаба крушка. Прекрачи прага с единия крак и се обърна, за да затвори вратата. Не успя да я помръдне.

Стъпките приближаваха. Аби надникна зад вратата — голяма метална кука, мушната в заварена за стоманената стена халка, я задържаше отворена. Освободи куката, обърна се и ги видя — два силуета, очертани от светлината на палубата. Тичаха.

Аби се дръпна навътре и затвори зад себе си. Засуети се с резетата и най-накрая успя да ги затвори едно по едно, общо четири дръжки. Проблемът беше в това, че онези можеха да ги отворят също толкова лесно от другата страна.

Увисна с цялата си тежест на горните две и с ужас видя как долните две се вдигат, почувства, че онези напъват вратата. Беше тежка и почти не помръдваше. Заеха се с горните две резета.

Силите ѝ я напускаха, поддържаше я само адреналинът. Дланите я боляха. Нямаше да издържи дълго и го знаеше. Обърна глава и опря лице на студената стомана. Вторачи се със зачервените си очи в стената и се замисли какво ли е да умреш. С тази мисъл в ума, видя нещо в ъгъла — голяма четка с дълга дървена дръжка, опряна до стената. Опита се да я достигне с крак, но не успя.

Мъжете продължаваха да се борят с дръжките на резетата — успяха да ги вдигнат почти догоре въпреки цялата ѝ тежест, но не им достигна съвсем малко и пуснаха. Тялото ѝ се свлече надолу, както бе увиснала на ръце. Това ѝ даде миг спокойствие и тя пусна едното резе. Онези веднага го отвориха. Сега врата се държеше на едно-единствено резе и то бавно, но сигурно се вдигаше, защото тя бе преместила тежестта си — противопоставяше им само силата си и битката бе безнадеждна.

Протегна свободната си ръка към четката и я сграбчи. Обърна я с дръжката към тавана и подпря резето, натисна я напред, докато заседна. Сега нямаше да е толкова лесно да отворят.

Продължаваха да натискат, но резето държеше.

Аби хукна по тъмния коридор, без да знае къде отива.

Вратата не помръдваше. Беше подпряна с нещо.

— Да потърсим друг вход. — Продължиха нататък. Следващите две врати бяха заключени, резетата не помръдваша. Стигнаха до осветен отвътре илюминатор — от другата страна се чуваха гласове. Надникнаха през кръглото стъкло и видяха малка каюта, в която разговаряха двама мъже. Този, който седеше с гръб към тях, беше с омаслени сини дрехи — явно работеше в машинното.

Приклекнаха, за да минат под илюминатора, и продължиха напред.

Малко по-нататък стигнаха до широк проход в основата на надстройката, който се простираше от левия до десния борд. Мъжът знаеше, че проходът свързва двата борда, защото беше служил в морската пехота. Изчака няколко секунди и влезе. Моряците го използваша, за да се придвижват по-бързо от единия до другия борд. Сега корабът беше закотвен на кея, по-голямата част от екипажа беше на сушата и проходът беше тъмен и пуст. Двамата хлътнаха вътре и след секунди се появиха от другата страна на надстройката.

След още няколко крачки в посока към носа намериха отворена врата и влязоха.

Първата експлозия повали Аби на колене в тъмния коридор. Ярка огнена мълния освети пространството, а някъде отдолу започна да нахлува дим. Запищяха сирени и алармени системи. Тя се изправи, но втората експлозия я запрати към стоманената стена. Остра болка проряза рамото ѝ. Ушите ѝ запищяха и тя се свлече на пода като парцалена кукла. Беше зашеметена, сетивата ѝ бяха парализирани, умът ѝ отказваше да работи. От металната повърхност на пода се надигна приятна топлина, която обгърна цялото ѝ тяло.

В ума ѝ затанцуваха образи като във филм на бавни обороти. Носеше се из сумрачните кътчета на съзнанието си, треперееща и изтощена, питаше се дали това е смъртта и напрягаше памет да си спомни кога точно я бе обзело онова желание да се откаже от самоличността си, какво я бе подтикнало да го стори.

1

Аби Чандлис приближаваше средна възраст и страдаше от притесненията, които изпитва почти всяка жена — че няма да остарее с достойнство.

Отражението в огледалото тази сутрин с нищо не намали страховете ѝ. Косата ѝ стърчеше във всички посоки, като бала слама след торнадо. Лицето ѝ беше все още хубаво, но под очите вече бяха пропъзтели множество бръчици. Беше като свещ, запалена от двата края.

Стройна и слабичка, приближаваше средата на живота си със скоростта на устремил се към земята метеор и с усещането, че съдбата ѝ ще е същата. Започваше да се чувства като жертва, която ще изгори на кладата в страна, където младостта е религия.

Отгоре на всичко тази сутрин бе закъсняла за работа. На бледата светлина на нощната лампа отвори гардероба и грабна първата дреха, която ѝ се строи топла и дълга. За днес нямаше работа в съда, само купчина документи върху бюрото в кантората.

Намъкна широката рокля през главата си и обу грубите обувки върху червените памучни чорапи. Не беше стилно, но пазеше от студа и ледените ветрове в Западен Вашингтон, където дните бяха къси, а нощите дълги.

Близо четирийсет минути ѝ бяха необходими в часа пик, за да измине седемте мили от дома до работното си място. Качи се до кантората си на седемнайсетия етаж на небостъргач, издигащ се на възвишение над залива Елиът. На юг се виждаше пристанището на Сиатъл.

Когато интеркомът иззвъня, тя подреждаше документите на бюрото си.

— Да.

— Една жена иска да те види.

— Помолих да не ме безпокоят.

— Настоява. Спомена някаква книга.

Изведнъж Аби почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Кой би могъл да дойде в кантората ѝ?

— Коя е тя?

— Не разбрах името. Да попитам ли?

Аби се замисли за момент.

— Не. Задръж я две минути и я пусни да влезе.

Аби не искаше да говорят за книгата във фирмата. Погледна надолу и си даде сметка, че не е облечена подходящо.

Грабна малкото огледалце и червилото от второто чекмедже на бюрото. След няколко секунди някой почука леко и вратата се отвори. Аби захвърли огледалцето и червилото.

— Мисис Чандлис? — Женският глас, който чу, не ѝ бе познат от телефона, но въпреки това накара косата на тила ѝ да настръхне.

— Да.

Жената беше висока, добре облечена, със скъпа кожена чанта. Прекоси стаята и протегна ръка.

— Аз съм Карла Оуенс. Миналата седмица сте разговаря ли с някого от нашата агенция.

Челюстта на Аби увисна и тя се вторачи в жената с празно изражение на лицето. Мина известно време, преди да се съвземе.

— А, да, разбира се. — Усмихна ѝ се лъчезарно, но я обзеха опасения. След това избърса разсеяно длани в роклята си и улови протегнатата ръка.

— Може ли да говорим тук, или да отидем другаде?

— Може, разбира се. Седнете. — Посочи един от столовете за клиенти.

Докато Оуенс се настаняваше, Аби се замисли притеснено за вида си — преждевременно посивелите кичури по слепоочията, дългата безформена рокля и грубите обувки ѝ придаваха вид на някаква вещица, дошла от прериите. Приглади косата си с надеждата да поправи впечатлението. Съжали, че днес няма работа в съда, защото иначе щеше да се облече по-добре.

— Може би смятате, че е глупаво да дойда чак дотук, особено след като вече са се обадили от агенцията ми.

На Аби и през ум не ѝ бе минавало, че Оуенс може да се появи тук. Преди пет дни някой от агенцията ѝ позвъни да търси Гейбъл Купър. Аби каза, че е извън града и че ще му предаде да се обади

веднага щом се върне. Смяташе, че ще си осигури още малко време, поне докато намери Купър. Сега обаче нещата се изплъзваха от контрол и за Аби нямаше връщане назад.

Карла Оуенс беше сред най-влиятелните литературни агенти в Ню Йорк, способна да извърши чудеса на пазара на писаното слово. Най-големите сделки с книги минаваха през ръцете ѝ. Тя посредничеше на президенти, автори на любовни романи, а напоследък и на папата в Рим — говореше се, че човек можел по-лесно да си уреди аудиенция при него, отколкото при Карла Оуенс.

От чантата ѝ стърчеше пакет и Аби го позна — пратка по „Федерал Експрес“, пропътувала много мили. Личеше ѝ.

— Всъщност имах път насам и реших да се отбия.

— Накъде?

— Ооо... бях в Лос Анджелис по работа. Прибирам се в Ню Йорк.

„Път насам“ за тази жена означаваше да обиколи цялата страна! Искаше на всяка цена да открие Купър и Аби го знаеше.

— Просто реших да се отбия — добави Оуенс и се огледа, сякаш очакваше да открие някаква следа от Купър. — Не знаех, че сте адвокатка.

— Ммм... Мисля, че забравих да го спомена.

— Мистър Купър клиент ли ви е?

— Просто приятел.

Това сякаш се хареса на посетителката ѝ.

— В града ли е?

— Не.

Това не ѝ хареса.

— По телефона казах, че той замина.

— Помислих си, че вече може да се е върнал.

— Съжалявам, че сте се отклонили толкова много от пътя си.

Казах на хората ви, че ще се обадя, когато се върне.

Оуенс въздъхна дълбоко, сякаш съжаляваше за напразното пътуване, опря лакти на бюрото и се усмихна на Аби.

— Да ви предложи ли малко кафе? — попита Аби. — Поне това мога да направя, след като сте дошли чак дотук.

— Да, благодаря.

Аби излезе и се върна с две чаши кафе. Оуенс беше извадила пакета от чантата си и го бе сложила на бюрото пред себе си. Беше в същия плик, в който Аби го бе изпратила преди близо две седмици.

— Великолепно е — отбеляза Оуенс и я погледна. — Мъж, който пише с такъв прелъстителен тон, притежава някаква абсолютна магия. И начинът, по който прониква в женската душа... — Оуенс извъртя очи към тавана. — Много важно е да поговоря с него. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Карла Оуенс не беше сигурна какво може да сподели с жената пред себе си. По принцип трябваше да е колкото се може по-малко. Кредото на литературния агент.

— Доколкото разбрах, мистър Купър ви е помолил да ми изпратите ръкописа, така ли е?

Аби преглътна мъчително. В представите ѝ това беше литературен еквивалент на война, а във всяка война първата жертва бе истината.

— Да — отвърна тя.

— Ако не го представлявате официално, мога ли да попитам какво правите?

— Понякога преписвам, понякога редактирам. Често разговаряме и обсъждаме идеи.

Оуенс разузнаваше. Опитваше се да разбере дали Аби играе важна роля в живота на Гейбъл Купър. След като не му беше адвокат, каква бе тогава?

Премери я с поглед. Аби приближаваше четирийсетте и беше доста привлекателна. Беше възможно дори да изглежда красива, но явно не полагаше грижи за външността си. Карла се опитваше да си представи двамата заедно. Малко редактиране, малко разтриване на гърба, работа до късно през нощта, която може да се превърне в ленива сутрин. Не беше изключено и да са любовници.

— Значи му сътрудничите?

— Не бих използвала тази дума.

Оуенс се усмихна, с което показва какво мисли.

— Да кажем, че сме само приятели. Понякога прекарваме времето си заедно. Когато си тръгва, ми казва къде отива и обикновено се връща.

— Разбирам. — Изведнъж усмивката на Карла стана още по-широка. Аби трябваше да влезе в сметката. Може би пък пътуването не беше напразно. След като нямаше начин да спечели в момента самия Купър, Аби беше следващата възможност, също добра.

Двете жени седяха пред чашите си и се преценяваха взаимно.

— Знаете ли къде е мистър Купър? — Оуенс би могла да го открие сама.

— Последния път се обади от Мексико.

— Обширен район.

— Някъде близо до, Канкун е.

Малко по-точно? Дали да попита за име на град? Карла не беше сигурна.

— На курорт ли е?

— Не. Гейбъл мрази курортите. Хора около басейн се пекат върху бетон. Из пуцинаците е. Някъде на полуостров Юкатан. — Явно нямаше начин да го намери.

Оуенс отпи глътка кафе и се замисли над следващия си въпрос.

— И какво прави там?

— Събира материал за следващата си книга.

— Работи върху нова книга?

Аби кимна.

— Като тази ли? — Оуенс докосна пакета на масата пред себе си, сякаш той притежаваше целебни свойства.

Аби отново кимна.

— Ужасно важно е да поговорим — каза Оуенс. — Защо не опитаме да се свържем с него? Може би тази вечер? Нямам нищо против да остана един ден. Ще платя разговора.

Аби поклати глава.

— Не, не. Само ще си загубим времето. За да го открием, ще трябва да позвъним на няколко места. Ако е там, където си мисля... наоколо няма телефон. Освен това, когато работи, не обича да го безпокоят.

— Когато чуе това, което имам да му кажа, ще се зарадва, че го безпокоя, повярвайте ми.

Аби погледна изпитателно посетителката си.

— Може би някой издател проявява интерес към ръкописа? — Адвокатът влизаше в действие.

— Да речем. Подробности обаче трябва да съобщя лично на мистър Купър.

— Разбирам. — Аби бе провалила всичко, бе се отклонила от първоначалната си версия. Оуенс я бе изненадала с появата си в офиса. Ако представляваше интересите на Купър като адвокат, щеше да има право да задава въпроси. Оуенс я бе изненадал с появата си в офиса. Ако представляваше интересите на Купър като адвокат, щеше да има право да задава въпроси. Оуенс обаче я бе накарала да признае, че нямат юридически отношения. Сякаш ѝ бе взела ключа от собствения ѝ сейф в банката. За да разбере какво има в него, най-напред трябваше да осигури Купър.

— Често ли прави така? — попита Карла.

Аби я погледна въпросително.

— Мистър Купър. Често ли изчезва по този начин?

— Понякога.

— Обикновено колко време отсъства?

— Зависи. Понякога месец, понякога повече.

Оуенс промърмори нещо под носа си, което прозвуча като ругатня.

— Все трябва да има някаква връзка с него — каза тя глас но. Би трябвало да е адвокат — всеки неин отговор пораждаше нов въпрос. — Какво би станало, ако се случи нещо лошо? Няма ли семейство?

Аби замислено повдигна вежди и сви рамене.

— Мисля, че има сестра някъде в Калифорния. Гейбъл не говори много за нея. — Ако Аби имаше някаква дарба, това беше способността ѝ да измисля.

— Имате ли името или телефонния ѝ номер?

Аби поклати глава.

— Смятате ли, че името ѝ може да е записано на компютъра му?
— Намекваше за тършуване в личните му вещи.

— Гейбъл държи всичките си телефонни номера и имена на листчета хартия в джобовете си. Редът не е неговата стихия.

Оуенс прие сведението без въпроси.

— А това истинско ли е?

— Кое?

— Името му.

Аби се замисли за момент, после призна:

— Псевдоним е. — Сви рамене. — Обича старите филми. Златната епоха на киното. Взе имената на двамата си любими актьори. — Направи физиономия, която сякаш казваше: „Детинщина, но какво да се прави?“

— Така си и мислех, как е истинското му име?

— О, не. — Аби започна да клати енергично глава, най-напред леко, после по-категорично. — Не мога да ви го кажа. Не и преди да говоря с него. Знам, че много ще се ядоса, ако го направя.

Оуенс бе проверила в няколко издателски справочника и големи каталози, за да види дали Гейбъл Купър е автор и на други книги. Не беше.

Нежеланието на Аби да каже истинското му име подхрани още повече теорията на Оуенс защо той не иска то да стане известно. Ако се оказеше права, ръкописът щеше да струва много повече, отколкото си представяха.

— Разкажете ми за него — подкани я Оуенс. Искаше да спечели време и да измъкне някаква информация. Чакаше Аби да изпусне нещо.

— Какво има да се разказва?

— На колко години е? Хубав ли е?

Макар че Карла не забеляза, в очите на Аби за миг се появи студен, мрачен отблясък. Бяха навлезли в опасна територия. Сега Аби беше сигурна, че е постъпила правилно.

— Това важно ли е?

— О, не ме разбирайте погрешно. Книгата е чудесна. Сигурна съм, че ще намерим ентузиазирани издател.

— И ако Гейбъл е хубав, това ще му помогне, така ли?

Лицето на Оуенс изразяваше милион неща, сумата от които се равняваше на „да“.

— За телевизията и рекламните плакати е важно. Помага — отговори тя. — Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Ние търсим таланти, а книгата му е великолепно четиво...

— Но малко бицепси и бели зъби няма да навредят, на ли? — Аби се усмихна искрено, като жена на жена. Може да се обличаше като селянка, но не беше такава.

Оуенс показа с мимика, че е съгласна, и й намигна. Двете се засмяха. Аби почувства мускулите на лицето си твърди като стомана.

— Знаете ли, всъщност нямам представа на колко години е. Не говори за тези неща. Празнувахме му няколко рождени дни, но досега не е казал колко трябва да са свещичките.

— Звучи ми като държавна тайна — отбеляза Оуенс.

— Припишете го на суетата — отвърна Аби.

— А по ваша преценка? Петдесет? — Оуенс навлезе в това море от несигурност с надеждата да не е много дълбоко.

— Не, не. Наближава четирийсетте. Най-много четирийсет и една-две.

По лицето на Карла разцъфтя облекчение.

— Женил ли се е? — Все още не навлизаше навътре.

— Два пъти. — Значи поне две жени го бяха харесали като добра партия.

— Хубав ли е? — Най-накрая направи крачка напред.

— Много. Всъщност преди години беше фотомодел — от говори Аби.

Оуенс ококори очи.

— Няма ли снимки?

Без да съобрази, Аби си бе поставила още един капан. — Сигурна съм, че има. За жалост не са при мен. Мисля, че когато се върне, ще ви ги изпрати с удоволствие. Оуенс подкани за още подробности.

— Мургав. Около метър и осемдесет — каза Аби.

— Като куклата Кен, приятелят на Барби.

— Само че куклите Кен не изглеждат опасни — отбеляза Аби.

— За разлика от него. Наистина ли?

— Да. И е много сладкодумен. Убедителен.

— Говори както пише?

— Може да се каже.

На лицето на Карла Оуенс се изписа задоволство. Пътуването в края на краищата не беше напразно.

— Изгарям от нетърпение да го видя на живо — каза тя.

— От плът и кръв — кимна Аби.

— Така да се каже.

Двете се засмяха. Този път Аби малко по-силно.

Засега литературната агентка удряше на камък. Купър отсъстваше и нямаше начин да се свърже с него, освен чрез тази жена,

която не ѝ казваше кой знае колко.

— Аби... можем ли да си говорим на „ти“? — Оуенс изведнъж протегна ръка и улови дланта на Аби, сякаш да я убеди в значимостта на момента. — Предполагам, че знаеш нещичко за агенцията ми? Имам предвид... след като си адвокатка, си ни проверила и тъй нататък, нали?

Аби знаеше много — всичко, което бе успяла да намери по Интернет. Знаеше например, че Карла Оуенс поддържа връзки с една от агенциите за таланти в Холивуд, която на свой ред имаше договори с някои от най-касовите кинозвезди. Масовите забавления се бяха превърнали в храна, сервирана на порции от агенциите, които контролираха целия бизнес. Ако успееш да надникнеш в шатрата, им, можеш да дръпнеш стол и да се настаниш на масата. Ръкописът не бе попаднал при „Оуенс и сътрудници“ случайно.

— Знам едно-друго — излъга тя.

— Подбираме клиентите си много внимателно. Имаме много малко, обикновено около десет, не повече. Всичките са много големи. — Изреди няколко имена. Автори, които, ако кихнат, целият издателски бизнес настива. — Обикновено не приемаме хора, които нямат доказани качества или по не три-четири значими бестселъра зад гърба си.

— Това трябва да е много хубаво за вас — каза Аби.

Оуенс ѝ се усмихна. Двете говореха на един и същи език.

— Поради контактите и влиянието на нашата агенция най-често успяваме да изведем тези автори на следващото, по-високо ниво. — Оуенс имаше предвид стратосферата, където продажбите на авторски права за книги и филми нарастваха в геометрична прогресия. — Говоря всичко това въз основа на прочетеното. — Тя потупа пакета върху бюрото. — Бихме могли да дадем едно рамо на приятеля ти и да го поставим в много изгодна позиция. — Повдигна вежди в очакване.

— Разбирам. — Аби отпи глътка кафе и се замисли за късмета на приятеля си. Трябва някой да ти даде едно рамо в този живот. Оуенс затърси нещо в чантата си.

— Ще бъда в офиса си в Ню Йорк. — След това се протегна и пхна в ръката на Аби купчинка визитни картички, сякаш трябваше да облепи с тях стените, за да не забрави телефонния ѝ номер. — Телефонът ми. — Посочи една от картичките. — Смяташ ли, че ще

можеш да намериш мистър Купър бързо? Времето е от особена важност. Появяват се възможности и ако не реагираме бързо, можем да ги пропуснем. Разбираш ли?

Оуенс се безпокоеше за собствените си възможности, за върволицата от акули — конкурентите, които щяха да доплуват, ако се разбереше, че Купър няма литературен агент.

— Мога да опитам — кимна Аби.

— Не е достатъчно. Трябва да го намериш. Важно е. За кариерата му. За живота му. От този момент нататък ние сме от един отбор, Аби. Ти и аз. Ти го намери, аз ще го представлявам.

Ха, помисли си Аби. Ще получавам ли процент? Ако Оуенс държеше някаква стара дреха на Купър, в този момент беше готова да я поднесе под носа на Аби, за да запомни миризмата.

— О... ще се върне — каза Аби.

— Да, но навреме ли? — попита Оуенс.

— Може би, ако ми кажеш точно за какво става дума... С колко време разполагам?

— Всяка минута е ценна. Не мога да ти кажа повече, но, повярвай ми, това е най-голямата сделка в живота му. Надявам се, че разбираш.

След като разпали любопитството на домакинята, Оуенс закопча чантата си и стана.

— Важно е. Това вече ти е известно.

Стисна ръката на Аби и се отправи към вратата. Стигна до нея, обърна се и пусна широка, ослепителна усмивка.

— Твоят мистър Купър, изглежда, е страхотен. Нямам търпение да се запозная с него.

След това излезе и затвори вратата, така че не чу какво каза Аби.

— Аз също, драга моя.

2

Джак стоеше пред огледалото в банята до кабинета си у дома, почесваше малката трапчинка на брадичката си и оглеждаше небръснатата си челюст. Нещо го безпокоеше. Един-единствен бял косъм се бе появил сред тъмнокестенявите кичури зад едното му слепоочие. На неговата възраст би могъл да има много повече. Животът на Джак обаче бе като че ли омагьосан във всяко едно отношение, освен едно — това, което единствено имаше значение за него в момента.

Беше гол до кръста, строен и силен, с тен, който бе получил след петдневен престой на Бахамските острови, предприет, за да убие болката и объркването от непрекъснатите провали. Топлият пясък и слънчевите лъчи винаги повдигаха духа му. Младите момичета по бикини, с тен като неговия, също не можеха да навредят.

Сега обаче отново беше в Кофин Пойнт, в реалния живот, а той в момента беше отчайващ.

Откъсна белия косъм от слепоочието си и го пусна в умивалника, после се качи на кантара и погледна стрелката. Килограм и половина по-малко. В тропиците винаги отслабваше. Животът не беше справедлив и Джак се оказваше на страната на победителите по-често, отколкото имаше право. Утешаваше се с безумната мисъл, че ако попадне в ада — а това никак не бе невероятно при начина му на живот, — дори и на това горещо място щеше да живее порочно, да покорява най-красивите жени и да не наддава прекалено много.

Погледна светещия циферблат на водолазния си часовник. Седем и половина. Избръсна се, среса косата си, облече бяло поло и застана пред големите прозорци на кабинета си. Отвъд двора и блатата се виждаше двумачтово корабче, което пореше водата във виещите се канали и напредваше срещу прилива, към Хилтън Хед.

Погледна бялата дъсчена ограда, която отделяше двора му от блатото. Боята ѝ се белеше. Старата плантаторска къща бе видяла и по-

добри дни. Джак имаше пари да я ремонтира, но му липсваше желание.

Отиде до бюрото и дълго време чисто и просто гледа повърхността му. Там, в средата, подпряно на попивателната с кожени ръбове, беше писмото, грубо разкъсано в горния край. Беше дошло тази сутрин — петото за два месеца.

Взе го и го прочете още веднъж — беше само пет реда, — после го сгъна внимателно и го прибра в плика. Излезе от стаята и се спусна по стълбата.

В антрето спря, колкото да отвори чекмеджето на старинния шкаф и да извади деветмилиметрова берета. Бръкна малко по-навътре и извади пълнителя, зареден с петнайсет патрона. Пъхна го на мястото му, после мушна пистолета в колана си отзад на кръста. Сега вече закрачи бързо, без колебание. Мина през кухнята и излезе през задната врата в двора.

Почувства солената миризма на морските ветрове, докато минаваше покрай плетените столове и засенчената с чадър маса. Стигна до дървената ограда и спря като замаян. Капчица пот потече от темето му, надолу по тила, в яката на ризата. Погледна корабчето в далечината и в продължение на няколко минути остана на място, като вкаменен, опрял ръце на коловете, потънал в мисли. После почти машинално извади писмото и го мушна в пролуката между една подпора и дъската от оградата. Свободният му край затрептя от вятъра. Джак го изгледа продължително, като хипнотизиран, и се отдалечи, сякаш правеше последен опит да избяга от лошите новини, които съдържаше писмото.

Върна се до масата, извади пистолета и го остави отгоре. Седна на един стол и се загледа в пространството. Остана така повече от пет минути.

Най-накрая взе пистолета, освободи предпазителя с палец, така че се показаха червените точки. Зареди патрон в цевта, после бавно вдигна пистолета към устата си, така че би могъл да докосне мерника с език.

Насочи оръжието напред, натисна спусъка и изстреля пет куршума. Трясъкът подплаши птиците, които мигом изхвърчаха от дърветата. Прицели се отново и изпразни пълнителя.

На петдесетина метра от него се разлетяха късчета надупчена хартия и паднаха пред оградата върху купчинката листчета с имена и търговски марки на десетина книгоиздатели. Когато му отказваха, Джак винаги се целеше в запазения знак на компанията в горния ляв ъгъл на плика.

3

— Мога ли да те видя за минутка? — Аби надникна през вратата на кабинета.

Морган Спенсър седеше зад голямо дъбово бюро, върху което нямаше нищо. Той пусна документа, който четеше, вдигна очилата си и се усмихна.

— Влез и затвори вратата. — Бръкна в чекмеджето на бюрото си и извади пачка листове, пристегнати с гумена лента. — Както казват в занаята, дължиш ми съня за една нощ.

— Какво ще кажеш?

— Добро е.

Спенсър беше нещо като пробен камък, един от малкото, на чието мнение Аби държеше. Не умееше да пише, но пък имаше точно око.

— Кой е този Купър в края на краищата?

— Тъкмо за това исках да поговорим.

Морган разполагаше с остроумна забележка и пламъче в очите за всяка ситуация. Обичаше ирландския хумор и всички филми, в които играе Питър О'Тул. Всъщност нещо във вида му напомняше на Аби за актьора на по-ранна възраст. Беше само осем години по-стар от нея, но с цяло поколение по-мъдър. Беше неин отец изповедник, вуйчото, когото никога не бе имала.

Бяха работили заедно по няколко дела. При все по-ожесточената конкуренция във фирмата той я бе взел под крилото си и ѝ бе предложил защита от копията и стрелите на кариеристите. Проблемът бе, че напоследък Морган губеше способността си да защити когото и да било, дори самия себе си. Фирмата бе прихванала болестния стремеж да намалява персонала.

Аби забеляза, че Морган четеше един документ, наречен „Книгата“. По същество това беше споразумението между съдружниците относно вътрешната организация.

— Какво има?

— Спречкахме се с Кътлър.

Луис Кътлър, чернокож американец, беше новоназначеният управляващ съдружник, издигнат от група млади безскрупулни кариеристи, чийто единствен стремеж беше да контролират всичко и да увеличават собствените си печалби. Консултантите по мениджмънта бяха кимнали одобрително и Кътлър бе избран от съдружниците, за да се справи със секретарките и служителите, чийто глас и без това не се чуваше. За тези пренебрегнати наемници ставаше още по-трудно да твърдят, че са им били раздадени белязани карти.

— Този невзрачен глупак иска да намали премията ми — обясни Спенсър. — Можеш ли да го повярваш? След двайсет години ме третират като обикновен сътрудник. Нещата обаче са написана черно на бяло. Ето тук. — Посочи един пасаж от документа. — Дяловете са „Pro rata“. На литературен английски.

— Това е латински, Морган.

— Затова не обичам адвокатите. Вечно ровят в подробностите.

Силните на деня, всички на по-малко от четирийсет, бяха завършили един и същи правен университет в щата Вашингтон. В бизнеса действаха като тайно братство — сплотено и затворено. Никаква милост за външни хора.

Както и Аби, Спенсър беше учил извън щата. Беше работил във фирмата двайсет години, но тези, с които бе започнал, вече бяха пенсионирани или работеха другаде, а икономическите условия в юридическите фирми се бяха променили. Специалността, в която се бе усъвършенствал повече от две десетилетия — морско право, — преживяваше тежки времена.

— Проклет да съм, ако ги оставя да си развяват байрака безнаказано. Имам една изненада за това копеле. — Говореше за Кътлър. — Още не знае какво съм му приготвил.

Спенсър не се ядосваше лесно или пък умееше да прикрива гнева си добре. Аби видя познатите признаци — леко зачервено лице, потрепващ по плота на бюрото показалец. По принцип беше тих, но опасен. Аби никога не се бе карала с него, така че не бе изпитала жилото му, макар и да бе виждала няколко пъти да пуска отровата си в съда. Трябваше да те обгърне с усмивка, за да почувстваш колко безмилостен всъщност може да бъде.

— Може би не дойдох в подходящ момент — каза Аби.

— Не, не. Какво има?

— Ти си имаш свои проблеми.

— Така е, но твоите винаги са по-малки. Днес изглеждаш чудесно. Защо не дойдеш при мен, за да те направя почтена жена? — Морган се шегуваше, но само донякъде.

Аби се усмихна, а Морган засия. Проблемът във взаимоотношенията им бе в това, че Морган се надяваше на нещо повече от приятелство, а Аби — не.

Преди време бе решила да не се кандидатира за съдружник във фирмата. В колежа бе учила това, което обичаше — литература, — но всички познати я уверяваха, че писането на думи не носи пари. Пазарът на работна сила беше разкъсан от несигурност и тя бе сключила сделка с дявола — в университета записа право. Сега плащаше цената.

Мразеше професията си. Добрите адвокати обичат сраженията. Непрестанните конфликти с противниковата страна, със съдиите и дори с клиентите повишават адреналина на добрия професионалист в съдебната зала. За Аби тези неща причиняваха само язва на стомаха.

Единственото ѝ спасение бяха нощите, когато следваше мечтата си с ревността на мисионер. В продължение на осем години бе написала три романа. Бяха добри. Имаха литературни достойнства. Единият от тях ѝ донесе награда. Издаде ги малка фирма в Ню Йорк, а редакторът ѝ написа солидни отзиви и похвали. Без нужните промоции и маркетинг обаче книгите ѝ бяха сполетени от съдбата на по-голямата част от художествената литература в страната — умряха по рафтовете.

Когато стана модно адвокатите да пишат романи, всичките ѝ приятели започнаха да я съветват да напише юридически трилър. Бяха същите приятели, които я бяха съветвали да завърши право. Аби не им обърна внимание. Писането — такова, каквото искаше тя — за нея беше бягство от професията ѝ.

— Миналата година не беше ли на един семинар за интелектуалната собственост и авторското право? — попита Аби.

— Да — кимна Морган. — В университета на Южна Калифорния. Пращат ме на екзотичните места. Кътлър беше четири дни в Белиз на семинар по данъчно право и се върна със суперлюксов кораб. За мен останаха два дни в Лос Анджелис.

— Искаш ли клиент?

— Разбира се. — Погледна я през рамо, защото вече търсеше материалите в библиотеката. — Някъде тук са. — Затършува в чекмеджетата на съседния шкаф. — Програмата и няколко книги. Дано ги открия. Какво ти трябва?

— Регистрацията на авторски права. Не съм го правила до сега.

— О, няма проблем.

— Занимавал ли си се с такива неща?

— Попълва се прост формуляр — отвърна той. — Дори мисля, че имам един в материалите от семинара. За кого е?

— За мен.

Морган се обърна рязко и я изгледа озадачено.

— Пак ли пишеш?

Аби кимна.

— Е, радвам се за теб. — Той отново се обърна към шкафа. — Ще ми се да можех и аз. Ти пишеш лъжи и за това ти плащат. Аз лъжа в съда, устно, и това се нарича лъжесвидетелство.

— Това не са лъжи, Морган. Нарича се художествена измислица.

— Така е.

Преди година издателят на Аби бе купен от по-голяма фирма. При реорганизацията уволниха редактора ѝ и отхвърлиха следващия ѝ ръкопис, като изтъкнаха няколко не особено ясни причини, които, общо взето, се свеждаха до един-единствен факт — в издателския бизнес Аби вече беше похабена стока, име, което се е провалило. В света на книгоиздаването беше по-добре да си никому неизвестен автор, отколкото да си извършил смъртния грях да не влезеш в класацията на бестселърите. Класацията беше всичко. Посланието беше повече от ясно — Аби трябваше да пресъздаде себе си.

Бившият ѝ литературен агент, дребен играч, който работеше сам в един апартамент в Манхатън, бе предложил ръкописа ѝ на още двама издатели. Единият провери как са се продавали предишните ѝ книги и отказа. Другият отпрати изумително изискване — преди да решат дали да издадат книгата, трябвало да видят снимка на авторката.

Аби се слиса. Агентът обясни, че напоследък това ставало все по-често срещана практика. След като влагат пари в някоя книга, издателите искали да знаят дали авторът би могъл да изнесе на плещите си товара на телевизионните дискусии, ако книгата предизвика някакъв интерес, дали физиономията му ще може да бъде

използвана в печатните реклами и така нататък. Или само ще влоши нещата.

На Аби тая работа не ѝ се хареса. Не толкова заради обидата, колкото заради това, че се страхуваше. Съгласи се, защото нямаше алтернатива. След седмица изпрати снимка и ръкописът ѝ бе отхвърлен. Разбира се, не можеше да е сигурна за причината — дали книгата или видът ѝ бяха наклонили везните, — но вече не беше в първа младост и личната ѝ неувереност като жена на средна възраст оказваше силно влияние. Така че сега бе взела решение за себе си.

— Поне единият от двамата ни прави нещо, което му доставя удоволствие — отбеляза Морган.

— Работата ти доставя удоволствие, Морган — каза Аби. — Оплакваш се, но ти харесва.

— Ще ми достави повече удоволствие, ако някой изхвърли тези надути тъпащи през прозореца. — Разбира се, имаше предвид Кътлър и антуража му.

Докато Морган тършуваше из чекмеджетата, Аби огледа кабинета. В ъгъла имаше голяма метална кутия колкото ораторски пулт, с ръчка и измервателен уред. Това беше телеграфен апарат, свален от бракуван кораб на негов клиент. Дори положението, в което бе оставена ръчката, бе показателно за Морган и кариерата му. Беше в положение „стоп“.

— Мислех, че издателите се занимават с авторските права.

— Още нямам издател.

— А защо не почакаш, докато не продадеш книгата? Нека те ги защитават.

— Малко по-сложно е. Представям я под псевдоним — каза Аби.

— Хм. — Морган се обърна и я погледна.

— Гейбъл Купър — добави Аби.

— Значи ти си написала онова?

— Не се прави на изненадан. Умея да пиша.

— Не, нямах предвид това. Просто никога не бих се досетил. Твоите книги бяха други.

— Искаш да кажеш, че в тях няма действие. Няма и кой знае какъв сюжет.

— Да. Отчасти — съгласи се Морган. — Тази обаче те грабва и не ти дава да я оставиш. Не се шегувам. Не спях две нощи. Кътлър ти

дължи живота си. Ако не бях толкова недоспал, щях да го ликвидирам на срещата тази сутрин.

Аби се засмя.

С течение на времето агентът ѝ бе започнал да се измъква, да не отговаря на обажданията ѝ. Това я бе изумило. Винаги бе смятала, че писането дава някаква сигурност. Притежаваше нужния талант. Нима имаше значение на колко години е и как изглежда? Идеята, че би могла да пише до дълбока старост, бе утеха. Смяташе, че най-важното са мислите ѝ и способността да ги облича в думи. Сега всичко това бе разбито на пух и прах.

Аби обаче не беше малодушна. Не криеше гнева си. В крехкия свят на художествената литература проявяваше упорство и бе готова да рискува по своему. Такъв бе целият ѝ живот. Болезнено независимият дух и готовността да поема рискове дължеше на покойния си баща. Заради него продължаваше да пише, заради него продължаваше това несигурно приключение през тъмните студени нощи. И то я бе накарало да се заеме с безумието, което вършеше в момента.

— Защо не използваш собственото си име? — попита Морган.

— Имам си причини.

— И какви са те? — погледна я той.

— *Мои* си причини.

Морган поклати глава.

Аби се запита дали е потърсила помощ от когото трябва. Някой непознат би задавал по-малко въпроси.

— Въпреки това издателят пак ще вземе правата за ръкописа.

— Знам. Искам обаче и права на мое име.

Морган я изглежда.

— Освен това искам да го направя неофициално. — Имаше предвид, че услугата няма да мине през фирмата. — Ще ти платя лично.

— Не бъде глупава. — Морган продължи да рови из папките, за да намери материалите. След секунда вдигна очи. — Всъщност можеш да ми платиш. Искам да знам защо го правиш. Защо използваш псевдоним?

— Защото не искам никой да разбере, че съм го писала аз.

— Романът е чудесен — отбеляза Морган.

— Романът е безсрамно комерсиален и е написан по безсрамно комерсиален начин — отвърна Аби. — Знам го.

— Говориш, сякаш не е твое създание. Вероятно не е високо изкуство, но ти казвам, че не можах да го оставя. Не би трябвало да се срамуваш.

— Не се срамувам. Имам си причини. Може ли да не говорим повече за това?

— Само ако не искаш да ме преметнеш с хонорара ми.

Аби доби отчаян вид.

— Добре. Ще ти кажа. Само че не бива да излиза от тази стая. Обещавах ли?

— Адвокатска тайна. Професионална етика и всичко останало.

— Добре. Не смятам да казвам на когото и да било, че аз съм авторът. На агента, на издателя... на никого. Убедена съм, че за книгата ще е по-добре, ако мен ме няма.

— Доста жестока си към себе си — каза Морган.

— Не съм. Те са жестоки. — „Те“ бяха големите издатели от Ню Йорк. — Ако се подпиша със собственото си име, няма да купят ръкописа. Няма да си помръднат пръста, а аз определено искам книгата да получи своя шанс.

— Рано или късно ще трябва да се срещнеш с тях. Не искат ли снимка за корицата?

— Искат.

— Какво ще правиш тогава?

— Ще им дам чужда снимка. На мъж — отговори Аби.

Морган я погледна и заклати глава. Не вярваше на ушите си.

— Ти си красива жена.

— Наближавам четирийсет. Освен това някой мъж, особено ако е хубав, по-лесно ще привлече вниманието им.

— Кой? — попита Морган.

— Още не знам.

— Ти си побъркана. Моля те, кажи ми, че все още не си предприела нищо в този дух! Тоест не си говорила с издател, нали?

— Само с агент. Струва ми се обаче, че са намерили издател.

— Какво му каза?

— Не е мъж, а жена. Казах й, че Гейбъл Купър е заминал някъде, за да работи на спокойствие. Задачата ми в момента е да го открия.

— И тя ти повярва?

— Казах ѝ още, че изглежда опасен. Тя иска книгата. Искан Гейбъл Купър. Искан всичко. Смятам да ѝ го дам.

Морган опря глава на ръцете си и започна да я клати с удивление.

— Няма нищо незаконно, Морган. Просто няма.

— Само малка измама — отбеляза той.

— Хората непрекъснато използват псевдоними.

— О, да. Хората използват псевдоними. Само че в твоя случай... смяташ да покажеш физиономия, нали?

— Искат бицепси и бели зъби. Ще им ги осигуря. Младост и красота. Ще се изръсят добре.

— Наистина ли мислиш, че на мъж са готови да платят повече?

— На млад мъж. Красавец. Обзалагам се на каквото искаш.

— Защо?

— Попитай тях. Освен това нещата не опират само до пола. Аз имам книги, които са се провалили на пазара. Дори не са се доближили до класацията. От такъв автор не става звезда. Няма начин. В този бизнес получаваш начална скорост, ако те открият. Искат нови лица, за да могат да обявят пред света, че са тяхно откритие.

— Само че в твоя случай...

— Давам им стегнат задник, за да се съгласят.

— Ще те спукат от съдебни дела.

— За какво?

— За измама например.

— Няма.

— Защо?

— Защото, за да докажат измама, ще трябва да докажат нанесени щети. Това значи да заявят, че на мен, жената, са щели да платят по-малко, отколкото на красавеца, който съм им представила.

Морган се замисли за момент и се усмихна.

— Дискриминация.

Аби кимна.

— Ще трябва да го признаят.

— Ще се изправят пред нож с две остриета — каза Морган.

— По едно острие за всяка буза — добави Аби. — Освен това, ако книгата има успех, защо им е да ме съдят? А ако мине и замине, на кого му пука? Няма да има за какво да претендират.

Морган беше възхитен от хитростта ѝ. Беше обмислила всичко. Явно притежаваше и други качества, освен писателския талант. Беше по-добър адвокат, отколкото бе смятал.

— Не се ли притесняваш, че някой друг ще отнесе лаврите за твоя труд?

— Само до излизането на изданието с меки корици — от върна Аби.

— После какво?

— После ще кажа истината.

— И мислиш, че ще ти позволят?

— А как могат да ме спрат? Ако направя всичко както трябва, ако регистрирам авторските права на свое име... Или пък покажа договор с този, когото ще представя за Гейбъл Купър. Няма да имат избор.

Морган не можеше да не признае, че звучи забавно. Много по-забавно от адвокатската практика.

— Може би аз ще мога да го направя. Имам предвид, да стана Гейбъл Купър.

Аби не знаеше как да му го каже, но Морган го прочете в очите ѝ. Нямаше нужда да обяснява.

— Знам. Тлъстини където не трябва. Косата ми започва да оредява.

Вдигна ръка и разроши четината на тила си.

— Сега кой проявява жестокост спрямо кого? — попита Аби. — Не, не искам да те замесвам.

— Разбирам. Просто искаш от мен да ти помогна да планираш измамата. Не искаш да я извърша.

— Може ли да стане? Можеш ли да регистрираш авторското ми право и да им попречиш да ме открият?

Морган се замисли.

— Струва ми се, че да. Някой друг знае ли какво си намислила?

— Само трима души — отговори Аби след малко.

— Кои?

— Ти, аз и Тери. Наложих се да дойде при мен за известно време, така че ѝ казах. — Аби и Тереза Дженрико бяха приятелки още от гимназията.

— Продължава ли да я бие?

Аби кимна.

— Какъв кретен! — Морган имаше предвид Джоуи Дженрико, охладнелият съпруг на Тери. Двете жени и Морган няколко пъти се бяха отбивали на чашка след работа в едно барче зад ъгъла. — Заслужава куршум в главата.

— Да не би да предлагаш услугите си?

— Познавам някои подходящи хора. — Морган изви носа си на една страна с показалец, за да заприлича на боксьор тежка категория с размазана физиономия. — Може да стане много дискретно. Могат уж да го блъснат с камион, докато спи в леглото си. Какво е за нас някаква си касапница, след като вече се занимаваме с измами? — намигна ѝ той.

Аби го погледна и се засмя. Морган си записа нещо.

— Не си казвала на никой друг, нали?

— Ще трябва да научи още един човек.

— Кой?

— Гейбъл Купър.

Не изглеждаше зле — мургав, с едва набола брада. От друга страна обаче, беше късен следобед. Служителката го изгледа объркано, както младо момиче гледа по-възрастен мъж, при това хубав.

— Мога ли да ви помогна? — попита го тя.

— Търся Абигейл Чандлис.

— Не зная дали е тук. Как се казвате?

— Джоуи Дженрико.

— По какъв повод?

— За повода искам да говоря с Чандлис.

— Не... имах предвид свързано ли е с някое дело във фирмата...

— Да. Развода ми.

— Наш клиент ли сте?

— Не. Вашите хора представляват жена ми.

— О... един момент. — Червените сигнални светлини вече светеха в главата на момичето. През последните няколко го дини разни гневни съпрузи бяха изстреляли в големите юридически фирми предостатъчно куршуми, за да се наложи служителките в приемните им да преминат по-сериозно обучение от Националната гвардия. Момичето натисна бутона под бюрото, за да сигнализира на охраната

на първия етаж — жълтия бутон, който означаваше, че трябва да се качат без извадени пистолети. Продължавайки да се усмихва, тя по търси с очи издутини под сакото на посетителя, но не откри нищо.

— Веднага ще дойде.

Натисна копчето на интеркома, за да се обади, но не на Аби. Специалистите по сигурността им бяха обяснили, че в никакъв случай не трябва да викат адвоката, който се занимава със случая. Ако се появише Аби, би могла да се превърне в дивеч за отстрел.

Само след секунда в приемната влезе млад мъж с костюм и вратовръзка, висок близо два метра.

— Мога ли да ви помогна?

Дан Лъндън беше бивш полицай и настоящ адвокат. Навремето беше футболист от отбора на Вашингтонския университет, който бе станал национален шампион и непрекъснато побеждаваше. Сега отговаряше за вътрешната сигурност във фирмата.

— Да... — Размерите на младежа бяха предостатъчни, за да накарат Джоуи да се замисли. — Търся един от адвокатите ви.

— Аз също съм адвокат — каза Лъндън. Джоуи не си бе представял, че има адвокати с такива габарити.

— Да, но аз търся Аби Чандлис.

— Боя се, че тя не е тук в момента.

— Аха. — Джоуи се зачуди дали Тереза не излиза с този тип. Един приятел му беше казал, че я е виждал в ресторант с някакъв колега. Щеше му се да скрита нечий задник, но ако трябваше да се справи с този, му беше нужен булдозер.

— Мога да почакам.

— Безсмислено е — каза Лъндън. — Днес няма да се връща.

— А къде е?

— Извън фирмата.

— О...

Сега вече пред вратата бяха застанали двама души с бели ризи и сини фуражки, с по двайсет килограма железари около кръста. Джоуи се обърна и ги видя през стъклото.

— Мога да дойда пак.

— Идеята не е добра.

Джоуи го изгледа с недоумение.

— Имате ли адвокат? — попита Лъндън.

— Защо? Да не би да съм арестуван? — Имаше чувството, че му четат правата. Беше неудачник. Цял живот бе минавал през квадратчето „Старт“, но досега не бе получавал полагащите се двеста долара.

— Имах предвид дали при развода ви е представлявал адвокат.

— О, да — въздъхна облекчено Джоуи.

Лъндън се засмя. На Джоуи това не му хареса, но все пак реши, че е по-добре да ти се смеят, отколкото да те арестуват, така че също се засмя.

— Ако искате да говорите с мисис Чандлис, поискайте от адвокатата си да ѝ се обади. — Лъндън му подаде визитка. — И без това тя не може да разговаря с вас.

— Защо?

— Заради правилата на професията. Ако имате адвокат, няма право да говори с вас.

— Не знаех.

— Сега знаете.

Точно като ченге, помисли си Джоуи. Ако имаше чук и някак си се окажеше зад гърба му, щеше да му даде да разбере.

— Беше ми приятно — каза адвокатът.

— И на мен.

Двамата униформени поеха Джоуи пред вратата и го придружиха до асансьора. На партера записаха името му в дебела книга — все едно добрият шериф от Дивия запад изхвърля бандит от града. Вече никога нямаше да успее да мине през охраната и да се качи горе. Ако искаше да говори с Чандлис, трябваше да го направи някъде другаде.

Когато излезе през въртящата се врата, почувства хладния вятър откъм океана. Студената пот, която го бе обляла, стана ледена. Джоуи знаеше, че е избегнал куршума. Опипа колана на панталона си, доволен, че двамата от охраната не бяха решили да направят същото. Имаше досие и нямаше право да си извади разрешително. Въпреки това обаче, когато търсеше жена си, Джоуи Дженрико винаги носеше пистолет.

Вдигна слушалката на второто позвъняване и преди да успее да каже „ало“, Аби вече го бе сръфала:

— Къде, по дяволите, е чекът ми? — Струваше й се, че винаги нервничи, когато говори с Чарли.

— Аби?

— Поласкана съм — каза тя, — че успя да познаеш гласа ми сред десетките, на които дължиш пари.

— Не са ми плащали от два месеца — оплака се той.

— А ти на мен от пет.

— Слушай, имам затруднения. — Това беше оправданието на живота му.

Чарли Чандлис беше бившият й съпруг. Бяха женени в продължение на осем мъчителни години, през които Аби го виждаше предимно в края на седмицата, при това само ако по същото време нямаше юридически консултации или не бе заминал за Уала Уала, където се намираще щатският затвор със строг режим. Чарли също беше адвокат, но се занимаваше с наказателни дела в Сиатъл. Живееше на ръба, както повечето от клиентите му, неколцина от които очакваха смъртно наказание.

Дължеше й общо девет хиляди долара — половината от задълженията по кредитната им карта по времето на развода. Картата беше на името на Аби, но по-голямата част от дълга бе натрупана от Чарли. Съдът бе наредил да изплаща парите месечно в продължение на една година. Беше изостанал с четири вноски.

— Какво е оправданието този път? — попита го тя.

— Мизерен съдебен бюджет, какво друго?

Никой от клиентите на Чарли не беше в състояние да си плати защитата, така че разноските им поемаше данъкоплатецът. Наемаха Чарли, за да осигурява функционирането на системата или поне той се кълнеше, че безкрайните обжалвания са мисията на живота му. Парите за хонорари никога не достигаха. Престъпленията неизменно бяха повече от обществените средства, заделени за адвокати.

— Намаляват хонорарите ми, задържат парите ми. Какво мога да направя?

— Кажим им, че трябва да си плащаш сметките.

— Чудесно. Много добре знаеш обаче, че държавата плаща навреме само социалните помощи — каза Чарли. — Бавят парите ми най-малко с по два месеца. Все едно, че окачват салам на кука, за да узрее и да стане за ядене.

Звучеше правдоподобно, но не решаваше проблема на Аби. Беше взела два месеца неплатен отпуск, за да довърши книгата си, защото не беше в състояние да се справи с толкова много неща едновременно. Освен това беше теглила заем и бе включила дължимото от Чарли в бюджета си. Сега банката си искаше парите и тя трябваше да ги върне.

— Чарли, аз също имам проблеми.

— Миналата седмица ми взеха колата — каза ѝ той. — Закъснях с вноските и си я прибраха. Направо от паркинга зад кантората ми. Сега си търкам подметките и се возя на автобус.

Чарли беше неудачник, добре образован, но неспособен да се отърве от мизерията.

— Чарли, ти си правоспособен юрист, член на колегията, не мислиш ли, че...

— Да не започваме пак.

Това бе голяма част от причината за разтрогването на брака им. Чарли искрено вярваше в доброто, като хипитата с конски опашки от шейсетте, и смяташе, че да се подхранват корените на което и да е престъпление е социална несправедливост. Негова свещена мисия беше да оправи нещата. И някъде в похода към върховна справедливост Аби и това, което бе останало от брака им, просто се бяха загубили.

— Не съм виждала чек от пет месеца — напомни му тя.

— Не мога да платя, след като нямам пари — отвърна Чарли. Спомена нещо за изстискване на кръв от червено цвекло, после закри слушалката с длан и Аби чу, че говори с някого.

— ... трябва да се занесе на ръка. Вземи куриер — каза той.

— Какво? За чека ми ли говориш?

— Не, не. Трябва да внесем в съда едни документи. Преди пет.

Вечно под пара, животът на Чарли приличаше на списък с ограничения.

— Можеш да попаднеш в затвора, знаеш го. — Аби не беше глупачка, така че за развода си бе наела адвокат. Напомни му, че адвокатът ѝ е заплашил да го принуди да представи по съдебен ред уважителна причина за неспазването на съдебна заповед още при първата пропуснатата вноска. Адвокатът ѝ беше казал също така, че вероятно това няма да свърши работа. Чарли живееше в съда. С повечето съдии беше на „ти“. Вероятно щеше да обвини

административната система и да се отърве само със строго порицание. Между временно Аби щеше да е длъжна да плати на собствения си адвокат. Вместо това предпочиташе да пилее времето и парите си за извънградски телефонни разговори и да го тормози от разстояние. Резултатът беше същият.

— Давам ти десет дни — каза му тя.

— После какво?

Добре поне, че не можеше да види глупавото изражение на лицето ѝ — нищо, че го долавяше по пращящата тишина в слушалката. Това беше празна заплаха и двамата го знаеха много добре.

— Слушай, ще ти изпратя чека веднага щом мога. Наистина. — Гласът му спадна с близо октава, сякаш се канеше да разкрие важна държавна тайна. — Още не съм казал на секретарката си, но този месец няма да мога да ѝ платя.

— Защо не ѝ подадеш слушалката, за да ѝ кажа аз? — попита Аби.

— Трябва да затварям — каза Чарли.

— Аз как да си платя наема?

— Кажи им да почакаат.

— Чудесно. Няма да ям този месец.

— Ще дойда да те заведа на вечеря — каза ѝ той.

— Имаш пари за ресторант, но не и да си платиш дълга, така ли?

— Имам нова кредитна карта — обясни Чарли. — Непрекъснато изпращат рекламни листовки по пощата. — Засмя се.

Чарли веселякът.

Още един болен проблем. Аби не би могла да си извади нова кредитна карта дори и животът ѝ да зависеше от това — Чарли бе ликвидирал кредитния ѝ рейтинг. Но той си имаше нова кредитна карта на свое име.

— Защо не вземеш заем срещу нея? — попита го тя.

— Не мога. Ще ми я вземат веднага. Тайната на кредита е да нямаш нужда от него — каза той. — Слушай, искаш ли да дойда при теб? — Сменяше темата.

— Не си прави труда.

— Защо да не се видим? Заради старото време.

— Старото време не беше никак хубаво.

— Не беше и лошо — възрази той. — Доколкото си спомням.

— Зависи от коя страна си бил — отвърна Аби.

Последва болезнена тишина и Чарли бързо я запълни. Той винаги се съвземаше пръв след скандалите.

— Слушай, трябва да затворям.

— Чарли?

— Ще ти изпратя чек, обещавам.

— Да, разбира се. — В следващия живот, помисли си Аби.

Чарли затвори, а тя се запита дали в края на месеца ще ѝ се наложи да яде котешка храна, или пък банката ще промени условията на заема ѝ с някаква убийствена лихва.

4

Небостъргачът се открояваше отчетливо на манхатънския хоризонт. Той приличаше на гигантска гробница, обърната към Ист Ривър — сто и двацет етажа стомана и стъкло, — и бе известен на обитателите си просто като „Кулата“.

Там се помещаваха седалищата на три телевизионни мрежи и един издателски консорциум, който през годините евфемистично и всякак бе добил прозвището „Големия Х“. Всичко това в цялост съставляваше новинарски и развлекателен конгломерат, който в момента беше собственост на австралийски магнат.

Охраната във фойето по нищо не отстъпваше на тази в Белия дом. Никой не можеше да мине покрай въоръжените пазачи при асансьора, без да го извикат отгоре, без посетителски пропуск и без да дойде да го вземе придружител.

Честта днес се падаше на секретарката на Александър Бертоли, която разговаряше с Карла Оуенс на „ти“.

— Карла, колко се радвам, че те виждам! Как мина пътуването?

— Чудесно, Джанис. Много добре.

— Алекс те чака горе.

Оуенс щеше лично да съобщи подробностите на Бертоли.

През последните две години „Големия Х“ изпитваше затруднения. Бе преживял реорганизация, съкращаване на персонала и принудителни отпуски, след като бе купен на кредит и от второ място по печалби бе паднал на пето. Последното десетилетие бе видял три смени на капитанския мостик и Александър Бертоли, главен изпълнителен директор и издател, се безпокоеше, че може да последва четвърта.

Когато вратата се отвори и влезе Карла, той крачеше напред-назад из разкошния си кабинет на сто и петия етаж.

— Скъпа, как беше пътуването? — Бертоли измина двацет метра по дебелия килим, за да докосне лицето ѝ. — Дай ми палтото си. Харолд, донеси на Карла нещо за пиене. Премръзнала е. — Бертоли

щракна с пръсти на своя човек, който изслуша поръчката на Карла и изчезна зад големия бар край камината.

— За пътуването ли питаш или за това, което свърших.

— И за двете. Познаваш ме, скъпа. Винаги се безпокоя за теб.

— Разбира се. Е, с две думи, пътуването беше кошмар. Какво друго мога да кажа?

Бертоли не гореше от нетърпение да чуе точно тази част, но се сдържа.

— Авиокомпаниите не са както навремето — продължи Карла. — Дори и в първа класа не можеш да си сигурен, че ще си намериш седалката свободна. Непрекъснато продават повече билети, отколкото са местата. А обслужването... — Тя изви поглед към тавана. — По-добре се отнасят към куфарите. При билет от три хиляди и петстотин долара за закуска предлагат овесени ядки и кисела стюардеса.

Бертоли се засмя.

— Предупредих те. Трябваше да приемеш предложението. Можех да изпратя самолета да те вземе от Санта Моника, да отидете на север, да свършиш малко работа и да се върнеш тук. Предложих ти — добави Бертоли.

— Знам, ти си много мил. — Карла имаше причини да не желае да се качи на реактивния самолет на корпорацията. Луксозната играчка, струваща трийсет и пет милиона долара, беше дадена на Бертоли преди две години като част от компенсация, която да го примамва да дойде от друга компания. Карла подозираше, че ако се възползва от самолета, към него ще има и добавка — самия Бертоли, с подготвени договори за ръкописа на Гейбъл Купър. Той искаше да го има на всяка цена. Карла обаче имаше свои планове и макар че те не изключваха Александър, тя държеше да има и други варианти. Бизнесът си е бизнес.

Двайсетина синевърхи огнени езици облизваха въздуха от газовата камина и Карла отиде до нея, за да се стопли.

— Е, кажи ми какво стана. Срещна ли се с него? Говорихте ли? Що за човек е?

Бертоли наостри уши и напрегна всичките си сетива, за да почувства добрата новина. От лошите напоследък му се бяха събрали доста. Предшествениците му бяха допуснали класическата за един

издател грешка — едно голямо яйце в една-единствена кошница. Но друг издател го бе откраднал.

През последните четири години корпорацията беше похарчила милиони в рискована операция за изграждането на един-единствен автор. Първата му книга се изкачи до небето и остана начело на класациите повече от година. Следващите му произведения имаха сходна съдба. После имаше филми и още продажби на книги, докато авторът не стана един от най-популярните в страната.

Три години подред парите се стичаха в касите на „Големия Х“ като водата от Ниагарския водопад, но през това време не беше направено нищо, за да се балансира списъкът на издаваните автори. Имаше още няколко сравнително добре продавани писатели, но те бяха твърде далеч от Автора. Бертоли завари тъкмо този крив като наклонената кула в Пиза фонтан, бълващ пари.

Авторът обаче не знаеше, че агентът му е прелъстен от „Големия Х“ с една твърде сладка сделка. Плащаха му повече от милион долара годишно, под масата, за да прикове Автора към корпорацията, да не му позволи да предлага книгите си на други издатели.

Някои по-незначителни писатели, представлявани от агента, бяха добавени като подправки и ордъври. С тях бяха сключени договори за малка част от реалната им стойност и те също се превърнаха в апетитни хапки за корпорацията. Беше златно време за измами.

Лошото се бе случило преди шест месеца. Земята се разтресе. Агентът на автора почина. Моментът едва ли можеше да е по-неподходящ. Бертоли и „Големия Х“ започнаха тежки преговори с Автора, договорите все още не бяха подписани. Пуснат да плува сам в корпоративния океан, в критичен момент заедно с акулите, Авторът започна да получава предложения от половината литературни агенти в Северна Америка. В този хаос той се обърна към единствения човек, на когото би могъл да се довери — адвокатата си.

Бертоли прецени възможностите. Може би адвокатът би приел същата сделка, като покойния агент? Тук обаче имаше проблем. Адвокатите имаха писан етичен кодекс, въпреки че според Бертоли той не означаваше нищо за повечето от тях. Имаха обаче и колегии, и съдилища, които следяха той да се спазва. Това бе проблем. Адвокатът би могъл да го накисне, ако му хрумнеше да се престори на морален.

„Големия Х“ можеше да хлътне в монументално съдебно дело. И по-лошо — самият Бертоли можеше да хлътне в затвора.

Преговаряше по най-добрия възможен начин. Направи внушителна оферта, на която според него Авторът не би могъл да откаже. Опита се да се хареса, като предложи престижа на корпорацията и собствените си услуги за редактирането на ръкописите. Адвокатът обаче имаше нещо предвид — след като „Големия Х“ беше готов да даде трийсет милион; за три книги, може би някой друг щеше да даде четирийсет. Корпорацията беше създавала свой Кинг Конг, осемтонна литературна горила, и адвокатът ѝ беше готов да накара гиганта да направи неприличен жест с пръст — за сбогом. Бертоли мразеше адвокатите.

След като не се споразумяха за парите, адвокатът тръгна към вратата, а Авторът го последва. С един замах Бертоли загуби най-добрия актив на корпорацията и около петдесет и пет процента от годишните печалби. Обстоятелствата заплашваха да извадят Алекс Бертоли от бизнеса както други асове преди това. Разривът остави огромна дупка в издателския план за лятото и сега Бертоли се стремеше да я запълни. Новият клиент на Карла май беше отговор на молитвите му. Само ако успееше да подпише договора и да подготви ръкописа за печат достатъчно бързо. Книгата имаше всички качества на бестселър.

— Какво ти каза той? Наясно ли е с правата за филмиране?

— Не се срещнах с него. — Карла произнесе няколко най-обикновени думи. Бертоли обаче направи физиономия, сякаш бе инжектирала във вените му олово.

— Какво искаш да кажеш? Защо, по дяволите, не се срещна с него? — Любезността му изчезна като дим. Карла го изгледа — имаше чувството, че му се иска да си вземе целувката назад. — Да не би да го представлява някой друг? — Първата мисъл в главата му бе, че някой може да я е изиграл, макар и да бе убеден, че е по-лесно да промениш законите, на физиката, отколкото да измъкнеш печеливш клиент на Карла. Все едно, ако се окажеше, че се е случило това, Карла нямаше да остане за вечеря, въпреки че мястото ѝ на малката маса край прозореца вече бе подготвено. Алекс не даваше делови обеда и вечери напразно. Щеше да прегледа електронния си бележник и да ѝ намери заместник.

— Все още не го представлява никой. Бъдещият му агент е пред теб. Това е сигурно. — Когато искаше, Карла умееше да се превръща в самата убедителност.

— Каза, че не си се срещнала с него.

Тя се отпусна на едно от креслата пред камината.

— Така е. Срещнах се обаче с нещо почти толкова добро. Запознах се с жената, с която живее.

— О! — Бертоли се приближи.

— Разбрахме се — добави Карла. — Смятай, че договорът е подписан.

— Сигурен бях, че ще се справиш. — Бертоли отново беше на нейна страна. — Кога ще подпише? Ще дойде ли в Ню Йорк?

За момента всички очакваха нея. Гейбъл Купър нямаше да изиграе никого, преди Карла да го завърже за верижката си.

— Веднага щом се прибере — отвърна тя. — А сега ми кажи какво става при теб. Разбра ли как ръкописът е стигнал до Холивуд?

Това бе мистерия, защото книгата официално не бе излизала от офиса на Карла и корпорацията на Бертоли. Някой го бе изнесъл от едното или другото място.

— Не, но ако го одобрят, ще ги разцелувам — отвърна той.

Карла не смяташе да му разкрие останалата част от плана си. Не и преди Гейбъл Купър да сложи подписа си върху пунктираната линия. След това Бертоли можеше да скимти колкото си иска.

— Знаем ли нещо за него? За Купър?

— Знаем, че това не е истинското му име — отговори Карла.

— Как е истинското му име?

— Нямам представа. Онази жена не ми каза.

— Защо?

— Не знам.

— А тя как се казва?

— Аби Чандлис.

Бертоли извади от джоба си химикалка и го записа.

— Що за птица е тя?

— Адвокатка.

Бертоли я изгледа, сякаш времето бе спряло.

— Не се тревожи. Той не ѝ е клиент. — Погледна го и му се усмихна.

— Пада си по шибаните адвокати значи — каза Бертоли. — От моята кръвна група е. Как изглежда?

— Според нея, ако не лъже, преди време е бил фотомодел. Би трябвало да е красавец.

Погледът на Бертоли се оживи — сделка с киностудия, плюс хубава физиономия за стимул...

— А защо не искаше да ти каже името му?

— Не стана много ясно. Няма да му се хареса.

— Но ти имаш някакво обяснение, нали?

Карла го изгледа особено и тръсна многозначително глава — би могло да мине за кимване. Единствено разстроеният ум на твореца би могъл да проумее защо един преуспяващ писател ще предпочете да издава книгите си под псевдоним, за да скрие истинската си самоличност. Това беше безумно. В много от случаите само имената им биха били достатъчни, за да изтласкат книгата им нагоре в класацията на „Ню Йорк Таймс“ дори преди да е излязла. Мнозина, заслепени от егото си, вярваха, че книгите им се продават заради собствения им талант, а не заради умелия маркетинг. Търсеха потвърждение. Рядко се получаваше.

— Възможно е да е издавал под истинското си име — каза Карла. — И да не иска да знаем как се е представял досега.

— А може би има договор с друг издател и иска да се измъкне?

— Бертоли имаше по-коварен ум. — Смяташ ли, че може да е голямо име?

— Нищо чудно.

Шансът да измъкне талантлив автор от друг издател допадаше на Бертоли. След това се сети. Ами ако това беше Авторът? Адвокатът му не би се поколебал да започне подобна игра. Китайско мъчение с капки. Да го завърже и да измъкне книгата от ръцете му в последния момент. Бертоли сподели опасенията си с Карла.

— Успокой се — каза тя. — Твърде много се тревожиш.

— Плащат ми, за да го правя.

— В такъв случай не ти плащат достатъчно. Освен това мисли за добрата страна. Чудесно ще се позабавляваме, ако този тип се окаже голям удар. Дявол да го вземе, как така името му стигна до пресата две седмици преди излизането на книгата? И защо се крие? — Това беше играта на Карла.

— Може и да не му се хареса.

— Дали? — Тя се засмя.

— Ужасна си — каза ѝ Бертоли. И двамата пресмятаха мислено парите, които би могъл да донесе подобен ход.

— Да сервирам ли вечерята, сър? — попита Харолд.

— Мисля, че можем да почакаме.

— Да, сър. Да ви донеса ли още нещо?

— Не.

Харолд отново се върна към обичайната си поза на саксия в ъгъла.

— Кога трябва да се върне Купър? — попита Бертоли.

— След няколко дни — излъга Карла, защото се надяваше дотогава Аби да го открие. — Дай ми седмица, и договорът ще бъде подписан.

— Чудесно! Браво! — Бертоли стана от канапето и потри доволно ръце. Не се нуждаеше от топлината на камината.

Мисълта, че ще намери кой да замени Автора, беше предостатъчна, за да се почувства като на екватора.

Бертоли търсеше нещо повече от неясни надежди за успех. Съществуваха много формули за налагане на един автор на пазара. Мнозинството бяха свързани с риск — можеха да успеят в различна степен, но и да се провалят.

Повечето автори работеха бавно, пишеха по една книга за доста време и творчеството им нарастваше постепенно през годините. След около десетина произведения издателят би могъл да се надява да спечели читатели със сравнително малки инвестиции за маркетинг и реклама и при разумен риск. Бертоли обаче не смяташе, че разполага с това време. Корпорацията може би щеше да съществува, но не и самият той.

Понякога, какъвто беше случаят с Автора, основна роля играеше късметът — имаха добро, продаваемо произведение, появило се в подходящия момент. Гейбъл Купър, макар и все още да не подозираше, бе на път да постигне същото. Горивото, което тласкаше нещата напред, беше подготвящата се сделка в Холивуд. В обичайния случай планирането и осигуряването на успешен дебют би му отнело около година. Бертоли обаче не разполагаше с това време, особено сега, когато издателството нямаше готов ръкопис за лятото. Във филма

трябваше да участва касова звезда, така че Гейбъл Купър и книгата му несъмнено се бяха устремили към върха с много бързи темпове.

Успехът, славата и богатството сякаш бяха зад ъгъла и подобно на Автора, Купър щеше да попадне при тях без особени усилия.

— Какво казаха там? — Бертоли имаше предвид първата част от пътуването на Карла, Холивуд, и по-специално булевард Уилшър в Бевърли Хилс. — Вярно ли е? Той ли ще вземе ролята?

— Твърдо — отговори Карла. — Прочел е ръкописа и я иска. Разбира се, в случай че продуцентите одобрят сценария и се съгласят да му платят около двайсет милиона. Моите хора обаче ме увериха, че щом купят книгата, всичко ще бъде наред. Ще дадат зелена светлина на филма.

— О, боже! Значи е вярно! — Бертоли потри ръце още веднъж. — Аз съм най-големият му почитател.

— Не. Най-големият му почитател е банкерът му. Ти си след това — каза Карла.

Бертоли я погледна, зачуди се за миг дали да не възрази, после се засмя.

— Е, добре. Ще го преживея.

— Ще преживееш и това, че ще ти спаси задника — отбеляза Карла.

— Така е. — Бертоли не направи опит да спори, а вдигна чаша, сякаш думите на Карла бяха тост.

Тя предполагаше, че той вече пресмята парите. Ако филмът донесеше двеста милиона, първоначалните права за книгата биха могли да са между една трета и половината от тази сума, дори повече — в най-лошия случай. Изданието с меки корици, веднага след появата на филма, щеше да възобнови притока на пари.

— Когато се разчуе, изданието с твърди корици ще се продава като топъл хляб. — Бертоли направи танцова стъпка пред канапето. — Времето е малко, но бихме могли да направим нещо за панаира. — Ежегодният панаир на книгата се организираше от Асоциацията на американските книгоразпространители и обикновено там се представяха книги, които ще се продават есента и зимата, но в този случай биха могли да позабравят правилата. — Лятна книга на панаира! — добави Бертоли. — Печатницата ще се подпали от работа.

Ще я грабят. Книгата е страхотна. Би се продавала и сама. С това обаче...

Филмът премахваше всички рискове. По-голяма гаранция не би могла да съществува. Алекс и хората му нямаше да са сами. Щяха да са в прегръдките на една от най-големите филмови студии, а за тези хора маркетингът с димни завеси и огледала бе доведен до съвършенство. Разходите, които биха направили за реализирането на филма, просто нямаше да им позволят да оставят книгата на Купър да се провали. Повече от година преди появата на филма щяха да поемат маркетинга на изданието с твърди корици. Всеки издател би могъл само да мечтае за това — неограничен бюджет с чужди средства.

5

Бе минал месец от срещата с Карла Оуенс и Аби започваше да се отчайва. Литературната агентка ѝ се обаждаше всеки ден. Искаше да намери Гейбъл Купър. За да се отърве от нея и за да спечели малко време, Аби ѝ каза, че има пълномощия да представлява интересите на Купър и че е съгласна Карла да поеме книгата.

Карла не зададе никакви въпроси.

Тази сутрин Аби взе ножица и срязва големия плик, от който извади папка, съдържаща поне двеста страници. На корицата бе написано името на агенция за издирване на таланти. Морган бе положил сериозни усилия, но в края на краищата след няколко седмици се бе справил. Някакъв познат, когото бе срещнал по време на семинара по право в областта на развлекателната индустрия, му бе дал копие от каталога и Морган веднага ѝ го бе изпратил.

Аби седеше на масата за игра на карти, а Тереза се въртеше наоколо. Масата беше осеяна с листа — бележки от последния ръкопис. В средата беше старата ѝ пишеща машина „Роял“, произведена през петдесетте, която сега беше почти антика. Не че Аби избягваше новата техника. В службата си работеше на компютър. Механичната пишеща машина ѝ беше нещо като талисман, когато работеше над романите си. Беше написала на нея четири от тях, включително и този на Гейбъл Купър. Удрянето по тежките клавиши имаше терапевтичен ефект — лекуваше я от болезнената ѝ страст да пише, защото се налагаше да поправя доста често и това я възпираше.

— Знаеш — каза Тереза, — че хората влизат в затвора за подобно нещо.

— Притесняваш се твърде много.

— Сериозно ли говориш? Спомняш ли си онзи тип, който написа книгата за Хауърд Хюз, без да има разрешение?

— Откъде разбра за това?

— Чета.

— Това беше преди години.

— Не променяй темата. Авторът лежа в затвора — каза Тереза.

— Престани да се притесняваш. Гейбъл Купър не е Хауърд Хюз.

— Боже, Аби, той е плод на фантазията ти. Откъде изобщо знаеш, че не е Хауърд Хюз! Та ти още не си го открила.

Тереза Дженрико обичаше да се смее на шегите си, дори и когато я болеше. Съпругът ѝ Джоуи я беше използвал за боксова круша за пореден път малко преди развода им преди пет седмици и сега тя живееше постоянно при Аби, макар и да не беше сигурно колко ще продължи това.

Джоуи беше хитрец и хроничен насилник. Тереза бе успявала да го вкара в полицията четири пъти, но и досега досието му беше чисто — четири ареста и нито една присъда. Тя оттегляше обвиненията всеки път, след като Джоуи я увереше, че я обича, и се закълнеше, че никога вдигне ръка срещу нея.

Аби я бе убедила да поиска развод и бе неин защитник по време на процеса. Освен това бе опитала да я убеди, че трябва да поискат съдебно постановление, забраняващо на бившият ѝ съпруг да се доближава до нея, но Тереза бе възразила, че подобно нещо само би влошило нещата още повече.

— Все едно ми казваш, че съм глупава — поклати глава Аби. — Виж се в огледалото.

— Нали го оставих?

— Да. За четвърти път. Какво беше този път... две счупени ребра? А преди това отлепена ретина?

— Оказа се, че не е. Бяха се заблудили.

— Какъв късмет!

— Казвам ти това, защото не искам да си имаш неприятности.

— Няма да си имам неприятности. Говорих с Морган и той е съгласен.

— Всичко ли му призна?

— Това, което трябваше да знае — отговори Аби.

— Така си и мислех. Ами агентката?

— Засега успявам да я държа настрана. Казах ѝ, че е заминал някъде в джунглите на Южно Мексико, за да работи.

— Рано или късно тази лъжа ще се издъни. Какво ще правиш тогава, а?

— Дотогава все ще намеря някого.

— Точно така.

— Трябваше да я чуеш. — Имаше предвид Оуенс. — „Как изглежда?“, „Какви са му очите?“, „Колко тежи?“, „На колко години е?“, „Стига ли косата му до задника и има ли трапчинка на брадичката?“ Слушай, дори да поиска трапчинка на онази му работа, пак ще ѝ намеря каквото търси. Ако не успея, ще хвана някого и ще му направя трапчинка.

Тереза я погледна с големите си светли очи.

— Сетих се.

— Какво?

— Можем да използваме Джоуи. Ти ще го държиш да не мърда, а аз ще му окажа честта. Имам предвид онази му работа. — Мисълта, че би могла да обреже Джоуи с месарски сатър, ѝ се струваше смешна и справедлива.

— Прекалено глупав е — отбеляза Аби. — Освен това, ако той беше написал книгата, всичките му герои щяха да говорят като пияници.

— Мога да ти кажа, че е захвърлил бутилката.

Аби се зачуди дали не я е захвърлил по Тереза.

— Браво на него. Обади ми се, когато ритне камбаната.

— Не. Говоря сериозно. Спрял е да пие.

И преди бяха водили този разговор. Аби я бе предупредила, че ако не зареже Джоуи, някой ден той ще я убие. В отношенията им бяха налице всички типични признаци. Джоуи беше неуправляем пияница, параноичен маниак, тласкан от алкохола, с безумен нрав, който не знаеше мярка. Ако я убиеше и я нарежеше на парчета, несъмнено щеше да е толкова пиян, че да не помни къде ги е скрил. В съда щяха да пледират за временна невменяемост.

— Не променяй темата. Говорехме за теб и глупостта, която се каниш да направиш.

— Не е глупост. — Аби намести папката в средата на масата пред себе си. Тереза я виждаше наопаки. — Погледни на нещата по друг начин. Колко пъти си имала шанса да си играеш на Пигмалион?

— Пиг... какво?

— От гръцката митология. Пигмалион бил скулптор, който мразел жените, докато не направил статуя на много красива жена, в която се влюбил.

— Познавам доста такива мъже.

— Нарекъл статуята Галатей, а когато му омръзнало да прегръща студен камък, отишъл да се жалва на боговете, в случая на Афродита, и поискал да му намери жена, красива колкото творбата му. Афродита го съжалила и съживила статуята.

— Какво искаш да ми кажеш? Че този Гейбъл Купър, тази, мечта с трапчинка на онази си работа, е твоята статуя?

Аби се засмя.

— Не е статуя, но все пак е мое творение.

— Аз пък ще ти кажа, че се надявам редовно да се молиш на Бога. Защото ще имаш нужда от солидна помощ.

Аби отвори корицата на папката, откопча механизма и извади първата страница. Показа я на Тереза.

— Боговете помагат на тези, които помагат на себе си.

Върху страницата беше залепена голяма гланцова снимка на мъж — здравеняк, синеок, с ослепително бяла усмивка.

— Кой е този? — Тереза наостри уши.

— Красавец от някаква агенция за откриване на таланти в Ел Ей. — Аби посочи папката пред себе си. — Пълна е с такива.

Разлисти няколко страници. На всички се виждаха снимки на хубави мъже.

— Спенсър я е взел от някакъв познат, когото срещнал на семинар в Ел Ей. Ходел с една от служителките на агенцията. Тръгвам на лов — добави Аби.

Ако някой откриеше, че има копие от каталога, жената, която го бе измъкнала от агенцията, моментално щеше да загуби работата си. Аби трябваше да бъде много дискретна.

Всяко досие съдържаеше снимка на съответния актьор, кратко резюме на изявите, адрес и телефонни номера — служебни и домашни. Аби бързо запрелиства папката. През деня повечето работеха като келнери или продавачи, но всичките изглеждаха така, че да ти секне дъхът. Тереза заобиколи масата, за да ѝ е по-удобно.

— Я да видим... — Взе снимката. — Ооо! Готин е! Майкъл Чейпън. Ридондо Бийч. Познаваш ли го?

— Не. Не е моят тип.

— Знаех си! — възкликна Тереза. — Ти си болна! Дай да ти измеря температурата.

— Казах на агентката, че Гейбъл Купър е мургав. Мистър Чейпън не отговаря на описанието.

— Аха. — Тереза придърпа един стол и седна до Аби. Беше убедена, че се е побъркала, но след като се бе захванала с това нещо, малко фантазии нямаше да навредят.

— Е, кажи ми какво смяташ да правиш.

— Ще прегледам този каталог и ще открия физиономиите, които отговарят в най-голяма степен на описанието, което дадох на агентката. След това смятам да им се обадя и да започна прослушвания.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Ще се срещаш с тези типове?

— Докато открия този, който ми е нужен. — Каза го, все едно че щеше да купува салам от магазина.

— И си мислиш, че ще се съгласят да направят това, което искаш?

— Това е актьорска задача, нали? Те са актьори. За повечето от тях това ще бъде шансът на живота им. Възможността да изиграят ролята на истински, жив писател. Кой знае, може дори да станат известни.

— Да, точно така. Физиономията им ще се появи във всички пощи в Америка до снимките на издирваните престъпници. Слушай, единственият светъл лъч в тази фантасмагория би се появил, ако ви тикнат в една килия, след като ви осъдят.

— Какво те притеснява? Ще му платя.

— С какво? — попита Тереза.

— Ще му дам процент от аванса и правата за издаване. Ще се споразумеем. — Аби прелисти страницата и Тереза преглътна следващото си възражение.

— Този е висок и мургав — каза тя.

— Може да свърши работа.

— Слушай, не ти ли трябва помощница? — попита Тереза. Мога да ти нося багажа, да вода записки.

За миг Аби си помисли, че приятелката ѝ се шегува, но после си даде сметка, че не е така. Изведнъж двете се разсмяха.

Рон Синдър вдигна телефона лично. Беше втората линия, явно някой познат.

— Тук Рон. — Пишеше докладна до шефовете, мнение за сценарий, изпратен му от агент.

— Имаме новини от „Големия Х“ — каза гласът в слушалката. Беше ясен и отчетлив, с делови и официален тон. — Казаха ми, че авторът действа под псевдоним.

— Дотолкова се досетихме и сами — отвърна Сиднър. Беше на двайсет и две, хубав и самонадеян. Външният вид се превръщаше в задължителен атрибут в бизнеса, който все повече и повече се движеше от хлапета, ненавършили и трийсет години. Първоначално амбицията на Сиднър беше да стане актьор, но се бе вразумил и бе разбрал, че в тази лотария има по-печеливш вариант. Бе работил като екскурзовод в една от големите киностудиа в Лос Анджелис, а след това го приеха в отдела за обработка на сценарии. Бръмбарът на киното вече беше влязъл в главата на Рон и той копнееше за място при продуцентите.

— Може би — отвърна гласът. — А досети ли се каква е причината за това?

Сиднър наостри уши.

— Говори се, че бил преуспяващ писател. Голямо име.

Сиднър престана да чука по клавиатурата на компютъра.

— Сигурен ли си?

— Информацията ми е от надежден източник.

— Дай ми име — каза Сиднър. — Кой е този автор?

— Нямам име. Поне засега. Ако ми дадеш малко време може би ще разбере.

— Колко време?

— Не знам.

Сиднър се замисли.

— Ако информацията ти е точна и я получим преди всички останали, ще имаш хилядарка допълнително.

— Ще видя какво мога да направя.

Гласът беше на наемник, част от армията разузнавачи, които студията поддържаха в Ню Йорк, за да следят какво става в света на книгите. Повечето от тези хора действаха открито и имаха офиси в

Манхатън, недалеч от издателствата. Те пресяваха официалната информация на агенциите и издателствата, за да търсят материал, който става за филмиране. Имаше и други, като гласа по телефона, които най-често бяха секретарки или други служители на фирмите и достигаха до вътрешна информация — от цената, която издателят е готов да плати за дадена книга, до рекламния бюджет и, най-важното, дали някоя друга киностудия проявява интерес към правата за филмиране. Тези хора слушаха какво се говори из офисите и предаваха чутото където трябва. Киноиндустрията разчиташе много на подобни слухове. Нищо не заслужаваше сериозно внимание, ако някой друг не го искаше. В този случай офертите можеха да стигнат до космични цифри. Индустрията се опираше на схващането, че представите са реалният свят, а ако не са, то съвсем скоро ще станат.

— Има още нещо — продължи гласът. — Оуенс все още не е сключила договор с него.

— Какво говориш? Мина цял месец! Беше в Сиатъл. — Сиднър беше искрено изненадан.

— Изобщо не го е виждала. Не е бил в града. Още не се е върнал. Бил заминал някъде, за да работи по друга книга. Доколкото успях да разбера, тя ще започва оттам, където свършва другата.

Все още не притежаваха правата, нямаха договор със звездата, още не бяха стартирали продукцията, а на хоризонта се очертаваше продължение. Сиднър отвори нов документ на компютърния екран и веднага започна да пише нова докладна.

— Искаш да кажеш, че след като беше при нас, Оуенс е ударила на камък?

— Не съвсем. Свързала се с жената, която живеела с писателя. Тази жена знаела къде е той и според информацията, с която разполагам, в момента помага на Оуенс да влезе във връзка с него.

— Името?

— Аби Чандлис. — Гласът повтори фамилията, после даде служебният ѝ адрес и всичко, което беше известно за Гейбъл Купър.

Десет минути по-късно Рон Сиднър седеше пред огромното дъбово бюро, богато украсено с ръчна дърворезба. Плотът бе покрит с дебело стъкло. Говореше се, че някога бюрото бе принадлежало на

Дейвид Селзник и че върху един от ъглите му Кларк Гейбъл бе подписал договора си да изиграе ролята на Рет Бътлър.

Зад бюрото в голямо кожено кресло седеше Мел Уайг, сдържан и студен, безупречно облечен със сако от „Армани“, закопчано догоре.

От другата страна на бюрото седеше Стенли Залцман, шеф на филмопроизводството и номер две в студията след Уайг. Никой от двамата не вършеше нищо без другия.

Уайг прочете докладната на Сиднър, като си играеше със златната верижка на ръчния си часовник за дванайсет хиляди долара.

— Някой друг виждал ли е това?

— Не, сър — отговори Сиднър.

— Не бива да го вижда никой.

Подаде листа на Залцман, който също го прочете. Уайг беше наясно, че както те имаха информатор в „Големия Х“, така и другите киностудиа имаха очи и уши при тях. Колкото по-малко хора видеха съдържанието на докладната, толкова по-добре. Уайг бе успял да привлече актьора, който проявяваше интерес към книгата на Гейбъл Купър, но ако някоя друга студия се добереше до правата за филмиране преди тях, сделката щеше да излети през комина. Касовите звезди вече не бяха обвързани със студиите. Бяха свободни и подписваха договорите си за всеки филм поотделно. Продуцентите нерядко трябваше да пълзят на колене в краката им, за да ги ангажират — както бе постъпил Уайг при тази сделка. В края на краищата актьорът се бе съгласил само защото му се искаше да изиграе ролята на героя на Гейбъл Купър и Уайг го знаеше. Вътрешната линия извъня и той вдигна слушалката.

— Сър, на другата линия е Карла Оуенс. — Беше секретарката на Уайг, на която бе поръчал да го свърже преди малко.

Натисна бутона.

— Карла, скъпа, аз съм, Мел. Как си? — Последва пауза, докато тя говореше.

— Е, добре. Слушай, имаш ли нещо против, ако включа спикера? Тук е Стенли Залцман, нали го знаеш? Шефът на производството. Мисля, че ще иска да чуе какво става.

След миг Уайг натисна бутона и остави слушалката.

— Карла, чуваш ли ме?

— Да.

— Здравей, Карла. Аз съм, Стенли.

— Стенли, как си? Не сме се виждали отдавна.

— Твърде отдавна.

— Карла — продължи Уайг, — много искаме да узнаем какво става с твоя човек Купър.

— Всичко е наред.

— Значи е подписал?

— Разбира се — отговори Карла.

Уайг погледна Залцман, в чийто тъмни очи се четеше силно подозрение.

— Що за птица е?

— Мисля, че ще го харесате. — Избягваше преките отговори. — Изглежда много добре. Разбрах, че преди време е бил фотомодел. Мечта за всеки шеф на рекламата.

— Добре. Много добре. Кога ще можем да поговорим цифри за филмовите права?

— Ще поговорим. Дай ми няколко дни. Всеки момент ще се върне от уморително пътуване из Мексико, така че трябва да чакаме до телефона. Преди да стигнем до детайлите, бих искала да поговоря с него малко по-обстойно. Нещо против?

— Стига да не говориш и с някой друг — отвърна Уайг. — Друга студия или продуцент.

— Мел! — измяука тя като котка, която изпитва болка. — Как можеш да си помислиш такова нещо? И дума да не става! Веднага щом се върне и поговоря с него, ще се свържа с теб.

— Добре — отвърна Уайг. — Приятен ден, Карла. Очаквам да ми се обадиш.

— Чао, ще ти се обадя — отвърна Карла и затвори.

Изражението на Уайг беше достатъчно красноречиво.

— Очевидно не можем да разчитаме на Карла. Кога твоят източник ще ни даде повече информация?

— Не е много ясно — отговори Сиднър. — Според него до няколко дни.

— Какво ще кажеш, Стенли? — Уайг погледна Залцман.

— Струва ми се, че Карла има проблеми — отвърна Залцман.

— Или играе някаква игра — отбеляза Уайг. Винаги беше склонен да допусне по-коварния вариант. — Може да се опитва да

печели време или да качи цената. Иска да ни накара да наддаваме с друга студия.

Макар че Гейбъл Купър не можеше да го знае, студията на Уайг беше готова да даде милион долара за правата върху книгата му. Намекът, че творбата може да се окаже бестселър, и фактът, че авторът го нямаше, за да видят радостната му усмивка на лицето му, когато споменат доларите, ги изпълваше с опасения, че сумата няма да е достатъчна. Опасенията в Холивуд винаги водеха до едно и също — по-висока цена.

— Как сме с бюджета? — попита Уайг. — Можем ли да дадем повече за правата?

— Ако се наложи — отвърна Залцман. — Като отрежем по малко от второстепенните роли, ще можем да стигнем до три милиона.

— Тогава го направи. Ако някой друг сложи ръка на книгата, няма да има никакво значение колко пари сме заделили за каквито и да било роли.

Сиднър се възхищаваше от тази власт: „направи го“ и, хоп, още два милиона, по един за дума.

— Нещо друго? — попита Залцман.

— Не можем да чакаме — каза Уайг. — Наоколо е пълно с лакоми гърла. Ангажирах Акерман и агенцията му да открият онази жена. — Погледна докладната. — Да открият Аби Чандлис. Да се свържат с нея. — Замисли се за секунда. — Не, не... По-добре се свържи ти, лично. — Погледна Залцман и добави: — И вземи със себе си Зитър.

— Сиднър — поправи го младежът.

— Какво?

— Името ми е Сиднър, сър.

— Все едно — каза Уайг.

— В такъв случай какво искаш? — попита Залцман. — Акерман или ние?

— И те, и ти. Акерман да я открие. Ако Купър, който и да е той, се върне, искам да науча първи. Но те трябва само да наблюдават, без да предприемат каквото и да било.

Залцман кимна.

— След това искам да се качиш на самолета за Сиатъл. Вдигни се дотам и поговори с онази... Чандлис. Поухажвай я. Вечеря и вино.

Направи каквото трябва, но ѝ кажи, че искаме да получим филмовите права и предпочитаме да сключим договор без посредници. Без агенти. Писна ми да чакам Карла. След като иска да си играе с нас, да разбере веднъж завинаги, че това си има цена.

— Разумно ли е? — попита Залцман. — Имам предвид... Карла вече е говорила с нея, нали?

— Кажи ѝ каквото намериш за добре. Че агентът само може да забави нещата, че не искаме да работим точно с тази... всичко, стига да се доберем до Купър. Направи го.

— А какво ще стане, ако стигнем до средата и те решат, че някой друг им предлага по-добри пари? — попита Залцман. Това бе основният проблем при всяка сделка, осъществена без агент — хората, които смятаха себе си за творци, често бяха кошмарно непочтени. Днес обещават едно, утре се отмятат, без да им мигне окото. Киностудиите не гледаха на агентите като на професионалисти, представящи интересите на хора с талант, а като на дресьори на животни, работещи с кайшка и камшик. Най-голямото им достойнство бе способността им да контролират клиентите си.

— Оуенс не е подписала договор с него — отбеляза Уайг. — Ако я изпреварим, може би ще сведем всичко до един играч — ние самите. Ако не... боя се, че цената ще се покачи много рязко, и то доста бързо.

6

Джак беше научил изкуството да прави книжни фигурки — оригами — от една жена, с която бе живял в Тайланд по време на войната, когато служеше в морската пехота. Беше млада както и той по онова време и мила и го беше научила на много неща — от тънкостите на азиатското любовно изкуство, до правенето на миниатюрни будистки храмове от хартия.

Този на масата пред него в момента беше около половин метър висок и с терасите и украсата си напомняше сватбена торта. Беше го направил за малко повече от две седмици. Най-много време отнемаше накисването на хартията в специалния разтвор и изсушаването ѝ. Фактът, че храмът напредваше по-бързо от писането, може би подсказваше нещо за творческата му нагласа, но той не го долавяше.

Горните шест нива бяха от обикновена хартия — листата, изхвърлени в началния етап на настоящата му работа, четвърти опит след три непубликувани досега романа. Може би беше загубил усета си. Последното му публикувано произведение, „Наръчник на дрипавия дезертър“, не беше художествена литература, а нещо като техническа брошура, отпечатана от дребен издател от Юга. С малко хумор, добавен от редактора, в нея се даваха указания как да си правиш сам взривни и запалителни устройства. Джак потъваше и сам го осъзнаваше.

Основата на храма, първите две нива, бяха укрепени отвън с тънки картончета, по които личаха напечатани и написани на ръка букви и думи, но само ако се вгледаш отблизо. Те придаваха особен вид на конструкцията — сякаш джуджета бяха изсекли в стените екзотични надписи. Джак беше събирал тези картончета в продължение на месеци.

Понякога редакторите нямаха време да пишат цели писма и вместо това набързо надраскваха по няколко думи, често съвсем нечетливи, върху специални фирмени картички, на които беше отпечатано името им. Вариации на тема „НЕ“. Изпращаха ги като

пощенски картички, без плик, а това страшно ядосваше Джак, защото пощальонът и всички, които обработваха пощата, можеха да ги прочетат.

Взе шперплата, върху който бе изградил храма, и го изнесе в задния двор, където правеше експериментите си. Остави го върху стар пън, на двајсетина метра от къщата. За детонатор щеше да използва гилза двајсет и втори калибър. Беше заменил бездимния барут с внимателно приготвена смес от химикали, купени от магазина, и малко черен прах, натъпкан в гилзата около фина стоманена жичка. Тя бе свързана с двужилен кабел, който стигаше до малък акумулатор, недалеч от задната стена на къщата.

Беше научил всичко това преди години. Използваше се най-обикновен разтвор, с който можеш да напоиш хартия. Джак знаеше, че обработен по този начин, и изсушен вестник на практика не може да бъде открит, освен чрез сложен лабораторен анализ — на пунктовете за проверка по летищата не правеха такъв. Прикрит под днешния вестник, никой не би му обърнал внимание, макар че при достатъчно количество би имал мощността на три пръчки динамит.

Нещата, които бе научил, служейки на собствената си държава, техниките за оцеляване и начините да предизвикваш хаос го изпълваха с удивление. Трябваше да провери дали това тук ще свърши работа.

Най-близките съседи бяха на четвърт миля. Малкият храм щеше да заглуши експлозията още повече и когато Джак докосна оголените жички до полюсите и взривната вълна го залепи за стената на къщата и счупи един прозорец над главата му, поне за момент бе стъписай от изненада. По тревата като есенни листа се посипаха десетки късчета опърлена хартия, някои от които все още горяха.

— Дявол да го вземе! Ще стане! — Джак вече знаеше как ще взриви самолета — поне във въображаемите страници на ръкописа, който все още не беше започнал.

Аби караше раздрънканата си кола по шосе I–5 с осемдесет километра в час в най-бавната лента. Беше се наложило да спре, за да долее масло в стария плимут. Километражът бе престанал да работи на двеста и двайсет хиляди километра, но колата продължаваше да върви. Тереза не преставаше да се оплаква от пружините, които се забиваха в задника ѝ. Без съмнение колата се нуждаеше от ремонт, но силите на Аби бяха на изчерпване. В момента имаше по-съществени грижи. Трябваше им половин час, за да се доберат до центъра при натовареното движение по обяд, и тя се безпокоеше, че ще закъснее.

Аби беше от поколението на бейби бума през петдесетте и шейсетте години. Първите вече приближаваха средна възраст. Изтласкваха ги двайсет-трийсет годишните. Повечето мъже на нейната възраст, които не бяха женени, предпочитаха да висят по ресторанти и барове, в които ходят млади момичета. Посланието към жените над четирийсет беше „разкарай се“. Това отношение не бе пощадило и света на бизнеса. За жена от шоуиндустрията, дори от периферията ѝ — развлекателната литература, — животът след четирийсет приличаше на пустиня от пропуснати възможности.

Аби нямаше намерение да приема това положение — нито с достойнство, нито по друг начин. Прикриваше сивите кичури в косата си с шампоан оцветител. Беше привлекателна и ако беше добре облечена, все още привличаше мъжките погледи — както сега, когато крачеше на запад по Джеймс Стрийт към Пайъниър Скуеър. С високите си токчета, дръзката походка и полата, която достигаше десет сантиметра над коляното, създаваше илюзия за висок ръст. Раменете ѝ бяха голи, увити само с лек шал, и тя умираше от студ. Всичко това обаче беше с цел — да не позволи на Чарли да се досети за истинската причина за посещенията ѝ.

Стискайки зъби, Аби продължаваше да измисля нови и нови оправдания, за да държи Карла настрана, докато привърши с поетите ангажименти в юридическата фирма и стесни кръга на възможните

кандидати от каталога на агенцията за откриване на таланти. Карла вече ѝ се обаждаше по два пъти на ден, а Аби се опасяваше не на шега, че всичко може да отиде по дяволите. Някой си Бертоли, издател, притискаше литературната агентка. Карла ѝ бе дала краен срок. Ако до три дни Купър не се появи, предложението щеше да отпадне. Аби беше отчаяна. Сега имаше нужда единствено от пари, дребна инвестиция, за да изпълни плана си.

Обади се на Чарли и му каза, че приема предишната му покана за обяд. Той предложи да отидат в малък ресторант, недалеч от кантората му, и тя се съгласи. Обаждането ѝ го изненада, но и го зарадва.

Аби се надяваше, че той все още има слабост към инициалите си — всичките му вещи, от бланките за писма и визитните картички до носните кърпи, бяха обозначени с „Ч. У. Ч.“, Чарлз Уилям Чандлис. Надяваше се да не се е освободил от този навик. Доколкото го познаваше, едва ли. Не беше от хората, които се променят лесно.

Когато я видя да приближава по улицата, облечена по този начин, лицето му светна като китайски фенер. Взе разстоянието почти в галоп.

— Скъпа, радвам се, че те виждам! — Чарли вдигна възторжено ръце — първо към раменете ѝ, после я прегърна. Устреми се към устните ѝ с голяма влажна целувка, но Аби съумя да извърне лице и целувката се залепи върху бузата ѝ.

След развода го бе виждала няколко пъти и всеки път се чудеше все повече и повече как е могла да обича този човек. Не че беше някакъв злодей. Просто нямаха нищо общо помежду си. Дори и сега усещаше, че за него тя е просто обект, който доставя удоволствие — нещо, което окачва на ревера, за да го видят всички, и което с малко късмет би могъл да занесе в апартамента си.

— И аз се радвам, Чарли — излъга тя.

— Да, да... — Огледа я от горе до долу, като пубертет на първа среща. — Изглеждаш страхотно! Наистина! Отслабнала си.

Котешката храна дава такива резултати, помисли си Аби.

— Ти също изглеждаш много добре, Чарли. — Той винаги беше елегантно облечен, но сега ѝ се стори по-състарен от последния път. Несъмнено това се дължеше на по-динамичния ергенски живот.

Успя да се измъкне от прегръдката му и двамата изминаха няколкото крачки до вратата на заведението. Чарли отвори и пушна Аби

пред себе си.

— Мистър Чандлис, радвам се, че ви виждам.

— Оскар, как си? — Чарли наистина не тънеше в богатство, но явно имаше достатъчно пари, за да фамилиарничи с оберкелнера.

— Запазил съм сепаре в дъното. — Оскар се обърна и ги поведе между масите, с менютата в ръка, до задната част на залата, почти до кухнята. Чарли винаги търсеше уюта.

Аби огледа обстановката. Видя тесния коридор, който водеше към тоалетните, и реши, че телефонът е някъде там. Не се виждаше и това беше добре.

— Харесва ли ти? — попита я Чарли.

— Да. — Тя му се усмихна и седна на масата. Насреща ѝ също имаше скамейка, но Чарли предпочете да се настани до нея, така че телата им се допираха. Аби се почувства некомфортно.

Появи се сервитьорка и Чарли си поръча скоч и сода. Аби каза, че ще изчака.

— Умирам от студ. Трябваше да се облека по-топло.

— И аз се питах защо си толкова леко облечена. — Както винаги Чарли беше галантен.

— Тук е доста студено, не мислиш ли?

— Не е, струва ми се.

— Разбира се. Ти си със сако. — Погледна го и той най-накрая се сети.

— О... ето ти го. — Чарли свали сакото си и го наметна върху раменете ѝ.

Най-сетне.

— Благодаря — каза Аби и потрепери. Не се преструваше. Първата част от плана ѝ бе осъществена донякъде благодарение на невнимателния Чарли.

— Менюто им е страхотно. Можем да хапнем и след това да отидем някъде.

— Къде?

— Не знам. Може би някъде из центъра. Ще се поразходим. После можем да се отбием в апартамента ми. Ще ми дойдеш на гости.

— Сериозно?

— Защо не? — Чарли беше самата невинност. Несъмнено беше изстудил бутилка вино и подготвил две чаши някъде близо до леглото

— самата предвидливост.

— Ще видим — каза Аби.

— Добре. — Чарли прие този отговор за „да“. Взе менюто и го разлисти. — Препоръчвам ти агнешки ребърца. Много са хубави. Също така и... да погледна... омари.

— Тук е доста скъпо. Сигурен ли си, че можеш да си го позволиш? — попита Аби.

— Не се безпокой. — Чарли се засмя.

Угризенията за това, което се канеше да направи, доколкото ги имаше, почти се стопиха.

— Сър?

Чарли вдигна очи от менюто. Беше Оскар, оберкелнерът.

— Търсят ви по телефона.

Чарли го изглежда учудено, после се обърна към Аби.

— Не съм казал на никого от кантората, че идвам тук.

Тя сви рамене. Нищо ново. Почти винаги, когато бяха ходили на ресторант по време на брака им, Чарли захапваше телефона и я оставяше да се забавлява сама на масата — добре поне, че не бяха излизали често.

— Връщам се веднага — каза той.

— Разбира се. Не се безпокой. — Аби отново заби поглед в менюто.

Чарли се измъкна от сепарето и както се очакваше, Оскар посочи коридорчето към тоалетните.

Аби се уви със сакото му и вдигна глава. След малко чу гласа му — слабо, но все пак думите се различаваха.

— Ало?

Трябваше да действа бързо.

— Кой се обажда? Познаваме ли се? Не си спомням такова име... Може ли малко по-силно? Не се чува добре.

Не ѝ отне много време. Миг по-късно Аби остави салфетката си на масата, свали внимателно сакото на Чарли, измъкна се от сепарето и хвърли поглед към коридорчето. Бившият ѝ съпруг бе с гръб към нея и не можеше да я види.

Тя мина покрай масите, излезе от ресторанта и се смеси с пешеходците навън. Малко по-нататък сви в пресечката и се приближи

до уличния телефон, по който говореше Тереза. Аби ѝ даде знак, че всичко е наред.

— О... — каза Тереза — съжалявам, сгрешила съм. Значи не сте Чарли Чандлис, който отпушва канали?

— Кой, по дяволите, се обажда?

От мястото, където бе застанала, Аби чуваше гласа на Чарли.

— Сгрешила съм. Съжалявам. — Тереза затвори и се обърна към Аби. — Взе ли я?

Аби я вдигна пред очите ѝ, както се показва снимка — блестящата нова кредитна карта на Чарли. Беше я измъкнала от портфейла му от вътрешния джоб на сакото.

Надяваше се да има достатъчно пари в брой, за да плати питието си, но дори и да нямаше, Оскар сигурно щеше да му го впише в сметката.

След осем години брак Аби познаваше Чарли, както някои хора познават грипа — когато беше край него, започваха да я болят костите. Както и предполагаше, той все още слагаше инициалите си върху всичко — бяха и върху кредитната му карта. Плати билетите за Лос Анджелис с нея, а върху формуляра записа името Ч. У. Чандлис.

При регистрацията на пътниците щяха да проверят само дали фамилното име на шофьорската ѝ книжка съвпада с това на билета.

Аби знаеше, че поне известно време Чарли не би обявил кредитната си карта за загубена или открадната. Би могъл да направи всичко, но не и да поиска да я арестуват. Като адвокат по криминални дела, това беше против принципите му. Въпреки всичко Аби не искаше да злоупотребява. Нае за себе си и Тереза стая в чист, но евтин мотел на шосе 99, недалеч от летището. Даваше си сметка, че след като установи липсата на кредитната си карта, Чарли ще я потърси най-напред у дома ѝ.

Убеди Тереза да я придружи, като я увери, че е нужно мнението ѝ. Това беше лъжа, макар и да харесваше Тереза. Опасяваше се, че в момент на слабост приятелката ѝ би отишла при Джоуи, било и само за да поговорят. Бившият ѝ мъж имаше сякаш някакво хипнотично, магическо влияние над нея. Биеше я, но тя неизменно се връщаше при него. Независимо дали поради чувството ѝ за несигурност или поради

умението му да я манипулира, но Джоуи винаги успяваше да ѝ внуши, че вината е у нея.

В мотела Аби си изми зъбите и се приготви да вземе душ, а Тереза се изтегна върху леглото и започна да разглежда снимките от каталога на агенцията.

— Ела при мама, синеок красавецо! — Тери се обърна по гръб и притисна снимката към гърдите си, като едва не пречупи кориците на папката.

— Внимавай — предупреди я Аби. — Може да се наложи да я върна.

— Мога ли да взема тези, които ти отхвърляш? — попита Тереза.

— Тери, това е бизнес.

— Само ми дай този Конан Варварина, ето тук. Той е рус. И без това не можеш да го използваш. Вече си казала, че твоят тип има тъмна коса и големи кафяви бебешки очи.

— Не съм казвала нищо за очи. Казах, че Гейбъл е мургав, това е всичко.

— Чудесно. Тогава аз ще взема русите — каза Тереза. — Боже мили! Виж какви мускули има този!

Аби въздъхна и поклати глава, но не погледна.

— Как само е изопнал ризата! Като ризница на римски воин! Мислиш ли, че е космат отдолу? — попита Тереза.

— Не мога да знам.

— С космати гърди ли ги предпочиташ, или не? — Сякаш я питаше дали предпочита телешко или свинско.

— Никога не съм мислила за това — отвърна Аби.

— Слушай, скъпа, всички жени мислят за тези неща. Истина е, че може и да не го признаваш пред самата себе си, но въпреки това то е някъде в... — Тереза вдигна очи към тавана, за да намери подходящия израз. — Коя дума трябва да употребя?

— В подсъзнанието.

— Да, в подсъзнанието. Може и така да е. Не отричам. Само че... Това е като стегнат задник. Няма начин да не го забележиш, независимо дали си падаш по тях, или не. Аз лично си падам по мускулести гърди и задници. По скули и рамене. Тези снимки са добри, но им кажи следващия път да прилагат и изглед отзад. За да добием пълна представа, както се казва, без да си губим времето.

— Да, времето ни е страшно ценно.

Аби протегна ръка назад и затръшна вратата на банята, преди да е изслушала още една лекция за атрибутите на мъжкото тяло. Въпреки това обаче чуваше гласа на Тереза, защото тя започна да вика. Сега вече чуваха и хората от съседните стаи.

— Ето! Ето това е! Това се казва стегнат задник! Ела да видиш! Сниман е в гръб и гледа през рамо.

— Сниши децибелите.

— Искам да сниша него. Ела тук и виж какъв задник има този тип! — Тери крещеше с цяло гърло, за да чуят всички. — Какво ти става? Боиш се да погледнеш един задник от стомана?

Аби знаеше, че Тереза я дразни нарочно. Обичаше да я поставя в неловко положение, особено ако наоколо има много хора.

Пусна душа. Плющенето на водата по плексигласовата преграда бе твърде силно, Тереза разбра, че няма смисъл да продължава, и се отказа. След малко Аби регулира температурата на водата, дръпна завесата и влезе във ваната.

Застана под душа, сложи на косата си шампоан и стоя няколко минути под топлата струя, която обливаше гърба ѝ и се спускаше надолу по тялото ѝ. Чудеше се какво ли прави Чарли — би могъл да провери плащанията с кредитната карта и сутринта да ги чака на летището. Не, нямаше да го направи — за да му дадат такава информация, трябваше да обяви картата си за изгубена или открадната. В такъв случай веднага щяха да я анулират, а след това едва ли биха му издали нова. Не. Най-вероятно беше да я чака пред вратата, когато се прибере у дома. Беше сигурна, както беше сигурна за инициалите.

Замисли се за няколкото кандидати от каталога и с кои трима от тях да започне.

Трябваше да внимава какво говори. Не би могла да нахълта при тях и да им обясни, че иска да излъже някакво издателство в Ню Йорк. Щяха да я вземат за побъркана. Налагаше се да „опипа“ почвата много внимателно. Тереза щеше да е във възторг.

Най-накрая спря водата. При настъпилата тишина чу в стаята отвън мъжки глас. Тери се бе отегчила и бе пуснала телевизора. Не беше зле, макар че Аби би предпочела звукът да е по-тих.

Взе кърпата и започна да се бърше. Високоговорителите на апарата бяха много добри. Сигурно е стерео, помисли си тя.

След това се чу трясък — нещо тежко се удари в стената и падна на пода.

— Къде е той? Това ли е? В тази шибана папка? Отвори уста, мила. Ще хапнеш малко хартия. — Изплющя шамар. — Така. Сега знам, че можеш да ядеш и да говориш едновременно. Каж ми... — Още един шамар. — Гладна ли си? Хапни още. Не бързай. Забавлявам се. Не съм се забавлявал истински от последния път.

Не беше телевизорът, а Джоуи Дженрико. Езикът му бе удебелен. Пиянски гняв.

Аби бе мушнала единия си крак в крачола на джинсите, когато тънката дървена врата на банята се счупи пред лицето ѝ. Единственото, което видя, бяха треските и крака на Джоуи. За късмет на Аби обувката му се закачи в отвора и той падна по задник.

— Кой, по дяволите, е тук? — В очите му се появи страх. В сегашното си състояние Джоуи не можеше да е сигурен дали е паднал сам, или от другата страна на вратата не го е пресрещнал някой здравеняк. Все още помнеше случилото се в юридическата фирма и затова бе оставил вратата на стаята леко отворена — в случай, че се наложи да излезе бързо. Куражът му идваше от бутилката. Ако Тереза останеше жива достатъчно дълго и имаше малко късмет, някой ден би могла да си намери любовник, който да му разкаже играта. Ако, разбира се, на този свят имаше някаква справедливост. Джоуи измъкна крака си от вратата и пред очите му се появи Аби заедно с всичко, с което я бе надарил Господ. В началото той се стъписа, сякаш не осъзна какво вижда. После алкохолната мъгла се разсея.

— Дявол да го вземе! Днес е щастливият ми ден! Кучката адвокатка! Ритнах вратата и право в десетката!

Обърна се към Тери, която лежеше на леглото. От устата ѝ стърчаха смачканите останки от една снимка. Имаше кръв.

— С един куршум два заека — продължаваше Джоуи. — Казаха ми, че ходиш с адвокат, но си помислих, че е мъж. Ама че съм тъп! — Гледаше Тереза. — Кучка! Трябваше да се сетя! Чупи се за малко и започна да ми въртиш лесбийски номера!

Джоуи грабна масивната метална лампа от тоалетката с две ръце и я запрати по Тереза. Не я улучи. Абажурът се смачка и крушката се счупи, тежката метална основа издрънча в таблата на леглото и падна до нея, без да я засегне.

— Дявол да го вземе, тази вечер ще се позабавляваме както трябва. Ела тук, кучко!

Аби беше в банята, така че Джоуи отново насочи цялото си внимание към Тереза. Тя беше парализирана от страх.

Аби отвори вратата на банята, преди още да е облякла блузата си както трябва. Джоуи вече беше върху приятелката ѝ и я удряше по лицето с двете си ръце.

— Искаш ли да ядеш още, а? — Грабна каталога и откъсна друга снимка. Сложи я върху устата на Тереза, опря показалец в средата и я натъпка вътре цялата. — Нали обичаш задници. Изяж този тогава. — Взе шнура на лампата и го омота около врата ѝ. Започна да стяга, когато Тереза замахна с нокти към очите му. Успя да одере само бузата му. — Мамка му! — Заби юмрук в лицето ѝ и от носа ѝ по възглавницата потече кръв. Тереза загуби съзнание.

Аби вече бе в стаята. Хвърли се на гърба на Джоуи, стисна врата му с ръце и задърпа с всички сили.

Застанал на колене, Джоуи се извъртя рязко и я прехвърли над главата си така, че краката ѝ се удариха в стената над леглото, а счупената лампа се впи в кръста ѝ. Дъхът ѝ секна.

Джоуи разкъса блузата ѝ и я дръпна към себе си като парцалена кукла. Опита се да натика езика си в устата ѝ. Миришеше на бъчва. Обърна се ловко и я възседна. Беше удивително жилав за пиян човек.

Сграбчи грубо гърдите ѝ, напипа горния край на панталона ѝ и задърпа. Копчето отхвърча като куршум. Отвори ципа. Когато се помъчи да бръкне вътре, Аби вдигна колене рязко нагоре, с всичка сила, и Джоуи падна на пода.

— Ела тук, кучко! Ела да ти покажа балистичната си ракета — надигна се с ръмжене той.

Аби протегна ръка и стисна счупената лампа. Металът се стовари върху главата му и се чу звук като от китайски гонг. Очите му се изцъклиха. Аби се зачуди дали да не го удари още веднъж за всеки случай. Когато вдигна ръка, коленете на Джоуи се сгънаха и той се строполи напред.

Тя го ритна, за да се увери, че е загубил съзнание.

— Балистична ракета! — изръмжа Аби. — Повече на подгизнал сунгер.

8

Вечерният въздух бе наситен с миризмата на тропиците в този случай изгнилите банани на кея и жужащите насекоми, които пируваха с тях.

Той погледна към „Селя Ларго“, намаза тялото си с талк и облече синьо-черния неопренов костюм. После провери акваланга още веднъж — клапаните, кислородните бутилки и компаса на ръката си. Във водата щеше да е като сляп.

По същество един голям кораб не е нищо друго, освен плаваща електроцентрала. Този, който гледаше в момента, беше стар, с дизелов двигател и стърчащи към небето товарни кранове. Беше осветен като коледно дръвче.

За този кораб знаеше всичко благодарение на гласа по телефона. Несъмнено беше на посредник. Онези от върха винаги използваша посредници, когато съществуваше и най-малък риск да ги свържат с престъплението.

Според информацията на борда имаше само двама души — помощник-капитан и дежурен машинист.

Провери налягането в кислородните бутилки. Бяха пълни. Самото устройство не беше сложно, нито голямо. Беше съвсем просто и затова гениално. Целта беше да нанесе нужните поражения, без да остави следа. Имаше достатъчно количество експлозив, чийто остатъци щяха да се разтворят напълно в солената вода. Детонаторът беше закрепен с най-обикновена дървена щипка, завързана с дълга корда. В другия край на кордата имаше малък парашут, който щеше да я дръпне, когато го подхване водното течение. Това беше вариант на бомбата за кола, която бе виждал в Колумбия — беше предназначена за своенравен търговец на наркотици, който не искаше да дели територията си с никого. Тогава съпругата на този човек бе излетяла през пластмасовия люк на тавана на мерцедеса.

Хубавото в случая беше, че самият кораб щеше да възпламени взрива в момента, в който двигателите му заработеха. Като по

часовник. Боботенето на гигантския дизелов двигател щеше да заглуши трясъка. Всеки, който погледнеше мястото след това, щеше да реши, че се е пробила всмукателната тръба на охладителната система. Морската вода щеше да нахлуе в машинното, без някой да може да я спре. Графикът беше известен. Точно в двајсет и един часа двигателят на „Селя Ларго“ щеше да заработи, за да зареди акумулаторите, които хранеха инвертора, който на свой ред хранеше някои електрически вериги, когато корабът не се движеше. Машината трябваше да работи точно четирийсет и пет минути. Този път обаче нямаше да е толкова дълго.

Погледна часовника и си даде сметка, че вече закъснява с четири минути. Влезе в гъстите тръстики и след миг мътната вода го погълна.

Колелата докоснаха пистата в Лос Анджелис. Двајсет минути по-късно самолетът застана пред прохода и пътниците заизлизаха като добитък от краварник, само без мученето и остените.

След като Джоуи им бе налетял в мотела, Аби и Тереза промениха плана си и решиха да опитат да вземат вечерен самолет за Лос Анджелис. Джоуи беше смахнат и двете жени искаха да се отдалечат от него колкото е възможно по-бързо.

Залата за заминаващи беше претъпкана заради един отменен и един закъснял полет. Хората седяха навсякъде, някои спяха по столовете. Аби и Тереза трябваше да си пробиват път през тълпата и да мъкнат багажа си сами. Без да иска, Аби удари някакъв човек по крака с огромния си куфар. Той направи физиономия и изпъшка.

— Извинете! Ужасно съжалявам!

Онзи разтрива крака си и я изгледа мръсно.

— Наистина съжалявам.

— Няма нищо. — Той махна с ръка, сякаш всеки неин опит да се погрижи за раните му само би влошило още повече нещата. Все едно нарочно беше пуснала куфара си върху крака му.

— Чакай! — извика Аби на Тереза и се опита да я настигне, преди да се е изгубила в тълпата.

— Дявол да го вземе! Какво толкова мъкнат в тези куфари!? — Стенли Залцман продължаваше да разтрива крака си, стиснал въдицата и мрежата за пъстърва в другата си ръка.

Чудеше се как ще обясни на жена си синината, когато със Сиднър се приберат. Не пътуваше често. Мразеше да пътува.

— За какво са ти тези? — Сиднър посочи въдицата и мрежата.

— Нося и подходящи дрехи — отговори Залцман. — За два мата. От гардероба.

— Защо?

— Да се надяваме, че ще открием този Купър първи и ще се върнем още довечера. — Залцман не обърна внимание на въпроса му.

— Или поне Чандлис — поклати глава Сиднър. — Има шанс да се споразумеем направо с нея.

— Карла не успя до този момент — отбеляза Залцман.

— Карла няма бюджет от три милиона.

— Ще ми се да не го повтаряш непрекъснато. — Залцман се озърна, сякаш се притесняваше, че някой може да чуе. — Това е максимумът. Започваме с по-малко. И трябва да внимаваме. Ако надушат, че размахваме толкова много пари, ще решат, че могат да измъкнат още и че джобовете ни стигат до глезените. Особено тази адвокатка. Така са научени да мислят. Има само един начин да купиш права изгодно, хлапе. Трябва да накараш продавачите да смятат, че не са ти нужни. Карла е първата ни грешка.

— Ще ги накараме, и още как. Двама души от Холивуд са се вдигнали да пътуват до другия край на света заради автор, за когото никой не е чувал... На онези и през ум няма да им мине, че искаме правата на всяка цена.

— Затова са въдиците. — Залцман вдигна калъфа. — Великият Северозапад. Планините и реките. Отиваме на риболов.

Дошли сме, за да се забавляваме. Ако искате, можете да продадете правата върху книгата си на голяма филмова студия, но ако не искате, все едно.

Залцман смяташе, че ще си има работа с провинциалисти. Щеше да започне с няколко хиляди и постепенно да заотстъпва, неохотно, до шестцифрено число. Някъде в хода на наддаването мистър Купър щеше да се огъне като картонена кутия и дори да им даде опция за бъдещите си произведения.

— Нали чу какво каза Уайг. Да вземем книгата на всяка цена.

— Повярвай ми, Мел Уайг няма да се разсърди, ако махнем няколко нули от чека, който ще трябва да подпише.

Минаха повече от двајсет минути, преди да приближи другия бряг на канала и да види над главата си злокобния тъмен силует. Похлупакът от стоманена ламарина, наклонен към повърхността, беше на петнайсетина метра по-нагоре.

Издигна се бавно към кила на кораба. Мехурите от акваланга му се плъзгаха по заобленото дъно и се устремяваха нагоре като блестящи сребърни топки.

Когато откри отвора, му оставаха само още двајсет минути. Оттук се всмукваше студена морска вода за охладителната система на машината. При по-малките траулери човек едва би успял да мушне ръката си в тази тръба, но тази тук беше достатъчно широка, за да провере вътре цялото си тяло. Само че имаше проблем — отворът беше закрит с решетка. Не му бяха казали за нея. Не носеше инструменти, не беше предвидил и време за това.

Извади големия нож от канията, привързана към глезена му, и мушна острието под решетката. Нитовете, които я държаха, бяха ръждясали. Напрегна сили и успя да отдели единия ъгъл. Погледна часовника си — деветнайсет минути. Премести острието и отново напрегна сили.

Постепенно успя да изкриви решетката достатъчно, за да може да се промъкне. Ръждясалите жезла стърчаха като гнили зъби на някакво морско чудовище, оставено да пази отвора. Нямаше време за губене. Седемнайсет минути. Пропълзя в отвора и се отгласна напред. Един от шиповете разкъса неопреновия костюм и раздра бедрото му. Дори не почувства болка — беше твърде възбуден.

Освободи се и продължи навътре по пълната с вода тръба. След около три метра спря и запали фенерчето. Тръбата завиваше. Продължи, като внимаваше да не се блъска в стените — онзи в машинното можеше да го чуе. Малко по-нататък видя перката на всмукващата помпа.

Сви се и се обърна с глава към изхода. Шестнайсет минути. Трябваше да действа светкавично.

Извади устройството от плика и го огледа на светлината от фенерчето. Всичко беше наред. Протегна ръка и залепи магнитното дъно за стената на тръбата. С треперещи пръсти се опита да размотае

кордата, която трябваше да задейства детонатора. Беше се заплела. Докато се справи, мина още време. Непредвидено. Най-после успя да я размотае и да разтвори найлоновото парашутче. Увиснало свободно в неподвижната вода в тръбата, то приличаше на медуза с едно-единствено смъртоносно пипало.

В машинното отделение Хенри Хендъл погледна часовника, окачен на тръбата над главата му. Стрелката, която трябваше да отброява секундите, потрепваше, но не се движеше. Часовникът беше замръзнал на осем и четирийсет и три. Хенри се зачуди кога е спрял. Приблужи се и чукна циферблата с пръст. Стрелката не помръдна. Улови часовника и понечи да го откачи от куката. Когато го отдели от металната повърхност, той заработи. Хенри го пусна отново и часовникът спря. Опита пак — същото. Не разбираше от часовници, но все пак се досети каква е причината. Извади джобното си ножче и го приближи към тръбата. На сантиметър от повърхността острието изведнъж отскочи и се залепи за метала.

— По дяволите! — Хенри знаеше какво може да направи солената вода с метала. Ръжда, разяждане... Това тук обаче беше нещо ново. Нямаше представа какво точно става, но основната му грижа беше фактът, че може да е закъснял със запалването на машината. Нямаше представа колко време е минало от спирането на часовника. Отиде до пулта и се зае да изпълни задачата си.

Приключи. Започна да се измъква — оттласкваше се само с ръце от стените на тръбата, без да движи плавниците, защото беше опасно. Можеше да предизвика течение в тръбата да взриви устройството. Нямаше представа каква сила е нужна, за да се освободи иглата на взривателя, но и нямаше никакво намерение да прави експерименти. Премина през завоя, после стигна защитната решетка и започна да се провира навън. Ремъкът на акваланга му се закачи за един от шиповете. Обърна се, но не видя какво го спира. Опита се да се отскубне. Безуспешно. Извади ножа и се помъчи да откачи ремъка с него, но пак не успя. Погледна часовника — оставаха му по-малко от

осем минути, за да се отдалечи от обречения кораб. Започна да гребе с ръце, но не се получи нищо.

Когато чу жуженето, усилено от плътността на водата, тялото му стърчеше наполовина навън, сякаш беше в челюстите на гигантски кит. Инстинктивно разбра какво е това — някой в утробата на кораба бе включил помпите за дизеловото гориво. След малко двигателят щеше да заработи. Шест минути по-рано.

Започна като дълбоко басово боботене, като кашлица на някакъв гигант. Валове се завъртяха, но машината не заработи.

Мъжът продължи трескаво да се мъчи да се отскубне. Реши да освободи ремъка и да се измъкне от акваланга.

Двигателят пак се разкашля. И пак не заработи. Мъжът дължеше живота си на факта, че дизеловите двигатели се стартират много трудно. Измъкна раменете си от ремъците и заплува. Само след миг каишката на плавника му също се закачи за решетката. Обърна се назад и протегна ръка, за да я откачи, и в този момент го блъсна взривната вълна.

Стоманената тръба се счупи като стъкло. Разлетяха се парчета метал колкото врата на кола. Стелажът, по чиито рафтове бяха наредени тежки машинни части, се стовари върху краката на Хенри. Всичко беше някак нереално, сякаш времето бе спряло. Хенри лежеше на пода, забил поглед в зловещата дупка, и се питаше защо оттам не излиза нищо — само няколко капки солена вода. Тогава чу пукот, а миг по-късно, когато мехурът газ от експлозията излезе през дупката, нахлу и водата — като Ниагарския водопад. Струята го блъсна с невероятна сила. Опита се да се измъкне, но не успя — краката му бяха затиснати. Извика за помощ, но нямаше кой да го чуе. Водата покри стомаха и раменете му за броени секунди. Надигна глава, за да спечели още няколко мига живот, и в този момент го удари нещо черно и голямо, изтласкано от струята. Водата закри ноздрите, широко отворените му очи. С последния си дъх успя да сграбчи конвулсивно това, което го бе ударило.

Мъжът излетя през тъмната бездна като куршум. Някъде отзад чуваше тихо боботене. Постепенно съпротивлението на водата го спря и той увисна зашеметен недалеч от дъното. Първото, което почувства, бе, че се задушава. Заплува като обезумял, без да е сигурен, че се движи в правилна посока. Взривната вълна го бе лишила от чувство за ориентация. Не му достигаше въздух, дробовете му пареха, сякаш щяха да се пръснат всеки момент. Най-накрая главата му изскочи на повърхността. Разкашля се, задави се от морската вода, влязла в дробовете му. Протегна ръка надолу и опипа краката си, несигурен дали са на мястото си. След малко заплува бавно. Някъде зад него под водата се виждаше странно сияние — светлините от потопените илюминатори на „Селя Ларго“ достигаха до повърхността и трептяха като Душата на мъртвец, отправила се към небето.

9

С първите двама удари на камък. Единият беше заминал в неизвестна посока, а другият — за Лас Вегас, за да участва в някакво комедийно шоу и в останалото време да работи като инструктор по аеробика.

Остана третият, който според Аби изглеждаше най-добре, но беше твърде млад. Казваше се Джес Джърмейн. Беше на двацет и шест, с черна коса, издялано като от камък лице, квадратна челюст и блестящи кафяви очи. Когато отвори вратата, Аби разбра, че е на прав път — привличаше погледа като с магнит, беше дори прекалено красив. Имаше широки рамене и бронзов тен, беше висок към метър и осемдесет.

Обясни му, че набира кандидати за определена роля и че някой ѝ е дал адреса му.

— Малко необичайно е — отвърна той. — Обикновено агентът ми се обажда по телефона.

— Ситуацията наистина е необичайна — отвърна Аби. — Бърза ме. Готови сме да платим.

Той се отдръпна и ги покани да влязат, като хвърли поглед на Тереза, която беше с големи тъмни очила. Въведе ги в единствената си стая с канапе, което ставаше на легло. Махна една празна кутия за пица от един стол и го предложи на Аби. Без да чака специална покана, Тереза се настани върху голямо надуваемо кресло. Това беше единственото място за сядане освен канапето — първоначално си помисли да седне на него, но беше затрупано с дрехи, които трябваше да бъдат сгънати и прибрани.

— Тъкмо се занимавах с прането — обясни Джърмейн. — Бих ви предложил нещо за пиене, но тази седмица още не съм попълнил запасите, така че имам само вода.

— Няма нужда — отвърна Аби.

— Това място има нужда от женска ръка — отбеляза Тереза.

— Приятелката ми непрекъснато го повтаря — каза той и посочи снимката ѝ върху телевизора.

— Красиво дете — кимна Тереза.

Аби ѝ хвърли убийствен поглед.

— Не ми обръщайте внимание. Говорете си. Аз ще се забавлявам. — Тереза погледна захвърленото на канапето нещо от тънка материя, имитация на леопардова кожа. — Ще се опитам да съм полезна.

— Каква е ролята? — попита Джърмейн, без да ѝ обръща внимание. Беше любопитен, но нямаше вид на гладен.

— Може да се наложи да пътувате.

— Кино, телевизия или театър?

Нищо такова, помисли си Аби. Трябваше да внимава, за да не го изплаши. Това беше последният подходящ кандидат.

— Мисля, че може да се определи като персонификация на живо.

— Поне докато не те хванат — обади се Тереза.

Джърмейн я погледна объркано.

— Играл съм малко в театър, не на Бродуей, разбира се — увери той Аби. — Преди две години, преди да дойда тук. — Отпусна се на канапето и качи дългите си крака, обути в стегнати джинси, върху страничната облегалка. Фланелката му беше къса и под нея се виждаше мускулест, загорял от слънцето корем, набразден като дъска за пране.

— Нямам предвид Бродуей — каза Аби.

— Градът е същият, но улицата е друга — обади се Тереза, която бе започнала да разглежда с любопитство бандажа от имитация на леопардова кожа. — Не стяга ли това нещо? — Вдигна го към носа си и го подуши като познавач скъпа пура, после дръпна предната част и я пусна като прашка на пред.

Аби я изгледа смъртоносно.

— Не може ли да говорим по същество? — попита Джърмейн. — След час имам среща в Студио Сити. Имам пробни снимки за една реклама и не искам да закъснея.

— Значи имате участия в рекламни снимки?

— Мислех, че говорим за роля. Модел ли ви трябва?

— Не точно.

— Е, за какво става дума последно? Роля или снимки?

— Снимки може и да потрябват, но ще се наложи да изиграете и роля — отвърна Аби. — В известен смисъл.

— Къде, колко време, колко пари? — Момчето заговори за долари без никакви притеснения.

— Работата е предимно в Ню Йорк. Не съм сигурна точно колко време ще отнеме, а що се отнася до парите... ще трябва да се договорим.

Джърмейн се усмихна, сякаш чутото му допадна.

— За снимки вземам по две хиляди и петстотин долара на ден, плюс разноски, настаняване в хотел четири звезди или по-добър и самолетен билет първа класа за отиване и връщане. Не се снимам без дрехи.

Тереза подсвирна продължително.

Всъщност той досега не беше получавал такива неща, но нищо не пречеше да ги поиска. Стана от леглото и се приближи до стенния календар до хладилника в малкия кухненски бокс. Заговори с гръб към тях:

— Да видим... След седмица трябва да съм в Ел Ей, защото имам друго прослушване.

Аби погледна към Тереза — беше сложила бандажа върху главата си, с предната част пред носа си като газова маска, и вдишваше дълбоко. Изгледа я свирепо, а Тереза се засмя и махна ефирната вещ миг преди Джърмейн да се обърне отново към тях.

— Какво точно означава „без дрехи“ — попита тя и вдигна във въздуха бандажа, окачен на показалеца ѝ.

— Снимам реклами за бельо, стига да са дискретни. Без задници.

— Ама разбира се! Приличаме ли ти на дами, които могат да поискат от теб да направиш нещо евтино и безвкусно?

— Хората искат какво ли не.

— Аз не искам какво ли не — отвърна Тереза.

— Мога да ви разкажа някои неща.

— Цялата съм в слух.

— Тери! — намеси се Аби. — Той няма време! Каза ти, че има пробни снимки.

Тереза си помисли, че горгоните са любезно усмихнати в сравнение с физиономията, която направи приятелката ѝ.

— Струва ми се, че трябва да се заловим за работа — каза Аби.
— Да говорим по същество.

Тя извади една визитна картичка от джоба си и я подаде на Джърмейн.

— Аз съм адвокат. Имам клиент, чието име ще остане неизвестно. Той е талантлив писател. Поради причини, които няма нужда да знаете, той предпочита да представи новата си книга, която най-вероятно ще се превърне в бестселър, под псевдоним. Не желае истинската му самоличност да стане известна на когото и да било, нито на читателите, нито на издателя. Нужен му е човек, който да се представи за него.

— Това законно ли е?

— Да. Можете да ми вярвате. Проверено е. Ще са необходими снимки за гърба на корицата и раздаване на автографи, ако се наложи.

Джърмейн явно бе впечатлен от предложението. Тереза беше стъписала от лекотата, с която Аби произнесе лъжата. „Имам клиент“. Нямахше намерение да казва истината на Джърмейн, докато не се увереше, че може да разчита на него.

Очите му светнаха.

— Това шега ли е?

— Не.

— Кой плаща за всичко това?

— Ако се наложи да се пътува, ще плати издателят.

— Предполагам, че рекламата ще е добра.

— Да.

— И ще ми се плати?

— Процент от аванса.

— Колко?

— Ще говорим за това, когато съм сигурна, че предложението ми ви интересува.

— Не разбирам. Къде е лошата страна?

Аби сви рамене и попита:

— Интересува ли ви, или не?

— Не знам. Звучи добре. Не знам нищо за писането или издателската работа.

— Искам да чуя решението ви.

— Не разбирам какъв е смисълът — отвърна той. — Искам да кажа... Защо прави всичко това?

— Доколкото ми е известно, издателят е готов да плати доста пари на човека, който е написал книгата, привлякла вниманието му. Ако е хубав и изглежда добре в медиите, рекламата му ще е много полесна. Така стойността на книгата ще нарасне.

— Шегувате ли се?

— Ще ми се да се шегувах — отвърна Аби — Е?

Джърмейн се замисли.

— Колко ще нарасне?

— Кое?

— Ако авторът изглеждал добре, стойността цяла да нарасне. С колко?

— Все още не сме започнали преговорите, но и да ги започнем, няма да изчисляваме парите въз основа на увеличената стойност. Авторът няма да се съгласи. Твърде много усилия му е струвала тази книга.

— Е, искам да получа поне някаква представа за стойността на книгата?

— Ако трябва да... — Аби се замисли за момент. Оуенс не се захващаше с клиент, ако не очакваше произведението му да донесе поне няколко милиона долара. Не би прекосила цялата страна, ако към романа нямаше сериозен интерес, освен това винаги можеше да се стигне до наддаване, което да качи цената още повече.

— Ако трябва да изкажа предположение, струва ми се, че авансът ще бъде около двеста хиляди. Може би повече. — Това беше далеч под очакванията ѝ, но предпочиташе да даде по-малка цифра, отколкото да го разочарова по-късно и да рискува да го прогони след срещата му с Оуенс.

— Какъв е моят дял?

— Пет процента? — каза Аби. Беше по-скоро въпрос, отколкото отговор. Беше в безизходица и той го надушваше.

— Десет.

— Ще трябва да подпишете договор.

Джърмейн кимна.

— Разбира се.

Трябваше да позвънят два пъти и да изчакат повече от минута, преди вратата да се отвори. Цели два часа им бяха нужни, докато намерят къщата на Аби в Университетския квартал.

През пролуката на вратата, широка колкото позволяваше веригата, надникна някакъв тип с брадясала физиономия, висок към един и осемдесет.

— Какво искате?

Двамата пред него се спогледаха с удивление. Може би пък на небето наистина имаше Бог?

— С мистър Гейбъл Купър ли разговарям? — Стенли Залцман вече бе извадил картичката си.

— Зависи кой се интересува.

— Някой, който предлага добра сделка, ако вие сте Гейбъл Купър.

Очите, които гледаха сънливо изпод подпухнали клепачи, изведнъж се ококориха.

— Вие ли сте мистър Купър? — Залцман мушна картичка та през пролуката. Върху бялото картонче с релефни букви беше отпечатано името на киностудия, което би познал всеки, стига да не е от Марс. — Може ли да влезем?

Бяха със странни дрехи. Единият носеше на главата си избеляла шапка с наушници и клюн, дълъг може би трийсет сантиметра. Другият беше с брезентови панталони, които на места май бяха проядени от мухъл. През рамо бе праметнал ремък, на който висеше плетена кошница. Всичко това приличаше на някакво древно рибарско оборудване.

— Един момент. — Джоуи Дженрико затвори вратата, мина по коридора и затвори друга врата. Тя водеше към стаята, в която бе вилнял, преди да се позвъни. Вече бе изпочупил чиниите в кухнята и бе изсипал съдържанието на хладилника върху парчетата. После се бе преместил в стаята, която му се бе сторило, че е на Тереза, бе се справил с по-голямата част от мебелите и се бе заел да обработва дрехите ѝ с нож — тогава го прекъснаха.

Джоуи щеше да каже на тези двамата да вървят по дяволите, но го спряха визитната картичка и фактът, че споменаха за сделка. Също и злобното му любопитство. Зачуди се дали Тереза не ходи с този Купър.

Ако беше така, щеше да пипне кучият му син и да го убие или осакати, но не и преди да провери дали не може да падне някой долар от цялата работа. Питаше се какво ли имаха предвид двамата на вратата. Надушваше пари, но колко?

Върна се и отвори. Първи влезе Залцман, след това и Сиднър, който попита къде е Аби Чандлис. — Излезе — отвърна Джоуи.

— Значи живее тук? Не сме сбъркали адреса?

— Не сте. Споменахте някаква сделка. — Трябваше да спазва приоритетите.

Залцман се огледа и предложи да седнат във всекидневната, за да обсъдят нещата.

— Все едно. — Джоуи се поколеба. Не беше много сигурен къде е всекидневната. За щастие все още не бе успял да я опустоши.

Залцман кимна към една от вратите.

— Чувствайте се като у дома си — каза Джоуи. — Бих ви предложил по глътка, но в момента кухнята е нагоре с краката.

— Разбираме — кимна Залцман. — Просто минавахме от тук и се отбихме. Тръгнали сме на север, на риба. Изглежда, и вие току-що се прибирате.

Джоуи не схвана въпроса и го изгледа с празен поглед. Помисли си, че може би са чакали в колата си отпред и са го видели да влиза през страничния прозорец.

— Чухме, че сте били в Мексико — каза Залцман.

— А, да.

— Прекарали сте добре, надявам се?

— Да. Забавлявах се.

— Мислех, че сте работили.

— Това също. За какво става дума?

Един от колегите в студията разбра, че ще пътуваме насам, и ни помоли да се отбием и да поговорим.

Джоуи надникна навън през щорите. Беше чувал, че понякога ченгетата измислят небивали истории, за да ги пуснеш да влязат, ако са решили, че нещо не е наред. Може би им се бе обадил някой съсед. В колата, паркирана отпред, обаче наистина се виждаха въдици.

— За какво? — попита Джоуи.

— За книгата ви, разбира се.

— А... Това... — каза той и кимна лениво, сякаш знаеше за какво става дума.

— Този наш приятел смята, че книгата ви е доста добра.

— Значи е при него? — Джоуи се надяваше да не се налага да я търси. Вероятно беше някъде под останалите боклуци, които беше струпал в онази стая.

— О, да. Предполагам, питате се как я е получил?

Джоуи сви рамене, като че ли не даваше пет пари.

— Е, имаме си източници. Не възразявате, надяваме се?

— Защо да възразявам?

— Точно това имах предвид — кимна Залцман. — Смятаме че от материала би могло да стане филм. Нищо определено, просто съществува такава възможност. Запазваме опции за много неща, но малко от тях реално стигат до продукция. Все пак, стремим се да държим банката с идеи пълна.

Джоуи повдигна вежди и се замисли съсредоточено.

— Сигурно ви струва доста пари. Колко сте готови да платите?

Залцман се усмихна. Човекът беше прям. Обичаше подобни хора.

— Харесвам такива автори — каза той. — Вие сте реалист. — По-скоро помияр, помисли си. — Все пак не знам — добави. — Може би няколко хиляди. Разбрахме, че в момента работите върху втора книга. Продължение?

— Може би — отвърна Джоуи. Не схвана въпроса ясно, но след като кинаджията знаеше за какво става дума реши да продължи играта.

— Ако обвържем всичко, имам предвид двете книги, и получим опция за бъдещите ви произведения, може да помислим за сума от порядъка на два-сет или два-сет пет хиляди. — Залцман премери Джоуи с очи и си представи дребни монети.

Джоуи през живота си не бе виждал толкова пари закуп. Жив или мъртъв, този тип Купър имаше някаква стойност. Може би нямаше да го убие веднага, макар и да чукаше Тереза — най-напред трябваше да напише онова продължение или за каквото там ставаше дума.

— Трябва да сте наясно — продължи Залцман, — че правим това, защото студията ни желае да окуражава обещаващите млади автори. Отглеждаме нови таланти, така да се каже.

— И кога ще стане това? — попита Джоуи. — Отглеждането, имам предвид. — Не беше писател, но знаеше кога му говорят глупости и кога не.

— Веднага щом адвокатите ни съставят договора. Залцман просто не можеше да повярва, че нещата вървят толкова гладко.

— Колко време ще отнеме?

Обикновено отнемаше седмици, но при дадените обстоятелства можеха да използват стандартния договор — този, който подписваха треторазредните драскачи. Щяха да откупят правата върху героите и да включат клауза, която им гарантира собствеността върху следващите му три книги. Преди да осъзнае какво става, щеше да е посаден в плантацията на студията и да дава плод.

— Мога да се обадя по телефона и да ви го изпратят с бърза поща. Най-много три дни — отговори Залцман.

— Двайсет и пет хиляди — каза Джоуи.

— Споменах двайсет или двайсет и пет хиляди. — Сиднър едва не се нахвърли върху Залцман, когато го чу. — Но след като сте толкова разумен, нека са двайсет и пет. — Залцман погледна партньора си и му намигна.

Джоуи бе готов да им продаде всичко, което поискат, и за една десета от тази сума — особено ако платяха веднага, в брой.

— Кога ще получа парите?

— Веднага щом подпишете договора, ще изпратим чек.

— Без чекове — възрази Джоуи. — Искам парите в брой.

— Студията ни не работи с пари в брой. Какво ви безпокои? Нали видяхте картичката? Разполагаме с тези пари. Просто ни кажете на чие име да издадем чека.

— Име? — попита Джоуи.

— Беше ни казано, че Гейбъл Купър е псевдоним. Дайте ни истинското си име, а ние ще подготвим договора и чека.

Понякога живееш както трябва, помисли си Джоуи, и слънцето те огрява.

— Искам да изпратите тези неща до една пощенска кутия.

— Няма проблем. Както желаете.

— Името ми е Джоуи Дженрико. — Сиднър го записа.

— Написали сте чудесна книга, мистър Дженрико. Продължавайте все така — каза Залцман, — и ви очаква голямо

бъдеще.

Издатели, киностудии и агенти казваха това на всички, за да подхранват самолюбието им и да ги държат настрана от бизнеса.

Освен името Сиднър си записа номера на пощенската кутия и номера на социалната осигуровка на Джоуи, за да информира за плащането данъчната служба. Мел Уайг щеше да хареса цената, макар че несъмнено щеше да се разочарова от факта, че Дженрико не е автор на бестселъри. Все пак какво би могъл да очаква срещу тези мизерни пари — двайсет и пет хиляди долара.

10

Бертоли погледна нефигуриращия в указателя телефонен номер и го набра. Тя отговори след първото позвъняване.

— Карла? Обажда се Алекс. Имаш проблеми.

— Какво е станало? — Карла Оуенс се бе изтегнала върху леглото си сред купчина ръкописи — отделени от подчинените ѝ като обещаващи. За съжаление нищо не можеше да се сравнява с търговските качества на книгата на Гейбъл Купър. При малко повече късмет такова произведение се появяваше веднъж на десетина години.

— Дочух обезпокояващи новини от Лос Анджелис — от върна Бертоли. — Твоят приятел Мел Уайг бил пипнал филмовите права върху книгата на Купър за трохи.

— Какво говориш? — Оуенс изпусна ръкописа, който четеше, и си загуби страницата.

— Говоря за прецакване.

— Не са продавани никакви филмови права — каза тя.

— Значи някой играе зад гърба ти. Мислех, че сме се споразумели, Карла.

— Нямам представа за какво говориш. Успокой се и ми кажи какво се е случило.

— Някой от студията, още не знам кой, е пипнал Купър.

— Къде е станало това?

— Не знам.

— Кога?

— Вчера. Или завчера. Не е много ясно.

— Какво е станало?

— Как какво е станало? Споразумели са се направо с него.

— Не биха го направили — каза Карла. — Говорих с Уайг онзи ден. Даде ми дума. Готвех се да преговарям за условията. Изчаквах подходящия момент.

— Е, те вече няма какво да изчакват. И не е само това. Доколкото разбрах, взели са всичко почти без пари. Откраднали са го. И не само

тази книга, но и новата, върху която работи в момента.

— Какво? — попита Карла.

— Чух да се говори за двайсет и пет хиляди.

— Ти си откачил — каза тя. — Уайг знае, че материалът струва повече.

— Да. Въпросът е дали и Купър знае.

— Кой ти каза всичко това?

— Да не мислиш, че само от нас изтича информация? Имам си източници.

— Какви източници?

— *Мои* източници — отвърна Бертоли. Вече не можеше да ѝ вярва. Не можеше да е сигурен дали са я излъгали, или пък самата тя е част от някакъв дяволски план.

Всъщност тя не му беше казала всичко. Не бе споменала че Аби ѝ се бе обадила днес следобед, за да ѝ каже, че Купър е на път към дома и ще бъде в Ню Йорк след два дни. Моментът, в който Аби се бе обадила, и чутото сега от Бертоли я накараха да се разтревожи.

— Вероятно информацията ти е фалшива — каза му тя.

— Не, не мисля така. Източникът ми е сигурен. И ако това е истина, не съм убеден, че ще търсим правата за издаване, поне не за сумите, за които говорехме досега.

— Слушай, Алекс, не се тревожи. Ако се мъти нещо, ще разбере какво е то.

— Не мислиш ли, че е малко късно?

— Да не би да искаш да кажеш, че Купър вече е подписал договор? — Когато зададе въпроса, по горната ѝ устна избиха капчици студена пот. Ако Купър бе подписал договор за двайсет и пет хиляди, всички те можеха да съберат багажа и да се приберат у дома. Бестселъри за милиони и касови филми не се правеха на такова ниско ниво. Студията може да си върне подобна инвестиция с нещо, заснето пред в нечий гараж. Кариерата на Купър щеше да приключи преди да е започнала.

— Още не е подписал. Казаха ми обаче, че вече устно са се споразумели за условията.

— Взел ли е някакви пари?

— Не знам, но мисля, че не е.

— Нали знаеш какво казват за устните споразумения?

— Какво?

— Че не струват дори колкото хартията, на която са написани. Ще се заема с това. И ще ти се обадя.

Сигналът в телефонната слушалка едва се появи и Карла набра номера. Записът на телефонния секретар се чу след третото позвъняване. Изчака. Писукането продължи няколко секунди. Аби не беше прослушала предишните съобщения. Карла се замисли. Вероятно Аби ѝ се бе обадила от някъде другаде — може би от студията в Лос Анджелис. Не вярваше на никого.

— Аби, обажда се Карла Оуенс. Ако си там, моля те, обади се. — Изчака малко. Никой не отговори. — Възникна нещо, което трябва да обсъдим. — Пак изчака и пак не получи отговор. — Слушай, спешно е. Ако си там или ако прослушаш това съобщение, моля те, обади ми се веднага. Повтарям, спешно е. Обади ми се по всяко време! — Тя продиктува номерата на домашния, на мобилния и на служебния си телефон. Изчака още няколко секунди, с надеждата някой да се обади. Чуваше единствено шума от лентата, която се въртеше в телефонния секретар. Нямахше как да знае, че апаратът се намира под купчината изпотрошени стъкла и продукти от хладилника на Аби. Все пак съобщението ѝ не остана нечуто — Джоуи Дженрико седеше в ъгъла и за да убие времето, докато чакаше Тереза, забиваше джобното си ножче във вратата на един шкаф.

Аби остана в Лос Анджелис и на следващия ден се зае да инструктира Джес. Щеше да вземе нощния полет за Ню Йорк.

Тереза щеше да отиде при свои приятели в Южна Калифорния и да прекара с тях поне седмица. След скандала с Джоуи в мотела и окуражена от Аби, тя гледаше на това като на почивка. Няколко дни поне Аби нямаше да се безпокои за приятелката си.

Аби смяташе да се види с Карла в Ню Йорк и двете да отидат да Посрещнат Джес на летището, все едно, че се прибира от Мексико. Джес щеше да смени самолета в Далас, така че Карла да не може да се досети, че идва от другаде.

Аби искаше да се срещне с Карла насаме, за да разбере дали агентката не ѝ е приготвила някакви изненади. С Джес бяха уговорили сигнал — ако се наложеше да го предупреди за нещо, Аби щеше да се

разболее, двамата да се срещнат и след като се уговорят, да отидат при Карла.

Беше научил всичко като по ноти — как е написал книгата как му е хрумнал сюжетът, как е избрал псевдонима си и заглавието какво е правил в Мексико и къде. Аби беше купила някои карти и туристически брошури. Джес беше готов също така да подхвърли няколко интригуващи подробности от бъдещата книга — тази, върху която Аби работеше в момента.

Джес се оказа схватлив и когато Аби тръгна към летището бе сигурна, че той ще се справи. Преди да се качи на самолета тя се погрижи за още нещо. Обади се и се записа на телефонния секретар на Чарли, после пушна един плик в пощата. Съобщението й гласеше, че скоро ще получи кредитна си карта — Не му каза, че преди да я изпрати, с нея бе купила самолетни билета до Ню Йорк и бе запазила две хотелски стаи недалеч от офиса на Карла Оуенс. Бе изтеглила и пари в брой, за да ги плати, както и за храна. Това не компенсираше брачния дълг на Чарли, но беше добро начало. Написа му всичко това в една бележка, която изпрати заедно с кредитната карта. Чарли беше наясно, че е безпредметно да подава жалба — имаше проблеми, с които наказателното право не се справяше добре, и един от тях бяха финансовите спорове между разведени съпрузи. Прокурорите избягваха да се замесват в такива истории, а при гражданското дело Чарли просто щеше да загуби. Аби щеше да му разкаже играта. В края на краищата дори и начинът, по който се бе прибрала парите си, да бе необичаен, дългът си оставаше дълг.

Спа през по-голямата част от полета. Пристигна в хотела си в Манхатън малко след два през нощта. Плати стаята си в брой и след двайсет минути вече спеше.

Както бе поръчала, на следващата сутрин я събудиха в седем и половина. Стана и взе душ. Видя малкия бял плик едва при второто си минаване покрай вратата на стаята си, когато излезе от банята, за да се облече. Някой го бе мушнал през нощта.

Отвори го. Вътре имаше бележка, надраскана върху бланка на хотела, вероятно от служителя на рецепцията.

Мисис Чандлис, съжалявам, че постъпвам така с вас в последната минута, но няма да успея да дойда в Ню Йорк. Възникна нещо непредвидено. Направих каквото трябва. Вярвайте ми. Всичко ще бъде наред.

Джес

Адреналинът запулсира в тялото ѝ като разтопено олово. Ако в този момент беше пред очите ѝ, щеше да го убие. „Вярвайте ми. Всичко ще бъде наред.“ Имаше ум колкото врабче.

Морган и Тереза, а дори и тънкото гласче в консервативния ѝ адвокатски ум я бяха предупредили да не поверява мечтата на живота си на торба мускули за показ. Сега трябваше да плати.

Беше казала на Карла, че той ще пристигне на следващия ден. Ако не се появеше, агентката щеше да си помисли, че нещо не е наред. Ако решеше да ѝ каже, че самата тя е написала книгата, просто нямаше да ѝ повярват. След като излъжеш веднъж, истината започва да мирише на измама — в това бе проблемът.

Аби се втурна към телефона и набра номера на Джес в Лос Анджелис. След четвъртото позвъняване се чу записан на лента металически глас: *„Абонатът, когото търсите, не отговаря. Ако желаете да оставите съобщение, натиснете бутона със звездичката.“*

Аби го натисна толкова силно, че едва не си счупи нокътя.

„Оставете съобщението си, след като чуете сигнала.“

— Слушай, негоднико! Споразумяхме се! Ако не довлечеш задника си тук, ще започна такова дело срещу теб, че ще съжаляваш, задето си се родил! Ще плащаш цял живот, разбираш ли ме? Не искам да слушам никакви оправдания. Просто се качваш на самолета и пристигаш!

След това се зачуди дали с тези заплахи няма да го накара да се скрие. Спомни си какво ѝ бе казал Чарли за особената си порода клиенти — първият импулс на всеки от тях е да побегне. Реши да посмекчи тона малко:

— Чакай, Джес, съжалявам. Разстроена съм. Просто искам да ми се обадиш, това е. Говоря сериозно. Ако има някакъв проблем, ще го решим, но ми се обади.

Тя продиктува номера на хотела, след това затвори, седна до телефона и зачака.

Мина час. Никой не се обади. Разтри очите, си, за да прогони сънливостта, и се вторачи в червената лампичка на апарата. Засенчи я с ръка, за да се увери — може би се бе обаждал и не го бяха свързали, така че е оставил съобщение. Но лампичката не светеше.

Обади се на рецепцията. Нямахте съобщения.

Самолетът вече бе излетял от Лос Анджелис. Джес нямаше да дойде с него и тя го знаеше. Представи си как животът ѝ се разпада на парчета. Две години бе писала книгата, а сега трудът на мечтите ѝ отиваше по дяволите заради някакъв си холивудски глупак. Представи си как Джес, в прегръдките на третокласна кинокрасавица, се чуди как да превърне самолетния билет за Ню Йорк в пътуване до Вегас за двама.

Нищо не можеше да направи. Погледна часовника си.

Вече беше осем. След половин час имаше среща с Карла Оуенс долу — да закусят и да поговорят, преди да отидат да вземат Гейбъл Купър от летището. Гейбъл Купър, който нямаше да дойде.

Нямаше смисъл да удължава агонията. Взе слушалката и набра номера на Карла в офиса ѝ. Ако не успееше да се свърже с нея, може би някой от служителите ѝ щеше да я спре, преди да стигне до хотела — Аби нямаше никакво желание да се среща или разговаря с нея.

Отговориха ѝ веднага. Гласът беше възбуден, писклив.

— Ало?

— С кого разговарям? — Аби реши, че е сгрешила номера.

— С кого се опитвате да се свържете?

— Търся „Оуенс и сътрудници“.

— Аби, ти ли си? — Беше самата Карла. — Радвам се, че си тук. Успя ли да поспиш?

— Не много.

— Слушай, ако си уморена, можем да отложим всичко с час-два.

— Затова ти се обаждам. Има проблем. Гейбъл...

— О, слушай, скъпа... Той е точно такъв, какъвто го описа, дори по-готин. Разговаряме тук, в офиса ми, и се забавляваме.

— Какво?

— Тук е от един час. Предполагам, че не сте се разбрали както трябва за полета му. Пристигна с такси рано тази сутрин и ми се обади.

Закусихме и сега разговаряме. А... между другото, не обръщай внимание на последното съобщение, което записах на телефонния ти секретар. Линията се е преплела. Както и да е, ще изясним всичко, когато дойдеш тук. След колко време да те чакаме?

Аби беше объркана, стъписана. Може би бележката беше някаква грешка? Имаше чувството, че получава отсрочка от палача. Погледна часовника си, после огледалото. Изглеждаше ужасно.

— Дай ми четирийсет минути.

— Добре. Ще се видим тогава, скъпа.

Карла затвори веднага. Изглежда, бе получила каквото искаше.

В Ню Йорк вилнееше люта зима и нямаше никакви признаци, че скоро ще си отиде. Астрономическата пролет беше настъпила, но тротоарите на Манхатън бяха покрити с няколко сантиметра сняг. Хората се свиваха по ъглите и издишваха облаци пара.

При снега и задръстването Аби стигна до офиса на Оуенс след близо час. Намираше се на четиринайсетия етаж на един небостъргач и заемаше почти целия ъгъл на сградата.

Беше твърде луксозен за литературна агенция. Аби беше виждала и други такива — повечето бяха в стари тухлени сгради или административни постройки в евтините квартали. Офисът на Карла беше на Медисън Авеню, сред юридически кантори и застрахователни компании. Името беше написано със сребристи букви върху черното стъкло на вратата.

Оуенс & сътрудници

Литературна агенция

Под името на Карла, изписано отстрани, Аби изброи още девет.

Натисна месинговата дръжка и вратата се отвори като банков трезор — плавно и безшумно. Зад лъскава черна преграда седеше секретарка в небесносиня копринена рокля и говореше по телефона. Приемната приличаше на командна зала на междузвезден кораб — строга симетрия и овални обеми. Аби тръгна към преградата и краката ѝ потънаха до глезените в тъмнокафявия килим. Стените бяха покрити с тъмни огледала, така че не би могла да определи къде свършва помещението и къде започват коридорите към кабинетите. Дискретните лампи на тавана обливаха всичко в мека светлина.

Аби приближи и жената зад преградата вдигна глава.

— Мога ли да ви помогна?

— Идвам при Карла Оуенс. Казвам се Аби Чандлис.

— А, да, мисис Чандлис. Очакват ви в кабинета на мисис Оуенс.

Един момент, ще позвъня.

Докато чакаше, Аби се огледа. След секунда чу глас:

— Мисис Чандлис?

Обърна се. Видя чернокожа жена, висока и стройна, със скули, сякаш изваяни от оникс, и огромни очи. Беше с мека вълнена рокля, прилепнала към заоблените контури на тялото ѝ. Аби реши, че струва поне хиляда долара.

— Аз съм Джадра, секретарката на мисис Оуенс. Радвам се да ви видя. Слушала съм много за вас. Моля, последвайте ме. Очакват ви.

Аби тръгна след Джадра по дълъг коридор, със стени от тъмно стъкло, зад които се виждаха силуетите на хората, които се трудеха там — някои говореха по телефона, други седяха приведени над документи и купчини ръкописи.

Аби видя отражението си в стъклото и смутено приглади роклята си. Даде си сметка, че не притежава по-хубава от тази. Надяваше се и се молеше Джес да се е придържал към уговорените в Лос Анджелис подробности, да не се е впуснал в импровизации. Все още недоумяваше — най-напред ѝ бе изпратил съобщение, че изобщо няма да дойде, а след това бе променил решението си и се бе появил толкова рано.

Стигнаха до масивна двойна врата, дървена, с красиви месингови дръжки, която рязко контрастираше с всичко останало.

Джадра протегна ръка, за да я отвори, а Аби пое дъх и опита да се овладее. След миг видя Карла, седнала зад блестящо стъклено бюро с извити прозрачни крака. Беше поставено върху подиум, висок около трийсет сантиметра. На същото ниво имаше и два стола за посетители. На единия от тях, с гръб към Аби и вратата, седеше Джес.

— Ето я — каза Карла, стана и разпери ръце като жрица, която се готви да заколи жертвено животно върху кристален олтар. — Аби, мила, радвам се да те видя пак! Изглеждаш чудесно. Не е ли така? Влез, влез! Искаш ли кафе? — Преди Аби да успее да отговори, Карла нареди: — Джадра, донеси кафе. Захар и сметана?

Аби не искаше кафе, но беше по-лесно да приеме.

— Без нищо — каза тя.

— Без нищо — повтори Карла, сякаш Джадра не чуваше друго, освен собствения ѝ глас.

Аби направи няколко крачки напред. Джес внезапно стана, обърна се, слезе от подиума и тръгна към нея. Едва тогава тя отклони поглед от Карла, фокусира движещата се фигура и осъзна — мъжът,

който приближаваше към нея като локомотив, не беше Джес Джърмейн.

— Е, с какво разполагаме? — Морган Спенсър седеше зад бюрото си и разглеждаше съдържанието на малък книжен плик, разстлано на плота пред него.

Алвин Къмингс застана отстрани и посочи с линейка.

Къмингс беше детектив, пенсиониран военен, специалист по морска артилерия. Беше го довел клиент на Морган от морска застрахователна компания.

— Прилича на парче дърво — отбеляза Морган и го побутна с върха на химикалката си.

— Точно така — кимна Къмингс. Беше около два сантиметра дълго, овъглено от единия край. — В лабораторията смятат, че това е част от щипка за пране. Ето тук, в единия край, се вижда малка дупчица. Ако са прави, тук е била за вързана някаква корда, която е задействала детонатора.

Открили са остатъци от найлонови влакна, вероятно от нея.

— А може би пък с нея са защипвали разни неща в машинното? Трудно могат да оспорят иск на такова основание. Нещо друго?

— В дървото има следи от химикали. Все още не знаят точно какви са, но е ясно, че съдържат нитрати. Изглежда, в по-голямата си част са се разтворили в морската вода.

— Значи, казано с две думи, няма за какво да се хванат, но пък и не искат да платят, прав ли съм?

Къмингс го погледна и кимна.

— Ще трябва да съобщя на клиента, че няма да стане — каза Спенсър. — Ако решат да откажат в този случай, рискуват да бъдат обвинени в недоброръководност и безкрайни дела за понесени щети. Искаш ли да им го кажеш, или да се обадя аз?

— Мисля, че не трябва да прибързваме — отвърна Къмингс.

— Има ли още нещо?

Къмингс кимна.

— Струва ми се, че е имало бомба.

— Добре. Дори и така да е, не могат да избегнат плащането. Клаузата за евентуални военни действия не може да се приложи в

случай на тероризъм или саботаж — каза адвокатът. — Корабът не е потопен във военна зона. Няма изключения при покриването на щетите.

— Нямах предвид тероризъм или саботаж.

— А какво тогава? — попита Спенсър. — Корабът е бил на пристана в някаква бананова република, в която през вторник има революция. Точно това бих предположил. Проста бомба, направена от подръчни материали. Дело на терористична група.

— Не мисля — възрази Къмингс. — Положили са сериозни усилия, за да заприлича на злополука.

— Тоест?

— Обикновено, ако някой иска да изпрати кораб на дъното, използва пластичен експлозив. Никак не е трудно да се намери. Можеш да го откраднеш от някоя строителна фирма например. Военните използват С-4. Мачка се като маджун. Правиш въже, дълго колкото искаш, извиваш го в окръжност и го залепваш за корпуса. Ще пробие дупка, колкото ти е необходима. В този случай обаче няма такова нещо и човек не може да не се запита защо.

— Надявах се да знаеш — каза Морган. — С пословичната си интуиция...

— Вместо дупка в корпуса имаме сериозен проблем с кондензатора.

— Е?

— Искали са да прилича на лошо поддържане.

— И вероятно точно това е обяснението — каза Спенсър.

Застрахователят лесно можеше да каже „не, няма да платим“, а детективът да съчини версии, които подхранват подобни фантазии. Той обаче трябваше да защити всичко това в съда, а фактите, с които разполагаше до този момент, не изглеждаха никак добри.

— Има и още нещо — каза Къмингс, наведе се, вдигна от пода пластмасова чанта, отвори я, бръкна вътре и извади нещо, което подхвърли към Спенсър. Той вдигна ръце, сякаш за да се предпази, и го улови. Беше голям гумен плавник, като тези, които използват водолазите професионалисти. — Намерихме го в ръката на удавения моряк. Конвулсивно предсмъртно стискане — обясни Къмингс. — Освен това по предпазната решетка на тръбата за всмукване на студена

вода намерихме остатъци от неопренов костюм. Можеш да си сигурен, че „Селя Ларго“ е потънал вследствие на взрив.

Морган погледна гумения плавник в ръката си. Даде си сметка, че делото ще е много комплицирано. Щеше да го влачи с години. Властите съвсем скоро щяха да заговорят за предумишлено убийство.

Аби щеше да проговори, но стъписването ѝ бе твърде силно. Мъжът разпери ръце и я прегърна, а устните му се залепиха за нейните. Беше силен и изтласка въздуха от дробовете ѝ като от ковашки мях. За момент ѝ се стори, че се опитва да мушне езика си в устата ѝ, и се отдръпна. После осъзна, че докато целуваше нереагиращите ѝ устни, всъщност се опитваше да ѝ каже нещо.

Произнасяше думите под носа си, а и устните му се допираха до нейните, така че тя дочу нещо като „врат на Хес“.

Аби би могла да се възпротиви, но беше съвършено стъписана. Най-накрая мъжът отдели устните си от нейните и опря глава в нейната в дълга прегръдка, която едва не счупи ребрата ѝ — за да не ѝ позволи да проговори, докато самият той шепнеше в ухото ѝ:

— Казвам се Джак. Брат съм на Джес. Дръж се спокойно. Ще се разберем. Не проваляй работата, скъпа. Прегърни ме като след дълга раздяла.

Аби не си даваше сметка, но ръцете ѝ — единственото, което Карла виждаше от мястото си, бяха отпуснати върху раменете му като ръце на парцалена кукла. Слава богу, лицето ѝ беше скрито в рамото му.

Тя обви врата му неохотно и го притисна към себе си. Беше малко по-висок от нея и твърд като камък. Мисълта, че преживяването би могло да ѝ достави удоволствие, я ужаси, но пък, от друга страна, не би могла да твърди, че ѝ е неприятно.

— Добре — прошепна той. — Сега се усмихни.

Когато отново се обърна с лице към Карла, стиснал ръката на Аби, на лицето му блестеше закачлива, широка усмивка. Аби също се усмихваше, макар и объркано. Имаше чувството, че е болна, и изглеждаше така. Отидоха до столовете, уловени за ръце, и седнаха пред бюрото.

— Аби, добре ли си? — Карла изведнъж се вгледа в нея. — Струваш ми се малко развълнувана.

— Сигурно е от пътуването — каза Джак, преди Аби да успее да отвори уста. — Не обича да лети. — Посочи с показалец слепоочието си и Аби за миг си помисли, че показва как ѝ хлопа дъската. — Проблеми с вътрешното ухо — добави той.

— О...

След това се обърна към Аби:

— Мисис Оуенс ми каза, че е много вероятно книгата да привлече тълпа заинтересовани, които да наддават за правата. Според нея никак не е изключено да се стигне до *седемцифрени* суми. — Произнесе думата седемцифрени бавно, сякаш искаше Аби да преброи нулите, преди да отговори.

През цялото време тя наблюдаваше Карла, която седеше зад бюрото си. Чу какво каза той, но студените тръпки полазиха по гърба ѝ поради факта, че Карла не ги опроверга или промени. Просто кимаше в знак на съгласие и се усмихваше уверено.

Аби за първи път осъзна, че книгата, върху която се бе трудила цели две години от живота си, би могла да струва милион долара. Косата на тила ѝ настръхна, кръвта запулсира във вените ѝ. Усмихна се. Ръцете ѝ се разтрепериха. Роман за милион долара! Това беше от света на мечтите!

— Мисля, че е развълнувана — отбеляза Джак.

Аби кимна, но гласът ѝ изневери. Опита се да каже нещо, но не успя.

— Май трябва да я заведа в хотела — каза Джак. — Изглежда, пътуването ѝ се е отразило по-зле, отколкото си мислех.

— Разбира се — кимна Карла. — Можем да поговорим пак на вечеря, а утре ще подпишем договора. Междувременно ще оправя кашата с този тип Джоуи Дженрико. — Когато чу името, Аби я стрелна с поглед. Искаше да попита, но не смееше. — Не знам как студията е решила, че той е написал книгата — продължи Карла. — Някакъв си натрапник. Аз обаче знам какво се е случило. Знам кой е той. Ще се погрижим за това. Ще стигнем до истината.

— Каква студия? — попита Аби.

— О, това е другото — обади се той. — Ще ти разкажа подробностите в хотела. Карла каза, че в Холивуд проявяват голям

интерес към книгата. Ще говорим за това утре.

Докато тримата приближаваха вратата, Аби почувства, че коленете ѝ омекват. Най-накрая той трябваше да я прегърне през раменете, за да я подкрепи.

— Всичко се нарежда чудесно, нали, скъпа? — Говореше на Аби и я придържаше като алкохоличка. — Мисис Оуенс...

— Наричай ме Карла, моля — поправи го тя.

Той пусна ослепителна усмивка, която сякаш накара агентката да се разтопи.

— Карла смята, че до лятото моята книга може да се превърне в истински бестселър.

— Доверете ми се — кимна Карла. — Книгата ще е в ръцете на пътниците във всички самолети по света и около басейните в луксозните курорти от Барбадос до Бар Харбър и от Тринидад до Хаити. Имаме отлична възможност издателят да я включи в летния списък.

— Нали е чудесно? — Той гледаше Аби.

Тя се вторачи в загорелия от слънцето висок непознат. Приличаше на Джес, но беше по-възрастен, със сини, пронизващи очи, дълбоки като тропически езера. Кимаше окуражително, сякаш я подканяше да каже нещо. Тя обаче беше онемяла. Успя само да се усмихне глупаво.

Макар че бе обмисляла всичко с месеци, когато чу този мъж, когото никога не бе виждала, да казва моята книга, имаше чувството, че са я ударили с юмрук в корема. Това я върна в реалността и тя осъзна, че е написала добър касов роман, без да може да каже на когото и да било. Бе се потопила в морето на анонимността.

— Кой, по дяволите, си ти? — Аби възвърна способността си да говори веднага щом затвори вратата и таксито потегли.

— Името ми е Джек Джърмейн. — Той протегна ръка, за да стисне нейната. Аби не реагира. — Забравих. Вече се целунахме — усмихна се той. В извивката на устните му и в блясъка на сините му очи имаше нещо дяволски вбесяващо.

Аби му хвърли убийствен поглед.

— Кой те покани в живота ми?

— Мислех, че ще се зарадваш.

— Брат на Джес ли си?

Той кимна.

— По-голям и по-мъдър.

— Къде, по дяволите, е Джес?

— Ако трябва да гадая, предполагам, че е в някое студио в Западен Лос Анджелис.

— Споразумяхме се да дойде тук. Дадох му билети за самолет и обещах да му платя.

— Сега можеш да платиш на мен.

— Споразумението не беше такава.

— Добре. Довечера ще отидем при Карла и ще ѝ кажа, че всъщност не съм Гейбъл Купър. Гейбъл Купър е брат ми, но той е в Лос Анджелис, защото има проблеми и...

— Млъкни — сряза го Аби. — Остави ме да помисля.

След малко попита:

— Какви проблеми? — Аби искаше да научи всички подробности, да разбере какво го е накарало да се откаже, за да прецени ситуацията. Може пък наистина да му се бе случило нещо, а в такъв случай можеше да вярва на Джак малко повече. Може би брат му лежеше в болница полумъртъв?

— Обади ми се посред нощ — отговори Джак — и ме събуди. „Хей, братле, казва, ти ли си?“ Че кой друг може да е по това време? Такъв си е Джес. „Слушай, казва, имам нещо за теб.“ Гласът му, искам да ти кажа, звучеше трескаво. Попитах го кое време е, той ми казва, десет и половина. Погледнах си часовника — минава един. Там, при него, било десет и половина. Такива номера, казвам, може да ти изиграе „въртенето на земята.“

— Има ли смисъл да слушам всичко това? — попита Аби.

— Има. Ще стигнем и до това. Каза ми, че късно предната вечер му се обадили от някаква рекламна агенция. Явно е станало, след като сте разговаряли и си си тръгнала. Не знаел какво да прави и затова ми се обадил. Продуцентът правел реклама за някакво кафе. От онези бълвочи, които се въртят непрекъснато. Той я пита дали го иска чисто или със сметана и дали да я чука отзад, докато тя зарежда кафеварката.

Аби го изгледа отвратено.

— Това са думи на Джес, кълна се. Точно така се изрази. — Непознатият вдигна нагоре два пръста, като скаутски поздрав. — Понякога е малко груб.

— Да. И според теб това е страхотно.

Той се усмихна глуповато и каза, че може би е права.

— И какво по-нататък с тази реклама?

— Предложили му ролята. Каза ми, че тези клипове печелели награди и осигурявали бъдеще. Казвам: „Аха, «Златен глобус»“. Не, не, не било това. Момчето и момичето, които участвали в последната наградена реклама, сега ги показвали в „Добро утро, Америка“.

— Затова ли не дойде?

— Да. Искали да започнат снимки днес сутринта. Трябвало да отиде. След това ми разказа за твоя проблем и ето ме тук.

— Моят проблем? — Аби го изгледа като Везувий, който се кани да изригне. — Моят проблем е, че се доверих на скапания ти брат!

Джак млъкна, но не престана да се усмихва.

— Какво беше това за Джоуи Дженрико? — попита Аби след малко.

— А кой е той?

— Един познат — отвърна Аби.

— С такива приятели на човек не му трябват врагове.

— Защо? Какво е направил?

— Изглежда, кинаджиите са попаднали на него в Сиатъл. Търсели са теб. След това ситуацията не е много ясна. Карла знае само, че онези са останали с впечатлението, че той е авторът... този... Гейбъл Купър. Джоуи не е направил нищо, за да ги разубеди. Типовете от Холивуд сега смятат, че са сключили сделка с него за правата.

За Аби чутото беше по-лошо от кошмар.

— Не се безпокой. Погрижих се за това.

— Какво си направил? Какво й каза?

— Че е мой познат от едно време, на когото вече му хлопа дъската. Че в предишния си живот е вземал наркотици и е прекалил, така че сега не помни и кой номер обувки носи.

— Чудесно. Значи Гейбъл Купър се шляе с наркомани.

— Слушай, за тези хора това ще е голям плюс от гледна точка на рекламата. Ако й бях казал, че с този Джоуи някога сме били

любовници, Карла щеше да се усмихне, да ни уреди да се покажем в шоуто на Опра Уинфри и да започне да изчислява аудиторията.

Аби го изгледа.

— Не го казах — каза Джак и вдигна ръка. — Какво ще правим сега?

— В момента търся начин да се отърва от теб.

— Можеш да си го търсиш, но поне за момента, освен ако не искаш да провалиш тази голяма сделка, сме свързани като сиамски близнаци, както се казва.

— Имаш високо мнение за себе си. Ами ако не смятам, че сделката с теб е толкова голяма?

— Е, имам своите добри качества, но нямах предвид тях. О, да, забравих, че още не си чула останалото.

— Какво е останалото?

— Не ми каза кой е той. Този Дженрико.

— По-късно. Какво е останалото?

— Написала си страхотна книга. Някой ден трябва да ми кажеш как го правиш.

— Какво е останалото? — Отново се бе ядосала.

— Ще ти кажа, но недей да подскачаш, за да не си удариш главата в тавана на колата. Карла смята, че целият пакет... правата за книгата и филмирането...

— Да?

— Смята, че е възможно авторското възнаграждение за всичко това да достигне два милиона долара.

12

Когато набираше номера в Сиагъл от хотелската си стая, Аби все още не се бе отърсила от шока, предизвикан от цифрата, която Джак бе споменал в таксито.

Беше го настанила на същия етаж за една вечер, докато реши какво да направи. Сега Джак чакаше да изчистят стаята му, седеше на един стол в ъгъла и ядеше фъстъци от пликчето, което беше взел от бюфета до телевизора.

Телефонът извънтя два пъти.

— Юридическа кантора „Старл, Хобс и Карлтън“.

— Кейти, обажда се Аби. Морган там ли е? — Аби погледна часовника си. На Западното крайбрежие беше рано и тя се надяваше Морган да е там.

— Почакай да проверя. — Звукът в слушалката заглъхна.

— Така и не ми каза кой е този Дженрико — обади се Джак.

— Беше омъжен за моя приятелка. Смазваше я от бой и тя се разведе. Аз ѝ бях адвокат.

— Значи сега ви има зъб и на двете.

— Би могло да се каже.

— Какво знае той за книгата?

— Нищо.

— Все нещо трябва да знае, щом е убедил кинаджиите, че я е написал той.

— Според мен не знае абсолютно нищо.

— Ами приятелката ти? Жена му. Как се казва?

— Тереза.

— Какво знае тя?

— Не би му казала.

— Но тя знае, че си я написала ти, нали?

— Да, но не би казала на Джоуи.

— Ако го е направила, ще си имаш проблеми — каза Джак.

— Защо?

— Ще знае нещо, което струва два милиона долара. Истината за книгата. Ако се разчуе в неподходящ момент и по не подходящ начин, ще ти навреди наистина сериозно.

Беше прав и ако Джоуи се добереше до Тереза, нямаше да му е трудно да разбере за какво става дума. Тревожеше я и още нещо, но го запази за себе си.

— Предполагам, мислиш същото и за мен — добави той.

Аби го погледна и за миг ѝ се стори, че той чете мислите ѝ. Преди да отговори, слушалката в ръката ѝ оживя. Беше гласът на Морган — глас на рационален човек, когото познаваше и на когото имаше доверие. Започваше да съжалява, че не го бе послушала и не се бе отказала от идеята за псевдонима. Или поне би могла да използва Морган, независимо от възрастта му. Вече не смяташе, че годините бяха от значение. Джак беше на четирийсет и три. В таксито беше поискала да ѝ покаже шофьорската си книжка. Морган беше само с две години по-стар от него. Имаше и още нещо обаче. У Джак имаше нещо особено — като у Робърт Редфорд, Шон О'Конъри или Пол Нюман.

— Радвам се, че чувам гласа ти — каза Морган. — Как са нещата при теб?

— Както се казва, има добри и лоши новини — отвърна Аби. — Най-напред добрите. Книгата струва много пари.

— Колко много?

— Седнал ли си? — попита го тя.

— Да.

— Говори се за милиони.

— Милион долара?

— В множествено число — каза Аби.

Морган млъкна за момент, после подсвирна.

— Шегуваш ли се?

— Не, освен ако агентката не надува нещата.

— Това е чудесно. Ей, когато станеш известна, ще мога ли да казвам на хората, че някога съм те познавал?

— Можеш да им казваш, че все още ме познаваш.

— Ще ми даваш ли пари на заем?

— За това ще поговорим допълнително.

Двамата се засмяха.

— А сега лошата новина. Един боклук се напъха в живота ми и сега Карла Оуенс смята, че той е Гейбъл Купър.

Джак я изгледа изпод вежди, с обидено изражение.

— Кой? — попита Морган.

— Казва се Джак. Брат е на друг боклук. Онзи, с когото говорих в Лос Анджелис.

— Братя боклуци. Харесва ми — каза Джак. — Звучи добре. Можем да го вземем за рекламен девиз и да тръгнем на турне. Ще си слагаме и леопардова кожа на задниците.

Аби му обърна гръб. Джак си помисли, че е ядосана. Всъщност тя полагаше усилия да не се разсмее.

— Искаш ли да го разкарам? — попита Морган.

— Не, не. Освен това какво можеш да направиш оттам?

— Мога да дойда при теб.

— Не. Няма смисъл. Ще трябва да се справя някак. Регистрира ли вече авторските права?

— Работя по въпроса.

— Кога ще си готов?

— Ще приключа с документите тази вечер и утре ще ги изпратя с експресна поща. Ще се обадя в регистъра на Библиотеката на Конгреса във Вашингтон и ще се опитам да ускоря нещата. Ще ни изпратят документа за регистрация след седмица, до десет дни. — При нормални обстоятелства това не би трябвало да е проблем. По закон авторските права влизаха в сила в момента, в който писателят напишеше името си под ръкописа. Проблемът в случая бе, че името на Аби не фигурираше там.

— Добре. Издателят няма да има време да регистрира правата на Гейбъл Купър дотогава. Още няма и договор.

При сегашното развитие на нещата регистрирането на авторските права се превръщаше във въпрос на живот и смърт. Без това нямаше да има никакво доказателство, че е авторка на книгата. Поне имаше Морган.

— Слушай, тревожа се за теб. — В гласа му се прокрадна безпокойство. — Не трябваше да те пускам сама.

— Аз съм голямо момиче.

— Знам. Ако обаче с теб се случи нещо...

— Какво може да се случи? Всичко е наред. Просто съм уморена.
— Нещата не се развиваха така, както бе смятала. Аби не обичаше изненадите, а Джак беше голяма изненада. — Има и още нещо — продължи тя. — Помниш ли Тереза?

— Разбира се.

— А Джоуи, бившият ѝ съпруг?

— Не съм го виждал никога, но как бих могъл да го забравя?

— Не знам как, но е успял да се напъха под юргана.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид книгата. Научил е за нея по някакъв начин и се е свързал с хора, интересувачи се от правата за филмиране.

— Има и филм?

— Има сериозен интерес. Част от милионите са от това — обясни тя.

— Боже! Това нещо наистина ще гръмне! Внимавай с този тип... Как се казваше?

— Джак Джърмейн — отвърна Аби. — В момента се нуждая от помощ за Джоуи. Трябва да го разкарам и да му втълпя малко страх от Бога. Някакви идеи?

— Мога да изпратя по петите му детектив. Ще му кажа да му обясни, че ако не стои настрана, ще го съдим за намеса в договорни отношения. Или че ще го арестуват за измама.

— Първото въобще няма да го стресне. Джоуи няма и нощно гърне. Само затвор. Това ще го разбере. Имаш ли як детектив? — попита Аби.

— Мога да намеря някого. Защо? Опасен ли е онзи тип?

— Обикновено само с жените, но човек не може да е сигурен.

— Ще взема човек с разрешително за пистолет — каза Морган.

— Вероятно няма да му трябва, но все пак... Ще ти се обадя утре — добави Аби.

— Аби... пази се. И внимавай с онзи брат.

Тя погледна Джак, който се бе изтегнал на креслото, преметнал лениво крак през страничната облегалка. Подхвърляше фъстъци във въздуха и ги ловеше с уста като дресиран тюлен.

— Добре, ще внимавам. Дочуване — каза Аби и затвори.

— Имаш избор — заяви му тя.

Аби и Джак седяха в малко кафене под сграда с офиси, на една пресечка от агенцията на Карла Оуенс. Беше осем сутринта. Трябваше да отидат при нея след час, а Джак трябваше да подпише договор с агенцията. Аби бе взела решение.

— Или ще направиш каквото ти казвам, или ще обясня ситуацията на Карла Оуенс, ще ѝ кажа, че аз съм написала книгата и аз притежавам правата, така че тя ще изрита задника ти надолу по задната стълба. — Преди да му даде възможност да отговори, Аби добави: — Знам, че книгата може и да не донесе толкова пари, ако тя разбере, но съм готова да поема риска.

— Така ли?

— Да. — Аби искаше да изясни правилата сега. Нямаше намерение да позволи на Джак да я разиграва. И без това бе стигнал твърде далеч, като си бе позволил да разговаря с Карла в нейно отсъствие. Подобно нещо нямаше да се случи пак.

— Е? Да или не? — попита тя. Моментът на истината.

Той я изгледа изпитателно.

— Какъв е моят дял?

— Нали си говорил с брат си?

— Да. Но не стана дума за пари.

— Дойде чак дотук, без да си разбрал колко ще ти платят? Не те ли интересува това?

— Част от мен се интересува. Комерсиалната част — от върна той.

— А другата част?

Джак се замисли за момент.

— Предполагам, че може да се нарече любопитство, примесено с малко завист.

Тя го изгледа учудено.

— Искаше ми се да видя как се издава голяма книга.

— Откъде знаеше, че ще е голяма?

— Джес ми разказа набързо сюжета и ми прочете няколко изречения от началото по телефона, така че се досетих.

— А откъде това забележително усещане за добрата литература?

— Може би го имам от рождение.

— А може би самият ти си писател?

— Така е. Имам цял шкаф със завършени ръкописи.

— Някой път трябва да ми ги покажеш.

— Заедно с ръкописите имам и едно чекмедже с разкъсани писма, в които ми отказват да ги издадат. — Не ѝ каза по какъв начин са били разкъсани.

Аби би могла да го излъже. Би могла да му каже, че ще му даде пет процента от това, което ще получи — първоначалното ѝ предложение за Джес. Но това не беше цифрата, която бе договорил Джес. Аби се вгледа в сините очи, загорялото лице. Ако не друго, изглеждаше по-добре от Джес, беше някак си загрубял и по-зрял. Имаше и нещо друго. Не толкова тайнственост, колкото усещане за опасност. Джес беше Адонис — хубав, но все пак дете. Джак беше опитен, имаше вид на врял и кипял човек — доста далеч от представата за фотомодел. Това личеше по бръчките на лицето му и стоманения поглед, който бе впил в нея сега. Човек неизбежно се питаше какви ли други неща са виждали тези очи. Аби си даваше сметка, че ако се вторачат в публиката от телевизионния екран или от корицата, могат да осигурят продажби наистина за милиони.

— Ако направиш всичко, както ти кажа, ако си свършиш работата добре, ако изиграеш ролята, ако станеш Гейбъл Купър, — тя се вгледа в очите му, — ще ти дам десет процента от всичко, което получа.

— Това е много щедро — каза Джак. — Освен това искам да знаеш, че оценявам честността ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не се опита да ме измамиш. Да ми платиш по-малко, отколкото предложи на брат ми, под предлог може би, че си ядосана или нещо подобно.

— Нали не си говорил с него за пари?

— Излъгах — засмя се той. — Наистина оценявам етичността ти. Това е много важно.

— Стига! — Тя стана и се отдалечи от масата.

— Къде отиваш?

— Да кажа на Карла, че аз съм написала книгата.

— Чакай малко. Не съм казал, че няма да направя каквото искаш.

— Аз го казах току-що.

— Слушай, съжалявам. Това беше шега. Предавам се. — Той вдигна двете си ръце нагоре, сякаш Аби държеше пистолет. — Не пращай всичко по дяволите. Би било глупаво.

— Мислиш, че си толкова ценен?

— Ами... — Замисли се за миг. — Да.

— Никой не би те обвинил в излишна скромност. — Тя продължаваше да крачи бързо. Стигна до бара, даде на момичето сметката заедно с три долара и не изчака рестото. Излезе навън, а Джак я следваше по петите.

— Слушай, правиш голяма грешка.

— Не. Направих голяма грешка, когато се захванах с брат ти и попаднах на теб. — Аби спря и се обърна към него. Бяха недалеч от кръстовището. — Слушай, не знам кога лъжеш и кога говориш истината. Когато трябва да имам доверие на някого в ситуация като тази, това е сериозен проблем. Може да си мислиш, че е смешно. Аз не мисля така.

— Само те изпробвах.

— Не обичам да ме изпробват. Мислех, че имаме нещо общо помежду си. Че си писател. Неиздаван, но все пак писател.

— Това е истина. Честна скаутска. Мога да ти покажа ръкописите си. Всъщност много бих искал да ги прочетеш.

— През свободното си време — каза Аби.

— Говоря сериозно. Слушай, можеш да ми платиш пет процента — Това си искала да платиш на Джес.

Тя го погледна и се зачуди къде е капанът.

— Не искам да загубиш тази сделка — каза той. — Написала си невероятен роман. Всички се бият за него. Често ли се случва това.

Последните два дни Аби бе мислила по въпроса.

— Не Много често — отговори тя.

— Случва се веднъж в живота, ако имаш късмет. Смяташ ли че ще ти се случи пак?

Тя го погледна, но не отговори.

Не разчитай. — Каза го като човек с опит. — Смяташ ли, че отново ще можеш да напишеш такава книга? — Преди да отговори, той сложи ръка върху устата ѝ. — Мълчи. Всеки който някога е опитвал да пише, не би си правил илюзии.

Беше прав. Говореше за неувереността на писателя.

— Няма значение какво пишеш, дали висока литература или развлекателни четива — продължи Джак. — Когато създадеш нещо добро, наистина добро, един глас вътре в теб ти казва, че вече няма да си в състояние да постигнеш същото. Може и да не е така, но все едно, в момента на завършването умът ти казва „не“. И докато наистина не го направиш вярваш, че е невъзможно. А ако достатъчно дълго време вярваш, че няма да постигнеш нещо, наистина няма да го постигнеш. Хубавото е, че в момента няма нужда да се тревожиш за това. Трябва да се тревожиш, че тези хора биха могли да откраднат произведението ти, а те ще направят точно това, ако сега се откажеш от плана. Все едно да зарежеш детето си. Ще го оставят да умре.

— Какво искаш да кажеш?

— Могла си да го направиш по-рано... Да представиш романа от свое име, да кажеш истината. Ако им признаеш сега, ще се ядосат, че си ги излъгала и си ги поставила в неловко положение пред очите на всички. Ще приемат признанието за признак на слабост, защото не ти е стигнал кураж да продължиш играта докрай. Това е законът на корпоративната джунгла. Ще ти кажат, разбира се, да не се безпокоиш и че ще изведат книгата на върха. Междувременно обаче ще се заемат с нечия друга голяма книга.

Джак разбираше доста повече, отколкото си бе мислила.

— Издавали са те и преди. Как се чувстваше?

Тя се засмя горчиво.

— Пет хиляди бройки. Някои марули се задържат по сергиите повече, преди да ги изхвърлят.

— Точно така. И ако позволиш, пак ще постъпят с теб по същия начин. Ще ти кажат, че правят рекламна кампания за двеста и петдесет хиляди долара, а ще похарчат десет. Ще извадят книгата ти на пазара и ако до три дни не ѝ поникнат крака, за да тръгне сама, ще изключат шалтера и ще наблюдават как умира. Освен това ще пуснат по-малък тираж, за да не връщат пари за непродадени бройки.

Непродадените бройки бяха проклятието на всеки издател. Книжарниците ги връщаха и получаваха парите си обратно. Умните издатели се предпазваха, като изпращаха в книжарниците по-малко от поръчаните — пет, вместо двайсет например.

— И смяташ, че ще постъпят така с мен само защото физиономията ти няма да е на корицата ли? — попита Аби.

— Не за това, а защото си се огънала. Защото ще им е ясно, че не си имала смелостта да ги изтеглиш в лодката, след като веднъж си забила канджата в хрилете им. Ако сега им кажеш истината, те пак ще издадат книгата ти. Само че няма да я подкрепят. Аби, преминала си точката, от която няма връщане назад. Поела си риска. Ако не завършиш започнатото, ще те смачкат.

Беше прав и Аби го знаеше. Първата битка, единствената, която имаше значение, беше със собствения ти издател. Ако спечелиш нея, може би печелиш цялата война.

Двамата замълчаха. Ветровете свистяха през каньоните на Медисън Авеню, хората минаваха покрай тях на тротоара. Джак се втренчи в очите ѝ, погледите им се срещнаха. Не беше сигурна дали може да се довери на този човек, когото изобщо не познаваше. В думите му обаче имаше много истина — от тъжния си опит досега тя знаеше, че в така.

Джак отпътува от Ню Йорк същия ден. Преди това бе преживял тежките пазарлъци между Карла и Аби в агенцията.

Карла бе предложила на Джак стандартния си договор, който на практика означаваше поробване за цял живот. Карла трябваше да получава процент от всичките му бъдещи произведения, дори и той да решише да я напусне и да ги продаде на друг агент. Едва когато двамата отказаха категорично да подпишат и се насочиха към вратата, Карла бръкна в друго чекмедже на бюрото си и извади истинския договор. Според него тя можеше да се откаже от тях, когато пожелае, те също можеха да я напуснат, когато пожелаят. Аби не би позволила на Джак да подпише нещо друго. Карла щеше да получава десет процента от всичко, което успее да продаде, с изключение на правата за чужбина, при които освен нейните десет трябваше да се отделят още десет процента за чуждестранните агенти — това беше стандартната процедура. В края на краищата Карла разбра едно — че Аби знае много повече за издателския бизнес, отколкото бе предполагала.

След като подписа договора, Джак си отиде — обясни, че му е дошло до гуша от бизнес и че трябва да се погрижи за някои неща след връщането си от Мексико. Аби щеше да остане и да уреди

подробностите около продажбата на правата върху книгата. Тя беше адвокатът му в края на краищата.

Това бе планът им. Той каза на Карла, че се връща в Сиатъл, за да пише. След това излетя за Кофин Пойнт. В старата плантаторска къща сложи в пътната си чанта чисто бельо и дрехи, провери пощата си и набра един номер в Калифорния.

— Пейджър услуги „Скайтел“. Моля оставете съобщението си.

Набра телефонния си номер и затвори. След това взе чантата си и слезе долу. В кабинета си взе една ярко оцветена кутия, от фирма за експресни куриерски услуги. Беше в синьо и червено, голяма колкото кутия от риза. Имаше сметка в тази фирма — беше изпращал ръкописи на разни издатели, както и някои други неща. Той натъпка кутията и попълни формуляра — адресира пратката до себе си, в един хотел в Сиатъл, където трябваше да пристигне сутринта на следващия ден. Беше направил резервацията предната вечер от Ню Йорк. Когато приключи, телефонът иззвъня.

— Ало?

— Джак, как мина? — Беше Джес от Лос Анджелис. Беше получил съобщението от пейджъра.

— Джес, знаеш, че когато се обади, бях малко ядосан.

— Да, знам. Наруших скъпоценния ти сън. Трябва да за почнеш да живееш, братко. Ела тук и се повесели. Ние не стигаме до чаршафите, преди слънцето да се покаже над планините. А мацките в Калифорния *наистина* са страхотни.

— Татко беше прав. Не би се справил в армията.

— Чисто и просто искам да ме оставят да спя до обяд до някоя блондинка. Не смятам, че това е неразумно.

— Ти си безволев, Джес.

— Вечно твой, братле, но нека поговорим за актуални неща. Какво мислиш за тази мацка Аби?

— Не е зле. Ако си пооправи косата и си купи по-свестни дрехи...

— Нямах предвид това, а тази история с книгата ѝ.

— Затова ти се обадох. Заминавам за Сиатъл, защото трябва да се погрижа за някои неща там.

— Охо! Наистина си се захванал сериозно. Надявам се да ти плаща добре.

— Понякога човек прави едно или друго в името на любовта. Някой ден ще го разбереш.

Джес се засмя.

— Вчера за малко да предаде фронта. Уплаши се и искаше да зареже плана си. Аз обаче я спасих от самата нея.

— Не се и съмнявам — отвърна Джес. — Моля те, Джак! Вземи ме! Опустоши ме! — Каза го с писклив фалцет и се разсмя. — А си мислех, че го правиш само заради мен. Куче такова! Значи си я бива в кревата, а?

— Смятах, че ти ще можеш да ми кажеш.

— Какви ги дрънкаш!? Не съм я докоснал с пръст.

— Джес, позволи ми да ти дам един съвет. Следващия път, когато решиш да прехвърлиш нещо подобно на някой друг, първо провери колко струва.

13

А как бихме могли да знаем? — каза Залцман. — Отидохме в апартамента на жената и тоя тип отвори. Ти ми кажи.

— Поискахте ли му някакъв документ? — попита Уайг.

— А мислиш ли, че би си извадил шофьорска книжка на името Гейбъл Купър? Каза ни, че е той...

— Не беше точно така — обади се Сиднър.

Залцман му хвърли убийствен поглед, но хлапето не се стресна. Сиднър знаеше, че ако Уайг поиска изкупителна жертва, ще падне неговата глава — Залцман и Уайг се познаваха от много години.

Двамата седяха пред бюрото на Мел Уайг и се опитваха да обяснят как са успели да договорят сделка за двацет и пет хиляди с Джоуи Дженрико, който през живота си не бе прочел нито една книга, камо ли да напише някоя.

— Доколкото си спомням — каза Сиднър, — ти го попита дали е Гейбъл Купър.

— И той отговори, че е.

— Не. Отговори, че зависело кой се интересува.

— Това е същото.

— Достатъчно! Стига! — Уайг стовари длан върху бюрото. — За ваше сведение този Дженрико не е успял да завърши гимназия, има криминално досие и три присъди за хулиганство. Вероятно коефициентът му на интелигентност е колкото на тухла. Не съм много сигурен какво говори това за вас двамата.

— Слушай, Мел. Не сме дали никакви пари. Нищо лошо е случило — каза Залцман.

Не е точно така — каза Уайг. — Лошото е, че Карла е подписала договор с истинския автор и е готова да води война с нас. Името му е Джак Джърмейн.

Залцман и Сиднър се спогледаха.

— Мислех, че е известно име. — Залцман се опита да отклони тази част от гнева на Уайг от Сиднър.

— Така ми казаха — отвърна хлапето.

— Тази погрешна информация можеше да ни струва доста пари — отбеляза Залцман.

— Все още може — отбеляза Уайг. — Карла разбра, че се опитахме да я заобиколим.

— Ядосана ли е? — попита Залцман.

— Ядосан може да е стършел, когато си забие жилото в задника ти. Карла бълва отрова и търси начин да я излее в очите ми.

— Смяташ ли, че ще предложи книгата на друга студия?

— Говори за някакви независими продуценти. Жадува за кръв и може да се наложи да ѝ платим големите пари само за да я усмирим.

— Защо, след като никой не е чувал за този Джърмейн? — попита Залцман.

— Това е без значение — отвърна Уайг. — Чух, че шумотевицата вече се подготвя. Карла се е договорила със сутрешните програми на националните телевизионни мрежи и те очакват с нетърпение появата на този тип.

Името ѝ беше Сандра, Сали или нещо друго, което започваше със „С“. Джоуи не помнеше. Беше му все едно. Важното в момента бе това, че бе застанала до леглото му — с голи гърди, само по кожени бикини, обшити с мъниста от нефрит. Той беше до вратата към кухнята и я гледаше отзад.

Когато се обърна и го видя, тя мушна пръст под ръба на бикините отпред и му хвърли изпълнен с копнеж поглед.

— Харесват ли ти? Много фина кожа. Правят ги индианците от Аризона.

— Бива си ги индианците — отбеляза Джоуи. — Наистина имат усет, ако разбираш какво искам да кажа. — Усмихна ѝ се. Беше я открил в един бар в стил „уестърн“ — танцуваше в редицата момичета и задникът ѝ се виждаше при всяко потропване с крак. Кожени бикини или не, Джоуи бе готов да окачи нов скалп на колана си. Преди това обаче искаше да изпие още една бира.

Влезе в тъмната кухня и отвори хладилника. Вгледа се в последната бутилка будвайзер на рафта, мушна глава в хладното пространство, когато изведнъж вратата рязко се затвори и притисна

главата му като менгеме, точно върху ушите. Ако не беше гуменият уплътнител, черепът му щеше да се счупи като орех. Свлече се на колене, все още неспособен да разбере какво прави на рафта до майонезата.

Джак беше подпрял вратата на хладилника с коляно и без да отслабва натиска, протегна ръка и измъкна револвера от колана на Джоуи — беше го сложил там, за да впечатли момичето, след като пристигнаха у дома.

Джак погледна оръжието. „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър.

— Хубава играчка, само че трябва да я носиш така, че да можеш да си я вадиш от гащите — каза Джак и хвърли револвера върху масата. Чу се силно тупване. След това извади своя пистолет, деветмилиметрова берета, отпусна вратата на хладилника и сграбчи Джоуи за яката на ризата.

Преди да разбере какво става, Джоуи почти се изправи на крака, след което задникът му хлътна в хладилника. Пред очите му беше цепнатата брадичка на Джак.

— Моят патлак е гладък. Няма барабан, който да се закача на колана. А и цевта точно може да се напъха в носа ти. — Джак мушна стърчащата един сантиметър тръба на цевта в едната ноздра на Джоуи. — Сега ще поговорим ли?

— Гой фо даголите си ди? — Джоуи фъфлеше, сякаш в синусите му е паркирал камион.

— Не, не смятам да започваме с това. — Джак се обърна и видя момичето, застанало до вратата, облечено само с производението на индианските занаятчии. — Ще ни оставиш ли за минутка, скъпа? — усмихна ѝ се.

Тя го погледна в очите и с нищо не показа, че дори е забелязала пистолета. Лицето ѝ се осветяваше само от лампата на отворения хладилник, в който бе натикан задникът на Джоуи. Тя се подпря на рамката на вратата, сякаш нямаше намерение да ходи където и да било.

— Добре, можеш да останеш, ако искаш, но не ни прекъсвай. — Джак отново насочи вниманието си към Джоуи. — До къде бяхме стигнали? А, да. Щяхме да поговорим за теб. Защо обичаш да биеш жени, а също така ще обсъдим и играта, която си решил да играеш с книгата ми.

Очите на Джоуи се разшириха.

— О... Забравих да се представя. Аз съм Гейбъл Купър. Опитал си се да продадеш книгата ми, така ли е?

Джоуи започна да клати глава, но изведнъж почувства, че тя е заклещена между вратичката на камерата отзад и цевта на пистолета отпред.

— Може би трябва да опитаме и другата ноздра. — Главата на Джоуи беше притисната назад и Джак виждаше добре вътрешността на носа му. — Струва ми се, че си мушкал разни лайна там, вътре. Може би трябва да ги почистим. — Джак свали предпазителя и дръпна ударника назад. — Както и да е, докъде бяхме стигнали? Да, да. Книгата ми. Искаха да ти изпращат детектив, който да ти говори за съдебни дела, адвокати и такива работи. Само че, знаеш ли, Джоуи... може ли да те наричам Джоуи?

Дженрико кимна, доколкото беше възможно с пистолета в носа.

— Струва ми се, че и без това вече в тази работа има твърде много адвокати. Живеем в общество, което прекалява със съдилищата, не смяташ ли?

Джоуи го изглежда, без да знае какво да отговори, и понеже не кимна в знак на съгласие, Джак поклати главата му с цевта на пистолета.

— Да вземем делото на О Джей Симпсън. Цяла година гледаме как разни адвокати се въртят насам-натам и удрят с онези си работи по масата. Следобедните сапунени сериали отиват по дяволите, защото вече никой не ги гледа. Какво се получава в резултат? Армия безработни актьори и книги, които ни обясняват какво не й е наред на правната система.

Питам, така ли трябва да живее едно общество?

Джоуи го погледна над деловата част на пистолета и побърза да кимне.

— Да. Така си и мислех. Охооо! Какво виждам? Покрити с шоколад ядки! Знаеш ли, че са ми любимите? Ще възразиш ли?

Джоуи поклати глава. Със свободната си ръка Джак взе бурканчето от най-горния рафт на хладилника и без да си прави труд да спусне предпазителя на пистолета, се зае да развинти капачката — улови я с трите свободни пръста на дясната си ръка, като мушна показалеца още по-навътре около спусъка, и започна да върти.

Пистолетът се изви и притисна главата на Джоуи назад и встрани, така че физиономията му стана като на боксьор след тежък мач. Изтръпнал от ужас, Джоуи се втренчи в ударника в задната част на оръжието. Сега животът му зависеше от някаква си стоманена пружина.

Момичето стоеше на прага и наблюдаваше всичко това като в транс, сякаш беше напрегнат драматичен епизод от някой филм.

— Знаеш ли, че не бива да държиш тези неща в хладилника? Така тези чудни шоколадови топки омекват.

Единствените топки, за които Джоуи се притесняваше в момента, бяха неговите собствени.

— О, имаш и чушлета в оцет. Люти ли са?

Джоуи кимна.

Джак взе буркана и повтори маневрата с отварянето. Въпреки студения въздух от хладилника по челото на Джоуи избиха ситни капчици пот.

— Както и да е. На въпроса. Реших, че ако отделим малко време и поговорим, ще постигнем някакво разбирателство.

Всички твърдяха, че си говедо, но нещо ми подсказваше, че ще проявиш разум. Когато го опознаеш отблизо, можеш да откриеш човешки черти и в най-голямото лайно на света.

Какво ще кажеш?

Очите на Джоуи се обърнаха към револвера върху масата и после към полуголото момиче до вратата. В момента нито едното, нито другото можеха да му помогнат. Всъщност Сю или Шарън, или както там ѝ беше името, дори се кикотеше. Джоуи реши, че ще ѝ даде да се разбере, когато този задник си отиде. Цевта на пистолета се заби още по-дълбоко в носа му и го върна към реалността.

— Не се разсейвай — каза Джак, извади една чушка от буркана и я изцеди върху ризата на Джоуи. — Искаш ли една?

Той поклати глава, но Джак мушна чушката между устните му и я натъпка вътре с пръст, цялата.

— Дъвчи. Това е. Нали е вкусно? Ето ти още една. — Натъпка в устата му още две. — Не ги обичам много люти. Насълзяват ти се очите.

Джоуи започна да дъвче бавно, за да не движи цевта на пистолета. Очите му започваха да се кръстосват от гледането към него.

— Тези ядки не бяха кой знае колко хубави — продължи Джак. — Какво ще кажеш следващия път, като дойда, да купиш ново бурканче? Ще го сложиш в шкафа.

Джоуи кимна.

— Боже, къде остана доброто ми възпитание!? Сигурно искаш нещо, за да преглътнеш всичко това. — Джак остави буркана с чушлетата на рафта, извади бирата, отвори я, мушна гърлото на бутилката в устата на Джоуи и изля съдържанието ѝ. — Така. Сега затвори уста. Задръж бирата вътре.

Джоуи се задави и се разкашля. Джак извади бутилката от устата му и мушна гърлото ѝ под колана му, така че остатъкът от студената течност се изля в панталоните му.

— Какво ще кажеш за това? Разхладително, нали? Е, до къде бяхме стигнали? А, да. Предполагам, че няма да имаме повече проблеми от този род, нали?

Джоуи бързо поклати глава. Вече се бе научил как да го прави. От лютия сос на чушките носът му бе започнал да тече, а от очите му се стичаха сълзи.

— Искаш ли още една?

Джоуи поклати глава.

— Не искаш. Аз също не искам цевта на пистолета ми да ръждяса. Ами момичетата? Какво според теб трябва да кажа на мисис Чандлис и бившата ти госпожа? Е?

Джоуи сви рамене.

— Може би трябва да им кажа да не се безпокоят, защото никога повече няма да те видят?

Джоуи го изгледа, сякаш не разбираше какво означава това.

— А мога да им кажа, че повече никой няма да те види?

Джоуи разбра какво означава това и енергично заклати глава.

— Беше чудесно — каза Джак, — но си мисля, че ще трябва да продължим по-късно. — Погледна към момичето, наведе се и прошепна в ухото му: — Джоуи, струва ми се, че трябва да продължаваш да живееш така. Имам предвид публиката. — Кимна към вратата. — Кой знае какво би могло да се случи, ако я нямаше! Лека нощ.

Джак извади пистолета от носа му, улови го за яката на ризата и го дръпна рязко напред. В същото време блъсна вратата на хладилника

с всичка сила и ръбът удари Джоуи по носа. Той се свлече на пода.

Джак вдигна глава към момичето.

— Трябва да се облечеш, скъпа, иначе може да настинеш.

На твое място бих се чупил. Нещо ми подсказва, че този тук няма да е добра компания тази вечер.

— Карла, какви ги приказваш? — На телефона беше Бертоли.

— Алекс, това не е неочаквано за теб. Да си говорим истината. Сериозно ли мислеше, че ще ти предложи да купиш такава книга, без предварително да проуча пазара?

— Смятах, че сме се споразумели! — Гласът на Бертоли звучеше обидено както винаги, когато искаше да накара събеседника му да се чувства виновен. Пред Карла обаче номерът не минаваше.

— А как бих могла да разбера колко струва, ако не проуча пазара? — попита Карла. Имаше предвид наддаването за книгата на Гейбъл Купър по телефона, състояло се, след като бе разпратила копия от ръкописа до всички големи издателства в Ню Йорк. Бертоли си даваше сметка, че това може значително да повиши цената. Той имаше проблем — огромна празнота в списъка с летните заглавия. Наближаваше и панаирът на книгата. Ако изобщо имаше намерение да направи нещо, трябваше да го направи сега. Времето изтичаше.

До този момент бе смятал, че Карла ще му сервира Купър на поднос веднага щом сключи договор с него. Макар и по принцип да беше прав, Алекс я познаваше много добре и предполагаше, че по пътя към целта ще има някакво скъпоструващо отклонение.

— Казах ти, че ще платим един милион аванс за правата — каза Бертоли. — Какво повече искаш? Това не е нашумял автор. Не е изпробван. Рискът е голям. Книгата може да се провали.

— Знаеш не по-зле от мен, че няма — възрази Карла.

— А ти знаеш, че и най-добрата книга не може да стигне до върха, ако поне сто фактора не са налице. При повечето книги налице са около трийсет, ако имат късмет.

— Съжалявам, че гледаш толкова песимистично на нещата. — Припомни му, че от въпросните сто фактора най-важният е налице — възможната сделка за касов филм с участието на суперзвезда. През цялата сутрин Мел Уайг я бе молил по телефона да не отстъпва

правата на друг продуцент. Беше достигнал три милиона и продължаваше да качва цената.

Това бе рекорд за неизвестен писател.

— Вече ти казах, Алекс. Твоята цена е начална. Един милион долара. — Ако никой не предложеше повече, Бертоли щеше да получи ръкописа за толкова. Карла бе положила сериозни усилия, за да превърне офертата му в минимална. След това щеше да пусне новината за предложението на киностудията и наддаването щеше да започне. Бертоли и издателството му щяха да бъдат смачкани по трасето и той го знаеше.

— Не — отвърна Алекс. — Не съм съгласен.

— Добре. Щом не си съгласен, ще отидем другаде.

— Не съм казал това. Какво искаш, Карла? Ако искаш милион и половина, добре, ще ти ги дам.

— Не, Алекс. Да не би да мислиш, че искам да те изнудя?

— Карла, как бих могъл да мисля подобно нещо? — Гласът му бе наситен със сарказъм.

— Просто смятам, че заради клиента си съм длъжна да установя каква е пазарната цена на книгата му.

— И твоите десет процента нямат нищо общо с това, нали?

— Бизнесът си е бизнес — каза Карла. Литературните агенти и издателите се занимаваха с това всеки ден. Авторите идваха и си отиваха. Обикновено мисълта за бъдещите сделки и изискванията за професионална етика караха агентите да се държат разумно и да не се опитват да изсмучат максималното. От друга страна обаче, рядко се появяваха толкова добри ръкописи. Ако имаш късмет, веднъж, най-много два пъти в живота.

— Добре. Два милиона — каза Алекс.

— Алекс, караш ме да се чувствам ужасно, но, казах ти, не мога. — Нещата се развиваха по-добре, отколкото беше очаквала. Бертоли знаеше не по-зле от нея самата, че ръкописът на Купър има още едно ценно качество — би могъл да постави началото на нов жанр: Това бе най-сигурният път към успеха. Лъдълм го бе постигнал през седемдесетте с интернационалния трилър, Стивън Кинг през осемдесетте с ужасите, Гришам по-късно с юридическите си трилъри. Всеки от тях бе внесъл нещо ново и се бе носил на гребена на вълната до самия връх. Сега беше ред на Гейбъл Купър. Иронията бе във факта,

че с темата за женското отмъщение се бе захванал мъж. Карла бе мислила за това и се бе питала дали то може да се превърне в проблем. Бе решила, че няма, когато видя самия Купър.

— Какво искаш, Карла? Да източиш кръвта ми?

„Колко ли струва тя?“ — помисли си Карла.

— Мисля, че правя грешка, но... давам ти го за четири.

— Четири милиона!? Ти си полудяла!

— Ще трябва да проверим.

— Това е безумие!

— Е, добре. Ще видим какво ще дадат на свободния пазар.

— Три — каза Бертоли. — И получаваме твърда опция за следващата му книга.

Това бе цената, която Карла се опитваше да постигне — като при партия шах.

— Запазваме си правата за чужбина — отсече тя, преди Бертоли да има шанс да реагира. Правата за превод по целия свят щяха да ѝ донесат още един милион.

— Наистина искаш да ми изпиеш кръвта.

— Споразумяхме ли се, Алекс?

— Да.

— Тогава се усмихни. — Не го виждаше, но знаеше в каква гримаса се е изкривила физиономията за момента. Киселината щеше да разяжда стомаха му поне една година, дока то не възвърнеше трите си милиона. Двата милиона за книгата и филма, за които беше говорила на Джак и Аби, започваха да приличат на шест. Карла знаеше как да води бизнеса си. Правило номер едно — никога не искай прекалено висока цена за клиента си.

Аби не се бе чувала с Тереза от пристигането си в Ню Йорк, а имаше много новини. Умираще от нетърпение да ѝ каже за продажбата на авторските права. Ужасно ѝ се искаше да го сподели с някого. Морган Спенсър и Тереза бяха единствените, които знаеха истината, и единствените, на които ѝ се струваше, че би могла да каже. Морган не си бе у дома.

Набра номера на приятелите, при които бе отишла Тереза, някъде край Анахайм, окръг Ориндж. Обади се женски глас. Не беше

на Тери.

— Ало?

— Здравейте. Търся Тереза Дженрико.

— О... Тери не е тук.

— Излезе ли?

— Не. Замина си тази сутрин.

Аби се изненада.

— Къде отиде?

— У дома, струва ми се. Каза, че трябвало да свърши нещо в Сиатъл.

Сега Аби се обезпокои. Тереза трябваше да остане там още два дни, след което двете да се върнат в Сиатъл, да се срещнат на летището и да се приберат заедно.

— Някакъв проблем ли има? — попита жената.

— Не. — Аби й благодари и затвори. Джоуи обикаляше на около и присъствието на Тереза в града я караше да се тревожи. Набра номера в дома си в Сиатъл. Телефонът зазвъня.

Никой не отговаряше. Зачуди се защо не се включва телефонният секретар.

Когато таксито остави Тереза и багажа ѝ пред дома на Аби, навън беше тъмно и ръмеше. Шофьорът затвори багажника, взе парите и преди Тереза да се осъзнае, остана съвсем сама, вторачена в червените задни светлини на колата, която изчезна зад ъгъла. Един от куфарите ѝ беше оставен в малка локва.

— Благодаря ти, глупако. — Взе багажа си и се заклатушка към входа. Ако беше на двайсет, с голям бюст и пола до чатала, шофьорът щеше да го качи догоре с изплезен език. За нея мъжете бяха еднакви — взаимозаменяеми задници. Просто не можеше да живее без тях.

Закрачи през мократа трева към малката тъмна къща, със затворени капаци на прозорците и неокосена морава. Нещо не беше съвсем наред. Замисли се за момент и разбра какво е — крушката на верандата беше изгасена. Спомни си, че Аби специално я бе споменала и я бе оставила да свети, когато тръгваха за Сиатъл, за да вземат кредитната карта на Чарли. Приятелката ѝ не обичаше да се прибира в тъмна къща. Вероятно крушката беше изгоряла.

Докато стигна до верандата, се измокри до кости. Вятърът развяваше дрехата ѝ. Когато се скри под малката стряха, реши да огледа наоколо. На улицата бяха паркирани няколко коли, но пикапът на Джоуи не беше сред тях. Предположи, че е в безопасност.

Задрънча с връзката ключове, за да намери този, който трябва. В тъмното това не беше лесно. Най-накрая го напипа и отвори вратата.

Вътре беше тъмно като в рог. Тери се поколеба. За момент ѝ се стори, че нещо помръдна в дъното на коридора. Напрегна поглед и се опита да проникне в мрака. Нищо. Вероятно си бе въобразила. След случката в мотела край летището нервите ѝ бяха изопнати. В очите му бе доловила някакво безумие, което не бе виждала дотогава. Бе се изплашила. Даваше си сметка, че ако Аби не беше с нея, Джоуи щеше да я убие.

Вдигна двата тежки куфара и се опита да влезе достатъчно навътре, за да може да затвори вратата зад гърба си. Краката ѝ опряха в

нещо неподвижно, така че не успя. Спъна се и се строполи тежко върху дървения под. Нещо остро се заби дълбоко в коляното ѝ. Почувства силна болка и остана за миг легнала по очи, разтреперана, докато течението повдигаше полата ѝ нагоре. Сви тялото си, за да погледне коляното. Тогава видя — на верандата зад нея се раздвижи някаква сянка.

Бертоли и Залцман говореха по телефона — единият в кабинета си, другият в студията в Ел Ей.

Бертоли бе създал името си не с книгите, които беше издал, а с уменията си да кара хората да помнят успехите и да забравят провалите му. Вече бе пуснал хората си да действат.

— Вече имаме идея за панаира на книгата — каза той на Залцман. — Можеш ли да вкараш в някое от магазинните предавания на вашата мрежа малко информация за книгите и продажбата им? — Студията беше част от групировка, която притежаваше и телевизионна мрежа.

— Не е лошо като идея — отбеляза Залцман. — Може да направим нещо като „Четирийсет и осем часа“. Камерите да следват автора на всяка крачка. Можем да го пуснем в ефир през седмицата, преди книгата да излезе на пазара. — Корпоративният октопод почесваше собствения си гръб. И Бертоли, и студията бяха направили сериозни инвестиции в книгата, само че Бертоли искаше да контролира началния етап на рекламната кампания, за да може издадената от него книга да добие по-голяма слава. Студията можеше да се занимава с филма по-късно. Въпросът беше колко пари ще успее да измъкне от тях.

— Предвиждаме телевизионна реклама — продължи Бертоли. — Петнайсет и трийсетсекундни слотове в най-гледаното време. — Рекламите нямаше да са дълги, но щяха да наситят ефира максимално, масирано, за да изтласкат книгата до върха на класацията на бестселърите. След това, когато книгата започнеше да се изплъзва от общественото внимание, щяха отново да сгъстят рекламите. — И реклами в националните печатни издания от Ню Йорк до Лос Анджелис. „Ентъртейнмънт Уйкли“, „Пийпъл“, може би „Таим“ и „Нюзуик“ — продължи Бертоли. — Не еднократно, а осем или десет

пъти. Ще пуснем и клипове в избрани локални медии. Ще атакуваме двете крайбрежия, ще се качим в сателитните програми, ще пуснем откъси, първите две глави, в неделните притурки на „Ню Йорк Таймс“ и „Лос Анджелис Таймс“. — Не беше важно дали хората ще ги прочетат, по-важно беше да заговорят за тях, когато изпаднат от сутрешния им вестник. Всичко това звучеше доста фантастично, но защо не? Според Бертоли рекламата трябваше да се плати от студията. Залцман подсвирна.

— Това ще струва цяло състояние!

— От вас очаквам към един милион — каза Бертоли.

— Милион! — изкрещя Залцман.

Бертоли му припомни какво ще стане, ако книгата се провали. В такъв случай не би имало филм. Освен това тази сума не беше кой знае какво за една киностудия. Щяха да платят поне двайсет милиона, за да доведат звездата на снимачната площадка. По холивудските стандарти промоцията на книгата беше дреболия.

— Идва ми наум и нещо друго. Можем ли да използваме името му? „Суперпродукция с участието на...“

— Не знам.

— Как така не знаеш? Мислех, че сте го ангажирали.

— За тези хора ангажирането означава безкрайно ухажване. Той е звезда.

— Е, и?

— Трябва непрекъснато да го глезиш. Знае, че в момента, в който подпише договор, това ще престане. Защо тогава да подписва? — Двамата се замислиха за момент. След малко Залцман попита: — Какво искаш да направиш?

— Ще използваме името му, но ти все едно не знаеш.

— Ще ви осъди и ще ви одере живи.

— Не и ако успеем.

— Ами ако не успеем?

— Ако не успеем, двамата с теб ще трябва да си търсим друга работа. Кой е луд да съди безработен?

Тереза изля водопад от ругатни, когато видя котката да застава на прага. Дългата ѝ движеща се сянка, хвърляна от уличното осветление,

бе скъсила живота ѝ с пет години.

Котката измяучи жално и умолително, сякаш се оплакваше от лошото време. Тереза въздъхна дълбоко и започна да се почесва.

— Пссст! Изчезвай! — извика тя на проклетото животно.

Котката я погледна още веднъж, спусна се напред и изчезна в тъмната къща, преди Тереза да успее да помръдне.

— По дяволите!

Протегна ръка към коляното си и напипа парче счупено стъкло. Беше се забило и раната кървеше. Улови го внимателно и го извади. Реши, че е махнала по-голямата част. В тъмното не можеше да е съвсем сигурна. Не посмя да запълзи. Изправи се бавно и застана на крака — единият беше леко свит от болката. След това съвсем внимателно отиде до стената, като плъзгаше обувките си по пода. Напипа ключа на лампата и го щракна. Нищо.

Завлачи крака нататък по тъмния коридор. Котката мяучеше някъде напред, сякаш за да ѝ показва пътя. След малко се отри в крака ѝ и Тереза я изрита с всичка сила. Животното изскимтя и се плъзна по гладкия под като космата хоккейна шайба.

Беше оставила пътната врата отворена и сега усещаше подухването на вятъра отвън. Поради някаква причина това беше източник на сила — отворената врата беше открит път за бягство в случай, че се наложи.

На всеки няколко стъпки подритваше предмети по пода, докато накрая краката ѝ бяха като ледоразбивачи в гъст ледоход. Някой беше тарашил къщата и Тереза знаеше кой. Питаше се как да го каже на Аби.

След още няколко крачки влезе в кухнята. Почувства някаква воня и след малко разбра какво ѝ напомня — гниещи продукти в кофа за боклук. За котката тази воня означаваше храна. Животното изчезна. Тереза намери метла.

— Ела, котенце.

През прозореца над мивката се процеждаше светлината от съседната къща и когато очите ѝ се приспособиха към полумрака, Тереза видя размера на пораженията. Нямаше нито една здрава чиния или чаша. Вратите на шкафовете бяха изкъртени от пантите и захвърлени на пода. Чекмеджетата също бяха извадени от местата им. Хладилникът зееше отворен, но не светеше — крушката или беше

извадена, или счупена. Съдържанието му беше изсипано отпред във вид на гъста каша. Подметките ѝ залепнаха.

Опипа в шкафа, за да намери фенерчето, но то не беше там. Огледа пода, но не го видя. Опита ключа за осветлението на стената. Знаеше, че е безполезно. Беше права. Видя, че лампата на тавана все още е цяла. Това беше единственото нещо в цялата стая, което Джоуи беше пропуснал. Вероятно беше извадил бушоните или беше повредил таблото. Но беше допуснал и грешка.

На пода върху купчина боклуци се търкаляше кутия с резервни бушони, от онези антики, които се завинтват. Взе я и внимателно заобиколи съборената кухненска маса. Мястото беше напълно опустошено — сякаш някакво диво животно се бе разбесняло.

Изрита няколко неща, изпречили се на пътя ѝ, и котката отново се появи. Тереза едва не запрати по нея кутията с бушоните, но се въздържа.

Излезе от кухнята и отвори вратата към мазето. Стълбището беше съвършено тъмно. Щракна ключа на лампата. Естествено. Джоуи се бе погрижил за всичко. Обърна се назад към кухнята още веднъж, с надеждата да зърне фенерчето или нещо друго, с което да освети стълбата — поне кутийка кибрит. Нямаше нищо. Заслиза към тъмната бездна, стиснала парапета. Беше стигнала средата на стълбата, когато се обърна рязко и видя силуета на котката, застанала на най-горното стъпало.

Продължи предпазливо надолу, като броеше стъпалата. След дванайсетото стигна площадката. Озърна се и го видя — малко червено сияние. Замръзна. В първия момент помисли, че е цигара. Вторачи се натам онемяла. Светлинката обаче не помръдваше. Не можеше да прецени разстоянието до нея. Протегна ръка, за да я докосне. В тъмнината нямаше нищо освен червения лъч.

Когато се досети, въздъхна дълбоко — беше малката лампа на стария фризер. Значи Джоуи в крайна сметка не беше махнал всички бушони. Червената светлинка не можеше да освети мазето, но все пак ѝ действаше успокоително.

Продължи надолу по още няколко стъпала и най-накрая стигна циментовия под.

Сега вече не виждаше нищо — дори едва очертаващия се силует на вратата към кухнята горе. Електрическото табло с бушоните беше

някъде на стената, над малък дървен тезгях. Веднъж преди няколко месеца беше помагала на Аби да смени бушон.

Заопипва с ръце — инструменти, трион, окачен над тезгяха. Беше близо. Продължи нататък и се удари в менгемето. Изохка. Разтри хълбока си и изведнъж почувства, че нещо се допира до крака ѝ. Отскочи, после отново се доближи до ръба на тезгяха и почувства докосването отново. Котката измяучи.

— По дяволите! — Сърцето ѝ се разтуптя като бясно. Ритна с крак, но не улучи животното. Котките виждаха в тъмното. Или това бяха бабини деветини?

Още веднъж се доближи до средата на тезгяха и протегна ръка. Напипа остър метален връх, ъгъл. Може би беше някакъв друг инструмент. След това напипа вратичката. Беше отворена. Таблото.

Беше я страх да опипва с голи ръце в пълната тъмнина. Ако Джоуи беше отвинтил бушоните, можеше да я хване ток. Познаваше го достатъчно добре, за да предположи, че тъкмо такава е била целта му.

След това внимателно се качи върху тезгяха, отвори кутията с бушоните и извади един от тях. Заопипва с него, докато не намери празно гнездо. Завинти го. Някъде отгоре се появи светъл отблясък. Не беше много силен, но все пак ѝ позволи да види сивкавите очертания на таблото. Взе още един бушон и също го завинти.

Телефонът извъня. Чуваше го горе, в кухнята. Тъкмо беше приготвила следващия бушон.

Второ позвъняване, трето. Зачуди се защо не се включва телефонният секретар. После си даде сметка, че няма хранване.

Изведнъж вратата горе хлопна. Звукът отекна в тъмнината страховито, телефонът продължаваше да звъни. Едва не падна от тезгяха. Разтрепери се, беше ужасена. За миг, преди светлината да изчезне, си помисли, че е Джоуи. Умът понякога погажда такива номера.

Коленичи върху тезгяха, с бушона в ръка. Ослуша се, но не чу нищо.

Сигурно беше станало течение. Трябваше да е това. Трябваше да затвори пътната врата. Би могла да го направи сега, само че ѝ оставаше толкова малко... Телефонът престана да звъни. Още няколко бушона, и лампата в мазето щеше да светне.

Завинти този в ръката си, но без резултат. Слезе на пода и опита още един. Трябваше да достигне горния край на таблото. Не беше много удобно. Аби би могла да се справи дори права на пода, но Тереза беше доста по-ниска. Надигна се, опря корем на тезгяха и се надигна на няколко сантиметра от пода. Мушна бушона в цокъла. Котката отново се отри в краката ѝ.

Тереза се опита да я ритне назад и се хлъзна по ръба на тезгяха. Електрическата искра обля мазето с причудлива синкава светлина, замириса на озон и на опърлена кожа.

Залцман беше в офиса си. Занимаваше се с документи и придремваше, когато му позвъниха по вътрешната линия.

— Да?

— Търси ви някой си Дженрико.

— Кой?

— Името му е Дженрико.

Залцман се замисли за момент.

— Не познавам никакъв... Чакай малко. — Този идиот вероятно искаше да разбере какво става с договора му. Направо не беше за вярване. Какво нахалство!

— Да му кажа ли, че ви няма?

— Не, не. Ще говоря с него. — Изчака секунда и натисна бутона на първа линия. — Ало?

— Мистър Залцман ли говори?

— Как сте, мистър Дженрико?

— Реших, че си забравил.

— Как бих могъл да забравя? — Залцман се усмихваше, така че по телефона да се получи търсеният ефект. — Къде си сега? — Надяваше се Джоуи да е пред входа на студията, за да го пусне да влезе, да накара ченгетата да го арестуват и да го обвини в измама.

— На летището в Ел Ей — отвърна Джоуи. — Та, питах се, какво става с договора? Помислих си, че можем да се срещнем.

— Аз също. Има малък проблем обаче.

— Какъв?

— Една техническа подробност — каза Залцман.

— Разкажи ми — подкани Джоуи.

— Изглежда, някой друг е написал книгата.

Последва дълго мълчание.

— Там ли си? — попита Залцман.

— Да. Тук съм.

— Не знаем как да постъпим в тази връзка.

— Те лъжат — каза Джоуи.

— Те казват същото за теб. Искам да те попитам нещо. Знаем, че не си написал никаква книга, въпросът е дали изобщо някога си чел книга.

— Какви ги дрънкаш?

— Можеш ли да четеш?

— Да, мога да чета.

— Тогава прочети мислите ми — каза Залцман. — Върви на майната си. — И затвори. — Тъп кучи син!

Върна се към заниманията си, но след трийсет секунди вътрешната линия отново иззвъня.

— Да?

— Пак е той — каза секретарката.

Залцман натисна бутона на първа линия.

— Коя част от посланието не разбра? Чакай да ти обясня.

Хвани се за оная работа. Знаеш ли къде е?

— *Tu* не разбираш. Имам нещо, което ще искаш да видиш.

— Не, не. Ти не разбираш. Не искам да виждам теб или каквото и да било твое. Да не смяташ, че сме тъпащи?

Джоуи се замисли.

— Това значи ли, че няма да ми платите?

Залцман не вярваше на ушите си.

— Това значи, че ако ме обезпокоиш още веднъж, ще си доставя удоволствието лично да те хвана и да натикам задника ти където му е мястото.

— Ще направиш грешка.

— Така ли? Защо?

— Защото не знаеш кой е написал книгата.

— Знам. Не се тревожи за това.

— Не, не знаеш — каза Джоуи.

— Авторът се казва Джак Джърмейн, с псевдоним Гейбъл Купър.

— Залцман знаеше, защото Уайг беше мушнал снимката на Джак под прозрачния плексиглас върху бюрото му, за да му напомня как се е провалил.

— Грещиш — каза Джоуи.

— Слушай, съжалявам, но няма време за повече глупости.

— Не, това не е лъжа. Той не е написал книгата и мога да го докажа.

— А откъде знаеш?

— При мен е оригиналът — отговори Джоуи. — Истинският. Ръкописът. Намерих го в къщата, след като си отидохте. Потърсих го и го намерих. Написал го е някой друг.

Залцман си представи как Джоуи кълве с два пръста на пишеща машина.

— Чакай да позная. Искаш да ни продадеш лайния ръкопис, нали?

— Помислих си, че ще го поискате.

— Наври си го в задника — каза Залцман.

— Май ще трябва да го занеса в списанието.

— Какви ги дрънкаш?

— Онзи тип прояви голям интерес. Щом разбра, че и студията е забъркана... изпратих му картичката ти.

— Какво списание?

— „Интрудър“.

При споменаването на името по гърба на Залцман пробягаха тръпки.

— Проявиха интерес. Искат да се срещнем — добави Джоуи. — Затова дойдох тук.

„Интрудър“ беше от изданията, които съществуваха благодарение на шоубизнеса и докарваха до ярост кинозвездите с твърдения от рода на това, че са родили космически пришълци. Да се нарече длнопробно би било обида за жълтата преса.

— Плащат доста добре — каза Джоуи.

— Какво им каза?

— Нищо. Все още. — Сега беше ред на Джоуи да се усмихне.

Залцман вече си бе навлякъл гнева на Уайг. Той беше забъркал кашата с Дженрико. Може би това бяха празни приказки. Ами ако говореше истината? Ако знаеше нещо и ги мамеха? „Интрудър“ обичаше подобни истории, а студията никак. Ако се окажеше вярна, щяха да я подемат и други издания. Звездата щеше да се откаже. Три милиона, дадени за авторски права, щяха да изтекат в канала. Естествено, Уайг щеше да обвини за всички него.

— Откъде да знам, че не ме лъжеш?

— Покажи ми цвета на парите си — каза Джоуи. — Можем да се срещнем и сам ще видиш какво имам.

По дяволите. Помисли си го, но не го каза на глас. Още една среща с този идиот.

— Колко?

Джоуи се замисли за момент.

— Колкото миналия път. Двайсет и пет хиляди.

— Толкова давах, когато беше писател.

— Колко искаш да платиш?

— Две хиляди. Ако информацията ти е вярна и това, което имаш, е истинско. — Залцман смяташе да посегне на личните си спестявания. Нямахше намерение да казва на Мел Уайг каквото и да било, преди да разбере какво продава Дженрико.

— Добре. Ще дойда до студията.

— Не. — Залцман се замисли за миг. — Ще се срещна с теб, но само в Сиатъл. — Нямахше да допусне Джоуи да се доближи до студията.

— Защо? Аз съм тук — каза Джоуи.

— Ще ти изпратя малко пари. Двеста. В знак на добра воля — продължи Залцман. Всичко, само да държи Джоуи настрана. — „Червеният лъв“, до летище Сийтак.

— Добре.

Залцман погледна календара си. Времето му беше изпълнено със срещи. Трябваше да жонглира.

— Следващия четвъртък следобед. Два часа. Отиди до белия телефон на рецепцията и попитай за мен по име. Ще те свържат със стаята ми. Донеси каквото имаш. Ръкописа. И дори не помисляй да правиш копия.

— Ти донеси парите — каза Джоуи. — И ми изпрати малко веднага.

Не получи отговор, защото Залцман затвори.

Аби взе нощния полет от Ню Йорк до Сиатъл с кацане в Сейнт Пол.

Опита се да подремне, увита в одеялото, опряла глава на прозореца, върху малката възглавничка. Боботенето на двигателите

обикновено я приспиваше, но не и тази вечер. Щом затвореше очи, виждаше само едно — лицето на Джак Джърмейн в офиса на Карла Оуенс. Беше достатъчно хубав, за да ѝ се подкосят краката, но имаше и още нещо. Нещо, което я караше да бъде предпазлива. Начинът, по който бе нахлул в живота ѝ, я безпокоеше. Питаше се къде ли е в този момент и какво прави.

Отново се опита да заспи, но не се получаваше. Умът ѝ работеше на свръхоборот. Искаше да подреди мислите си. След Лос Анджелис нещата опасно се изплъзваха от контрол. Донякъде я успокояваше фактът, че основните елементи от плана ѝ все още си бяха по местата, макар и на моменти да се питаше дали не се заблуждава. Доколко в действителност контролираше положението? Колко време щеше да мине, докато Карла реши да преговаря директно с Джак за нови книги или други отстъпки?

Възникваха сериозни юридически въпроси. Фактически и в очите на закона Джърмейн се явяваше неин пълномощник. Беше му предоставила права, защото го беше обявила за автор на книгата. В неведението си Оуенс и Бертоли не можеха да бъдат обвинявани, че приемат авторството му за факт. Ако Джак подпишеше договор без нейно знание, щеше да обвърже самата нея. Много лесно можеше да стане неуправляем. Трябваше да предотврати това.

Замисли се за Морган. В момента той беше психическият ѝ спасителен пояс, единственият, към когото можеше да се обърне с проблемите си. Беше се доверила на Тереза, но Тереза ставаше безполезна, когато нещата опираха до работа.

Морган беше адвокат с добър ум. Когато го подложеха на натиск, запазваше хладнокръвието си. Сутринта щеше да седне с него в кабинета му, за да обсъдят събитията от последните няколко дни, появата на Джак и следващите ѝ ходове. Морган би трябвало да има отговорите. Умееше да преценява. Не ѝ се искаше да позволи на непознат човек да я контролира. Ако Джак решеше да я притиска, щеше да каже на Оуенс истината за книгата.

Шест милиона долара. Каква част от тях щяха да се стопят с отстраняването на Джак, ако признаеше, че е излъгала? Все още ли щяха да искат книгата, ако физиономията му нямаше да се появи на гърба на корицата? Книгата беше добра. Бе събудила сериозен интерес в Холивуд. Аби бе създала очаквания. Щяха ли да приемат творбата ѝ,

ако авторът беше жена? Това беше силна мъжка книга, написана с мъжки глас. Част от нея самата искаше да знае. Друга част не искаше да знае. Колко романи стигаха дотук? Ако няма някакъв трик, някоя знаменитост? Тъжен коментар. Утешаваше се с мисълта, че играе по правила, които не е създала сама. Това бе сделка с дявола и правилата ги бе измислил той.

Трябваше да плати почти осем долара, за да вземе колата си от паркинга на летището — едва ли не повече, отколкото струваше. Попадна в ранното сутрешно задръстване, пробива си път по бавната лента на шосе 1–5, спираше и тръгваше на светофарите, докато не прекоси деловия център. След това полетя с шейсет и пет километра в час до разклона след моста и университета. Беше като зашеметена, почти заспала, а колата вървеше на автопилот, докато минаваше покрай стоповете и вземаше завоите към къщата си. Безсънната нощ започваше да си казва думата.

Когато сви по своята пресечка, всички тревоги, които избухнаха в подсъзнанието ѝ, изведнъж се надигнаха и сгромолясаха със страшна сила. По средата на улицата мигаха сини и червени лампи, видя противопожарна кола, полиция. Искаше ѝ се да мисли десетки неща — неизправна електрическа инсталация в кухнята, автомобилна катастрофа, инфаркт на някой съсед... Само че знаеше какво е станало. Единственият въпрос беше колко зле я е ухапал този път. Светлините на улицата не вещаеха нищо хубаво.

Един полицаи опъваше жълта преградна лента между дърветата пред къщата ѝ.

Аби спря рязко край бордюра и изскочи от колата, като остави багажа и чантата си вътре, без дори да затвори вратата. Хукна към къщата си, но я спряха пред жълтата лента.

— Аз живея тук. Това е моята къща. — Опитва се да премине, но полицаят я задържа и повика още един.

— Чакайте тук. — По-младият продължаваше да я държи, докато сержантът отиде да поговори с някакъв цивилен.

— Ще ми кажете ли какво се е случило? — каза тя.

Полицаят поклати глава.

— Лейтенантът ще дойде всеки момент.

Сержантът се върна и доведе висок мъж в сив костюм, слаб, с копъринена коса. Напомняше ѝ на кинозвезда, макар и да не беше сигурна на коя точно. По слепоочията имаше сиви кичури, а усмивката му беше дяволска. „Целувката на жената паяк“.

— Аз съм лейтенант Лутър Санфилипо. — Говореше с лек испански акцент. — Вие коя сте? — Погледна я.

— Аби Чандлис. Живея тук.

— Разбира се. — Вдигна лентата и Аби мина отдолу. Един снимачен екип от местната телевизионна станция вече бе научил за случилото се. Насочиха камерата към нея, репортерът започна да крещи нещо, което Аби не чуваше, защото беше далеч — някакво ченге ги задържаше назад.

— Ще ми кажете ли какво се е случило?

Полицаят не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Махни тези хора от тревата — каза той на младия полицай. — Няма нужда да изпотъпчат градината на мисис Чандлис, нали? — Усмихна ѝ се и направиха още няколко крачки напред.

— Кажете ми, какво е станало? — настоя тя.

Отдалечиха се достатъчно, за да не могат хората от телевизията да ги чуят, и спряха на алеята, разделяща на две моравата пред къщата.

— Сама ли живеете? — попита лейтенантът.

— Една приятелка е при мен временно.

Ченгетата се спогледаха.

— Какво е станало? Тереза добре ли е?

— Тереза? — каза Санфилипо.

— Тереза Дженрико.

— Тя ли е приятелката, която живее с вас?

— Кажете ми какво е станало!

— Можете ли да опишете мисис Дженрико?

— Ще ми кажете ли какво става тук?

— Помолих ви да я опишете. Толкова е просто.

— Един и шейсет. Черна коса до раменете.

Полицаят направи болезнена гримаса.

— Имаме ли снимка? — попита той един от подчинените си.

Разменяха погледи, свиваха рамене — универсалната реакция на всички ченгета пред неизвестното.

— Направете. — Санфилипо изщрака с пръсти няколко пъти и Аби осъзна на кого ѝ прилича. Запомнящият се лик на покойния Раул Хулия. Висок, мургав, екзотичен, с вечната енигматична полуусмивка.

Няколко секунди останаха неловко смълчани — Аби, Санфилипо и хората му.

— Мога ли да попитам къде бяхте?

— Пътувах — отговори Аби.

— По състоянието на къщата ви личи, че ви е нямало. По работа или за удоволствие?

— Какво е това за състоянието на къщата ми?

— Моля ви, просто отговаряйте на въпросите ми.

— По работа. — Подаде му последната си визитна картичка.

Той я прочете и повдигна вежди.

— Какво право практикувате?

— Предимно търговско. Фалити и малко семейни отношения. Какво общо има това с...

— Не се занимавате с наказателно право, така ли?

— Не.

— Нямате ли клиенти, които биха могли да опустошат къщата ви?

— Това ли се е случило?

В очите му прочете нещо като потвърждение, но не съвсем.

— Мога ли да попитам за целта на пътуването ви?

— Не, не можете.

— А може би ще ми кажете къде ви отведе работата ви?

— В Лос Анджелис и Ню Йорк.

— Колко време отсъствахте?

Преди да успее да отговори, един униформен полицай прекъсна Санфилипо, като му подаде две снимки, направени с полароид.

— Време беше. Дай да видя. — Разгледа снимките, сякаш за да реши коя, и поклати мрачно глава.

— Трудно е — каза той и реши. — Гледката не е приятна. Може би трябва да се подготвите.

Задържа снимките близо до гърдите си, както играч на покер държи картите. Аби се напрегна.

— Познавате ли тази жена? — Най-накрая ѝ подаде снимката, която държеше в дясната си ръка.

За момент очите ѝ отказаха да фокусират изображението, насочиха се над него, към полицая и колегите му, които се виждаха отзад.

— Моля ви — настоя Санфилипо. Когато най-накрая погледна, ѝ се стори нереално. Синкавосива кожа, изцъклени очи. Лицето беше отекло, езикът се показваше между устните, които бяха прехапани на едно място. Не можеше да се опише с думи. „Гротескно“ беше слаб израз. Имаше нещо в очите, красивите очи на Тереза...

— О, боже! — Аби се свлече и едно от ченгетата я подкрепи. Задъхваше се, мъчеше се да напълни дробовете си с въз дух, задаваше единственият възможен въпрос: — Какво се е случило?

— Може би нещастен случай — отвърна Санфилипо. — Донесете стол.

Коленете, на Аби омекнаха. Залитна, но не падна. Лейтенантът я улови за лакътя. Стегна се.

— Вече съм добре.

Санфилипо повтори нареждането си да донесат един от плетените столове от верандата.

— Не. Искам да я видя — настоя Аби.

— Не е дошло времето — каза полицаят. — Нужно е да знам заради идентифицирането. Това ли е приятелката ви?

Аби го погледна пак. Кимна, но не успя да каже нищо.

— Жената на снимката Тереза Дженрико ли е? — Полицаят искаше недвусмислено потвърждение.

— Да. Как е станало? — настояваше за отговор Аби.

— Токов удар — каза лейтенантът. — Засега разследваме. Сещате ли се за някой, който би искал да опустоши къщата ви?

Аби го стрелна с очи.

— Един човек.

— Кой?

— Казва се Джоуи Дженрико. Бяха разведени. — Санфилипо кимна на едно от другите ченгета да запише. — Няколко пъти ѝ нанесе побой. Не искаше да я остави на мира. Проверете в компютрите си. Ще намерите досието му. Бил е арестуван няколко пъти. Не е осъждан.

Санфилипо повдигна учудено вежди.

— Тереза оттегляше оплакванията си — обясни Аби.

Той кимна разбиращо.

- Имате ли адреса на Джоуи Дженрико?
- В чантата ѝ има малък бележник. Записан е там.
- Това може да се окаже проблем — каза полицаят. Аби го погледна.
- Вътре трудно може да се намери каквото и да било.
- Не разбирам.
- Още не сте видели как изглежда домът ви.

Не можаха да намерят бележника, чантата на Тереза или каквото и да било друго. Всичко беше на парчетата.

Съдебният лекар беше сложил трупа в черен чувал, но Аби настоя да го погледне за последен път. В себе си се надяваше снимката да е била зрителна измама. Изкривеното лице на Тереза, както го бе заварила смъртта, се запечата дълбоко в съзнанието ѝ. Нямаше да го забрави, докато е жива.

Морган Спенсър също бе дошъл, след като му се обади в кантората.

Той бе поел нещата в свои ръце, а Аби се бе отпуснала на един стол на верандата. Криминалистите все още ровеха из отломките в къщата ѝ. Бе зърнала част от пораженията през прозореца, въпреки че не я бяха пуснали да влезе. Морган също потвърди самоличността на жертвата.

— Значи и вие сте я познавали? — попита ченгето.

Морган кимна.

— Да. Виждали сме се няколко пъти, но не бяхме близки.

— Ще трябва да намерите къде да преспите довечера — каза лейтенантът на Аби.

— Ще дойде при мен — обади се Морган, преди тя да реагира.

— Сигурен ли си? — погледна го тя.

— Настоявам. — Морган беше почти готов да я покани да живее при него. Винаги го бе желал, било то и в отделни стаи. По-късно щеше да помисли и за това.

— Някаква следа от чантата или бележника на жертвата? — Санфилипо бе мушнал глава през отворената пътна врата. Хората му вече ровеха из отломките във всекидневната. Виждаха се множество приведени гърбове, изумени лица. Лейтенантът се върна на верандата.

— Как се чувствате? — попита той Аби и ѝ предложи малка разходка.

— Къде?

— Отзад.

Аби и Морган го последваха до задния двор.

— Мистър Спенсър, моля изчакайте тук. — Санфилипо улови Аби за ръката и я поведе към мазето.

— Къде отиваме?

— Ще ви покажа след секунда — отвърна детективът.

Двама души мажеха с черен прах около тезгяха, за да свалят отпечатъците от пръсти. Плотът беше обгорен — дъга овъглено дърво.

— Тук ли е станало?

Санфилипо кимна.

— Кога за последен път сменяхте бушон?

Аби се замисли за миг.

— Може би преди месец. Инсталацията е стара и често ми създаваше проблеми — каза тя.

— Да. Помните ли това? — Посочи дебела жица, която излизаше от задната част на таблото ѝ висеше надолу.

Аби поклати глава.

— Не. Какво е?

— Проводник. Закрепен за задната част на таблото. Долу пада в локва вода. Когато е завинтила бушона в десния цокъл, веригата се е затворила. Двеста и дващест волта — добави полицаят. — Вероятно е стояла във водата. Ако докоснеш таблото, край. — Обърна се към Аби и попита: — Виждали ли сте този кабел преди?

— Не — отвърна тя. — Нямаше го тук.

— Изглежда, някой се е погрижил за този нещастен случай — отбеляза ченгето.

— Джоуи — кимна Аби.

Той я изгледа объркано.

— Откъде е бил сигурен, че жена му ще смени бушоните?

— Не е бил. Все му е било едно. Аз защитавах интересите на Тереза при развода ѝ.

Очите на Санфилипо се разшириха. Нещата започваха да се подреждат.

Двайсет и четирите часа, след които полицаите бяха обещали да пуснат Аби в къщата ѝ, се превърнаха в седемдесет и два. Когато отиде там най-накрая, добре помнеше думите на Санфилипо за състоянието ѝ. Въпреки предупреждението се оказа неподготвена за това, което я чакаше. Още от пръв поглед се виждаше, че е непоправимо. Близо час обикаляха с Морган из стаите, неспособни да решат откъде да започнат.

Все още издирваха Джоуи. Аби знаеше, че се крие. Не се съмняваше, че когато е изтрезнял, е осъзнал какво е направил и се е изплашил.

Полицаите бяха оставили жълтата преградна лента — знак на добра воля, за да я предпазят от любопитните. Независимо от нея обаче Аби видя няколко съседни да се разхождат отпред и да надничат към къщата, където е била убита онази жена. След час осъзна, че повече няма да може да живее тук.

Следобед дойде човекът, когото бе наела да закове с дъски двата прозореца отзад. Джоуи ги беше счупил. Полицаите не бяха успели да намерят отпечатъците му, но за нея те бяха навсякъде в къщата. Вонята му се носеше из стаите. Не беше привърженик на смъртното наказание, но за Джоуи бе готова да направи изключение. Безболезнената отровна инжекция ѝ се струваше твърде хуманна като метод за екзекуция.

Чуваше как работникът забива пирони в шперплата, за да предпази къщата от прищевките на времето. Отново валеше, сякаш за да задълбочи още повече меланхолията ѝ.

Късно сутринта Морган трябваше да се върне на работа. Сега беше сама в къщата. Работникът свърши. Тя се зае да прибира в картонени кутии нещата, които можеше да възстанови. Останалото натъпка в найлонови чували, които изнесе на тротоара. Получи се солидна купчина.

Морган бе открил телефонния апарат и го бе свързал отново, така че да работи. Полицаяте бяха взели касетата, за да я презапишат, и ѝ я бяха върнали.

Аби не бе ходила в кантората, откакто се бе прибрала от Ню Йорк, но се бе обадила, за да провери дали някой я е търсил. Никой. Това я обезпокои. Текущата ѝ работа временно била поета от един помлад колега. В това съзря намесата на Морган — искаше да облекчи живота ѝ, докато се съвземе от смъртта на Тереза. Той би постъпил така.

Тъкмо приключваше с кухнята, когато забеляза, че лампичката на телефонния секретар свети. Приблужи се и натисна бутона. При първите две обаждания бяха затворили. Имаше съобщение от Карла, отпреди седмица. Предположи, че е било оставено, преди Джоуи да се развилнее в къщата ѝ. Последното съобщение беше от секретарката на Луис Кътлър. Управляващият съдружник на фирмата ѝ искаше да говори с нея. Аби позвъни в кантората. Обади се секретарката на Кътлър.

— Здравей, Марша.

— Аби! — Младата жена сякаш се стресна, когато позна гласа ѝ.
— Как си?

— Звучиш ми изненадано — каза Аби.

— Просто не очаквах да се обадиш. При това, което се случи...
Какво правиш?

— Разчиствам.

— Чух какво е станало. Приятелката ти... Ужасно! Мога ли да помогна с нещо?

— На този етап никой не може да помогне кой знае колко.

— Сигурно е така.

— Обадох се, защото прослушах съобщенията на телефонния секретар. Търсили сте ме.

Последва тишина. Аби имаше чувството, че Марша има проблеми с паметта.

— О, това ли? — Последва още една дълга пауза. — Чакай да проверя дали е тук. Какво смята да прави.

Марша включи линията на изчакване и Аби заслуша музиката. Погледна часовника си и забарабани с пръсти. Мина повече време, отколкото бе необходимо на Марша, за да намери шефа си, освен ако

не бе изчезнал. Нямаше стол, на който да седне, така че Аби остана права, загледана към спалнята в другия край на коридора и срязания с нож матрак. Празни мисли на празен човек. Защо, ако Джоуи е имал нож, му е трябвало да устройва нещастния случай в мазето? Замисли се за момент, после се отказа. Кой разумен човек би се опитвал да анализира поведението на Джоуи? Той беше психопат и в най-добрите си дни. Това беше работа на полицията. Може би вече бяха стигнали до истината.

Погледът ѝ се насочи към средата на спалнята, която вече изглеждаше почти нормално. Малката сгъваема масичка, нейният работен олтар, мястото, където пишеше, отново беше изправена на краката си край закования с шперплат прозорец. Бе успяла да спаси дори няколко от справочниците си. Все още обаче не бе открила старата си механична пишеща машина. Морган бе претърсил мазето основно, но без успех. Зачуди се защо ли Джоуи би взел пишещата ѝ машина.

— Какво ще правиш днес следобед? — обади се Марша най-накрая.

— Ще чистя — отвърна Аби.

— Смяташе ли да наминеш към кантората?

— Не смятах, но мога да се отбия. Защо?

— Мистър Кътлър иска да говори с теб.

— Кога?

— Към два.

— Ще дойда.

Офисите на „Старл, Хобс и Карлтън“ бяха обзаведени в приглушени тонове, като настроението на Аби. Беше автор на книга, струваща милиони, но убийството на Тереза бе хвърлило сянка върху живота ѝ. Ню Йорк и срещата с Карла Оуенс ѝ се струваха събитие от друга епоха.

При хаоса след убийството просто не бе имала време да поговори с Морган за Джек и проблемите около книгата. Това трябваше да почака, докато обстановката се нормализира. Питаше се дали изобщо някога нещата ще станат същите, както преди. Вече започваше да съжالياва, че е написала книгата. Най-много се

упрекуваше за деня, в който бе решила да приеме мъжки псевдоним и да намери актьор за ролята.

Беше се облякла специално за срещата с Кътлър. Сивият вълнен костюм, който бе носила в Ню Йорк, с подходящи обувки — това бе всичко, останало от дрехите ѝ, след като Джоуи ги бе съборил на пода и ги бе залял с белина и оцет. Тръгна по дългия коридор към кабинета си. Зърна няколко вдигнати глави, погледи, изразяващи състрадание. Никой обаче не се надигна да ѝ каже и дума. Сякаш беше чумава. Насилствената смърт се отразява на хората по странен начин.

Едва когато мина през малката преграда пред кабинета си, осъзна, че Марла, стажантката, която изпълняваше функциите на нейна секретарка, не е на мястото си. Надяваше се да е там, за да ѝ помогне да се върне към деловия живот.

Запали лампата и влезе в кабинета си. Когато тръгна към Ню Йорк, бе оставила върху бюрото си папки и документи. Чекмеджето за входящата кореспонденция беше препълнено. Сега беше празно, а плотът на бюрото ѝ беше избърсан от прах, чист.

Излезе вън, в преградата на Марла. И тук нещата не бяха както преди. Бюрото беше по-чисто дори от нейното. Въртележката с получените по телефона съобщения беше на полицата над бюрото на Марла. В отделението на Аби имаше само един-единствен розов плик, на който бе написано „Лично“. Отвори го и видя малко листче:

„Обади ми се на този номер. Важно е.“

Беше от Джек Джърмейн, с дата отпреди два дни. Още по-смущаващ беше фактът, че номерът започваше с код 206 — значи Джек беше в Сиатъл. Вече я следваше по петите, навлизаше все по-дълбоко в живота ѝ. Щеше да му се обади на всяка цена, за да му каже какво мисли. Погледна часовника си. Един и четирийсет и пет. Най-добре веднага. Влезе в кабинета си и набра номера.

Обади ѝ се телефонистката на „Четири сезона“ — един от скъпите хотели в центъра. Едно беше ясно — Джек не се колебаеше да харчи. Зачуди се дали харчи нейни пари — някакъв аванс, измъкнат от Карла.

— Търся мистър Джак Джърмейн. Струва ми се, че е отседнал при вас.

— Един момент, моля. Ще ви свържа.

Джак вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Ало?

— Какво правиш тук? — Аби нямаше намерение да си губи времето с учтивости.

— Прочетох за приятелката ти. Във вестника. Споменаваше се и твоето име. Добре ли си?

— Добре съм. — Не й се искаше да говори за смъртта на Тереза. Не и с Джак. Беше му ядосана, задето я беше проследил. — Попитах те какво правиш тук.

— Предполагам, че моментът е лош, но се налага да поговорим — каза Джак.

— Толкова спешно, че трябваше да дойдеш в Сиатъл?

— Нещата се промениха — каза той.

— Така ли?

— Чака ни работа.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид продължението. Карла ми се обади вечерта, след като ти замина от Ню Йорк. Задвижила е цялата си придворна преса. Искаше да говорим за следващата книга от поредицата.

— Каква поредица?

— Решили са, че смятам да напиша поредица със същите герои.

— Кой им е дал основание да решат такова нещо?

— Мислех, че ти — отвърна Джак.

— Не съм аз.

— Е, не съм и аз. Така или иначе, очакват отговор.

Карла и Бертоли стояха зад това, Аби беше сигурна. Бе го доловила още при първата среща. Единият, а може би и двамата бяха мании на тема контрол. Предполагаше, че е Карла Оуенс. Нямаше да мине много време, и щяха да започнат да отхвърлят сюжетни линии, да диктуват свои собствени епизоди и така нататък, докато я превърнат в писател фантом, скрит зад името и лицето на Джак.

— Обади й се и й кажи, че няма да го направиш.

— Каква причина да изтъкна?

— Не знам. Творческа. Кажи ѝ, че не си възнамерявал да пишеш поредица. Така посланието на книгата девалвира.

— Тази книга съдържа послание? Изглежда, не съм го схванал — каза Джак.

— Няма значение. Просто ѝ кажи, че няма да го направиш, и толкова.

— Преди това искам да чуеш и останалото.

— Какво останало?

— Имаш ли калкулатор?

— Защо?

— Споменаха, че ще удвоят сумата за втората книга.

— Какво искаш да кажеш?

— Шест милиона само за правата за книгата.

— Шегуваш ли се?

— Не, не се шегувам. Ще задържим правата за филмира не и за издаване в чужбина. За това можем да получим още шест.

— *Ние!?*

— Добре де. Ти. Само че искат отговор от *мен*, колкото е възможно по-бързо. Карла не ме оставя да спя. През последните двайсет и четири часа се обади три пъти. Веднъж посреднощ. Тази жена е побъркана. Трябвало да отговори на Алекс. Не можел да чака цяла вечност. Налагало се да го направим, за да сложим стръвта на куката.

— Бертоли е евнух — каза Аби. — Единствената кука, за която трябва да мислим, е тази, която Карла се опитва да закачи на носа ти. Той ще направи това, което му каже тя.

— И аз така си мислех — отвърна Джак. — Затова не се разбързах да ѝ се обадя.

— Още не сме издали и една книга, а те вече искат нова, със същите герои. Наричат това издателска дейност. Създават помия.

— Въпросът тук е дали искаме да се наредим пред коритото за хранене — каза той. Без отговор нямаше да мине.

— Кажи им да чакат. — Аби се замисли за момент. Къде беше Морган, когато се нуждаеше от него?

— Защо да не дойда при теб, за да поговорим? — Джак искаше да се съгласи. Аби го надушваше. Само че нямаше да му се налага да пише книгата.

- Стой там, където си.
— Трябва да поговорим — настоя той. — Ще дойда при теб.
— Не. — Не знаеше дали я е чул, защото вече бе затворил.

Усещането беше като при печалба от лотарията. Изведнъж, ако Карла беше права, излизаше, че са се появили шест милиона долара, които чакат да бъдат взети, плюс още един, малко по-късно. За първи път след пътуването си до Ню Йорк Аби осъзна, че повече нямаше да ѝ се налага да практикува професията си. Би могла да прави това, което пожелае. Не че мразеше работата си, но тя беше котва към нормалния свят, там, където живееха нормалните хора. Не ѝ допадаше да мисли за себе си като за богата жена. Никога не беше живяла в лукс, не познаваше този живот. Произхождаше от семейство на работещи хора. Баща ѝ беше началник смяна в склад. Струваше ѝ се, че богатството би я откъснало от корените ѝ.

При всички случаи комерсиалното книгоиздаване беше хазарт — да имаш точната книга, в точния момент, с точния издател и с точния бюджет. Писането на роман наподобяваше дърпането на ръчката на игрален автомат. Ако имаш късмет да подредиш всичко необходимо в една линия, печелиш. Ако ли не, започваш работа по следващата книга.

Аби бе гледала по телевизията как награждават спечелилите — даваха им чекове, големи колкото крайпътна реклама, а те неизменно произнасяха една и съща мантра: че няма да променят живота си, че ще продължат да работят, защото обичат работата си. Седмица по-късно изчезваха като дим, запиляваха се из Южна Франция. Никой не чуваше нищо повече за тях. Коварното влияние на парите.

Кабинетът на Луис Кътлър беше място за показ — трябваше да внушава някакво послание. В този случай то беше: „Властта е у мен.“

Когато Аби пристигна в приемната на секретарката, нямаше празни приказки. Въведоха я незабавно. За първи път не ѝ се наложи да чака.

Кътлър седеше зад бюрото си на стол с висока тапицирана облегалка, приведен над купчина документи.

— Влез. Седни. — Посочи й един от столовете за посетители, без да вдигне поглед. — Ще ти обърна внимание след минута. — Отново без да я погледне.

Остави я без внимание още няколко секунди, докато даде нарежданията си на Марша, както и няколко писма, които бе прегледал. Секретарката се обърна, за да излезе. — Вземи и писмата от поставката.

Марша се върна, за да вземе пощата за изпращане от поставката, и очите й се спряха на Аби. Чак сега тя осъзна, че нещо не е наред — хората гледаха по този начин само неизлечимо болните.

Най-после Марша излезе от стаята, а Кътлър остави писалката си.

— Нямахте те няколко дни.

— Взех си отпуск. По лични причини.

— Личен бизнес, доколкото разбрах. — Каза го като обвинение, сякаш всеки от фирмата, който води свой личен живот, дължеше извинение. — Чух за приятелката ти. Съжалявам. Успяха ли да разберат какво се е случило?

— Още не. — Това не беше сред нещата, които би искала да обсъжда с Кътлър. — Все още разследват.

Спря дотук. Ако Кътлър имаше някакви притеснения във връзка със случилото се, те бяха свързани с възможното отражение върху фирмата. Две жени, които живеят заедно, и едната е намерена мъртва... това можеше да се превърне в богат материал за спекулации в еснафските среди на клиентите му.

— Това прави задачата ми още по-болезнена — каза той.

Аби повдигна вежди.

— Както знаеш, през последните няколко месеца във фирмата настъпиха доста промени. Може да се нарече реструктуриране. — Употребил кодовата дума внезапно, просто така, без никакви предисловия. Аби се сепна и адреналинът запулсира в тялото й. — Намаляваме персонала — добави той.

— Не бях чула за това.

— Защото те нямаше. Беше обявено миналата седмица.

— Обявено?

— Освобождаваме четиринайсет души.

— Не знаех. Аз съм сред...

Кътлър кимна.

Не се притесняваше толкова за работата си. По-скоро се ядосваше заради смисъла, който би могъл да се вложи в уволнението ѝ — че не е достатъчно добра за тях.

— Не си само ти. — Това трябваше да улесни положението.

— Разбирам. — Каза го, макар и да не беше наясно защо.

— Знам какво си мислиш.

Всъщност нямаше никакво понятие. Аби седеше на стола усмихната. Кътлър смяташе, че е от шока. Аби си мислеше, че ако беше изчакал още два дни, щеше да получи уведомлението ѝ, че напуска, и без да устройва подобен разговор.

— Питаш се „защо аз“, нали? — продължи Кътлър. — Няма нищо лично. Просто заемаше едно от местата, засегнати от реструктурирането.

Беше готов да отговаря на въпроси, които дори не е задавала. Несъмнено го бяха обучавали как да прави това.

— Искам да знаеш, че преди да направим съкращенията, разгледахме всички възможности. Съжалявам, но във фирмата ни няма възможности за работа на непълнен работен ден. Помислихме и за това, но подобно нещо просто не се побира в плановете ни. Няма възможност и за някакво намаление.

Тя го изгледа с любопитство.

— Имах предвид намалена заплата.

Аби понечи да му каже, че не би се съгласила на подобно нещо. Той я изпревари:

— Нито пък можем да забавим изпълнението на това решение.

Не беше искала абсолютно нищо. Всъщност наслаждаваше се на неудобството, което той изпитваше, и се чудеше защо най-накрая не млъкне.

— Мога ли да попитам как се реструктурира фирмата? — каза тя.

— Това е конфиденциално, поне засега. Би било по-лесно, ако сама подадеш оставка.

Аби го изгледа.

— По-лесно за кого? — Знаеше какво цели: да я лиши от правото да получава помощи за безработни. Ако напуснеше сама, фирмата нямаше да плаща.

— Това ще изглежда по-добре в биографията ти — каза Кътлър.
— Готови сме да ти дадем писмо с отлични препоръки.

— Искате да кажете, че ако не напусна сама, няма да ми дадете
такова, така ли?

— Не съм казал подобно нещо.

Аби почувства прилив на енергия. Този глупак разговаряше с
жена, струваща шест милиона долара, и нямаше представа за това.
Нямаше намерение да му каже. Замисли се пак, погледна го и каза:

— Защо не? — Щеше да напусне просто така.

Кътлър вдигна рязко очи, с израз на човек, който не е схванал
нещо. Никой не напускаше толкова лесно.

Аби се зачуди какво ли ще правят съдружниците със заплатата ѝ.
Несъмнено щяха да си я разделят във вид на премии.

— Искам да се сбогувам с Марла.

Най-накрая нещо, което можеше да ѝ откаже.

— Не е възможно. — Сега се чувстваше по-сигурен в себе си.

— Защо?

— Мисис Еванс напусна миналата седмица. — Каза го почти с
усмивка.

Марла Еванс имаше две деца и ипотека. Без предупреждение, без
никакви церемонии, бяха изчакали Аби да замине и я бяха уволнили.
Зачуди се защо Морган не ѝ бе казал. След това ѝ хрумна — може би
самият той беше в черния списък. Как обаче биха могли да уволнят
съдружник?

— Тогава искам да се сбогувам с мистър Спенсър.

— Не е тук — каза Кътлър. — Сега, след като решението вече е
взето, бихме предпочели да събереш нещата си и да напуснеш
сградата бързо. Да кажем до един час.

Това бе едно от правилата, измислени от консултантите. Не ти
трябва изританият от работа да се навърта наоколо и да трови водата
на трудовите рибки.

— Можем да ти осигурим помощ, ако имаш нужда.

Аби го погледна.

— Да изчистиш бюрото си. — Сякаш се опитваше да пред извика
спор, някаква нормална реакция, гняв. Нямаше да му достави това
удоволствие.

— Няма да е необходимо. — Вместо гняв, му предложи усмивка.
— И искам да ти благодаря.

Кътлър се поколеба, но не можа да се въздържи:

— За какво?

— За това, че си толкова говедо. Това винаги улеснява нещата. —
Аби стана и тръгна към вратата. Немаше извинения.

Никакви съжалявам, „но немаше друг начин“, никакви оправдания или причини. Просто: „Вземи си нещата и изчезни след час.“ Съвременен американски бизнес етикет.

Кътлър беше правил същото три пъти през последните два дни, но и трите пъти бе забивал поглед в документите пред себе си, преди изританият да стигне до вратата. Сега изчака Аби да излезе и да затвори след себе си. Може би се чудеше дали не е превъртяла и дали няма да се върне примерно с пистолет. Когато мина покрай бюрото на Марша, секретарката вдигна глава.

— О... Трябва да те помоля да ми оставиш ключовете си от кантората.

Аби бръкна в чантата си и извади връзката с ключове. Докато ги вадеше от халката, счупи нокът. Беше по-ядосана, отколкото изглеждаше. Хвърли двата ключа на бюрото.

— И пропуска за паркинга.

— Платила съм го до края на месеца — каза Аби. — Смятам да го запазя дотогава.

Марша погледна към вратата на шефа си, сякаш не ѝ беше много ясно как ще му предаде тези думи.

— Кажу ми да ме съди — добави Аби. Когато се обърна, пред себе си видя униформен служител от охраната.

— Какво искаш?

— Трябва да те придружава, докато свършиш, и после да те съпроводи до изхода — каза Марша.

— Наистина ли е необходимо?

— Такава е процедурата — отговори Марша.

Сега разбра защо никой не дойде при нея, когато влезе в кантората. Хладината немаше нищо общо с убийството на Тереза. Беше в резултат на другото убийство — това, което бе извършил Кътлър в кабинета си преди малко.

Беше като парад на унижението — Аби и охранителят надолу по коридора, подрънкването на железата, окачени на колана му, сякаш беше някакъв тъмничар. Докато минаваше покрай редицата отворени врати, всички вдигаха очи, за да я видят. Искаше ѝ се да изкрещи, че има шест милиона долара, но не беше в състояние дори да го прошепне. Когато стигна до кабинета си, вече се чувстваше като белязана. Когато го видя, седнал с крака върху бюрото ѝ, едва се сдържа.

— Удобно ли ти е?

Джак вдигна поглед и веднага свали краката си.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря.

Той свали ръцете от тила си и се наведе напред.

— Кой е този? — Посочи униформения.

— Не чух името ти — каза му Аби.

— Харолд — отвърна униформеният.

— Харолд, запознай се с Джак. Двамата мъже на моя живот.

— Как я караш? — попита Джак.

Охранителят махна с ръка, сякаш не беше много сигурен как я кара.

Аби не помнеше някога да се е чувствала толкова зле.

— Както винаги — каза тя на Джак, — подбрал си момента чудесно.

— Разбирам те, но реших, че трябва да поговорим.

— Но не сега. — Аби започна да вади нещата от шкафа и да ги трупва върху бюрото. Беше изтощена емоционално и физически, бе на границата. Джак го разбра, бутна стола към нея и Аби се отпусна върху него, почти се строполи.

— Добре ли си?

— Добре съм — отвърна тя.

— Искаш ли малко вода? — Джак погледна униформения и добави: — Отиди да ѝ донесеш малко вода.

Харолд се поколеба, но само за миг.

— Веднага. — Бе свикнал да изпълнява заповеди. Изчезна зад вратата.

— Какво не е наред?

— Какво е? — каза Аби. — Убиха най-добрата ми приятелка. Току-що ме уволниха. Униформен охранител ме наблюдава, докато разчиствам бюрото си. Когато се върнах в кабинета си, заварих теб, с крака върху бюрото ми.

— Едно от четирите не е чак толкова лошо — каза Джак.

Аби се усмихна въпреки настроението си в момента.

— Никога ли не падаш по гръб?

— Никога.

— Може би трябва да накарам Харолд да те изхвърли?

— Най-напред нека видим дали ще успее да намери водата. — Започна да ѝ прави вятър с някакви листа, които извади от бюрото.

— Ченгетата знаят ли какво точно е станало с приятелка та ти?

— С Тереза?

Джак кимна.

— Не са сигурни. Все още разследват. Все едно, ти така и не ми каза какво правиш тук.

— Казах ти по телефона. Искат още една книга.

— Не ме разбра. Имах предвид какво правиш в Сиатъл.

— Дойдох да ти съобщя новината.

— Можеше да го направиш и по телефона. Всъщност ти направи тъкмо това.

— Реших, че ще е по-добре, ако уточним подробностите в нормален разговор. Не искам да объркам всичко.

— Да не дава господ.

Джак спусна облегалката на стола ѝ назад, докато не застана в полулегнало положение, после обърна стола, така че Аби да е с гръб към него, и започна внимателно да разтрива раменете и врата ѝ.

— Какво правиш? — попита тя.

— Играя си ролята. Човек никога не знае дали Карла не е изпратила някого да ни наблюдава.

Аби не бе забравила, че все още не е отговорил на въпроса ѝ какво прави в Сиатъл.

— Кой би могъл да ни наблюдава?

— Откъде мога да знам? Искаш ли да престана?

— Не. — Ръцете му разсейваха напрежението във врата ѝ както топъл вятър топи снега напролет.

— Между другото, как успя да влезеш тук? — Аби наклони глава назад и го погледна.

— На входа нямаше никой. Просто влязох.

— Просто така?

Кимна.

— На вратата има електронна бртва.

— На бюрото на секретарката пък има бутон за отваряне — каза Джак. — Сложих една книга върху него и готово.

— Наистина не падаш по гръб.

Харолд се върна с пластмасова чаша вода. Джак напръска леко челото на Аби, тя изпи остатъка.

— Имаш ли някакви кашони? — попита Джак Харолд.

— Там, до стълбите.

— Какво чакаш? Донеси ги.

Харолд се зачуди дали това влиза в задълженията му. Джак го изгледа навъсено и Харолд отново излезе. Върна се след минута с два кашона.

За десетина минути Джак изпразни шкафа и бюрото на Аби, за още две свали книгите ѝ от лавиците и шлифера от закачалката в ъгъла. Залепи капациите на кашоните с тиксо и каза на Харолд:

— Хайде, бъди полезен.

Харолд се преви под тежестта на кашона. Долният му край се опираше върху флакона със съзлив газ, мушнат в кобура на двестадоларовия му колан. Точно когато Харолд си мислеше, че Джак ще вземе другия кашон, той го вдигна и го стовари върху първия, после се обърна към Аби и попита:

— Е, готова ли си?

— И това е мое — отвърна тя и посочи закачалката.

— Няма проблем. — Джак я взе, мушна я под ръката на Харолд и натисна лакътя му надолу, за да я задържи. — Ето така. Какво ще кажеш?

Харолд не можеше да каже каквото и да било. Брадичката му беше притисната от горния кашон, а ако помръднеше с ръка, закачалката щеше да падне.

— Трябва да внимаваш с това — каза Джак и чукна флакона със съзлив газ на колана на Харолд. — Ако направиш рязко движение, може да пръсне и направо ще ти изгори очите.

Джак улови Аби за ръка и я поведе към вратата. Харолд, пиколото с пистолет, ги последва.

Джак отвори вратата отвътре. Двете жени се бяха върнали на рецепцията. Вдигнаха очи към странната процесия. Джак задържа външната врата, за да мине Харолд.

— Белият форд, отпред. На третия етаж в подземния паркинг.

Би мушнал ключовете в устата на Харолд, но се опасяваше, че униформеният би могъл да си счупи някой зъб — толкова беше ядосан.

— Приятен ден, уважаеми дами — каза Джак и кимна на двете жени.

Те изгледаха Аби, сякаш досега не я бяха виждали в такава светлина.

Не можеха да отделят поглед от Джак, от стоманеносините му очи и насмешливата усмивка — откъде, дявол да я вземе, го беше изкопала?

Трапезарията в къщата на Морган беше като щаб, като команден пулт. Джак и Морган седяха на масата. Джак вече беше подписал договорите, които адвокатът му бе връчил. Не беше особено доволен. Документите бяха застраховка, доказателство пред света, че автор на книгата е Аби и че Джак е само заместник. Адвокатът бе в стихията си. Джак не ги прочете, всички екземпляри останаха у Морган. Нямаше да е добре, ако започнат да циркулират наоколо.

— Това ли е всичко? — попита Джак.

— Не. Имаме един проблем — каза Аби. След като бе напуснала фирмата и домът ѝ бе унищожен, къщата на Морган беше единственото място, където можеха да се срещат. Беше голяма и стара, със страхотно стълбище, като извадено от някой филм. Такива жилища купуваха адвокатите, които искаха да демонстрират колко се успели. В този случай обаче Спенсър повече не можеше да си го позволи. Данъците го смазваха. Самият той се бореше за живота си във фирмата. Кътлър удържаше годишната му премия и съветваше Морган да го съди. Освен това дължеше и издръжка на бившата си жена. Бяха се развели след двайсетгодишен брак. Тя претендираше за част от собствеността му във фирмата, като съвместно придобита. Човекът беше мачкан, притискан и изтерзан.

— Какъв е проблемът? — попита Джак.

Аби хвърли връхната си дреха върху облегалката на един стол — тя падна на пода, но никой не се наведе да я вдигне. Косата ѝ стърчеше във всички посоки. Беше по джинси и изпоцапана риза, защото малко преди това бе събирала нещата от къщата си. Бръкна в чантата си и извади жълт бележник със записки.

— Името на този тип е Робърт Томпсън. Обади ми се тази сутрин около девет и половина. Мога само да гадая как се е добрал до телефонния ми номер. Заяви, че работи за „Интрудър“ и че пишел неща за книгите и хората, които ги пишат. Сигналните звънчета веднага зазвъняха.

— Защо се е обадил на теб? — попита Джак.

— Издавали са мои неща.

— Не се обиждай — каза Джак, — но едва ли някой е забелязал това.

— Поне е печатана, за разлика от някои други — намеси се Морган. Лазеше по нервите на Джак. Беше научил, че е не — успял писател, че не е издаван никога, и сега се възползваше от това. Умението да посочва недостатъците на околните беше едно от понелицеприятните качества на адвоката. Джак не му беше допаднал още от самото начало. Аби знаеше защо — Морган ревнуваше.

На четири очи й бе казал, че се ядосва, защото Джърмейн ще бъде коронясан за крал на развлекателната литература заради книгата, за чиято поява няма никаква заслуга. Аби обаче виждаше, че не е само това. Морган не искаше Джак да работи с нея върху книгата или каквото и да е друго. Беше объркана. Не знаеше как да каже на Морган, че му е само приятелка.

— Спокойно, момчета. — В момента не й бяха нужни караници. — Мисълта ми хрумна току-що. Искам да кажа, че в момента не съм на върха на славата. Както и да е. Обади ми се. Поиска да разбере дали съм готова да отговоря на няколко въпроса. Попитах го откъде е взел номера ми, а той ми отговори, че си имал източници. Обясних му, че съм заета, а той отвърна, че нямало да ми отнеме повече от минута и че не съм била длъжна да говоря с него и съм можела да затворя телефона когато поискам.

— Това е журналистическият еквивалент на правата, кои то ти четат ченгетата, преди да те арестуват — каза Морган.

— Точно така — кимна Аби. — По това време вече адреналинът беше започнал да се стича от ушите ми. Попитах го защо ми е да затварям. В същото време отвътре изгарях, защото исках да разбера какво знае. Струва ми се, че тази сценка беше с цел да се манипулира медийният пазар. Авторите и издателите понякога играят такива игри, за да продават книгите си. Така използват медиите.

— Но защо се е обадил на теб? — попита Джак.

— Ще стигна и до това. Изглежда, някой му е казал, че имам клиент, който се представя за автор на книга, която скоро ще нашуми.

— По дяволите! — изруга Джак.

— Четеш ми мислите — каза Аби.

— Какво знаеше той?

— Нямам представа. Измъкнах се. Заявих, че нямам представа за какво говори.

— И?

— Сви знамената. Не спомена никакви имена. Не знаеше заглавието на книгата или кой е издателят. Доколкото мога да преценя, знае само това, което са му казали, а то е как да ме намери.

— Смяташ, че ти е повярвал, когато си му казала, че не знаеш нищо, така ли? — попита Морган.

— Ако може да се съди по изненадата в гласа по телефона, мисля, че не ми повярва. Взе да ме разпитва от какво се страхувам. Опита се да ми дава юридически съвети. Успокои ме, че каквото и да правя, не можело да е нарушение на никакъв закон, тъй че защо направо не съм му разкажела всичко.

— Точно така — обади се Джак. — Че да натика горещия ръжен на пресата право в задниците ни. Върховното пречистващо преживяване. Опрощението на репортера.

— Е, какво ще правим? — попита Морган.

— Имам по-добър въпрос от този — каза Джак. — Какво ще стане, ако се добере до Карла или Бертоли и започне да задава въпроси?

— И това ми мина през ума — отвърна Аби.

— Ако се замислят за парите, които се канят да платят, и се запитат дали не ги мамят, край на всичко — каза Джак. — Книгата ще отиде по дяволите. Да не говорим за шестте милиона.

— Това отново ни връща към въпроса какво да направим — обади се Аби.

Последва тишина.

— Може и да не се обади повече — предположи Морган.

— Може още утре сутринта да се появи на вратата ѝ — възрази Джак.

— Ще зависи от това какво е успял да научи и доколко скандална е историята му.

— Имам ли право на глас? — попита Джак.

— Да чуем. — Аби го изгледа.

— Трябва да се махнеш от Сиатъл. Панаирът на книгата започва следващата седмица. Замини за Чикаго. Виж какво прави Бертоли за

рекламата.

— И без това смятах да замина — каза тя.

— Добре. Тогава не се връщай, и толкова.

— Какво имаш предвид?

— Изчезни някъде. Ще намерим подходящо място. Така ще можеш да пишеш, без да те безпокоят — каза Джак.

Аби се замисли.

— Просто се чупи. Ако този тип няма с кого да разговаря, няма да публикува нищо. Ще го лишим от източник.

— Все пак някой е говорил с него, нали? — каза Морган.

— Кой? — попита Джак.

— Мога да се сетя само за един — отговори Аби. Гледаше Морган. — Джоуи.

— Защо би го направил?

— Не бях сигурна — отвърна Аби. — Поне до тази сутрин, когато приключих със събирането на нещата си. Нещо липсваше от къщата ми. Още не съм го намерила, а търсих на всякъде. Имах едно първоначално копие на ръкописа. Беше върху стари бланки от фирмата и изписани листа, които трябваше да бъдат изхвърлени. Реших, че на гърба им може да се пише много добре, поне в чернова. Знаех, че и бездруго ще трябва да го преписвам. Никой не трябваше да го вижда. Захвърлих го в една кутия под масата в спалнята. Не беше там. Обърнах цялата къща, но е изчезнало.

— Както и пишещата машина — каза Морган.

— Изчезнала е пишещата ти машина, така ли? — попита Джак.

Аби кимна.

— А за какво, по дяволите, му е притрябвала на Джоуи старата ти пишеща машина? — попита Морган.

— Вероятно за да пише бележки за изнудване — предположи Аби. — Искаш да си получиш ръкописа, добре, но ще ти струва пари. Вероятно търси най-добрата оферта. Ще почака известно време и ще дойде при нас. — Напомни им, че вече се е опитал да забърка каша с киностудията.

— Не би го направил пак — каза Джак.

— Не го познаваш — възрази Аби.

— Наречи го интуиция, ако искаш, но си мисля, че може да бъде убеден.

— Аз пък си мисля, че е надушил пари — каза Морган.

— Можем да му платим, за да ни остави на мира — обади се Аби.

Морган и Джак я изгледаха по един и същи начин.

— Това би било голяма грешка — отбеляза Морган.

— Съгласен съм — кимна Джак. — Нека поговоря с него.

— Защо ти? — попита Морган.

— Защото мисля, че съм по-убедителен.

— Това е бизнес и трябва да се свърши делово.

— Знам с какъв бизнес се занимава той.

— Може да е намерил документа за правата.

Морган поклати глава и я изгледа кръвнишки, сякаш искаше да я попита къде ѝ е главата.

— Какъв документ? — попита Джак.

— Никакъв. — Аби разбра, че е сгафила. Нямаше нужда Джак да знае за регистрацията на ръкописа. Морган бе прибрал документа в папките си. Аби се зачуди дали пък репортерът не търсеше тъкмо него.

— И така, какво знае той? — Морган смени темата. — Имам предвид Джоуи.

— Трябва да предполагаме, че е взел черновата — каза Аби. — Не се иска титаничен ум, за да разбереш, че не го е писал той, след като е на гърба на бланки от юридическа фирма. Полетата са пълни със собствените ми ръкописни бележки. Може да го размаха над главите ни.

— Крие се от ченгетата — отбеляза Морган.

— Да, вероятно има нужда от пари — вметна Аби.

— Засега обаче са му известни само играчите от киностудията — каза Джак.

— В това сме сигурни — съгласи се Морган.

— Освен това Джоуи би се прехласнал от идеята да има вземане-даване с Холивуд. Да приемем засега, че тъкмо това е играта му.

— Добре, приемаме — каза Морган. — Как ще го спрем?

— Ще поговорим с него — каза Джак.

— Не познаваш Джоуи — отвърна Аби.

— Всичко е въпрос на убеждаване. Има и друга възможност. Да си признаеш.

Двамата го погледнаха.

— Защо не? Признай, кажи им, че ти си написала книгата.

Какво? Не ме гледай така. Проблемът ти е, че нямаш необходимото самочувствие.

— Не е вярно — възрази Аби. — Има сили, срещу които не можеш да се бориш. Това са безумните правила на маркетинга, които управляват съдбата на всяка книга. Издавали са ме три пъти. Никой не би се заел да прави пробив на пазара с автор, издаван три пъти, независимо какво е написал. Това не става, освен ако не си някакво откритие. Не си ли забелязал? Пускат тонове комерсиални боклуци, само че всички автори са гении. Е, аз им давам Гейбъл Купър. — Аби кимна към Джак, който не беше сигурен дали не трябва да се поклони. — Достатъчно е да погледнеш заглавията. „Рекордна сума, платена на дебютант романист“. В това е уловката. Защо смяташ, че Бертоли вдигна цената така лесно?

— Книгата е добра — каза Морган.

— Много книги са добри — възрази Аби. — Проверих. Най — голямата сума, платена досега за първа книга, е два милиона долара. Сега той държи рекорда с три. Ако може, ще го язди като кон до победния финал. Ще го пришпорва, докато не умре от изтощение. С него ще представят Джак във всяко телевизионно шоу, в което ще участва. „При нас е един автор, чийто първи роман му донесе шест милиона долара.“ Данъчните ще го чакат отпред, в лимузината. Бертоли ми е ясен като отворена книга, мога да чета мислите му.

За Спенсър бе трудно да си обясни подобен начин на мислене у Аби. Тя обаче познаваше играта, с която се бяха заели. Имаше белези, които го доказваха.

— Ако преди това бях написала само една книга, биха могли да я забравят и да се надяват, че никой няма да си спомни за нея. Когато обаче са три... Няма шанс. Така че ще действваме както ви казвам. Нека изстрелят Джак в космоса.

После ще се появим ние и ще кажем на света какво всъщност е станало. Кой какво е направил. Когато приключим, ще могат да ближат яйцата от физиономиите си.

— Значи това е окончателното решение? — каза Спенсър.

— Това е окончателното решение. — Не им се извини, нито пък им каза останалото. По пътя на голямата книга към висините имаше още един риск, за който Аби не спомена. Ако цялата работа се

провалеше, с кариерата на автора беше свършено завинаги. Подобни неща се бяха случвали неведнъж. Никой не би се заел да рекламира подобен автор. На пазара биха го възприемали като прокажен. Тъкмо в това беше най-доброто качество на плана ѝ — ако Гейбъл Купър пропаднеше, винаги можеше да прибегне към друг псевдоним, друга физиономия. Рано или късно щеше да надхитри издателите в собствената им игра. Беше уверена в способността си да пише и да измисля качествени сюжети. В основата на всеки бестселър беше тъкмо това — добрата идея. На нея ѝ трябваша само писалка и пощенска кутия, и отново влизаше в бизнеса. Аби беше нещо като литературен терорист — сила, която не бяха в състояние да спрат.

Телефонът иззвъня веднъж и Залцман грабна слушалката. Седеше на ръба на леглото. Сакът му стоеше пълен край леглото, готов за път. Нямаше намерение да остава в Сиатъл, освен ако не се налага.

— Ало?

— Ти ли си? — Беше гласът на Дженрико.

— Да.

— В коя стая си?

— Няма значение. Ще се срещнем долу, в бара, след пет минути.
— Не можеше да се довери на Джоуи достатъчно, за да остане насаме с него. Беше донесъл двете хилядарки, но смяташе да ги остави в стаята си, докато не види какво е донесъл.

Слезе с асансьора. Дженрико стоеше прав край бара. Беше с потник и мръсни скъсани джинси. От задния му джоб се показваше краят на орфан кожен портфейл. На верижка, закачена за колана, висеше връзка ключове. Би могъл да мине за колоездач, ако не беше толкова мръсен.

— Хей, Залцман!

— Не викай — сръза го Залцман. Очакваше да види папка или голям плик, нещо, което би побрало ръкопис.

— Къде е?

— Кое?

— Ръкописът. Защо според теб долетях дотук? За да изпием по чашка ли?

— При мен е. Донесе ли парите?

— Не се безпокой за парите. Къде е?

Джоуи бръкна в един от големите джобове отпред на крачолите си и извади сгънат лист. Беше влажен от пот.

— Какво, по дяволите, е това?

— Част от ръкописа.

Залцман се озърна, за да намери подходящо място далеч от бара и любопитните погледи. Видя една свободна маса и се запъти към нея.

Джоуи го последва. Седнаха и Залцман разгъна листа.

— И така, какво е това?

— Първата страница — отговори Джоуи.

— Виждам. Къде е останалото?

— Вън.

Беше му дал първата страница на роман, под чието заглавие беше написано името Гейбъл Купър.

— Погледни от другата страна — каза Джоуи.

Залцман обърна листа. Беше бланка:

СТАВЪ, ХОБС И КАРТЪН, АДВОКАТИ

Имената на съдружниците бяха изписани долу, в лявото поле, с малки букви.

— Е? — подкани Залцман.

— Каквото ти казах. Твоят човек не е написал книгата.

Иначе нямаше да е на гърба на тези бланки.

— Всеки може да го е написал. Една страница. Това не значи нищо. Защо не донесе целия?

Преди Джоуи да успее да отговори, се появи сервитьорката.

— Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Бира — каза Джоуи.

— Не. Няма да останем тук. — Залцман се надигна, а сервитьорката се отдалечи.

— Има още шестстотин страници на такива бланки — каза Джоуи. — По някои има ръкописни бележки. Както ти казах, ако не искаш да го погледнеш, ще го занеса на списанието.

Това накара Залцман да спре. Все пак беше дошъл чак дотук.

— Защо, по дяволите, не го донесе?

— Къде са парите?

— Ще ти платя.

— Да, добре. С чек по пощата. Вече видях този номер, забрави ли? Или в брой, или няма да видиш нищо.

Залцман бръкна в джоба си, извади двеста долара и ги хвърли на масата.

— Останалите са тук, в хотела. Преди да ти дам каквото и да било обаче, искам да видя какво си донесъл.

Джоуи стана, мушна двете банкноти в джоба си и тръгна към изхода. Залцман го последва. Когато излязоха на улицата, Джоуи се обърна и каза:

— Чакай ме тук.

Дженрико прекоси паркинга и стигна до очукан пикап. Залцман го видя как се промуши между него и паркиралата съвсем близо кола. Не успя да отвори вратата. Шофьорът все още беше там — беше се навел над отворения багажник.

Джоуи изкрещя нещо. Доколкото Залцман успя да чуе, приличаше на „о, говедо“. Останалото не чу. Шофьорът продължаваше да стои наведен над багажника на колата.

След секунда пред входа на хотела спря микробус от летището и скри паркинга. От него започнаха да слизат хора и Залцман реши да се отдръпне, за да вижда какво прави Джоуи.

Нещо прикова погледа му. От микробуса слезе наистина хубаво маце, със суперкъса пола, фантастични бедра и всичко останало. Залцман помнеше, че стюардесите се обличаха така в златните години, когато сексуалната революция беше в разгара си, преди активистите ѝ да остарееят и да обявят всичко по-късо от коляното за неблагоприятна работна среда. Шофьорът взе багажа на момичето. Залцман тръгна към микробуса и се наслади на гледката отзад. Не отдели очи, докато прелестното същество се изкачваше по стълбите и влезе във фойето.

Къде, по дяволите, се бавеше Дженрико? Залцман заобиколи микробуса. Пикапът все още беше на мястото си. Другата кола я нямаше. Вратата на пикапа беше широко отворена, но от Джоуи нямаше и следа. Залцман тръгна през паркинга. Стигна до пикапа, но Джоуи не бе в кабината, както предполагаше в началото. Беше изчезнал.

Погледна вътре. Нямаше нищо. Никаква папка, никакъв плик — само празни кутии от бира по пода. Кретенът му бе дал една-единствена страница с няколко десетки думи, които би могъл да напише всеки върху официална бланка, която би могъл да получи всеки. Дженрико бе отмъкнал двестата му долара и се бе чупил.

Залцман затръшна ядосано вратата и стъклото издрънча в металната си рамка. Тогава забеляза, че ключовете бяха мушнати в стартера, а от тях висеше скъсана метална верижка.

Спенсър накара Джек да подпише не само договорите, но и пълномощно, изрично посочващо Морган като единствен получател на сумите от авансите и доплащанията по авторските права. Така Аби си запазваше контрола върху парите и те нямаше да попаднат в ръцете на Джек. Морган щеше да му плати неговия дял с чек. Останалата част щеше да вложи в банкова сметка на името на Аби. Спенсър вече играеше по-голяма роля в сценария на Аби, затова и най-накрая прие да получи хонорар за услугите си.

На излизане от града Аби се отби на гробищата и сложи букет свежи цветя на гроба на Тереза. Още не можеше да повярва, че само преди месец двете се бяха заливали от смях над снимките от агенцията за фотомодели. А сега Тереза беше мъртва. От малкото близки приятели, на които можеше да се довери, оставаше само Спенсър.

В сряда вечерта Аби взе самолета за Чикаго. Щеше да се срещне с Джек на тамошното летище. Възнамеряваха да се скрият на Вирджинските острови, за да може Аби да напише продължението на спокойствие. Но преди това Джек трябваше да се появи на панаира в Чикаго. Нещата се развиваха светкавично и книгата очевидно щеше да излезе съвсем скоро. Аби нямаше намерение да пусне Джек да се оправя сам. Все още му нямаше доверие.

Не беше чувала книга да е издадена толкова бързо. Нито пък беше ходила на такова изложение. Мащабите бяха по-големи, отколкото си беше представяла. Щандовете заемаха целия Конгресен център. Някои бяха впечатляващо луксозни, имаше дори и такива с колони от изкуствен мрамор. Един щанд наподобяваше южна плантаторска резиденция с ограда, обрасла в бръшлян. По пътеките се движеха тълпи от хора. Бяха представени всички големи издателства, включително и чуждестранни — от Европа и Азия. Това беше мястото, където се събираха най-големите издатели в света, но повечето автори не познаваха тази страна на бизнеса. Тук обикновено се канеха

суперизвестни автори и само най-големите знаменитости раздаваха автографи.

Тази година се очакваше специално поканените посетители да надхвърлят трийсет хиляди. Всички те бяха професионалисти от цял свят, от малки семейни книжарнички до най-големите разпространителски вериги. Имаше нещо празнично във въздуха, а търговците обсаждаха щандовете като на селски панаир. Жуженето на тълпата се сливаше с музиката от високоговорителите, от които от време на време се разнасяха съобщения за раздаване на автографи в специално отделеното за целта крило. Тук-там можеха да се видят кинозвезди и легендарни поп музиканти, както и много художници илюстратори. Навсякъде по стените висяха плакати с корици на книги от цял свят.

В един момент Аби и Джак едва не бяха пометени от тълпата, блъскаща се да получи платнени торбички, раздавани от някакво издателство. Карла ги бе посрещнала на летището със специална лимузина и сега ги водеше гордо към щанда на „Големия Х“, където ги очакваха след минути.

Докато си пробиваха път, Аби осъзна, че в Джак са вперени много погледи. Реши, че това се дължи на магнетичната му външност, докато няколко души не започнаха да го сочат с пръст. Най-накрая една жена се осмели да застане пред него и каза:

— Бихте ли ми дали автограф? — На ревера си имаше значка с надпис *Книжарница „Парцалива корица“ — Денвър*.

Джак се усмихна развеселено. Жената му подаде книгата. Аби не я беше виждала досега. Беше рекламна бройка с меки корици, с името на *Гейбъл Купър* и заглавието на Аби под него. Снимката на Джак беше на гърба.

Той взе подадената му химикалка и започна да изписва собственото си име, но Аби го сбута с лакът и той бързо надраска *Гейбъл Купър*. Зад гърба на жената бе започнала да се оформя опашка.

— Не тук! — пропъди чакащите с властен жест Карла и продължи напред. Заприиждаха все повече и повече хора и пътеката се оказа тясна да ги побере.

Докато стигнат до щанда, разделението на труда бе напълно уточнено. Две сътруднички, застанали от двете му страни, отваряха книгите и отбелязваха къде да се разпише. Краят на опашката вече не

се виждаше — стотици, може би хиляди хора очакваха реда си с книга в ръка. Джак се захвана здраво за работа. Стоеше точно под огромен плакат на корицата със собственото му лице, озаряващо с белозъба усмивка Конгресния център.

Една телевизионна камера следеше всяко негово движение.

— От местната телевизия ли са? — попита Аби.

— И това е част от рекламната кампания — отвърна Оуенс. — Ще го излъчат в деня на издаването. Джак ще трябва да даде няколко интервюта.

В тоя бранш не се разчита на случайности, възхити се на кампанията им Аби.

— Алекс донесе двайсет хиляди рекламни бройки — прошепна в ухото ѝ Карла. — Вчера сутринта наредиха осемнайсет хиляди на палетите. — Тя посочи ъгъла, където сега нямаше нищо. Аби я погледна недоумяващо. — Свършиха за един час — заяви важно Карла.

Аби знаеше, че книгата ѝ е добра. И че трябва да успее. Но никога не беше очаквала подобно нещо. Запита се дали хората са я прочели предишната нощ, или тълпата е привлечена от рекламата на издателите и снимката на Джак на задната корица. Каквото и да беше, приливната вълна се надигаше.

Джак раздаваше автографи вече три часа, но опашката не намаляваше. Накрая Бертоли обяви, че трябва да приключват. Закъсняваха за приема в хотела. Измъкнаха Джак и Аби през някакъв заден вход и ги набутаха в лимузината, която се отправи към „Хилтън“.

Когато пристигнаха, приемът беше започнал. В голямата банкетна зала се бяха събрали неколкостотин души. Бертоли се постара да ги запознае с повечето от тях.

— Имам страхотна новина — заяви той възбудено. — Филмът вече има зелена улица. — След като бяха подписали договора с кинозвездата, от студията бяха получили съгласието и на много известен режисьор. В момента се работеше върху сценария. Щеше да има безброй варианти и пренаписвания ред по ред, докато не се

задоволезе егото на всеки от прочутите актьори и камерите не заработеха.

Бертоли попита дали искат да видят сценария и очите на Джак блеснаха, но Аби каза „не“. Няколко време, ако Джак искал да свърши следващата книга.

— Съвършено правилно — ентузиазирано кимна Бертоли. — Сега набират актьорите за поддържащите роли. Снимките ще продължат четири месеца. Страхотно съвпадение! Филмът ще излезе едновременно с изданието в меки корици.

След невероятния успех при раздаването на автографи всички елитни списания се бяха обадили на Бертоли с молба да интервюират автора. Имаше и още нещо, но Бертоли нямаше намерение да го споделя, докато не получеше онова, което искаше. Романът току-що беше продаден в оспорван търг на един от книголюбите на най-високата цена за първа книга. Това само по себе си беше потвърждение за успеха. Бертоли предсещаше големия бум и искаше преди това да върже здраво Джак.

Отваряха се нови бутилки шампанско, келнерите непрестанно разнасяха плата с деликатеси. Присъстваха повечето от шефовете на издателството, както и много разпространители и представители на книжарници и вериги от цялата страна. Джак усети, че започва да обърква имена и лица, така че Аби трябваше непрекъснато да му подсказва на ухо. Някои от гостите бяха решили, че тя му е съпруга, докато той не я представи официално като свой адвокат.

Бертоли му връчи голяма кристална чаша с червена панделка около столчето, на която бе изписано заглавието на книгата. Келнер с огромна бутилка шампанско го следваше неотлъчно и следеше чашата да е винаги пълна. Как ли ще се вбеси Бертоли, когато истината излезе наяве, помисли си Аби. Ще се изложи като последен глупак. Но засега това не я интересуваше. След като видя опашките от жени, вперили влажни погледи в Джак и очакващи с трепет неговия автограф, Аби се убеди, че е постъпила правилно. Не тя беше измислила правилата, но се бе научила как да ги използва.

След няколко минути Бертоли каза на Аби, че някой иска да се запознае с нея, и я поведе към другия край на залата, където я представи на една жена, юристка в издателството. Доста неспокойно

извинение да я откъсне от Джак, осъзна тя. Мястото ѝ до него веднага беше заето от Карла, която мигом се вживя в ролята на ангел хранител.

Скоро събеседничката ѝ се оттегли — беше си изпълнила задължението. Аби остана сама в ъгъла. Никой не ѝ обръщаше внимание. Тя забеляза, че една от малките зали в съседство е подготвена за работно заседание. На масата бяха поставени дори табелките с имената на участниците. Точно като в ритуал за жертвоприношение. Липсваше само името на жертвата. Аби усети, че потръпва. В другия край на залата Бертоли продължаваше да налива шампанско на Джак.

Всичко беше много мило, но след няколко минути Джак бе отведен в малката зала. Бертоли, Карла и няколко от директорите ги последваха веднага. Точно преди да затворят вратата, Аби застана на прага.

— Какво става тук?

— Частна среща — прегради пътя ѝ някакъв верен служител.

— Не и без мен. Аз съм му адвокат — заяви Аби.

Хлапакът на вратата погледна през рамо към Бертоли.

Чакаше указания. Аби беше готова да вдигне невероятен скандал и те го разбраха.

— О, разбира се — ухили се веднага Бертоли. — Дамата трябва да присъства. Заповядай! Пусни я веднага! — наруга подчинения си той. Хлапакът пусна ръката ѝ и се дръпна настрани. Карла и Бертоли си размениха погледи, в които ясно се четеше съзнанието, че се налага промяна в тактиката. Играта щеше да се води по други правила, при това с дейното участие на Аби.

— Дайте стол на мисис Чандлис — нареди Бертоли на един от сътрудниците си, който веднага се надигна и предложи своя.

— Бих искала да седна тук — посочи мястото до Джак Аби и мъжът, седнал там, се надигна неохотно. — За какво става дума? — попита тя, настанявайки се на стола му.

Карла влезе в ролята на говорител.

— Алекс реши, че трябва да проведем тази среща, преди да направим следващата крачка — обясни важно тя. — Нещата се развиват толкова бързо.

— Светкавично — кимна Аби.

— Зелена улица за филма. Възможно най-бързо издаване на книгата — занарежда Карла.

— Необявени срещи — прекъсна я Аби.

— Да. Добре. Има един проблем — опита се да разчупи леда Карла.

— И какъв е той? — попита Аби.

— Бюджетът за реклама излиза извън контрол — заяви Бертоли. — Започва да надвишава пропорционално възможната възвръщаемост.

— Ох! Май ще трябва да върнем това в бутилката — обади се Джак и протегна чашата си. Изглеждаше леко пиан.

Бертоли се изхили нервно. Изглежда, бяха попрекалили с бутилковата дипломация.

— Криза няма — заяви той. — Просто в нашия бизнес има някои формули, които определят разумния бюджет за реклама. А за тази книга просто ги захвърлихме на боклука.

— Оценявам високо това — отметна глава назад Джак и изля в гърлото си половин чаша шампанско.

— Алекс, струва ми се, иска да ни каже, че не може да продължава така, без да има някаква сигурност, че ще си върне тази инвестиция в бъдещето. Нали така, Алекс?

— Именно.

— Каква сигурност? — Аби усети, че подобно развитие на нещата не ѝ харесва.

Бертоли се изкашля многозначително.

— Да кажем, договор за пет книги.

— Пет книги? — Джак изгледа Бертоли така, сякаш издателят току-що го бе подпалил.

— Можем да преговаряме за условията — продължи Бертоли.

— Глупости! — отрязва го Джак.

— Е, не става дума за толкова много. — Карла не обърна никакво внимание на Джак. Все едно, че беше кихнал. Така си говореха за бизнес в Ню Йорк. — Може би продължение то, върху което работиш, и още една-две. — Тя погледна Аби, която досега не беше промълвила и дума.

— Не сме се договаряли за това — каза Аби.

— Всичко подлежи на обсъждане — заяви Бертоли и впери поглед в Аби, трезвата жена без чаша в ръка. Бяха изиграли грешно

картите си и сега го осъзнаваха. Бяха наляли Джак с алкохол, но ставаше ясно, че пиенето го прави по-несговорчив.

— Да не би пък да имаш някаква вътрешна информация? — повиши глас Джак и впери помътнелите си очи в него.

— Няма нищо съществено, което би трябвало да знаеш — измърмори Бертоли и се обърна към Карла. — Не се сещам за нищо такова. Трябва да поговоря с хората си. Да прегледаме пак цифрите.

— Предлагам да продължим разговора някой друг път — намеси се да го спаси Карла. Нещата едва ли трябваше да вземат неприятен обрат, когато триста купувачи стояха пред вратата.

— Не, мисля, че трябва да решим проблема сега — заяви твърдо Аби. Харесваше ѝ идеята за лудия Джак и тълпата отвън. Даваше ѝ сила. Ония бяха направили грешка и сега трябваше да играят в нейната половина от терена.

— Просто Алекс обожаваше работата на Джак — рече Карла с насилена усмивка. — Иска да издаде всичко, което напише.

Нали така, Алекс?

— Абсолютно — потвърди с готовност Бертоли. — Говорим само за договаряне между добросъвестни партньори.

Карла беше захапала въдицата по-дълбоко и от издателите. За Бертоли това беше въпрос на цена. Той искаше да получи книгите, преди авансът да скочи двойно или тройно. А при Карла, според Аби, ставаше въпрос за контрол. Искаше Джак, или Гейбъл Купър, под крилото си. Него и бъдещите му книги. Ако се наложеше, после щеше да изнуди Бертоли за повече пари, тъй че авторът да бъде доволен. Но цената за това щеше да бъде непрекъснатото искане на повече книги. Всичко в живота си има и обратна страна. За успелия автор това е агентът, който работи за двата лагера.

— Имаш първата книга — каза Аби. — Издай я. Направи го добре и после ще говорим. Това се нарича добросъвестност.

— Ти май не разбираш. Не мога да продължавам да харча такива пари — избухна Бертоли. — Да... как да кажа, да...

— Пилея — намеси се Карла.

— Благодаря — поклони се леко Бертоли.

Като агент Карла беше повече от безнадеждна. Сама си беше пета колона.

— Не мога да продължавам да пиляя пари — продължи Бертоли, — освен ако... — Той обърна длани нагоре и се усмихна. Посланието беше ясно. Успехът на първата книга беше в техни ръце.

— И ти реши, че е време да ни вържеш — надигна се леко Джак и отпи от чашата. Имаше нужда от подсилване.

— Държиш се доста неразумно. — За Карла всичко се вършеше от агента — сделките бяха дар от бога. Книгите бяха просто страничен продукт на нейната власт. Ако можеше, щеше да елиминира напълно авторите и да остави читатели те да търсят удоволствие единствено в нейния блясък.

— Това е изнудване! — повиши глас Джак.

— Изнудване ли? — опита се да запази спокойствие Карла.

Тя и Бертоли се засмяха. Просто един пиян бръщолевеше неща, които нямаше да си спомня на другия ден. — Никой тук не се занимава с изнудване. Това е бизнес.

— Само ако ти си Ал Капоне — заяви Джак и я погледна над ръба на кристалната чаша.

Джак ги беше принудил да минат в отстъпление и сега Аби се впусна в атака.

— Каква сигурност ще имаме ние, че ако подпишем договор за повече книги, ще положите всички усилия за рекламата на първата? — попита тя.

— Какво искаш да кажеш? — взря се в нея Бертоли.

— Ако ви дадем още книги, какво ще ви накара да хвърлите сега многото пари, вместо да пускате от време на време по нещичко за реклама? Нали искате да си спазите бюджета? Дадем ли ви веднъж няколко книги, няма да съществуваме повече за вас. Можете да си позволите да ни забравите. — Аби знаеше, че ще стане точно така. — Няма да има пътувания за автора. Вашите хора ще пробутат други за интервюта по телевизията. Няма да има реклами в пресата. За нас ще са огризките. За другите автори целите страници. Скърцащите колела се смазват. Ако нямаме възможността да се договаряме за новите книги, не можем да скърцаме. За да ни чуете.

Бертоли се изсмя и погледна Карла. Не беше чувал подобни нелепици.

— Това е бизнес и ние искаме да печелим — заяви той. — Никога няма да намалим бюджета за Джак. Той е ценен автор. Ще го

избутаме до върха на класацията. Няма да щадим средства.

— Откъде да знаем това?

— Аз ви го казвам! — ухили се широко Бертоли.

— Ето, имате думата на Алекс — намеси се накрая и Карла.

— Чуйте ме сега мене. — Беше ред на Аби да се усмихне. —

Избутайте ни до върха, не щадете никакви средства и аз ви давам дума, че ще имате още книги.

В стаята настана мъртва тишина. Бертоли мразеше адвокатите.

— Би трябвало да назначим тая жена при нас — каза накрая той.

— Твърда е и това ми харесва. Ей, момчета — обърна се той към двамата си подчинени, — водете си бележки. Въпреки това аз трябва да получа нещо.

— Или какво? — озъби се Аби.

Бертоли изкриви лице в зловна гримаса и замълча. Но изражението му накара Аби да се позамисли какви ли биха били последиците.

— Трябва да работим заедно — намеси се Карла. — Ние сме един екип. Нужна е координация и добра воля.

— О, на нас ни е пределно ясно, че ти работиш с него — заяви Аби. Джак се изсмя високо. — Слушай какво ще ти кажа — обърна се тя директно към Бертоли. — Ти искаш сигурност за инвестициите си. Ние искаме гаранции, че няма да провалиш книгата, която вече си получил. Мисля, че лесно ще намерим разрешение на проблема.

Бертоли наостри уши.

— Ще подпишем договор — заяви Аби.

— Нима ще оставиш тия хора да те премачкат? — намеси се Джак.

— Изслушай ме първо — отвърна Аби.

— Договор за още книги? — усмихна се щастливо Бертоли.

— Не сега — поклати глава Аби. — Ще се споразумеем да подпишем договор в бъдещето при определени срокове и условия.

— Какво искаш да кажеш? Какви условия?

— Съгласни сме да ти предоставим нови книги в бъдеще, ако изпълниш задължението си да качиш тази книга до върха на класацията. Като използваш всички средства, както сам каза.

— Как ще формулираш подобно нещо в договора? Това са просто красиви фрази.

— Значи нямаш намерение да изпълниш обещанието си?

— Разбира се, че имам. Ще се опитам. Но не можем да гарантираме нищо.

— Но искаш ние да ти гарантираме още книги — обади се Джак.
— Типичен пример за двойни стандарти, няма що. — Той посочи с пръст издателя и се опита да се изправи, но се строполи обратно на стола. — Ти няма да правиш нищо, а ние ще ти даваме хубавите книги. Кръвопиец!

Аби едва се удържаше да не се разсмее.

— И какво точно искаш? — заотстъпва Бертоли.

— Две неща — отвърна Аби. — Искам тази книга да излезе на челно място в класацията и да остане там дълго време.

— Какво? Да не искаш да стане номер едно?

— Поне за десет седмици — отрязва Аби.

Бертоли едва не падна от стола си.

— Това е абсурдно! — възкликна Карла.

— Освен това ще трябва да се съгласиш да я задържиш в класацията още пет месеца, и то на не по-ниско от седмо място.

— Чисто безумие! — Бертоли беше направо ужасен.

— Добре. Тогава в десетката. Това означава да се използват всички средства — довърши го окончателно Аби. Щом той беше свикнал да борави с гръмки фрази и да хвърля обещания наляво-надясно, тя пък щеше да го закове до стената.

— Защо, по дяволите, ще трябва да пиша нови книги? — обади се неочаквано Джак.

— Млъкни! — срязва го Аби.

Ако Бертоли не беше дрогиран или пък не страдаше от мегаломански комплекси, той не можеше да приеме подобна сделка й Аби го знаеше. Тя и не искаше подобно нещо. Целият този пазарлък имаше за цел само да го накара да престане да настоява за повече книги.

— Това е възмутително. Не мога да гарантирам място в класацията.

— Не те карам да гарантираш нищо. Предлагам ти стимул за работа. Работи повече и ще получиш повече книги — каза Аби.

— Нечувано! — изохка Бертоли.

— Не, не е. Вие го правите с авторите през цялото време — пак се намеси Джак. Изведнъж гласът му прозвуча трезво и сериозно.

— За какво говориш?

— Клаузата за премиите. Има я в моя договор. Знаеш за какво става дума. Ако, да кажем, книгата влезе в класацията на „Ню Йорк Таймс“, ще ми платиш аванса малко по-бързо. Няма да платиш повече, просто малко по-бързо.

Аби беше изумена. Джак наистина беше прочел договора.

— Това е друго нещо — отвърна Бертоли.

— Знам — кимна Джак. — Ние ти предлагаме нещо реално.

Бертоли замълча. Никой в стаята не помръдваше.

— Какво става? Кисело ли е гроздето? — опита се да го подразни Джак.

— Вие просто не разбирате — избухна Бертоли. Карла кимаше укорително. — Не можем да направим подобно нещо. Не можем да ви гарантираме място в класацията.

— Струва ми се, че много добре разбирам. — В гласа на Джак ясно се долавяше презрение. Бертоли беше страхливец. Боеше се от провал. Ако всичко се запишеше черно на бяло в договора, целият бранш щеше да научи. Ако Алекс се провалеше и изгубеше автора си и бъдещите му книги, щеше да загуби и репутацията си. А това означаваше смърт в света на бизнеса. — Ще се споразумеем ли, или не? — попита Джак.

— Може би трябва да обсъдим по-внимателно условията. — Карла се опита да помогне на Бертоли, но беше вече късно. — Може би по-малко седмици в класацията? Да речем, едно трето място — погледна тя Джак с надежда.

— Не мога да го направя — прекъсна я издателят. — И няма да го направя.

Джак сви рамене и я погледна с разбиране. Тъй де, макар и пиан, беше си свестен човек.

— Сама го чу, нали? Ние се мъчим да бъдем разумни, но той не иска. — Джак се усмихна, стана и погледна часовника си. — О, времето напредва. Не трябваше ли да ходим на някаква галавечеря? — Продуцентите на филма щяха да доведат своята кинозвезда за среща с автора. Искаха да поговорят и с търговците. Студията разчиташе много

на успеха на романа и Аби и Джак знаеха това отлично. Сега имаха в ръцете си важен лост.

— Ще трябва пак да си поговорим — обади се примирително Карла. — В края на краищата всичко в живота е въпрос на преговори, нали така?

— За вас сигурно — отвърна спокойно Аби. — След като вече знаем какво представлявате, остава само да обсъдим цената ви.

Ако можеше, Карла Оуенс би я убила с поглед.

Големите къщи бяха около езерото Вашингтон. И шефът на „Майкрософт“ Бил Гейтс имаше имение там. Около езерото Юниън малко по на запад имаше само вили и търговски постройки, няколко дока и ресторант в южната му част.

Пожарът се бе разразил преди няколко дни, но острият мирис на дим висеше над водата като гостенин, който не иска да си тръгне. Прозорецът на колата беше отворен и миризмата на изгоряло дърво и химикали гъделичкаше синусите на Санфилипо. Той си намери място за паркиране пред магазинче за брезентови навеси и платна за лодки, заключи колата и тръгна към водата. На брега товареха камион с отпадъци. Плаващ кран се полюшваше леко от течението. Работници с каски разнасяха тежки сандъци.

Санфилипо заобиколи загражденията и тръгна по павирания път надолу към водата. Вятърът отнасяше миризмата в друга посока. На около двайсетина метра от брега над водата се показваше покривът на някаква барачка. Тълпа от хора бе застанала на брега. Откакто бяха открили тялото преди два часа, всичко наоколо беше затворено. Лутър усети, че трябва да се представи.

— Лейтенант Санфилипо. — Той показва значката си на началник-смяната. — Казаха ми, че имало работа за мен при вас. — Вече беше видял униформените полицаи до водата, но първо искаше да поговори с работниците.

— Следователят е там, долу — посочи с ръка началникът.

Неколцина мъже се бяха надвесили над някаква тъмна куп чина. — Не са сигурни дали е било нещастен случай. Нашите водолази намериха тялото на разсъмване. Беше се оплело в няколко мрежи. Май че нещо тежко се е стоварило върху не го при пожара.

— Половината сграда например — обади се един от работниците.

— Как е избухнал пожарът? — попита Санфилипо.

— Още не знаем. От пожарната мислят, че може би е причинен нарочно. Толкова боя и други неща има вътре, че е труд но да се каже. Искаме да я извадим, за да се разбере откъде е тръгнал огънят. Беше толкова старо дървено корабче. Хората казват, че е от времето на Първата световна война. Превозвало мунициии. Чудя се въобще как се крепеше над водата.

— Собственикът тук ли е?

Работникът поклати глава.

— От градската управа го гонят отдавна. Срещу него има много оплаквания. Всякакви нарушения на правилника.

Лутър кимна с разбиране.

— И сега мислят, че той е инсценирал пожара?

— Не ми изглежда много вероятно. Така губи всичко — кораб, машини, оборудване. Няма застраховка. Три поколения труд отиват по дяволите. Лош късмет.

— Направо трагедия — заключи Санфилипо. — Но не чак такава, както за оня нещастник в чувала. Разбра ли се кой е той? Не го ли е потърсил някой досега?

— Не е работил тук.

Лутър изненадано повдигна вежди.

— Докерите нямат представа какво е правил там.

— Може пък той да е подпалвачът — обади се един от работниците. — И това се случва — който огън пали, от огън умира, тъй да се каже. — Колегите му се позасмяха.

— Стига черен хумор, момчета — изглежда ги строго шефът им. — Хайде на работа, по-бързичко! — Работниците се отдалечиха с неохота.

— Напълно е възможно нашият подпалвач да е сега в чувала — съгласи се Лутър. — Макар че човек би се зачудил защо му е било всичко това, след като няма застраховка.

— Може да е някой луд. Пироман. При тях няма нужда от причина.

— Прав сте — потвърди Лутър. — Намериха ли някакви документи?

— Мисля, че са открили портфейла му. При следователя е.

Лутър се отправи към завързаната за кея баржа, като си проправи умело път през събралата се тълпа. На края на палубата беше седнал

водолаз в мокър неопренов костюм. Беше вдигнал маската на главата си и пляскаше с крака във водата. Лутър позна в него помощник-следователя Хармън.

— Какво ви води насам толкова рано, лейтенанте? — запита той.

— Миризмата на напалм, разнасяща се призори — усмихна се кисело Лутър и кимна към тялото в чувала. — Изгорял ли е много?

— Огънят е прогорил дървения корпус твърде бързо — поклати глава следователят. — Потънал е като камък.

— Какво още имаш да ми кажеш?

— Може да се е удавил. А може да е бил и мъртъв, преди да иде на дъното. Извадиха малко вода от дробовете му, но не много. Тялото е страшно подуто. Било е във водата повече от седмица. След аутопсията нещата ще са по-ясни.

— А името му как ще разберем?

Следователят сви рамене и показа някакви формуляри на Лутър. Той ги прегледа и се замисли.

— Тук някъде ли е работил?

— Нямам представа. Ако беше, някой щеше да го потърси, нали така?

— Прав си — кимна Лутър. — Сигурен ли си, че е бил на кораба по време на пожара?

— О, да. Беше затрупан с отломки. Мисля, че е бил там, преди да избухне огънят. Беше и обгорял. Водолазите дори не го забелязали, преди един от тях да напипа случайно крака му в тъмното.

— Но все пак сте намерили портфейла му? — обърна се към следователя Лутър.

— Да. — Той протегна ръка, взе някаква мокра книжна торба, подпряна на лебедката, и изсипа съдържанието ѝ. Имаше пръстен, часовник, няколко монети и черен портфейл. Кожа — та беше прогизнала и мека. Някакви тревички се бяха омотали около шофьорската книжка в пластмасовата преградка, но буквите все още се четяха. Лутър прерови съдържанието на портфейла. В една от преградките намери кранчето на бордна карта от полет от Лос Анджелис, с дата и час.

— Има различни възможности — обади се накрая следователят. — Ако не е работил тук, може да е бил клиент. Да си е поръчал да му направят лодка например.

— Може — съгласи се Лутър, — само че как е стигнал до тук този клиент?

— Какво искаш да кажеш?

— Без никакви ключове — поясни Лутър.

И наистина, сред вещите, изсипани от книжната торба, нямаше ключове нито от кола, нито от нещо друго. Лутър сравни името от формулярите с това на шофьорската книжка и се взря внимателно в снимката.

— Не съм убеден, че този човек е бил клиент — заключи той. — Едва ли се е интересувал от яхти.

Рано сутринта те отлетяха за Атланта, а оттам взеха самолет за Савана. Аби се помъчи да поспи, но стюардесата просто не ги оставяше на мира с любезностите си. Все така ставаше с Джак. Беше като магнит за жените. Дори възрастната дама, на която помогна да си качи чантата в багажника над главите им, не преставаше да се взира изумено в него. Но на Аби това започваше да ѝ досажда. Беше хубав, ала в крайна сметка беше човек от плът и кръв. Ако предчувствието ѝ се окажеше вярно, всичките му недостатъци скоро щяха да се излявят. А арогантността му нямаше граници. Той просто не обръщаше внимание на вперените в него очи. Беше разглезен от женското внимание.

Самолетът кацна. Те взеха багажа си, качиха се в колата и се отправиха към Кофин Пойнт. Аби никога не беше идвала в тази част на Америка и всичко ѝ беше интересно — белите дървени къщи и зелените морави пред тях, обрастите с мъх дъбове, песента на щурците и мирисът на прясна пръст. Не беше толкова зелено, колкото на северозапад, но имаше собствена красота. Напомняше ѝ за местата около залива на Сан Франциско. Само че всичко беше някак по-голямо. Те профучаха през наподобяващия пощенска картичка Бофорт с внушителните му стари сгради.

Продължиха по шосе 21, прекосиха канала до Лейдис Айланд и оттам се отправиха за Сейнт Хеленас Айланд и Фрогмор. Скоро свиха по второкласно шосе, което свърши след минути, и те се понесоха по коларски път.

Още докато напускаха магистралата, Аби осъзна, че изобщо не познава Джек Джърмейн. Морган трябваше да ѝ се обади в Чикаго, но

тъй и не позвъни. Трябваше да координират действията си преди заминаването ѝ. Е, Морган поне имаше телефона ѝ в дома на Джак. Може пък да беше оставил съобщение.

Джипът се носеше с грохот по неравния коловоз покрай малки къщички и каравани. Вътрешността беше по войнишки чиста, макар че отвън колата плачеше за миене.

— Пое голям риск — рече Джак. — Ами ако Бертоли беше решил да ни зареже, когато отказа да му дадем още книги?

— Нямахте да го направите.

— Защо?

— Нали видя опашката за автографи в Конгресния център? — Аби си премълча за захласнатите погледи на очакващите го с трепет жени. Самочувствието му и без туй беше прекалено голямо. — Опитаха и загубиха — сви рамене тя. — Първи рунд.

— Видя ми се много ядосан.

— Хората в Ню Йорк обичат да спорят — заяви Аби. — Това е част от играта. Голямата нюйоркска надпревара кой кого да прецака.

Джак се разсмя.

— Погледни на нещата от този ъгъл — продължи тя. — Бертоли нанесе най-добрия си удар, поне за момента. Ние обаче му го върнахме тъпкано. Сега има за какво да мисли, да се напъва. Ако се бяхме съгласили на всичко без борба, Карла и Алекс щяха да се приберат у дома и да се натъпчат с антидепресанти.

— Значи мислиш да им дадеш още книги?

— Ще видим. — Тя нямаше намерение да разкрива картите си пред Джак. — Те не искат просто книги, а да ме заробят. Да ме притежават.

— Гледаха мен — заяви Джак.

— Теб. Мен. Засега е все едно.

— Спасих ти задника.

— Нищо не си спасил. Задникът ми щеше да се изнесе с достойнство от залата.

— Това щеше да е грешка — отсече Джак.

— Защо?

— Защото тогава щях да остана насаме с врага.

Аби го изгледа с недоумение — не можеше да разбере дали се шегува, или не.

— Просто исках да разбера колко могат да предложат за още четири книги — усмихна се Джак. — Ти не искаш ли?

— Колкото и да е, няма да е достатъчно.

— Видях някои цифри преди няколко дни. Един автор получи двайсет и четири милиона.

— Това беше за три книги — каза Аби.

Джак я погледна развеселено. Значи все пак проявяваше интерес. Тя отметна кичур коса от лицето си и продължи небрежно:

— Пишеше във вестника.

— Да бе. До некролозите и кръстосаните курсове — изсмя се той. — Няма нищо лошо в това човек да се интересува от пари.

— Не, разбира се. Въпросът е да не правиш някои съмнителни неща. — Като например да се качиш в колата на непознат мъж и да отпрашиш по някое прашно шосе бог знае къде, мина й през ума.

— Пет месеца в класацията на „Ню Йорк Таймс“ — изрецитира важно Джак.

— Исках да го предизвикам — опита се да обясни Аби.

— По-скоро да предизвикаш някой инфаркт. Видя ли как те изгледа? Като че го беше подпалила. Виждал съм хора да хващат голи жици с по-спокойно изражение.

— Ти се напи като прасе.

— Преструвах се. За да го изпързаям, това е всичко — заяви Джак. — Кой нормален човек ще вземе да спори с един пиян? Да не искаш да кажеш, че прекалих?

— Добре беше. Просто типичният писател с неговите малки мании и комплекси. — Тя го погледна примирително и двамата избухнаха в смях.

— Ах, какъв съм готин! Ах, колко съм велик! Кажете, че съм господ, иначе няма да ви играя по свирката. Видя ли лицето му, когато му каза десет седмици начело на класацията. Струва си парите. Сякаш влак го бе прегазил, горкия.

— Карла сигурно още се мъчи да го изчегърта от релсите — засмя се доволно Аби.

— Можех да му обещаая книгите — заяви важно Джак. — Но тогава май двамата щяхме да загазим.

— Нямаше двамата — прекъсна го Аби. — Аз щях да загазя. Забравяш нещо, Джак. Ти си моето друго „аз“. И трябва да се отнасяш

по-сериозно към ролята си. Ти поемаш някакви задължения, а аз трябва да ги изпълнявам.

— В такъв случай трябва да посетим квартала с червените фенери в Алабама — каза Джак. — Ще ти купя едно секси бюстие и дантелени жартиери. А за себе си лилава филцова шапка.

— И с подобни дейности ли се занимаваш?

— На такъв човек ли ти приличам?

— Външният вид лъже — не се предаваше Аби.

— На черен път с непознат мъж. Май малко късничко се сецаш, а? — Все едно беше в пубертета и чуваше баща си, когато я предупреждаваше да не се качва в кола с непознати.

Джак гледеше право напред. Подобно нещо би казал и някой сериен убиец на наивната стопаджийка, преди да забие ножа в нея или да я изнасили.

Тя го изгледа продължително. Настана потискаща тишина. Аби не знаеше дали да приеме думите му насериозно или просто като глупава шега. Не искаше да се задълбочава, това само би усложнило нещата.

— Само се шегувах — обади се накрая Джак. — Никой няма да те докосне и с пръст.

— Добре — кимна Аби, без да го поглежда.

— Успокой се и се отпусни — засмя се Джак. — Слушай, искаш ли да спра за малко?

— Не — отвърна бързо Аби. Това беше единственото нещо, в което беше наистина сигурна. Не искаше той да спира на черен път наскред пустошта.

— Нищо не ми каза за приятелката си, как се казваше тя?

— Тереза?

— Да. Нищо не ми каза за станалото. Съобщението във вестника беше доста неясно. Нещастен случай ли се оказа?

— Не знам. Не съм убедена.

— Да не би някой да я е убил? Съпругът ѝ например?

Аби го изгледа с недоумение, опитвайки се да проумее как е успял да разбере така бързо. Той усети погледа ѝ.

— Мъча се да разсъждавам логично. Ядосан съпруг. Бра кът не върви.

— Полицаяте не мислят така.

— Защо не?

— Дълго е за разказване. — Аби не искаше да говори за това. — Може ли да обсъждаме нещо друго?

— Разбира се. Хайде да си говорим за книги. Как смяташ, дали Бертоли ще ни прати по дяволите, след като му отказахме да работим за него?

— Едва ли. Не може да си го позволи.

— Защо?

— Дължи ни три милиона долара. Трябва да си ги възвърне отнякъде. Плюс филма. Оттам няма да получим големи те пари, докато не започнат истинските снимки, но студията вече е наела звездите и сега трябва да им изпълнява капризите. Защо според теб получих три милиона за авторските права?

— Защото книгата е хубава — заяви Джак.

— О, да, книгата е много хубава. Чудесна е. Но, повярвай ми, тези пари не се дължат на прекрасната ми проза. Това е просто сделка, в която участват големи имена. И тя обещава голям успех.

— И ти мислиш, че оттам идва силата ни?

— За тази книга, да. А ако им дадем още книги, ще загубим предимството си. Тогава Бертоли ще може да разпростре риска и върху тях. Да си възвърне парите в един по — продължителен период от време и да остави студията да си блъска главата с великите си актьори. Така че в момента трябва да държим Бертоли изкъсо и да не му даваме нищо повече. Ако ни направи известни...

— Нас ли? — запита кротичко Джак.

— Образно казано — не пропусна да уточни Аби. — Тогава може и да поговорим за нови книги.

— Значи ако ни заведе на купона, ще танцуваме с него, така ли?

— Горедолу така излиза — кимна Аби. Права беше и Джак го знаеше. Именно решението за филмирането на книгата беше задвижило нещата. И обещаваше успех.

— Има и нещо друго — обади се след минута Джак. — И то е ясно като бял ден.

— Какво искаш да кажеш?

— Онова, което казах и в залата. Бертоли крие нещо от нас.

— Какво?

— Не знам — сви рамене Джак. — Но има нещо. Предварителни поръчки за книгата. От големите книгоразпространителски вериги. — Той поклати недоверчиво глава. — Нещо го е подтикнало да иска повече книги от нас по този начин. Беше прекалено директно, не мислиш ли? Никакъв финес. А от Карла би трябвало да се очаква поне повечко хитрост и изтънченост. В едно съм сигурен, Аби. Книгите, които искат, струват повече, отколкото предполагахме.

— Започвам да се ядосвам — не се сдържа Аби. — Като си спомня само глупостите, които ни наговори за пазара и силите, които го движат! И че трябвало да си възвърне инвестициите. Не можел да пилее повече пари.

— Не се ядосвай. Това е бизнес. Ти му посочи цена — прекъсна я Джак. — Вдигна мизата до тавана. Поиска му къщата, душата и първородния син. Но Карла ще го успокои и те пак ще се върнат при нас. Не забравяй, че в джунглата има едно правило. Ние идваме и си отиваме. Агентите и издателите са в една лодка. Писателят винаги е външният човек.

Въпреки това тя ти уреди срещата с издателите. Без нея нямаше да стигнеш дотук.

— Тя си взе достатъчно голямо парче от баницата — сопна се Аби. — Въпросът е, мога ли да ѝ вярвам оттук нататък?

Джак я изгледа с недоумение и стисна здраво волана.

— Кой ти е казал, че можеш да вярваш на някого?

Да кажеш, че полицаите по природа са подозрителни хора, е все едно да кажеш, че котките не падат по гръб. Просто азбучна истина.

Когато Лутър Санфилипо позвъни в дома на Аби и установи, че телефонът ѝ е прекъснат, се зачуди. Когато мина оттам и видя пред вратата табелка с надпис „Продава се“, се разтревожи. А когато се обади в службата ѝ и разбра, че е напуснала, без да остави нов адрес, започна да действа.

Той спря колата си на платен паркинг — в този квартал това беше цената да си запази капациите на джантите. Мина пеш две пресечки и стигна до стара триетажна сграда, чиито стени бяха покрити с изпокъсани афиши или издраскани до неузнаваемост от най-различни банди.

На партера се помещаваше някакъв видео клуб и малко магазинче. Между тях имаше единична стъклена врата, над която беше и металната табелка с адреса и номера. Странно как съседите не се бяха добрали до нея, за да я задигнат. Лутър я отвори и тръгна нагоре по стълбите, застлани с мръсен мокет.

Най-горе коридорът завършваше в Т-образно разклонение. В двата края имаше врати. На едната беше написано с блажна боя „Фитнес център“, а на другата имаше табела. *Ч. Чандлис, адвокат.* Лутър чу трakanето на пишеща машина, отвори — вратата и влезе.

— Мога ли да ви услужа? — Сравнително добре облечен мъж седеше зад бюрото в преддверието.

— Търся мистър Чарлс Чандлис.

Мъжът продължаваше да чука по клавиатурата на машината с един пръст.

— Той е пред вас.

— Вие ли сте адвокатът? — погледна с учудване пишеща та машина Лутър.

— Секретарката ми излезе за малко — заяви Чарли.

Лош знак. Лутър още не се беше представил, а вече го излъгаха. Беше направил някои справки предварително и знаеше, че преди две седмици секретарката на Чарли е подала молба да бъде регистрирана като безработна. Освен това бе подала оплакване за неизплатени заплати. Адвокатът беше на ръба на фалита — още една причина, поради която трябваше да си поговорят.

— Кой сте вие? — попита Чарли.

— Казвам се Санфилипо. — Той извади полицейската си значка и я подаде на адвоката. Ефектът беше моментален. Ако Чарли беше куче, козината на врата му щеше да настръхне.

— Ако е за някое от моите дела, направо го забравете. Говоря само с началниците ви — заяви Чарли.

Лутър повдигна вежди въпросително.

— С прокуратурата — обясни важно Чарли и погледна към вратата. Време беше Лутър да си ходи.

— О, не. Става дума за едно от моите. — Беше ред на Чарли да го погледне учудено. — Търся жена ви — каза Лутър.

— Не съм женен — отсече Чарли и се зае отново с писане, поглеждайки многозначително часовника си. Явно работата му не

търпеше отлагане. Удари няколко грешни букви и трябваше да ги зачука.

— Защо не си вземете компютър? — попита Лутър.

— Да, как не. И да загубя шест месеца да се уча на него.

— Секретарката ви трябва да върши тия неща — усмихна се презрително Лутър.

— Какво искате?

— Казах ви вече, търся мисис Чандлис. Абигейл Чандлис.

— Бившата ми жена — оповести Чарли. — Както сам разбирате, вече не живеем заедно. Потърсете я в къщата ѝ.

— Опитах. Няма никой.

За първи път Чарли спря да чука по машината, завъртя се на стола и се взря изненадано в ченгето. В очите му имаше искрена почуда.

— Интересувате ли се?

— От кое?

— От къщата на жена ви.

— Не. Защо питате?

— Защото се продава.

Чарли се замисли за миг. Доколкото можеше да вярва на способността си да чете езика на тялото, Лутър се убеди, че адвокатът чува новината за първи път. Чарли удари с пръст един клавиш.

— Защо я търсите?

— Във връзка с едно следствие — заяви Лутър. — Обичайна проверка.

— Направила ли е нещо нередно?

— Не, доколкото знаем. — Неизреченият въпрос увисна във въздуха. Чарли не ухапа въдицата. — Просто бихме искали да поговорим с нея — продължи Лутър.

— Обадохте ли се във фирмата ѝ?

— Напуснала е миналата седмица — кимна полицаят.

Последваха няколко удара по грешни клавиши. Нямахше нужда да се пита дали Чарли знае нещо по въпроса.

— Чудех се, дали не знаете къде би могла да бъде?

— Не, не знам.

— Кога за последно разговаряхте с нея?

— Не помня. Не сме толкова близки — каза Чарли.

— Така ли? Аз пък останах с впечатлението, че поддържа те връзка.

— И откъде това впечатление?

— Ами от факта, че преди десет дни сте получили от нея шест хиляди долара — усмихна се Лутър.

Чарли не отговори, но спря да пише насред думата и се взря възмутено в Лутър. Явно беше сърдит на полицията, че се меси във финансовите му дела.

— Имате ли нещо против да ми кажете защо ви е дала парите?

— Защо трябва да ви казвам? Вие май вече знаете всичко.

— Прав ли съм, като си мисля, че става дума за личен дълг? — запита Лутър.

— Вече не — отвърна Чарли.

— Уверявам ви, че...

— Можете да си заврете уверенията... знаете къде — избухна Чарли.

— Би било интересно да се опита, но това упражнение едва ли би ги направило по-приемливи за вас — заключи спокойно Лутър. Помисли си, че Чарли се държи като клиентите си. Може би беше заразно. — От колко време сте разведени? — попита той.

— Архивите се пазят в съда. Защо не идете да проверите?

Имаше вероятност Тереза Дженрико да е убита по погрешка. Истинската мишена бе Аби Чандлис. В такъв случай беше ясно защо се криеше. А може би вече се бяха докопали до нея.

— Разбрахте ли за приятелката й мисис Дженрико? — попита полицаят.

— Да, чух. Каква трагедия — кимна Чарли.

— Откъде разбрахте?

— От вестниците — заяви Чарли. — Мога да чета. — Той зачака следващия въпрос — какво правихте оная вечер, — но подобен не последва. Лутър не обичаше директните атаки.

— Трябва да признаете, че това е доста необичаен начин за плащане на дълг.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид превеждането на сумата направо в сметката на кредитната ви карта.

— Тя искаше така. Било й по-удобно.

— Разбирам. Сигурен съм, че на компанията, издаваща кредитните карти, ѝ е било по-удобно — усмихна се отново Лутър. Той знаеше, че Чарли е надвишил лимита си. Само плащането на жена му бе спасило кредитната му карта.

— Това какво ви влиза в работата?

— Въобще не ми влиза. Просто се чудя защо ви е платила такава голяма сума, а после е изчезнала, без да каже на никого къде отива.

— Питайте я нея защо.

— Щях да го направя, ако можех да я намеря.

— Не мога да ви помогна. А сега ще ме извините, но имам работа.

— Знаете ли откъде е взела парите? За да ви плати, имам предвид?

— Не.

— Това са много пари. Тя не е богата.

Явно Чарли не беше единственият, чието финансово състояние бе разглеждано под лупа.

— За какво ѝ бяхте дали пари назаем? — продължи разпита си Лутър.

— Това е личен въпрос. Ако искате да научите нещо повече, донесете ми призовка. Освен това не ми харесва, че си навирате носа в моите работи.

— Уверявам ви, че не си навираме носа където не трябва.

Просто се обадохме в банката и казахме, че разследваме убийство.

Очите на Чарли заблестяха от яд.

— Те бяха много любезни.

— Прекрасно! — Сега всички касиерки в банката щяха да гледат Чарли така, сякаш беше сериен убиец.

— Бяхме много дискретни — продължи мазно Лутър.

— Не се и съмнявам. Сега само вие и още неколкостотин тъпанари от полицията ще знаят кредитния ми рейтинг.

— Досега не съм разглеждал колегите си в тази светлина — сви устни Лутър. — Но ще им кажа при първа възможност. — Той се отправи към вратата.

— Направете го.

— Цялата тази враждебност е продиктувана, предполагам, от работата ви — обърна се от вратата Лутър.

— Не бях забелязал.

— Това е проблемът със стреса на работното място — заключи мъдро Лутър. — Обзема те неусетно и те убива, без въобще да забележиш.

21

Пред внушителния вход на някогашната голяма плантация сега се мъдреха някакви олющени къщички и каравани. В далечината, през почти километров тунел от дървета, се виждаха белите стени и двойното стълбище на голямата къща с високи колони.

Стари дъбове сплитаха клони над алеята, водеща към нея, и почти не пропускаха слънчевите лъчи. Аби имаше чувството, че минават през готическа катедрала, чиито сводове са обрасли с мъх.

Самата алея беше покрита с пясък. Тук-там имаше и локви, останали от последния дъжд. Задницата на колата поднесе леко при една от тях.

— И всичко това е твое? — запита изумено Аби.

— Не се впечатлявай толкова — усмихна се Джак. — Още не си видяла вътре какво е.

Скоро тя разбра какво иска да каже. Къщата на Джак беше като собственика си — построена добре, но показваща признаци на износване. Би свършила чудесна работа като декор на някой филм: плантация без роби, западаща и изоставена. Извисяваше се на цели три етажа, ако се броеше и приземният, а белите колони бяха обрасли в храсти и увивни растения. Тежки греди поддържаха покритата веранда, опасваща цялата къща. Балконът на горния етаж беше с парапет от ковано желязо.

Според Аби къщата датираше от началото на деветнайсети век. Явно генерал Шърман я бе пропуснал при похода си към океана.

Те спряха пред голямото стълбище. Джак излезе от колата и се протегна с удоволствие. Аби застана до него и усети топлината на залязващото слънце на лицето си. Във въздуха се носеше уханието на цъфнали дървета. Този пейзаж нямаше нищо общо със Сиатъл или който да било друг голям град. Нямаше шум, улично движение, нервни хора. Съвременният живот сякаш не съществуваше. Ако не беше колата на Джак, можеше да повярва, че се е върнала в деветнайсети век.

— Ще вземем багажа после — каза той. — Заповядай вътре.

Преди да влязат, той се отби в малка къщичка до стълбището и след миг излезе с куп писма в едната ръка и пакет с логото на „Федерал Експрес“ в другата. Явно там оставяха пощата му, когато го нямаше.

— Така сме се разбрали — усмихна се той. — Едно от удобствата на живота на село.

Той зарови сред пликовете и се заизкачва бавно по стълбите. Аби вървеше след него. Входната врата не беше заключена. Още едно удобство на селския живот, помисли си тя.

Входното антре приличаше по-скоро на зала в музей — широки блестящи дъски на пода, огромно напукано огледало в единия ъгъл.

Джак тръгна по широкия централен коридор и Аби покорно го последва.

— Настани се удобно. Идвам веднага. — Той се отправи нагоре по величественото стълбище с резбовани перила, а Аби се насочи към голям салон вляво от стълбите. Вътре беше тъмно. Тежки кадифени завеси с пискюли закриваха прозорците с дебели стъкла и плътни щори. Четириметрови плъзгащи се врати отделяха салона от трапезарията. Огромен кристален полилей висеше над махагоновата маса и столовете с високи облегалки около нея. Подходяща обстановка за военен съвет.

Приликите с музея ставаха още по-очевидни в салона. Кристални чаши и купи бяха наредени в изящен френски шкаф. От пода до тавана имаше лавици с книги, всичките подвързани с кожа. Някои от заглавията бяха със златни букви, все истории на велики битки и размисли на големи умове: Цицерон, „За републиката“, или „Размисли върху Френската революция“ от Едмънд Бърк. Тя взе една книга и я отвори. Беше първо издание. Аби я остави със страхопочитание на мястото ѝ.

На една от стените висяха дипломи и свидетелства в рамки. Имаше някаква награда от Военната академия в Анаполис на Джоузеф Джърмейн. В красив стъклен шкаф бяха подредени купи и трофеи; върху някои от тях се мъдреха бронзови фигурки с извадени пистолети. На три беше гравирано името на Джоузеф Джърмейн. Две други, трийсет години по-нови, носеха името на Джоузеф Джърмейн млади.

Тя се взря замислено в тях, после се приближи към камината, скръстила ръце зад гърба си. Самата камина беше с размерите на малка стая, с две огромни колони с бронзови конски глави отгоре. Ореховата полица над камината беше от едно-единствено парче дърво. Върху нея бе поставена кутия с военни отличия. Аби разпозна едното, „Пурпурно сърце“. Някои имаха надписи на чужди езици, един беше на френски. Имаше и куп бойни лентички с всички цветове на дъгата.

В една кутия, стояща малко настрани, имаше медал на синя лента. Представляваше бронзова петолъчка, обвита с венец и поддържана от котва. Беше почетният медал на Конгреса на САЩ.

Аби взе кутийката и се взря в нея, придържайки дървения капак с пръсти.

— Повечето бяха на баща ми — каза Джак зад нея. Не бе усетила кога е влязъл. Залови я да пипа нещата му.

— Извинявай. — Аби остави кутийката на полицата.

В едната си ръка Джак държеше куп листа, стегнати с ластик. С другата взе кутийката с медала и я прибра в едно от чекмеджетата на шкафа в ъгъла.

— Какво да ти предложи? Гладна ли си? — запита спокойно той.

— Не. Нищо не искам.

— Нещо за пиене?

— Каквото и да е, само да е студено — усмихна се Аби. — Баща ти военен ли е бил?

— Морски пехотинец.

— Кой е Джоузеф младши?

— Признавам си без бой.

— Ти ли?

— Джак ми е прякорът. Джоузеф старши беше баща ми.

— Беше? — въпросително повдигна вежди Аби.

— Почина.

— Съжалявам.

— Недей. Той живя пълноценно. Беше на осемдесет и няколко, когато почина.

— Професионален военен ли беше?

— Може и така да се каже. Някои предпочитат да го въз приемат като професионален гадняр — усмихна се на свой ред Джак.

— В устата ти звучи почти като комплимент — каза Аби.

— По тези места? Естествено, скъпа. Кемп Пери е ето там. — Той посочи небрежно към кухненския прозорец. — Истински ад. Сред офицерите има поверие, че там оцеляват само истинските гадняри. Другите умират или пък се пенсионираат рано.

— Освен че е бил голям гадняр, с какво друго се е занимавал?

— О, не беше просто обикновен гадняр. Той беше най-гадният гадняр. Великият гадняр. Комендантът на Пери.

— От думите ти излиза, че е било почти като концентрационен лагер.

— Духът му е там през половината време — заяви Джак. — Другата половина прекарва тук, в къщата.

Тя го погледна изненадано.

— О, да. Духът му обитава този дом. Ако чуеш някои мръсни думички през нощта, да знаеш, че е старият. Ако чуеш някакво пляскане, той просто раздава правосъдие. Наказва с необходимата строгост.

— Чудесен човек, няма що — потвърди Аби.

— Хора, които са го познавали като млад, твърдят, че много си приличаме.

— Значи и ти си професионален гадняр, така ли? — попита тя.

— Кой, аз ли? Не. Аз съм сладур. Просто вейка от дървото. Е, в моя случай може да се каже и цепеница. — Той отвори хладилника. — Я да видим какво студено има за пиене.

Кухнята сякаш бе излязла от армейска база. Мивката беше от неръждаема стомана, както и всички плотове и големият бар в средата. На огромната газова печка можеше да се сготви храна за цял батальон, макар че изглеждаше почти четирийсетгодишна.

— Я да видим. Имам мляко. — Той го помириша и го остави на плота. — Зарежи млякото. Не бих препоръчал и портокаловия сок. Май е попрехвърлил срока на годност. — Когато го изсипа в стъклената кана, сокът беше с кафяв оттенък. Явно беше поне от миналата Коледа. Джак не беше много придирчив относно съдържанието на хладилника си.

— По-добре бира, вино или безалкохолно.

— Имаш ли нещо диетично?

— Естествено. — Той извади кутийката, отвори я, взе една чаша и я сложи в камерата.

— По стъпките на баща си ли тръгна? В морската пехота?

— О, да. Нали си чувала за хромозомите X и Y дето правят момченцата и момиченцата различни. Е, аз пък имам D хромозома.

— Това пък какво е?

— D за дебелокож. Дядо ми го имаше. Прадядо ми също.

Можеш да строшиш бърснач във вратовете ни. Но всичко май приключва с мен.

Аби го погледна въпросително.

— Няма малки Джакчета — обясни той.

— Ясно — кимна тя. — Аз си мислех, че сигурно си бил женен.

— Тази тема за разговор не ми допада — прекъсна я той. — Просто връзките се оказаха не достатъчно плодотворни.

Той отпи голяма глътка от ледената бутилка бира, после я остави на бара до купа листа, които бе донесъл отгоре.

— А къщата? — продължи с въпросите Аби.

— Наследство — отвърна Джак. — Като гените. Получих къщата и деветстотин акра земя, всичките ипотекирани. А Джес... Помниш ли Джес, хубавецът с леопардовата препаска?

Аби се разсмя и кимна.

— Той получи парите на семейството. Във вид на акции и облигации.

— Явно е пестелив човек — сви рамене Аби. — Ако се съди по апартамента му.

— Пестелив ли? Джес? Профука почти всичко, скъпа, това е истината. Джес обича да живее на бързи обороти. За него животът е просто един голям купон. Той откри Ел Ей и потъна в него. Купонът продължава.

— Той не е бил в морската пехота, нали?

— Джес е черната овца в семейството — изсмя се на свой ред Джак. — Отклонение от традицията. Той и татко стигаха до бой. — Нахлулите спомени явно не бяха от най-приятните. — Джес имаше късмет, че се появи толкова късно на бял свят. Ако татко беше десет години по-млад, Джес нямаше да оцелее. Но това е друга история. Уморена ли си? — Двамата се бяха облегли на бара един срещу друг.

— По-скоро напрегната — отвърна Аби. Често се чувстваше така след дълго пътуване.

— Добре. Защо не седнеш, да се отпуснеш, да почетеш — предложи Джак. — В тази къща има много неща за четене.

— Знам. Видях библиотеката ти.

— Нямах предвид нея — усмихна се лукаво той и бутна към нея купа листа, превързани с ластик.

— Какво е това?

— Написал съм нещичко.

— То ли беше в кутията, която взе отвън? — Аби веднага си помисли за някой върнат ръкопис от издателствата.

— О, не — отвърна Джак. — Спрях да пращам ръкописи преди няколко месеца. В кутията имаше друго нещо. — Това поне беше добра новина. Аби се безпокоеше Джак да не изпраща свои ръкописи, подписани със собственото му име, на различни издателства в Ню Йорк. Ако някой редактор свържеше името му с това на Гейбъл Купър, биха възникнали много въпроси. Освен това би пострадало името на Купър, ако Джак пишеше боклуци.

Тя прелисти няколко доста орфани страници. Беше голям ръкопис, около хиляда печатни страници.

— На кило ли ги продаваш? — запита шеговито тя.

— Според теб е много голям, така ли?

— Освен ако не искаш да излезе в четири тома.

И двамата се разсмяха.

— Не гарантирам, че ще го прочета довечера — продължи тя.

— Никой не те кара да бързаш. Чети и утре. Вземи го със себе си, като тръгнем. Няма да те притеснявам — каза той, но пламъчето в очите му издаваше нетърпението, с което очакваше присъдата ѝ.

Беше четири сутринта и Аби не можеше да заспи повече. Чу някакъв шум долу. Сигурно Джак беше свикнал да става рано. Беше я настанил на горния етаж, в едно от ония древни легла с четири дървени колони и балдахин. На шкафчето имаше порцеланов леген и кана с вода, а банята беше в дъното на коридора. Джак я бе оставил сама горе и се бе настанил в една от спалните на долния етаж. Стаята на Аби бе по-голяма от много хотелски апартаменти и беше пълна с красиви стари вещи.

Аби си беше легнала към десет и беше спала около три часа, когато изведнъж се събуди. За миг беше като замаяна, не разбираше защо прозорецът е отляво, а не отдясно, после изведнъж осъзна, че не се намира у дома си.

Тя се претърколи в леглото и седна. Не знаеше защо се е събудила. Може би беше сънувала Тереза. Напоследък мислеше много за нея. Виждаше безжизненото ѝ тяло на носилката пред къщата оная сутрин. Това видение просто я преследваше, особено нощем. Питаше се дали ченгетата са пипнали Джоуи и защо Морган не се обажда. Много неща я тревожеха.

Аби се въртя неспокойно още два часа, накрая светна лампата и се опита да чете. Не беше написала нито дума, откакто беше заминала за Лос Анджелис с Тереза. Беше нахвърляла някакъв план за продължението на книгата си, но не беше започнала самия ръкопис. Щеше да го направи на островите. Джак искаше да узнае нещо повече за сюжета, но тя не му беше казала нищо. Още беше рано. И без това той контролираше прекалено голяма част от живота ѝ и това не ѝ харесваше. Сега продължението ѝ даваше нова сила. Издателите никога не се задоволяваха само с една книга, особено ако първата обещавахе да донесе пари. Очакваха да се пише по поръчка и непрекъснато съкращаваха времето между отделните ръкописи. Щастливите дни на книгоиздаването като част от изкуството бяха отминали. Книгите днес бяха просто още един продукт, а на хората, които ги пишеха, се гледаше като на ексцентрично, но необходимо зло. Аби знаеше, че рано или късно Карла и Бертоли ще поискат да научат повече подробности за продължението. Щяха да искат корицата да е готова, преди ръкописът да е завършен. Щеше да се наложи да им подава информация чрез Джак, макар и на час по лъжичка, за да ги успокои. Така щеше да държи и него вързан на въженце, като марионетка. Новата книга щеше да ѝ гарантира контрол върху всички.

Тя отвори книжката с меки корици от Елмор Ленард, закупена на летището. Ленард беше цар на диалога и след ръкописа на Джак беше като нектар след глава лук за читателското небце. Едно ставаше ясно от творението на Джак — този човек просто не можеше да пише.

Сюжетът му беше типично мъжки, някакви умопомрачително високи технологии на фона на истински комикс от глобални конспирации и невероятни сблъсъци. Беше населен с цяла армия от

лоши политици и некадърни бюрократи, от една страна, и храбри войници, от друга. Главният герой беше изумително красив и бе завършил престижен университет. Всички жени бяха изумителни красавици, но не бяха завършили дори колеж. Това нямаше значение, защото всички имаха големи гърди и дълги крака. Изумителните красавици пърхаха като пеперуди около изумително красивия мъжкар. Когато тези изумително красиви хора не се съвкупяваха — а това те вършеха най-често, — дезактивираха атомни бомби или разкриваха заговори за убийството на президента. Главният герой нямаше възраст и семейство, а по чувство за дълг можеше да се сравни само със Супермен. А мъжкият му атрибут беше по-бърз дори от летящ куршум. Явно това невероятно създание бе моделирано по представите на Джек за самия себе си. Но той съществуваше, от плът и кръв.

На стената долу имаше негова диплома. Не беше от Военната академия. Беше завършил Станфорд и бе специалист по Латинска Америка. С какви ли оценки, запита се тя. И дали бе дезактивирал атомна бомба, или пък се бе срещал с президента? Не се и съмняваше, че харесва големите гърди и дългите крака. Как ли бе понесъл всичко това старият гадняр, както го наричаше Джек? Особено постъпването в Станфорд. Сигурно бе имало много крясъци, когато Джек бе напуснал военното поприще.

Тя усети, че очите ѝ просто се плъзгат по редовете. Умът ѝ бе зает с други неща. Чу шум от гуми по пясъка, стана и се приближи до прозореца. Колата на Джек се отдалечаваше по алеята и скоро изчезна в тунела от листа. Къде ли отива в пет часа сутринта, зачуди се Аби.

Където и да беше отишъл, щеше да се върне. Тя си легна отново и взе книгата. Прочете половин страница и установи, че нито една дума не е стигнала до съзнанието ѝ. Затвори книгата и стана. Изведнъж осъзна, че е съвсем сама в цялата къща.

— Не, не бива да го правиш — каза си тя, но не много убедено. После си спомни как бе влязъл в живота ѝ този човек. Без повече колебания тя нахлузи джинсите си, облече някаква фланелка, обу маратонките на бос крак и тихичко излезе от стаята.

Коридорът беше тъмен, макар че първата светлина от настъпващия ден вече се процеждаше през прозореца над стълбите.

Тя се приближи на пръсти до стаята в дъното на коридора. Бе видяла Джек да влиза и да излиза оттам, носейки нещата си за спане.

Сигурно беше неговата стая. Тя натисна дръжката и вратата се отвори. Аби влезе и затвори след себе си.

Стаята беше по-голяма от онази, в която беше спала, и пълна с безброй вещи. Някакви дрехи бяха прилежно сгънати на леглото, което, за разлика от нейната дървена антика, беше с метална рамка и като Джак издаваше войнишка твърдост. През малка врата в дъното се влизаше в нещо като дневна, с цяла стена от прозорци, гледащи към двора, блатата и пролива зад тях.

Под прозорците имаше старо резбовано бюро, а върху него бяха наредени компютър и всякакви електронни уреди и приспособления. Грубите чамови лавици по протежение на стената се огъваха под тежестта на наблъсканите безразборно книги. Тук нямаше скъпи томове в кожа и злато както в долната библиотека, а само евтини издания в меки корици. Много от тях приличаха на технически монографии. Бюрото беше отрупано с листове хартия. От лазерния принтер още стърчеше един. Синьо земно кълбо подскачаше по екрана на цветния монитор.

Аби не беше много на ти с електрониката. Преди да тръгнат от Сиатъл, си беше купила на старо портативен компютър, който трябваше да замени пишещата машина, изчезнала след нахълтването на Джоуи. Спенсър беше обърнал мазето, но не бе успял да я намери. Аби не можеше да проумее защо му е било на Джоуи да ѝ вземе машината.

Компютърът на Джак беше последен модел, с милион интерфейси, свързани с бутоните на мишката, и джойстик, който сякаш бе взет от кабината на някой изстребител. Имаше цял ред с игри, хеликоптери и самолети, танкове и ракети.

Тя докосна, без да се замисля, джойстика и земното кълбо на екрана мигновено бе заменено от вътрешността на нещо, носещо се в космоса с огромна скорост. Аби дръпна ръка и загледа безпомощно как други, по-бързо движещи се неща го обстрелват. Пронизителни звуци се разнасяха от тон колони, монтирани някъде вътре в бюрото. Тя се опита да завърти джойстика, надявайки се синьото кълбо отново да се върне на екрана, но вместо това хоризонтът почервения, миг по-късно на екрана избухна оранжев пламък, а от тонколониите се разнесе звукът на катастрофиращ самолет. Появиха се големи червени букви: GAME OVER. Дано Джак не си помни резултата, помисли си Аби и насочи

вниманието си към книгите му. Имаше обичайните за всеки писател справочници и всякакви речници, том с известни цитати, книги за писателския занаят. „Как да пишем“, „Как да изграждаме сюжет“, „Как да изграждаме характери“ бяха изправени до компютъра, като че ли машината можеше да попие съдържанието им чрез осмоза. Явно беше, че Джак се е провалил като писател. И сега в Аби бе открил онова, което му трябваше — писател фантом. Въпросът беше как да успее да го държи под контрол, докато не дойде време истината да излезе наяве.

Аби обърна глава към полицата с книги. Това не бяха обикновени справочници. „Използване на сложни експлозиви за домашни цели и развлечение“, „Оръжието на анархиста“, „Изкуството на удушаването“. Някои бяха подвързани с телчета и явно бяха снимани на ксерокс. Нещо като самиздат. Аби отвори една и попадна на ясни рецепти за експлозиви и указания как да се направи бомба, от най-простата до най-сложната. Истинска енциклопедия на тероризма. Беше чувала за такива неща, но никога не ги беше виждала. Остави я внимателно на полицата.

Върху ред други книги беше разтворено някакво издание с меки корици. Заглавието гласеше „Как да създадем нова самоличност“. Под нея имаше някакъв тъмносин тефтер. Аби го взе и го обърна. На корицата пишеше:

ПАСПОРТ

СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ

Аби го отвори и го обърна настрани, както би направил всеки митничар, за да го прочете. Снимката на Джак беше кристално ясна под ламинираната повърхност. Името, изписано на реда, беше *Келън Рейд*.

Джак се бе разбрал с един стар приятел, който отговаряше за магазина за военно снабдяване на Перис Айланд. Веднъж седмично

Джак се отбиваше там рано сутрин и забождаше на задната врата листче с нещата, които му трябваха. Час по-късно войник с джип ги доставяше в къщата в Кофин Пойнт. В тая операция нямаше нищо нередно. Като уволнил се офицер, Джак имаше право да пазарува от специалните магазини и винаги си плащаше транспорта. Освен това мразеше да ходи на покупки.

Росата още се стичаше от мъха по дърветата, когато Джак се върна и спря пред малка барака на неколкостотин метра от къщата. Той погледна часовника си. Аби сигурно още спеше. Джак излезе от колата, отключи бараката и влезе. Покрай едната стена имаше дървена работна маса, на която с болтове бяха закрепени две метални преси. Едната беше най-малкото петдесетгодишна и доста примитивна. Баща му я беше купил на старо веднага след войната. Другата беше по-голяма, нова и много по-усъвършенствана. С достатъчно гилзи, капсули и барут можеше да бълва хиляда патрона на час всякакъв калибър, в зависимост от матрицата, която поставеше.

На другата стена имаше четири стари метални шкафа, всеки с ключалка с шифър на вратата. Джак се приближи до втория, завъртя шайбата и отвори вратата. От пода почти до тавана вътре бяха наредени кутии с муниции различен калибър. Всяка кутия съдържаше сто патрона. В шкафа вероятно имаше поне пет хиляди патрона. В другите имаше барут, кутии с капсули и кашони с нови месингови гилзи. Патроните бяха главно за полуавтоматично оръжие. Складът беше на прилично разстояние от къщата. Макар героите на Джак да бяха просто неуязвими, той самият нямаше желание да хвъркне във въздуха. Пораженията от куршум на книга бяха едно, в истинския живот — съвсем друго. В един от шкафовете имаше и по-силни неща от барута. Самите оръжия държеше в къщата заедно с няколко пълнителя. За по-сигурно. Човек никога не е достатъчно подготвен, беше кредото на Джак.

Той грабна една кутия с деветмилиметрови патрони, затвори шкафа и завъртя шайбата. После заключи бараката и се отправи към къщата. Остави колата където си беше. Нямаше смисъл да поема рискове. Можеше да я събуди. Освен това трябваше да спре точно пред къщата, за да вземе пистолета отвътре.

Аби точно преписваше данните от паспорта на Джак на листче хартия, взето от бюрото, когато чу някакво неясно скърцане зад

вратата, водеща към стаята му. Усети как кръвта нахлува в главата ѝ. Тя замръзна на място и наостри уши. Може би просто старата къща стенеше от годините си. Шумът се повтори. Аби изтърва молива на бюрото и буквално изхвърча към прозореца. Виждаше част от алеята, завиваща към главния вход, но не можеше да разбере дали отпред има кола. Не беше чула мотор или свистене на гуми. Тя притисна лице до стъклото, но не можа да види нищо.

После го чу отново. Този път нямаше никакво съмнение. Някой се качваше по стълбите. Аби трескаво затърси с очи къде да се скрие. Инстинктивно пристъпи към гардероба от другата страна на леглото. После осъзна, че държи паспорта в ръката си. Нямаше време. Направи две крачки и спря. Ако искаше да се преоблече, Джак първо щеше да отвори гардероба.

Аби се свлече на пода и след секунда беше вече под леглото, по корем на прашното дюшеме. Вратата се отвори и два мъжки крака, обути във високи маратонки, влязоха в стаята. Може би бяха на Джак, но не беше съвсем сигурна.

Не смееше да диша. Погледът ѝ се спря на паспорта в ръката ѝ. Дано да не беше дошъл за него. Докато не го бе видяла, присъствието ѝ в чуждата стая можеше само да я постави в неудобно положение. Сега вече не беше толкова сигурна.

Който и да беше новодошлият, Джак или Келън, той се приближи с уверени стъпки до бюрото и взе да рови из листовете хартия. Студена пот изби по челото на Аби и започна да се стича в прахта. Дали бе разбъркала нещата му прекалено много? Изведнъж се сети за екрана на монитора и играта, която беше прекъснала. Ако червените букви бяха още на екрана, той неминуемо щеше да ги забележи. И щеше да разбере, че някой е влизал в стаята. Тя изви врат, но не успя да види монитора. Тялото на влезлия го закриваше. Сега той ровеше в чекмеджетата. Дали не търсеше паспорта? Може би беше забравил къде го е оставил. Може би щеше да го потърси в друга стая и тогава Аби щеше да има време да го остави и да избяга.

Мъжът търсеше във второто чекмедже на равнището на коленете му. Ръката му застина за миг, после измъкна нещо. Аби го мярна само за миг, но веднага разбра какво бе то — матовочерен пистолет. Разперила ръце на прашния под, тя дишаше на пресекулки и

усещаше, че е на края на силите си. Чу звън и плъзгане на метал. Вероятно зареждаше пълнителя. Сърцето на Аби заби лудо.

Когато мъжът най-накрая помръдна, Аби видя монитора. Синьото кълбо подскочаше безгрижно на екрана. Дали я бяха усетили? Дали този човек не зареждаше пистолета за нея? Тя пое дълбоко дъх и усети прецракването на метал върху метал. Нямаше нужда да ѝ се обяснява какво е това. Слагаше пълнителя в пистолета.

Мъжът се приближи до леглото и застана неподвижно. Аби се плъзна леко към другата страна. Добре, че в прахта тялото се движеше по-леко. Той се приближи още. Сега краката му бяха почти до нея. Нещо тежко тупна на леглото. Чу се потракване, като камъчета в кутия. После някой сякаш захлопна капака ѝ. След секунда мъжът затръшна вратата.

Сърцето на Аби биеше лудо. Слепоочията ѝ пулсираха. Дали щеше да иде в стаята ѝ? Тя се вслуша в отдалечаващите се стъпки. Не можеше да разбере в каква посока е тръгнал. Не можеше и да се помръдне, беше се вцепенила от ужас. Най-накрая се измъкна изпод леглото, доближи се до бюрото и бутна паспорта под куп листа. Ако се върнеше да го търси, Джак щеше да помисли, че просто не го е забелязал първия път. После Аби открехна вратата и надникна навън. В коридора нямаше никой. Беше абсолютно тихо. Тя изчака още една минута. После се реши. Сега или никога. Той можеше да се върне всеки момент. Тя се измъкна навън, затвори вратата зад себе си и затича на пръсти по коридора. Беше на около метър от стаята си, когато той я изненада изотзад.

— Събудих ли те?

Аби хлъцна и се завъртя, притиснала ръка към гърдите си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, тя буквално подскочи.

— Извинявай. Не исках да те плаша.

Джак стоеше на три метра от нея на прага на друга стая, държейки в едната си ръка пистолет, а в другата кутия с патрони. Не можеше да бъде сигурна откога е там или дали я е видял да излиза от спалнята му. Аби се вкамени от ужас.

Очите ѝ бяха приковани в оръжието, което той не правеше опит да скрие.

— Тъъ, трябваше да отида до банята — каза тя и посочи вратата зад себе си. — И се загубих.

— Аха — кимна той, сякаш разбираше за какво става дума.

Двамата стояха един срещу друг в коридора, възрастни мъж и жена, той с пистолет в ръка, тя цялата в прах, и не казваха нищо за вида си. Явно това беше тяхната версия на приказката за новите дрехи на царя.

— Добре ли си? — попита той.

— О, да! — Очите ѝ бяха приковани в пистолета в ръката му.

— Това ли те притеснява? — протегна ръка с оръжието той.

— Не, не! — Тя не можеше да откъсне очи от него.

— Добре. Канех се да се поупражнявам малко. Защо не дойдеш с мен?

— Трябва да си взема един душ — каза Аби.

Той се доближи, вперил поглед в нея. Аби искаше да се отдръпне, но краката не я слушаха. Беше като замръзнала. На една стъпка от нея той протегна ръка и избърса прахта от бузата ѝ.

— Виждам.

Тя нервно потърка лице с длан.

— Ще се изкъпеш по-късно. Имаме достатъчно време. — Думите му прозвучаха повече като заповед, отколкото като предложение. — Да вървим да стреляме. — Джак пристъпи към нея и я прегърна през рамо, така че тя усети тежестта на пистолета на гърдите си. Не можеше да му откаже.

— Добре, да опитаме — съгласи се тя. Не беше сигурна дали е в шок, или не. Но нямаше смисъл да упорства. Пътъом той взе няколко мишени, оранжеви на цвят, с очертани кръгове и кръстче в центъра. Взе и наушници, като ония, които носят служителите на летищата, и подаде едните на Аби. Тя послушно започна да ги слага.

— Не още — прекъсна я той. — Няма да стреляме, докато не излезем навън. — После се засмя. — Не си ли правила това досега?

Тя поклати глава.

— Никога не си стреляла с пистолет?

— Един път с пушка — отвърна Аби. — Когато бях малка. С баща ми.

— Малокалибрена ли?

— Не знам. — Аби още трепереше. Въобще не я интересуваше каква е била пушката на баща ѝ. Виж, ако беше от ония, големите, за слонове, и бе насочена към главата на Джак...

— Успокой се. Няма да боли.

Аби не беше сигурна какво имаше предвид: това, че ще стреля или че ще бъде застреляна.

Прекосяха двора в посока към блатата. В дъното между два пилона бяха опънати редове дебела жица. Джак закачи две от мишените с метални щипки. После се отдалечи на петнайсетина метра от целта.

— Искаш ли да започнеш от по-близо? — попита той.

— Няма значение. Май само ще погледам — опита се да се усмихне Аби.

— Глупости. Ще ти хареса. Писала ли си някога за оръжия в книгите си?

Тя поклати глава.

— Тогава ще ти бъде полезно. Ще разшири кръгозора ти.

Ще даде храна на въображението ти. Сега можеш да сложиш наушниците. — Той сложи своите и Аби го последва. — Ще пострелям първо аз, за да свикнеш със звука и да видиш как става. — Викаше, за да го чуе. — Тогава ще ти дам да опиташ.

Джак вдигна пистолета с две ръце, едната прикрепяща отдолу другата, щракна предпазителя, прицели се и стреля.

Всичко стана толкова бързо, че докато тялото на Аби потрепне от звуковата вълна, празната гилза беше на земята, плъзгачът беше на мястото си, а спусъкът — готов за нова стрелба. Джак стреля отново. Тя потрепна и този път, но по-леко и не изпусна от погледа си мишената, която не помръдна. Аби беше сигурна, че Джак не я е уцелил. Той постави предпазителя, извади пълнителя, в който имаше още патрони, и сложи отворения пистолет на дървената масичка.

— Я да погледнем. — Тръгна към мишената. Аби го последва. След шест-седем метра ги забеляза — две малки дупчици, всяка от тях на не повече от сантиметър от центъра. — Трябва да се стремиш към устойчивост при стрелбата. Да биеш все в едно и също място. — Той тръгна с нея към масичката, където бе оставил пистолета, като не преставаше да я поучава. — Не се мъчи отсега да уцелиш центъра. Опитай се да стреляш все в една и съща точка.

Взе оръжието, зареди го и й го подаде. Беше голямо и тежко. Аби още трепереше, но го пое и го стисна здраво с длани, като че ли се канеше да се моли.

— Не — прекъсна я Джак. — Ето така. — Той застана зад нея, протегна ръце и постави длани върху нейните. После подложи лявата ѝ ръка отдолу, с отворена длан, така че дръжката на пистолета да опира в нея. — Не мигай. Двете ти очи трябва да са отворени. Нагласи мерника и се прицели с дясното око.

Аби не мигаше. Просто беше стиснала здраво очи. Изведнъж ги отвори и дръпна спусъка. Нищо не последва, макар че пистолетът потрепери в ръката ѝ. Джак избухна в смях. Аби усети, че започва да се успокоява. И да се ядосва. Не обичаше да ѝ се подиграват. Ако Джак не внимаваше, следващия път можеше да насочи оръжието право в лицето му.

— Трябва първо да махнеш предпазителя — каза той. — И недей да подскачаш. Дръпни леко спусъка. Ще се изненадаш колко е лесно.

Аби не желаше повече изненади тази сутрин. Джак протегна ръка, а тялото му се притисна в нейното. Той вдигна с палец предпазителя. Колкото и да бе учудващо, Аби бе напълно спокойна.

— Готови сме. — Още преди думите му да заглъхнат, пистолетът изгърмя в ръката ѝ. Куршумът удари някакво дърво далеч назад.

— Няма нищо. Опитай пак — насърчи я Джак.

Отбелязвайки наум отката от първия изстрел, Аби свали малко надолу пистолета, прицели се внимателно в мишената и стреля. Този път тя контролираше нещата. И оръжието не подскочи толкова много в ръката ѝ.

— Добре. Опитай пак.

Тя стреля още четири пъти, после отидоха да проверят мишената. Бе я уцелила три пъти, при това два пъти в големия външен кръг, като всеки път се приближаваше все повече към средата. Усещаше, че се настройва борбено, прииска ѝ се да стане по-добра. След няколко минути погледна кутията със сто патрона и видя, че е полупразна. Беше изстреляла повечето от тях сама. Страхът бе изчезнал от тялото ѝ. Откровено казано, допирът на Джак не бе съвсем неприятен. Мускулестото му тяло зад гърба ѝ и дрезгавият шепот в ухото ѝ имаха успокояващ, почти хипнотичен ефект. Тя изстреля нов пълнител, преди да усети, че той я потупва по рамото.

— Сега малко почивка. Закуската пристига.

Стар военен джип се носеше с трясък по прашния път към къщата. Спря отпред и изскочилият от него войник отдаде мързеливо

чест.

— Да ги внесе ли вътре, капитане?

— Ще ти бъда много благодарен.

Войникът подаде внимателно голяма кафява книжна торба на Джак. При уханието, разнасящо се от нея, Аби изведнъж усети, че е страшно гладна.

— Надявам се, че обичаш яйца и задушени картофи.

— Мирише страхотно — усмихна се тя. Войникът разтоварваше торби с хранителни продукти. — И откъде е всичко това? — попита тя.

— От офицерската столова — обясни Джак. — Доставка ми ги един стар приятел, който е много жалостив. Особено към гостите ми. Готвенето не е сред силните ми страни. Дано не ти се наложи да го опиташ.

Отправиха се към кухнята. Джак извади прибори и отвори кутия портокалов сок. Беше сварил кафето предварително, но Аби не беше придирчива. Яйцата изглеждаха съблазнителни в порцелановата чиния.

— Днес просто е надминал себе си — заяви Джак и с възхищение заби вилица в пръхкавите картопки. Аби трябваше да признае, че са невероятно вкусни. Всички ужасии, които бе чувала за храната в армията, явно бяха лъжа.

Аби беше напълно изтощена. Липсата на сън и адреналиновият шок сутринта си казваха думата. Но трябваше да признае, че стрелбата ѝ бе харесала. Беше я накарала да позабрави събитията преди това. Е, все пак книгите и паспортът в спалнята му не ѝ излизаха от ума. Кой беше Джак? Беше ли я излъгал за името си?

— Така ли пазаруваш? — кимна тя към войника, който току-що бе оставил последната торба с продукти на масата.

Джак му подаде чек.

— Понякога. А от време на време идва една дама и ми оставя разни работи в хладилника.

— Така ли? — Аби не искаше да бъде нахална. Значи в живота му имаше жена. Тя се опита да промени темата и взе сутрешния вестник. Изобилието от местни новини не можеше да предизвика оживен разговор.

Джак ядеше спокойно и между другото драскаше нещо на малко листче. Приличаше на етикет от колет. На плота зад него стоеше

някаква кутия, точно като получената вчера. Пак приличаше на кутия за ръкописи и Аби отново потрепера.

— Извинявай. — Джак осъзна, че се е отнесъл, а и че очите ѝ са вперени в него.

— Моля ти се. Свърши си работата.

— Само още минутка. Нали нямаш нищо против да оставим това в куриерската служба на път за летището?

— Разбира се.

— Какво мислиш за ръкописа ми? — попита Джак.

— О! — Това беше единственото, което ѝ дойде наум. Какво можеше да каже? — Снощи бях страшно уморена. — Глупаво извинение, но така избягваше по-неприятен отговор.

— Можеш да го вземеш със себе си. Сега не ми трябва.

— О, благодаря. Чудесно — отвърна примирително Аби.

Ако той продължеше да настоява, рано или късно щеше да се наложи да му каже, че не само готвенето не е сред силни те му страни.

— Разкажи ми за себе си. — Може би това щеше да бъде по-приятна тема. — Имаш ли много приятели?

— Няколко.

— Като дамата, която пълни хладилника ли? — усмихна се тя. Наистина беше любопитна.

— О, да. Страхотна жена. Познаваме се отдавна. Сменяла ми е пелените — усмихна се на свой ред Джак. — Леля на преклонна възраст. Искаш ли да я видиш?

— Съмнявам се, че ще имаме време — отпи глътка кафе Аби. — Да не искаш да кажеш, че няма никой в живота ти и че литературата е ревнива любовница?

— Не знам дали е ревнива, или не — сви рамене Джак. — Но със сигурност е голяма кучка.

Аби се разсмя. Поне беше искрен.

— Имаше една жена преди време — каза Джак. Аби го по гледна насърчително. — Казваше се Джени. Беше красива. И млада. Макар и не колкото мен.

— Аха. По-възрастната жена — кимна с разбиране Аби. — Беше ли влюбен в нея?

— Знаем ли? Никога не съм разбирал какво точно е любовта. Но съм сигурен, че стомахът ми гореше, когато бях до нея. А сърцето ми

блъскаше като бетонобъркачка. Вероятно е било повече физическо привличане, отколкото любов.

— И какво стана?

— Хвана ме да заглеждам други жени. Започнах да се извинявам. Бях млад и глупав. Казах ѝ, че обичам да гледам хубави жени.

— И тя какво каза?

— Тя каза: Колко смешно! И аз. — Джак изгледа Аби с усмивка, от която можеше да се съди, че я будалка, после отпи бавно глътка кафе, оставяйки я да се бори с любопитството си.

— Да не ме будалкаш?

— Кълна се — вдигна ръка той с пълна уста. — Бях на осемнайсет, тя на двайсет и две. Последното, което чух за нея, е, че живеела в Атланта с три котки и жена на име Алис.

— Не ти вярвам. Занасяш ме.

— Нищо подобно.

Тя се разсмя и го погледна уж раздразнено.

— Е, преувеличих малко — заяви той. — Котките били само две. — Но очакваният смях не последва.

— Знаеш ли, не мога да разбера кога говориш истината и кога лъжеш — каза Аби.

— Това прави живота интересен — усмихна се този път той и се наведе над своя етикет. Пишеше някакъв адрес.

— Юридическа фирма „Старл, Хобс и Карлтън“. Слушам ви.

— Бих искала да говоря с Морган Спенсър — каза Аби.

— Как сте, мисис Чандлис? — Секретарката беше познала гласа ѝ. Сега, когато Аби се оказваше клиент, а не служител във фирмата, отношението към нея бе съвсем друго. Спенсър ѝ беше казал, че дори Луис Кътлър, който я беше уволнил, сега се интересува от благосъстоянието ѝ. Разбрал, че разполага с много пари и е наела Спенсър да урежда финансовите ѝ дела. Всеки партньор във фирмата мечтаеше за богати клиенти и Кътлър имаше нахалството да си въобразява, че ако изиграе картите си правилно, ще си оправи отношенията с Деби. Спенсър умираше от удоволствие да дразни Кътлър, като го държи в неведение. Съхраняваше въщи всичките папки с документите на Аби.

Тя изчака секунда, докато се обади секретарката на Морган.

— Здравей, Джени, обажда се Аби. Там ли е Морган?

— Той ви търси непрекъснато. Сега ще ви свържа — зарадва се секретарката.

Морган не се бе обадил в Чикаго, нито в къщата на Джек и Аби започна да се тревожи, че нещо не е наред. Затова на летището в Атланта тя успя да се измъкне от Джек и веднага позвъни във фирмата. В Сиатъл приближаваше обяд и тя се помоли искрено Морган да не е излязъл. Когато чу гласа му в слушалката, усети, че ѝ става по-леко.

— Аби, къде си, за бога?

— В Атланта. Излитаме за Сан Хуан след няколко минути. Говори бързо.

— От два дни се опитвам да се свържа с теб — каза Морган. — Изпуснах те в Чикаго. Когато се обадох, от рецепция — та казаха, че сте напуснали хотела преди петнайсет минути.

— Джек искаше да тръгнем по-рано — обясни му тя.

— Напористо момче. Кажете му, като го видиш, че ми е дал решен номер. Въртях, но накрая ми казаха, че телефонът е изключен. Освен

това го няма в указателя.

— Сигурен ли си, че си го записал правилно?

— Той ми го написа, не аз.

Аби се замисли за миг.

— Сега не се притеснявай. Ще ти се обадя от Сан Хуан и щом пристигнем в Сейнт Кроа. Ще ти дам номера там.

— Не ми харесва тая работа — каза Спенсър. — Не му вярвам.

— Успокой се — засмя се Аби. — Всичко ще е наред.

— Имам да ти казвам много неща. Хубави и лоши. Пари те започват да пристигат.

— А коя е лошата новина? — попита Аби.

— Онова ченге Санфилипо. Рови около фирмата. Всъщност току-що си отиде. Второто му посещение за два дни.

— Какво иска?

— Като начало да разбере къде си. Държи да говори с теб.

Не казва защо. Бил е при съпруга ти.

— Защо пък му е притрябвал Чарли?

— Не съм сигурен. Но той знае, че имаш пари. Исква да разбере откъде си ги взела.

— По дяволите!

Какъв глупак беше Чарли. Аби знаеше, че дрънка много. Ето какво става, когато човек се старае да бъде добър. Тя му плати дълга, след като не бе длъжна. Но имаше толкова много, а и се чувстваше виновна, че открадна картата му. Чарли нямаше пукнат цент. Никога повече, помисли си тя.

— Ти какво му каза? — попита тя.

— Че не знам нищо за парите.

Изведнъж Аби се притесни, че въллича Морган в нещо, наподобяващо престъпление. Да излъжеш полицаи при разследване на убийство не е шега работа.

— Какво друго можех да му кажа? — продължи Спенсър. — Ако му разправех за книгата и за теб, все едно вдигаме неонена реклама пред офиса на Бертоли.

Прав беше. Полицаите щяха да тръгнат да проверяват и след няколко часа адвокатите на Бертоли щяха да се нахвърлят върху нея.

— Постъпил си правилно — успокой го тя.

— Има и още нещо — продължи по-тихо Спенсър. — Намериха Джоуи.

— Чудесно. — Като се имаше предвид любовта му към бутилката, Аби знаеше, че той не би им избягал лесно. — Арестуваха ли го?

— Не точно.

— Защо?

— Защото е мъртъв.

Аби замълча и дълго не пророни дума.

— Там ли си? — обади се накрая Спенсър. — Не предполагам, че ще се разстроиш толкова.

— Е, няма да ми провали деня — обясни тя. — Ще му запаля една свещ, когато успея. Но ти ме изненада. Как е станало?

— Пожар. Полицаят не ми съобщи много подробности.

Доколкото разбирам, проблемът не е как е умрял, а къде е бил, когато е загинала Тереза.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че според следствието Джоуи е бил в Ел Ей, когато е била убита Тереза.

Последвалото мълчание най-сетне бе нарушено от треперещия глас на Аби.

— Как са разбрали?

— Намерили отрязък от билет в джоба му и проверили в авиокомпанията. Прекарал е три дни в Ел Ей.

— Може и да е нагласил жиците, преди да тръгне — каза Аби.

— Не и според полицията. Установили са го по телефонния секретар. Когато бушоните са били извадени, секретарят е изключил. Джоуи е бил в Ел Ей, когато е било записа на последното съобщение.

— Искаш да ми кажеш, че той не е вече заподозрян?

— На такова ми прилича.

— Може ли да е било нещастен случай? — Умът ѝ трескаво щракаше. Ясно защо полицията иска да говори с нея.

— Не знам. Не дават подобна информация. Поне засега не — каза Спенсър. — Но имат много въпроси. Намерили са изоставения му пикап на паркинг близо до летището, но твърде далеч от тялото. Проверили са го за отпечатъци и ми сервираха някакво име. Чакай,

имам го записано някъде. — Аби чуваше как рови по бюрото си. — Ето го. Стенли Залцман. Звучи ли ти познато?

— Не.

— Той е продуцент в една от филмовите студии. Ченгетата се мъчат да разберат какво търсят отпечатъците му в пи — капа на Джоуи.

— О, господи! — притисна ръка до челото си Аби. Мигрената не й мърдаше.

— Искаш ли да се върнеш? — попита Спенсър.

Ако се върнеше в Сиатъл, не се знаеше кога или дали въобще ще може да напусне. Репортерът Томпсън щеше със сигурност да я чака. А разбереше ли, че ще я разпитват в следствие за убийство, подозренията му щяха да се засият. Полицията не би могла да я подозира сериозно. Тя имаше алиби. Беше на тринайсет хиляди метра височина, в самолета между Ню Йорк и Западното крайбрежие, когато Тереза е била убита. Беше убедена, че го е извършил Джоуи.

— Сигурни ли са за Джоуи? Че е бил в Лос Анджелис? — попита тя.

— Санфилипо не беше много словоохотлив по въпроса — отвърна Морган. — Но разпитваше за парите, които си дала на Чарли.

— Значи мисли, че двете са свързани? Убийството на Тереза и парите?

— Трябва да признаеш, че един подозрителен човек би видял някаква връзка — прекъсна я Морган. — Приятелката ти е убита. Изведнъж се оказва, че имаш пари да си платиш дълговете. После ти изчезваш.

— Ако Чарли не му беше казал за парите...

— Струва ми се, че не е той — каза Морган. — Вероятно е разбрал при финансовата проверка.

— В такъв случай скоро ще открие и останалото. — Аби имаше предвид шестстотинте хиляди долара, които Спенсър бе внесъл на нейно име след подписване на договора. Това беше авансът за книгата. А също и всичко друго, постъпило в сметката ѝ по-късно. — Ако разбере за тия пари, ще се вдигне голям шум — продължи тя.

— Права си — съгласи се Спенсър. — Ще реши, че са от наркотици, и ще започне да те търси в Колумбия. Откъде иначе толкова мангизи?

— Да. — Тя бе изтеглила и последните си две хиляди долара, след като бе платила самолетния си билет и бе закрила старата си сметка.

— Използвала ли си кредитни карти? — попита той.

— Забрави ли, че нямам? — напомни му шеговито тя. За пръв път в живота ѝ това се оказваше плюс. Ченгетата нямаше как да я проследят.

— Ще им отнеме известно време, докато открият новата сметка. Трябва да знаят в коя банка е. Нали не си писала още чекове с нея?

— Не, още не.

— Добре. Недей.

— Скоро ще ми трябват пари — каза Аби. — Освен това колкото по-дълго ме няма, толкова по-лошо става.

— Не се притеснявай засега. Ще ти изпратя пари на острова. Как се казва градът там?

— Кристианстед. Сейнт Кроа. — Тя го чу как драци с молив по хартията.

— Ще проверя дали има клон на Уестърн Юниън. Ако няма, ще намеря начин да ти пратя пари. Ще ти стигнат, дока то ти открия офшорна сметка. На някой от островите. Ще ти направя и кредитна карта. В чуждестранна банка, така че ще им трябват месеци, докато я проследят. Дотогава няма да има значение — заяви Спенсър.

Прав беше. Щом книгата бъдеше издадена и Аби излезеше на светло, щеше с удоволствие да се върне в Сиатъл и да отговори на въпросите им. Морган беше като скала — човек, на когото можеше да се опреш във всякаква ситуация. Дори враговете му във фирмата го наричаха „пожарникаря“ заради способността му да се справя с различни кризисни ситуации.

— Рано или късно ще трябва да се върна — каза тя. — Искам да се върна. Вече започвам да се чувствам като изгнаница. — Нямаше я по-малко от седмица, а ето че изпитваше носталгия. — Вече ми липсваш — каза му тя. Дори и да не работеше във фирмата, винаги можеха да обядват заедно в Сиатъл.

— И ти ми липсваш — успокои я Спенсър. — Става дума за броени дни. Когато всичко свърши и книгата излезе в твърди корици, а изданието в меки вече се подготвя, ще станеш известна и нищо няма да има значение. Ти имаш алиби. Ще кажем на полицията защо си

постъпила така и откъде са парите. Те ще проверят и въпросът ще приключи.

Прав беше. Трябваше й само време. Аби чу да обявяват полета й по високоговорителите.

— Трябва да вървя — каза тя.

— Сигурна ли си, че си добре? Къде ще отседнете тази вечер?

— Не знам. Джак се занимава с това.

— Дано да се е справил по-добре, отколкото с телефонния си номер — заяви кисело Морган.

— Има още нещо — сети се изведнъж Аби. Почти беше забравила. За миг се поколеба дали да му каже. — Не искам да те тревожа, но Джак има паспорт на друго име.

— Какво?

По тона на Морган стана ясно, че не биваше да му го казва.

— Намерих го, когато бях в къщата му оня ден. Американски паспорт на името на Келън Рейд. С неговата снимка.

— Слушай, искам да вземеш самолета и да се върнеш веднага тук — почти извика Морган. — След като този човек има фалшив паспорт, един господ знае какво още има.

Аби се почувства едва ли не виновна, че го е намерила. Нямахше право да се бърка в личните дела на Джак. В крайна сметка той не я бе заплашил с нищо, а бе имал много възможности.

— Сигурно не значи нищо. Много хора имат фалшиви лични карти — каза тя.

— И паспорти ли?

— Откъде да знам?

— Точно това имам предвид — продължи настойчиво Морган. — Откъде знаеш, че не се занимава с наркотици?

— Не намерих нищо подозрително — заяви Аби.

— Да не искаш да кажеш, че си претърсвала къщата му? — Гласът на Морган се повиши с една октава.

— Е, не съм точно претърсвала. Просто не можах да спя и се поразходих. Паспортът беше на бюрото. В спалнята му.

— Какво правеше в спалнята му?

— Него го нямаше по това време.

Морган и без това се тревожеше за нея. А сега се появяваше още една причина. Една жена усещаше тези неща. Нотките на ревност бяха

пределно ясни.

— Сигурна ли си, че не искаш да си дойдеш? — попита той.

— Защо?

— Пътуваш с човек, който е извършил поне едно сериозно нарушение на закона. Ако ти не разбираш защо, аз не мога да ти помогна.

— Той не използва фалшивия паспорт. Показа истинския си, когато се качихме на самолета в Савана. — Аби не беше от страхливите, но не беше и глупава. — Освен това той вече има една фалшива самоличност. Онази, която ние му измислихме. — Имаше предвид писателя Гейбъл Купър. Морган й напомни, че използването на псевдоним не е федерално престъпление.

— Откъде да знаем, че въобще го е използвал? — попита тя.

— Погледна ли за печати за влизане или излизане от страната?

— Не, нямах време. — Аби не беше запозната с формалностите, свързани с пътуванията в чужбина. Имаше паспорт от пет години, но той така и си седеше в чекмеджето. Искаше да бъде готова в случай, че възникне възможност за пътуване. Досега не бе имало такава. — Провери паспорта — нареди тя. — И бъди дискретен.

— Не се притеснявай.

Викаха пътниците за втори път.

— Слушай, аз тръгвам. Ще ти се обадя вкъщи от хотела довечера. Пожелай ми късмет.

— Аби, трябва да поговорим. Чакай...

Тя така и не чу последните му думи. Беше затворила.

Сутринта Джак остави пакета в куриерската служба, после двамата с Аби отлетяха за Маями и прекараха нощта в хотел близо до летището. На другия ден се качиха на самолета за Пуерто Рико.

Боингът се носеше над лазурносиньо море, бели плажове и скупчени къщички с тенекиени покриви. Аби виждаше и гъстите тропически джунгли във вътрешността. Самолетът спусна колесника и след две минути гумите запушиха по международното летище на Пуерто Рико.

Аби идваше за пръв път на Карибите и когато вратата на самолета се отвори, тя усети необикновено остро влажното ухание на тропиците.

— Взимаме багажа и отиваме на хотел — каза Джак. — Сигурно искаш да се освежиш, преди да потърсим Енрике.

Енрике беше приятел на Джак. Трябваше да им помогне да се настанят в някое тихо местенце някъде на юг, за да може Аби да работи необезпокоявана върху продължението на книгата. Според Джак Енрике познаваше добре островите.

— Твоят приятел в Пуерто Рико ли живее?

— Може и така да се каже. Семейството му е тук от доста време. От около триста години. — Джак я остави със зяпнала уста и тръгна напред по коридора.

Терминалът напомняше декор за филм от 40-те години. Нещо като „Казабланка“. Очакваше да види всеки момент Хъмфри Богарт с дългия му шлифер и Ингрид Бергман с нейната шапка. Макар и старо и нуждаещо се от ремонт, това място миришеше на носталгия и пот, нищо че не беше много ясно кое е на първо място. В голямото фоайе имаше климатик, но в останалата част не.

Докато излязат, Аби беше вече станала вир-вода. Хората се насочваха с облекчение към колите си или такситата. Няколко ученички в строги униформи се бяха скупчили до един от прозорците

в очакване на приятели и роднини. Имаше много охрана. В централната сграда се допускаха само пътници с билети.

Бизнесмени в костюми се блъскаха редом с туристите пред знаците и табелите с указания на испански. Казваха, че животът в тропиците тече по-бавно, но едва ли имаха предвид това място.

Те намериха такси и Аби се настани на задната седалка, докато Джак и шофьорът прибираха багажа.

— „Кондадо Плаза“ — каза Джак.

След секунди Аби усети свежия полъх на вятъра върху лицето си. Старият шевролет нямаше климатик, но пък прозорците бяха отворени надолу. Пътуваха мълчаливо. Аби оглеждаше с интерес гъсто населения Сан Хуан. Забеляза, че много от сградите имат решетки на прозорците. Повечето от красивите вили зад високите огради бяха боядисани в ярки цветове.

— Някои от най-хубавите плажове са тук — посочи Джак с ръка отвъд застроените площи от двете страни на магистралата. — В Кондадо има страхотни вили на самия бряг.

— Там ли отиваме?

— Ще отседнем в „Кондадо Плаза“. Мисля, че ще ти хареса.

Движението в центъра на града беше още по-натоварено. От крайпътните ресторанти се носеше миризма на печено. Те минаха по двата бетонни моста с украсени със скулптури балюстради над лагуната Кондадо. Отляво се простираше плаж с бял пясък. Аби съзря шоколадови момичета и бронзови момчета, налягали на ярки хавлии. Вълните на Атлантическия океан се разбиваха в рифовете на около километър навътре.

Таксито спря пред входа на огромен хотел. Зад стъклените стени Аби видя внушителното фоайе и отвъд него тюркоазните отблясъци на водата. Младеж в бяла ливрея и тропически шлем отвори вратата на колата.

— Добре дошли в „Кондадо Плаза“. — Беше висок и мургав, а ослепителната му усмивка можеше да разбие всяко момичешко сърце. — Имате ли багаж, сър? — Говореше с кастилски акцент. Щракна с пръсти и появилото се незнайно от къде момче с количка натовари безмълвно чантите им. — Колко ще останете при нас?

— Две нощи — каза Джак и подаде петдоларова банкнота на малкия носач, който влетя като фурия вътре.

— Фернандо ще занесе багажа ви. — Портиерът отвори широко вратата. — Благодаря, че отсядате в „Кондадо Плаза“.

Вътре Аби започна да се притеснява, че не си е взела подходящи дрехи. Всъщност дали въобще притежаваше такива? Повечето от жените бяха в елегантни черни рокли, с перли и диаманти. Млада и красива латиноамериканка в прилепнала по изваяното ѝ тяло рокля бе застанала сред неколцина мъже, облечени в костюми, струващи поне хиляда долара всеки. Бе хванала под ръка доста по-възрастен белокос мъж, който бе една педя по-нисък от нея. Докато минаваха покрай тях, Аби чу, че говорят на испански. Джак улови погледа ѝ.

— Идват от Рио и от Аржентина — обясни ѝ той. — С парите, спечелени от петрол или животновъдство, понякога и от наркотици, водят любовниците си тук, правят по малко бизнес и пилеят луди пари в казината. После се връщат в къщи при жените и десетте си деца. Такъв е Старият свят.

Аби се сблъскваше за пръв път с каймака на южното полукуълбо и изведнъж се почувства като грозното американско пате.

— Защо си такъв циник? — упрекна го тя. — Откъде знаеш, че не е дъщеря му?

— Защото е прекалено млада.

— Може да му е внучка. Защо не го питаш?

— Защото това не ме вълнува — заяви той. — Нямам намерение да ги съдя. Според мен няма нищо лошо в това да си имаш красива любовница. Затова при католиците има по-малко разводи. Така и въздържанието е по-лесно.

Аби се разсмя, поклати глава и се отказа да спори. Американските туристи във фойето приличаха на скитници — мъжете с шапки за бейзбол и размъкнати фланелки, жените с джинси и ранички. Аби нервно приглади смачканите си памучни панталони и оправи мократа от пот яка на блузката си.

— Ще ми трябват малко дрехи — прошепна тя на Джак, до като се приближаваха към рецепцията.

— Давай! Имаме достатъчно време. Магазините са ей там — посочи той галерията с бутици. Витрините им блестяха от бижута и разкошно облечени манекени. Тя се поколеба за миг, докато той се разправяше с момичето.

— Добре дошли, мистър Джърмейн — пое кредитната му карта тя. — Имаме резервация за вас. Има и едно съобщение. — Тя му подаде някакъв плик. Джак го отвори нетърпеливо.

— Хенри ни е намерил.

— Хенри ли?

— Енрике. На този остров нищо не става, без той да разбере за него. Явно на летището сме се разминали с лимузината му. Изпраща я след няколко часа да ни вземе от хотела.

— Много щедро от негова страна да наеме лимузина — учуди се Аби.

— О, той не я е наел — усмихна се дяволито Джак.

Администраторката провери кредитната карта на Джак и след миг му подаде две магнитни карти вместо ключове. После натисна звънеца да качат багажа им.

— На деветия етаж сме, в съседни стаи. — Джак подаде на Аби едната карта, поставена в плик с номера на стаята ѝ. — Хайде, върви на пазар. Аз ще се погрижа за багажа и ще те чакам горе. Имай предвид, че за вечеря ни трябва официално облекло. — Той се обърна и тръгна към асансьора, но Аби не се помръдна. — Какво има? — попита изненадано той.

— Аз, въъ, нямам кредитна карта. — Да имаш шестстотин хиляди долара в банката и да не можеш да похарчиш и цент.

— На рецепцията ще ти осребрят чека — обясни Джак.

— Не мога да направя и това. — Тя си спомни предупреждението на Морган да не пипа сметката, докато полицията я издирва.

Джак се наведе и прошепна нещото на жената на рецепцията. В отговор тя кимна и посочи с ръка към бутиците.

— Няма проблеми — посочи картата ключ в ръката ѝ Джак. — Кажим им да ги пишат на номера на стаята.

— Може ли?

— И тя сигурно така си е получила роклята. — Джак посочи с глава младата латиноамериканка. — Да бъдеш любовница на богаташ си има някои преимущества.

— Това пък какво значи?

Той се ухили и бързо влезе в асансьора, преди тя да успее да го сграбчи.

— Нали ще ги изтеглят от кредитната ти карта — извика след него тя. — Ще ти ги върна. — Вратата на асансьора се затвори пред ухиленото лице на Джак и Аби остана сама във фоайето. Със смачканите си дрешки до младата красавица в блестяща вечерна рокля. Изглежда, че колкото и пари да имаше, все не можеше да се облече както трябва.

Думата „пестеливост“ явно бе напълно непозната в бутиците на „Кондадо Плаза“. Аби се надяваше кредитната карта на Джак да има висок лимит. Тя си купи само два тоалета: един спортен — панталон, блуза и лек пуловер, както и тъмносини спортни обувки, и една вечерна рокля, която струваше колкото половината ѝ месечна заплата. Но ѝ стоеше страхотно. Проста и същевременно много изискана, придаваща загадъчност и очарование на вечерта. Купи си и чифт елегантни обувки с високи токове към нея. Никога не беше харчила толкова пари. Беше свикнала да чака разпродажбите в края на сезона и обявите за намаление в каталозите. Хората, които си мислеха, че всички адвокати са богати, бяха луди. Щеше да каже на Спенсър да прати парите веднага щом го чуеше. Не искаше да дължи нищо на Джак.

Два часа и половина след като се разделиха във фоайето, телефонът в стаята ѝ иззвъня. Лимузината беше долу.

Когато се появи на вратата в новата си вечерна рокля, Джак, който я чакаше до асансьора, свирна одобрително.

— Изглеждаш страхотно.

— И ти — поруменя тя.

— Да вървим — хвана я за ръката той. Стори ѝ се искрено доволен. — Да идем да видим как живее другата половина.

Долу ги чакаше висок мъж с униформата на шофьор. Беше англосаксонец, не латиноамериканец.

— Радвам се да ви видя отново, мистър Джърмейн. — Говореше с отривист английски акцент.

— Как си, Зийк? Отдавна не сме се виждали.

— Твърде отдавна — каза шофьорът.

— Зийк, да ти представя Аби. Аби, това е Зийк.

— Госпожо — докосна шапката си шофьорът. Аби му се усмихна. Той ги поведе към колата, паркирана пред входа. Не беше обикновена лимузина, а лъскав черен ролс-ройс.

— Виждам, че още караш фантома.

— Не съм и помислял за друго — заяви шофьорът. — Глупаците да се бият за разните му там линкълни и кадилаци.

Не стават за нищо.

— Трябва да убедиш Хенри да ти купи Сребърния дух.

— Говорил е с тях — отвърна Зийк. — Не я продават. — Той задържа вратата, докато Аби и Джак седнат. После мина от другата страна.

— Какво е Сребърния дух? — попита Аби.

— Първата кола, направена от фирмата „Ролс-Ройс“. Хиляда деветстотин и осма година. Казват, че струва четирийсет и четири милиона.

— Добра година трябва да е била, няма що — възкликна Аби.

— Но както сама чу, „Ролс-Ройс“ не я продават.

— И само това спира твоя приятел?

Джак я изгледа с усмивка.

— Как ли пък не! — сви рамене скептично тя. — Запазих касовите бележки за дрехите. Ще ти върна парите след няколко дни. Само да се уредят някои финансови проблеми.

— Не се притеснявай — протегна се Джак.

— Само че аз се притеснявам. — Не й харесваше да носи дрехи, купени от мъж, с когото я свързваха чисто делови отношения.

— Тези финансови проблеми трябва да бъдат уредени от твоя приятел Спенсър, нали така?

Аби го изгледа, но не отговори.

— Сигурна ли си, че можеш да му се довериш?

— Сигурна съм.

— Доколкото си спомням, в оня чек, който прехвърлих на твое име, имаше много нули — заяви Джак. — Както гласи една стара поговорка, ако имаш толкова много пари, трябва да ги сложиш в една кошница и да я пазиш много внимателно.

— Ще я пазя — отвърна троснато Аби. — И ще ти върна парите веднага щом мога.

— Нямаме бърза работа.

Колата се носеше безшумно по тесните улици, покрай някои от най-лошите бордеи, които Аби бе виждала. Но те постепенно бяха изместени от малки къщи. След около два километра се появиха и високи огради около къщите. Самите те ставаха все по-високи, докато накрая някои ѝ заприличаха на музеи. Средиземноморски тип вили, нарече ги Джак. Ролсът зави към брега. Движението бе много по-спокойно.

— Къде отиваме?

— Към океана.

— Приятелят ти на плажа ли живее?

— Понякога. Има няколко местенца на острова. Прескача от едно на друго през цялото време.

Караха покрай скалистия бряг, докато всички къщи не останаха зад гърба им. След няколко километра колата зави към нещо като нос и намали леко. Въръжен пазач в униформа излезе от каменна будка, позна ролса и им махна да преминат през железната врата, която се отвори и също тъй бързо се затвори след тях.

Продължиха напред. Пътуването сякаш нямаше край, докато най-сетне зад балдахина от листа тя съзря голяма къща, разположена сред сочнозелена морава. Под нея беше широкият бял плаж и лазурното море. Беше привечер и облаците на хоризонта блестяха като седеф под последните слънчеви лъчи.

Самата къща беше изумителна, Аби никога не беше виждала нещо подобно. Състоеше се от редица кръгли павилиони, всеки от които с масивен сламен покрив. Махагоновата врата бе покрита с дърворезба, а рамките на малките прозорци бяха от тиково дърво.

— Хенри видял нещо подобно в някакво село на остров Бали преди няколко години — обясни Джак. — Много му харесало.

— То се вижда — излезе от колата Аби. Зийк ѝ държеше вратата.

— Разбира се, къщата в Бали не е била толкова голяма. Но той накарал архитекта си да иде дотам и да я види. Това е резултатът.

— Не ми се мисли какво би станало, ако си беше харесал Тадж Махал — подметка Аби.

— Права си — съгласи се Джак. — Невероятно е какво може да се постигне с малко въображение и пет милиона долара.

Какво ли прави тук човек с толкова много пари, запита се Аби. А и откъде ли бяха те? Наркотици, мина ѝ през ума.

Те се приближиха до вратата и Джак дръпна копринения шнур. Някъде във вътрешността се разнесе приятен звън. След миг иконом в бяло ленено сако отвори вратата и се усмихна широко.

— Очаквахме ви, мистър Джърмейн. Заповядайте.

Мебелите в разкошния хол бяха от тъмно полинезийско дърво и целите в дърворезба. По стените висяха дървени и рисувани маски. Беше много хладно и Аби се запита как ли се поддържа климатик в жилище със сламен покрив.

— Той ви чака — каза икономът и ги поведе навътре. Минаха през няколко големи стаи и се озоваха в библиотеката.

Гледката към океана бе просто изумителна. В залива почти до брега бе закотвена голяма яхта със запалени светлини.

Мъжът зад голямото резбовано бюро хвърли писалката и скочи на крака.

— Джак, негодник такъв! Не ми каза къде ще отседнеш. Толкова трудно те намерих. — Домакинът беше висок и слаб, с тъмна коса, черни очи и заразителна усмивка. Но Аби усети, че тя би се превърнала в студена маска в мига, в който застанеш на пътя му. Той прекоси стаята с пет крачки и стисна Джак в мечешката си прегръдка.

Джак явно се почувства неудобно от този изблик на приятелски чувства. Той потупа Хенри по гърба с едната си ръка. Другата висеше безжизнено встрани.

— Радвам се да те видя отново, Хенри.

Аби наблюдаваше развеселено притеснения си спътник.

— По дяволите, откога не сме се виждали — продължи разчувствано Хенри. — Все ти казвам да ни гостуваш по-често. Откога не си идвал тук?

— Не помня — отвърна Джак.

— Точно така, не помниш. Не помниш и приятелите си.

Щях да изпратя самолета да те вземе от Атланта или Савана. Просто трябваше да вдигнеш телефона. — Тогава Хенри осъзна, че в стаята има и непознат човек. — Къде са ти маниерите, момче?

— Извинявай, Хенри. Нека ти представя Аби Чандлис.

Мъжът на име Хенри отстъпи крачка назад и огледа изпитателно Аби с тъмните си очи. После протегна ръка и се усмихна топло.

— Аби, това е Енрике Рикарди.

— Наричай ме Хенри — прекъсна го домакинът. — Всички на острова ми викат така, с изключение на майка ми. Тя непрекъснато се възмуцава от това. Казва, че съм се поамериканчил, поангличанчил или нещо подобно.

Аби усети, че зяпва от изненада. Името ѝ беше познато. Всеки, който някога беше влизал в бар, познаваше това име.

Тя плахо пое ръката му и я стисна. Името Рикарди беше синоним на рома. Те бяха най-големите производители на ром в света, имаха заводи в Щатите и Европа. По половината от пътищата на Америка имаше табели с това име. И по всички на острова. Не беше чудно, че нищо не може да стане тук без негово знание. Енрике Рикарди притежаваше острова. Беше един от най-богатите хора на света, фигурираше на челно място в класацията за най-големи компании „Форчън 500“.

— Добре ли си? — попита Хенри.

— Аз... въз... да — опита се да сведе ококорените си от изненада очи Аби.

— Видя ли изражението на лицето ѝ? — намеси се Джак. — От два дни ѝ разправям за моя приятел Хенри, а ти я разби просто с появяването си.

— Не си ми казал кой е — опита се да поправи нещата Аби.

— Трябва да извиниш моя приятел. Лошо възпитание — усмихна се Рикарди. — Мога ли да те наричам Аби?

— Разбира се. — Тя се мъчеше да се държи естествено в такава изтънчена компания.

— Заповядай, седни. — Хенри повика икономата и поръча питиетата — пиня колада за Джак, коктейл с ром в чест на домакина за Аби. — Сигурно се чудиш как културен и изискан човек като мен е проявил немарливостта да се забърка с някой като него? — Той посочи Джак и поклати глава. — Истински негодник.

— Я почакай — подскочи възмутено Джак.

— Готова съм да се съглася — кимна Аби.

— Хайде, сега пък и тя — не повярва на ушите си Джак.

— Е, имах нещастieto, по-скоро проявих нехайството да го приема в моя студентски клуб в Станфорд.

— Твоят клуб ли? — изненада се Джак. — Доколкото си спомням, аз бях в ръководството му, когато ти се появи от някъде.

— Е, с възрастта паметта отслабва — сви рамене Хенри. — Какво да се прави.

Преди Джак да може да отговори, се появи икономът с напитките.

— Време е за лекарството ми — провикна се Джак.

— Точно така. Ще поосвежи паметта ти — успокой го Хенри.

Те се разсмяха и взеха чашите си от сребърния поднос. Тази на Аби беше висока, със захар по ръба, чадърче и резен ананас. Изведнъж нещата започнаха да идват на мястото си: Станфорд, изучаване проблемите на Латинска Америка. Къде другаде можеше да срещнеш най-богатия човек на Карибите?

— Наистина трябва да ти се карам — обърна се Рикарди към Джак. — Идваш на моя остров и отхвърляш гостоприемството ми. Довечера ще бъдете мои гости.

— Имаме стаи в „Кондадо Плаза“ — опита се да спори Джак.

— Имахте стаи. Изведнъж се оказа, че всичко е заето. — Суха усмивка пробяга по лицето му, докато се настаняваше в креслото срещу тях. — Зийк вече отиде да ви вземе багажа. Говорих с управителя на хотела. Няма нищо за плащане.

— Ами нещата, които купих на номера на стаята? — прошепна Аби на Джак. Тя дори носеше едното от тях. Хенри я чу.

— Както казах, няма нищо за плащане. Ние доставяме много неща за хотела, а гостите им не страдат от липса на средства.

— Хенри иска да каже, че притежава част от хотела — обясни Джак. — Както и от всеки друг голям хотел на острова.

— Семейството притежава доста неща — ухили се Хенри. Тя изведнъж си представи, че в други времена би раздавал със същото безгрижие притежаваните от него роби. Северноамериканското й чувство за независимост бе наранено. Откакто бе тръгнала с Джак, то май непрекъснато понасяше удари. — Ще ви дадем стаи в крилото за гости — продължи Хенри. — Доколкото разбрах, ти си писателка?

Аби стрелна Джак с поглед и се запита какво ли е казал на Хенри за малката им сделка. Джак сви рамене. Като бито куче. Знаеше, че ще го обсипят с упреци по-късно.

— Да, да. И Джак има такива амбиции — продължи Хенри. — Казах му да се откаже. Да бъде реалист. Че всичко е вече в миналото. Но, уви, Джак не знае какво значи думата „реалист“.

— Наистина ли? — изненада се Аби.

— О, да. Преследва мечтата си, откакто...

— Достатъчно — прекъсна го рязко Джак.

— Защо, искам да чуя още нещо — почти се разсърди Аби.

— Кой съм аз, че да преча на нечии мечти? — усмихна се многозначително Хенри. — Дори му предложих и работа тук, но той не ще да приеме.

— Не обичам така наречената семейственост — сви презрително устни Джак.

— Я стига, семейственост има, когато назначаваш само роднини. Дал съм им работа на всичките. Защо да не направя нещо и за един приятел? Помисли си само, можем да обикаляме света, да сваляме мацки и да прием.

— Това можеш да го правиш и в избата си — заяви Джак.

— Дестилационен завод, ако обичаш — обиди се Хенри. — Както и да е, да видим какво сме свършили дотук. Намерих ви чудесно местенце в Сейнт Кроа — обърна се той към Аби. — Сигурен съм, че ще ви хареса. Много тихо. Много усамотено. Теди Кенеди наема една от къщите наблизко за Коледа. Но за вас съм избрал нещо по-скромно.

Аби се запита колко ли струва то.

— А колко време ще останете при нас?

— Два дни — каза Джак. — Летим вдругиден следобед.

— Глупости! — избухна Хенри. — Разбира се, че ще останете повече.

— Бих искала да можеше, но имаме срокове — обади се Аби. — Трябва незабавно да започнем работа.

— Ах, тази работа! — възкликна Хенри. — Не можем да се отървем от нея. Тя е нашето проклятие. Аз самият сутринта заминавам за Европа. Но вие можете да останете. Чувствайте се като у дома си.

— Трябва да вървим, приятелю — каза Джак.

Хенри кимна с разбиране.

— Добре. Но няма да летите с ония малки самолетчета. Толкова са неудобни. Бих ви дал моя „Гълфстрийм“, но отивам с него в Лондон. Вие ще вземете „Изабела“. — Той посочи яхтата, закотвена в залива. — Вече съм дал инструкции на капитана и екипажа. А докато сте на острова, Зийк и колата са на ваше разположение. — Хенри явно беше човек, на когото не можеше да се отказва. Джак сви примирено

рамене. — Имам още малко работа и после ще вечеряме. А, да не забравя — обърна се към него Хенри. — Ето ти ключа от къщата. И това е за теб, пристигна по обяд. — Той бръкна в чекмеджето и извади пакет, който много приличаше на оня, който Джак бе оставил в куриерската служба до летището предишния ден.

Откак ченгето бе дошло в кантората му, Чарли Чандлис умираше от любопитство. Беше разбрал, че Аби е намерила пари. Но не знаеше откъде и колко. Мислеше, че познава бившата си съпруга, но епизодът с кредитната карта му бе подсказал, че греша. Жената, за която се бе оженил, никога нямаше да има наглостта да открадне кредитната му карта или пък да я използва.

Видимо не беше много ядосан. Но отвътре кипеше от гняв. Аби се бе отнесла с него като с глупак и това не му харесваше. Имаше и друга причина. Мисълта, че тя е започнала нещо ново, при това леко съмнително, му действаше неочаквано възбуждащо. Чарли не знаеше как би постъпил, ако я срещнеше внезапно. И това го възбуждаше още повече.

Миналата седмица му бе хрумвало, че при развода Аби сигурно е скрила някои свои приходи, които би трябвало да се третираат като обща собственост. Причината за подозренията му бе, че той самият постъпи така — укри около осемнайсет хиляди долара от необявени хонорари. Само не можеше да разбере защо е платила обратно шестте хиляди долара за кредитната му карта. Но след като имаше тия пари, значи имаше и още.

Като адвокат тя не печелеше кой знае колко. През повечето време беше на заплата. Може пък да беше получила някой тлъст хонорар за голямо дело. Адвокатите не разчитаха на ежедневните постъпления. Ударите се правеха при постигането на извънсъдебни споразумения или спечелването на шумни процеси. Тогава можеше да се стигне до шестцифрен хонорар.

Чарли беше изправен пред проблема как да разбере какво се е случило. Някъде трябваше да съществува банкова сметка. Но банките не обичаха да дават информация. Ако името ти фигурира на сметката, ще ти кажат какво има в нея. В противен случай мълчат като риби. Ако имаш чек, платим от тази сметка, ще ти кажат само дали има достатъчно средства за изплащането му. Чарли знаеше, че в случая с

кредитната карта средствата са достатъчно. Компанията, издала картата му, бе осребрила чека.

Трябваша му няколко дни, за да обмисли плана си. В очите на Чарли адвокатите бяха върховните жреци на обществото, специални хора със специална власт. Те правеха законите, тогава защо да не ги използват за свои цели? За два дни в свободното си време Чарли изготви граждански иск срещу Аби и го подаде в съда в Сиатъл. Това се правеше хиляди пъти на ден из цялата страна и никой не му обръщаше внимание, освен ако не ставаше дума за рок звезда или известен баскетболист.

Обвини Аби в гражданска измама, в необявяване на обща собственост при развода им. Нямахше никакви доказателства. Но за да се подаде един иск, не са нужни доказателства. Е, ако искаш да спечелиш, тогава е друго нещо. Чарли нямаше намерение да ходи на съд. Дори не направи опит да призове Аби било лично, било чрез публикация във вестника.

Използвайки номера на подадения иск, той успя да получи съдебно постановление, изискващо от получателя да предостави сведения, включително и банкови. И Чарли хукна по следата.

Отиде първо в банката, където Аби бе написала чека, покриващ разходите от кредитната му карта. Установи, че е закрила сметката си два дни след потвърждаването на валидността на чека. Това не го изненада. Ако беше решила да крие пари, нямаше да остави така лесно следи. Но фактът, че е закрила сметката, го убеди, че става нещо. Аби криеше някакви доходи.

Той се сдоби и с втора призовка. Преструвайки се на потенциален клиент за обявената ѝ за продан къща, той установи, че неин колега от старата фирма, Морган Спенсър, движи продажбата. Логично беше да се предположи, че Спенсър движи и други нейни дела. Въпросът беше в кои банки Спенсър и фирмата му влагаха парите си?

Чарли прегледа внимателно последния брой на малко правно вестниче и откри онова, което търсеше. Беше списък на млади адвокати, придобили наскоро правоспособност. Той намери подходящия кандидат, вдигна телефона и позвъни във фирмата.

— Здравейте. Казвам се Даниъл Суенсън — насили се да говори по младежки наивно той. — Току-що изкарах изпита си за

правоспособност и искам да поговоря с някой от адвокатите във вашата фирма. За съвет.

— Какъв съвет? — Гласът на секретарката звучеше доста игриво.

— Ами как да почна, нали знаете. Да си отворя кантора. Да си открия сметка, да водя счетоводство.

— Откъде разбрахте за нашата фирма?

Както и предполагаше, най-трудно беше да минеш през секретарката.

— Един от преподавателите във факултета ми каза, че вашата фирма е сред най-добрите в града. Имате страхотна репутация — заяви Чарли. — Затова реших да почна от вас.

— Изчакайте — каза жената и Чарли си заподсвирква тихичко, докато слушаше приятната музика, долитаща от другия край на жицата.

— Ало, с кого разговарям? — Мъжкият глас беше плътен и мелодичен.

— О, здравейте. Казвам се Даниъл Суенсън. Не знам какво ви е предала секретарката, но аз наскоро завърших и някои от моите преподаватели много похвалиха вашата фирма. Казаха, че се управлява отлично и ми препоръчаха да се обърна за съвет към вас. Казаха, че не бихте имали нищо против. — От подобни глупости главите на богатите адвокати наистина се замайваха.

— Разбира се, че нямаме нищо против.

— А мога ли да попитам с кого говоря?

— С Луис Кътлър. Изпълнителен директор.

— Леле, не предполагам, че ще попадна на шефа — възкликна със страхопочитание Чарли.

— Няма нищо. С какво мога да ви помогна?

— Искам да си открия служебна банкова сметка, за да работя с клиенти. Мислех си, че може да ми препоръчате някоя добра банка, която се ползва от колегията?

— Разбира се. Няма проблем. От години използваме клона на „Фърст Нашънъл“ в центъра. Потърсете Джим Ханфорд. Кажете му, че ви праща Луис Кътлър.

— Всички партньори ли използват тази банка?

— За бизнес, да — отвърна Кътлър. — По-лесно е за счетоводството. Става доста трудно, ако имаш сметки из целия град.

— Много ви благодаря. Страшно ми помогнахте. Няма да го забравя — увери го Чарли.

— Моля. Знам какво е да започваш. Спомням си...

Чарли затвори и остави големия бос да си говори по телефона. После пъхна постановлението в машината и написа името на „Фърст Нашънъл“ в графата получател. Подписа го със замах, пъхна го в чантата си и излезе.

След двайсет минути той влезе с танцова стъпка през въртящата се врата на банката. Престори се, че пише нещо на масата в средата, докато не откри на едно от бюрата табелката с името, което търсеше. Чарли се приближи към служителя, седнал зад него.

— Мога ли да ви услужа с нещо, сър? — вдигна глава за почващият да оплешивява мъж на средна възраст.

— Здравейте, мистър Ханфорд. Казвам се Чарлс Чандлис. Аз съм адвокат и имам разпореждане за проверка на финансовото състояние на един от вашите вложители. — Той подаде своя документ и служителят го прочете внимателно. Бланката изглеждаше съвсем официално, с името на съда и номера на делото. — Става дума за нещо много специфично. Искаме само информация за упоменатото лице. Банката не е посочена като страна по делото — вметна той с надеждата банковият служител да разбере какво ще загуби, ако откаже да говори. При Чарли изкуството на сплашването бе достигнало съвършенство.

— Разбирам. Правният ни отдел е в друга сграда. — Човекът зад бюрото изглеждаше искрено объркан; не знаеше да ли да се подчини, или да изпрати бланката на адвокатите си.

— Може да им я изпратите, ако желаете. Но аз се надявах да получа някаква информация още днес. Естествено, ще разполагате с известен период от време. Десет дни, две седмици. Знам, че сте много зает. — Първо тоягата, после морковчето, помисли си Чарли.

— Разбирам. — Ханфорд се взираше отчаяно в листа хартия пред себе си, надявайки се нещо да изскочи оттам и да му даде някакво оправдание за забавяне на отговора. Но нищо не последва.

— Един приятел ми препоръча вашата банка най-горещо. Сигурно го знаете. Лу Кътлър от „Старл, Хобс и Карлтън“. Има много високо мнение за вас.

— О, да, естествено. Познавам Лу.

— Чудесен човек — заяви ентузиазирано Чарли. — Познаваме се отдавна. Не спира да ви хвали. Казва, че трябва да прехвърля служебните си сметки при вас. Май се каня да го послушам.

— Всичко изглежда в ред — разцъфтя в усмивка лицето на Ханфорд.

Всъщност не беше. Би могъл да поиска потвърждение, че клиентът му е получил призовката. Без да има представа за подадения иск, Аби не би могла да се защити в съда. Един адвокат в банката би съзрял веднага тази процедурна нередност. Но ако всичко вървеше по план, Чарли щеше да е получил информацията, която търсеше, преди юристите да се усетят.

— Какво искате да знаете? — попита банковият служител.

— Много просто — засия Чарли, — искам да знам дали в момента при вас има някакви сметки на името на упомена тото лице. И ако е така, на каква сума възлизат към днешна дата? Засега това е всичко. Както вече казах, подробната справка може да изготвите на спокойствие и да ни я изпратите по-късно.

Изглеждаше разумно. Трябваше само да погледнат в компютъра. Ханфорд кимна.

— Мисля, че можем да направим това. — Той зачука по клавиатурата. — Как беше името?

— Абигейл Чандлис — отвърна бързо Чарли. Призовките наистина вършеха чудеса. — Може и да е на Аби.

— Да, има сметка на това име. Съвместна, заедно с някой си Морган Спенсър. — Той записа номера на листче и го подаде на Чарли.

— Мога ли да попитам каква е сумата в нея?

Ханфорд натисна няколко клавиша и се взря изумено в екрана. После написа нещо на листче и го подаде на Чарли. Това беше политика на банката, при големи сметки суми не се съобщаваха на глас. За дискретност и сигурност. Чарли подсвирна. Аби имаше милион и двеста хиляди долара на влог. Той едва не падна от стола.

— Можете ли да проследите източника?

— Има само две вноски. Но компютърът не показва откъде са дошли.

— Има ли начин да разберем?

— Почакайте за момент. — Ханфорд вдигна телефона. — Дайте ми информация за движението на сумите в тази сметка. — Той продиктува номера. — Само две вноски? Бихте ли ми ги пратили по факса? Благодаря. — Той даде номера на факса на банката и затвори. — Ще стане до няколко минути.

И наистина, след по-малко от пет минути от факса излязоха два листа.

— Последната вноска е направена с чек на стойност малко над шестстотин хиляди долара. Сумата е изтеглена от сметка на „Пиетрос Филмс, Лимитед“.

Името не значеше нищо за Чарли. Първата вноска, пак за около шестстотин хиляди долара, беше платена от „Оуенс и съдружници“. В Ню Йорк. За авторски права.

Странното беше, че и двата чека бяха на името на Джек Джърмейн. Бяха подписани като получени от него и след това сумите бяха внесени в сметката на Аби.

Никога досега Аби не бе имала време или пари да пътува. Практикуването на право през деня и писането на романи през нощта не позволяваше човек да се отдава на удоволствия или да опознава света. Това беше цената, която всеки начинаещ писател трябваше да плати.

Аби никога не беше виждала нещо подобно на стария Сан Хуан. Там имаше сгради, датиращи от времето на Колумб.

Беше рано следобед. Вечерта трябваше да напуснат Пуерто Рико. Яхтата на Енрике щеше да ги вземе от пристанището вечерта. Аби и Джак си пробиваха път през тесните калдъръмени улички, покрай магазинчета, чиито собственици седяха отпред и бърбеха на испански. Във въздуха се носеше романтиката на Стария свят, пълна с очарование и колорит. Аби реши, че трябва да вмъкне всичко това в новия си роман.

На пристанището бе спрял туристически кораб и от него се изсипа тълпа туристи, които запъплиха по улиците на стария град в търсене на паметници и сувенири. Дори Джак приличаше на турист. Беше облечен с тясна фланелка и шорти, а на хълбока му висеше голям фотоапарат.

Докато се разхождаха по площада, Аби усети с неприязън как всички женски погледи, млади и стари, буквално се лепят по Джак. Действаше им като афродизиак. Дори и мъже го заглеждаха. Притежаваше харизма и неустойимо обаяние, това беше истината. Трябваше да стане политик. Беше висок, с бронзов тен и изваяни черти. Имаше нещо в гъстата му черна грива и начина, по който отмяташе кичур коса настрани с една ръка. Блестящата усмивка напомняше за Джон Кенеди. Повечето от жените се стараеха да го оглеждат равнодушно, докато се разминат, но после се обръщаха с неприкрит интерес след него и избухваха в смях или почваха трескаво да си шепнат. За Аби усещането бе просто нелепо. Долавяше завистта на другите жени като нещо почти осезаемо. Сякаш изведнъж бе

попаднала в света на бляскавите и красивите. Не можеше да не се наслади на мига. Тя не беше фотомодел, но и съвсем не изглеждаше зле. В някой свят, непокуварен от културата на младостта, би привлякла много повече внимание. Запита се как ли би се чувствала, облечена като принцеса, под ръка с Джак на някое особено лъскаво място. Като например раздаването на Оскарите.

Сънищата посред бял ден не бяха полезни и тя се закатери с виновна усмивка след Джак по хълма, ограждащ стария град. Под краката им се разбиваха вълните на Атлантическия океан.

— Погледни натам — махна с ръка на северозапад Джак. — Това е крепостта Ел Моро. Пази пристанището.

Аби съзря очертанятията на древни крепостни стени, каменни кули и парапети.

— Искам да я видя — каза тя.

— После — рече Джак. — Първо да хапнем нещо. Обичаш ли мексиканска кухня?

Под хълма имаше малко ресторантче и Джак и Аби се настаниха на терасата. Поръчаха си по една маргарита и вечеря и се заслушаха в латиноамериканските ритми, долитащи от джубокса. По стените имаше фрески в нежно розово и ярко зелено — цветовете на Карибите. Парченцата пилешко и говеждо цвърчаха апетитно в металните тиганчета, Джак и Аби ги увиваха в тортили с размера на мексиканска шапка и разговаряха за книгата.

От издателството бяха снимали Джак за задната корица и за рекламната кампания. Бяха наели и голяма рекламна фирма за телевизионните му изяви. Оуенс и Бертоли искаха той да е добре подготвен за медиите. Аби се притесняваше, че трябва да го пусне сам в Ню Йорк. Но тя трябваше да пише, а и рано или късно щеше да се наложи да му се довери.

— За какво ще говориш на интервюто? — попита тя.

— За моята книга — ухили се той. — Затова как съм я на писал.

— И как стана това?

— Много внимателно. Разбирате ли, тя просто се изля от сърцето ми. Всяка буква и запетайка.

— И колко време продължи този процес? — Аби предполагаше, че въпросите ще бъдат все от този тип.

Джак се замисли за миг.

— Пет месеца.

— Повече — поклати глава Аби.

— Седем месеца.

— Още.

— На камък ли я дълба? — възкликна Джак.

— Хубавата книга иска време — заяви важно Аби. — Като хубавото вино. — Ако се съдеше по ръкописа му, Джак сигурно ги бълваше по една на месец.

— Колко време ти отне? — попита сериозно той.

— Две години.

Той подсвирна тихичко.

— Толкова ми трябваша да уловя верния тон, да изградя характерите, да мотивирам действията им. Измислянето на вярната формула изисква време. Ако искаш да е убедителна.

— Как тогава ще напишеш следващата за една година? — попита недоверчиво той.

— Като се скъсам от работа. Успей или умри, така е при нас. Или издателите въобще не те искат, или искат от теб по една книга всяка година. Или дори по-скоро. Смята се, че могат да накарат читателите да привикнат към теб, както се привиква към цигарите — обясни тя.

— Е, читателите поне не хващат рак — усмихна се примирително Джак.

— Не съм убедена — възкликна тя. — Никой не прави рентгенова снимка на интелектуалното им развитие.

— Значи свърши книгата за две години?

— Всъщност я написах за осем месеца. Следващите шестнайсет я пренаписах и преработвах. — По-точно би било да се каже окастрих, помисли си тя. — Всеки може да пише.

Въпросът е можеш ли да пренапишеш готовата книга. И когато го направиш, дали е било за добро или за лошо?

— Какво искаш да кажеш? — Джак явно не я разбра.

— Как да ти обясня? Като при музиката е, само че тук не се вслушваш в мелодията. По-скоро в интонацията, в ритъма на прозата. Доброто писане изисква добро ухо. Ако не си музикален, просто се откажи.

Джак я изгледа втренчено. Да не би да искаше да му каже нещо?

— Това е много мъдро — заяви той, извади химикалка от джоба си и си го записа на салфетката.

— И какво друго ще споделиш с огромната телевизионна аудитория? — продължи сериозно тя.

— Ти ми кажи.

— Можеш да поговориш за това как си си изкарвал хляба, докато си писал книгата. Хората обикновено се интересуват от такива неща.

— Аха, гладуващият писател — сви рамене Джак. — За съжаление не ми се наложи да работя.

— Богатство от независим източник, така ли?

— Богатство не, независимост да.

— Бил си в армията, нали? Разкажи им за това. Не забравяй, че си звезда. Опра умира за теб. Светът иска да разбере какво закусваш.

— Че какво се прави в армията? — учуди се Джак. — Изпълняваш заповеди, това е. Аз бях в морската пехота. Обучавах разни младоци как да станат мъже.

— Измисли нещо, което да звучи по-добре. Офицер за специални поръчения например. Трябва да продадеш себе си, за да продадеш и книгата — обясни тя.

Той отдаде чест с пълна уста. Заповедта бе приета.

— Нещо интересно? Някакви приключения? — продължи Аби. — Какво си правил, преди морската пехота?

— Какво е това? Кръстосан разпит ли? — възнегодува Джак.

— Не, работа. За това си нает. Казвай сега. Какво си правил, преди да идеш в армията?

— Карах лодка.

— Като тия по Мисисипи ли? Не бъди толкова тайнствен.

Хората искат да знаят.

— По-малка — обясни Джак. — Надуваема.

— Бил си капитан на гумен сал?

— Шестметрова лодка, модел „Зодиак“. С трийсеткалибровата картелница и екипаж от пет души.

— Това звучи интересно.

— Бяхме с маскировъчен грим и действахме нощем. Из лизахме на брега. Задачата ни беше рисуване с лазер.

— Това пък какво е?

— Използвахме нещо подобно на ловна пушка, само че много по-дебело. Прицелваш се с него като с пушка и от цевта излиза невидим лазерен лъч, който осветява целта за ония момчета горе в небето. Насочваш я към врата или прозорец, понякога към асансьорна шахта или въздухопровод.

— Като ония оръжия в компютърните игри? За тренировка, нали?

— Като ония в Панама и Кувейт — поклати глава Джак. — Рисувахме цели, за да могат еднотонните бомби с лазерно насочване да ги поразят. — Джак млъкна и я погледна втренчено.

— Но не се убивал никого, нали? — Аби отчаяно искаше потвърждение, макар че едва ли би могла да си обясни защо.

— Предполагам, че вътре е имало хора — сви рамене той. — Разбираш го по миризмата на изгоряло месо. Много специфична.

Аби усети как губи всякакъв апетит, бутна чинията си настрани и отпи от чашата.

— Може би ще е по-добре да бъдеш загадъчен — обади се след малко тя. Изведнъж си представи как Джак показва снимки на изгорели бебета в някое сутрешно телевизионно предаване.

— Вие питате, ние отговаряме — заяви невинно Джак.

— Защо държиш толкова да пишеш? — реши да смени темата Аби.

— Харесва ми — усмихна се Джак.

Сигурно това е проблемът, помисли си тя. Всеки добър писател, когото познаваше, мразеше да пише. Как беше оня виц? Изобщо не е сложно да се пише. Просто сядаш и си разрязваш една вена. Проблемът на Джак беше, че не е самокритичен.

— Ако нямаш слух, всеки удар по клавиатурата ти звучи като Моцарт.

— Я кажи, моите неща как ти звучат? — попита той.

— Не знам. Не разбирам много от войни и военна терминология — опита да се измъкне Аби. — Но ми се струва, че май влагаш прекалено много усилия.

Той я изгледа изпитателно. Усещаше, че лошото тепърва идва.

— Ето, започва се — възкликна той. — Не го убивай изведнъж. Кажи му, че има надежда, но може би трябва да се за хване с нещо съвсем друго. Да стане автомонтъор например.

— Да съм казала подобно нещо?

— Не, но си го мислиш.

— Твоят приятел Хенри спомена, че си се запалил да пишеш, откакто е станало нещо, и ти го прекъсна. Какво искаше да каже? Откакто какво?

— Хенри приказва прекалено много. Сбъркал си е професията. Трябвало е да стане психотерапевт.

— Той май мисли, че имаш някаква мания.

— Трябва ли да има определена причина, за да се захванеш с писане? — попита сериозно Джак. Тя поклати глава. — Но малко талант няма да е излишен, това ли имаш предвид?

— Не съм го казала — опита се да смекчи удара тя.

— Не е необходимо — парира веднага Джак. — След толкова години имам известна представа за собствените си недостатъци. Хайде, кажи какво мислиш. Честно.

— Може би трябва да помислиш по предложението на Хенри. За работа.

— Да ти изглеждам на човек, който има нужда от милостиня? Освен това не ми трябва пари. А Хенри не се нуждае от помощта ми. Той е самотен. И иска да си купи приятел.

— Стани му приятел тогава.

— Предпочитам да бъда писател.

— Не всеки може да напише роман — заяви Аби. — Ръкописът ти се нуждае от много работа.

— Затова реших, че можем да поработим по него заедно — остави вилицата си той.

— И откъде ти хрумна тая идея? — изненада се Аби.

— Ами от факта, че работим заедно по твоя.

— Имаме различни представи за работата.

— Аха, разбирам. Раздаването на белозъби усмивки и демонстрирането на бицепси не влиза в представите ти за съвместна дейност. Дай да изясним нещата. Значи ти ме искаш заради тялото ми, не заради ума ми?

Аби се разсмя. Но това беше истината. Той й беше необходим точно за това. Мъжете в шоубизнеса задължително печелеха повече пари от жените. А парите бяха крайната мяра за успеха. Само две или три от звездите във всички кино хитове бяха жени. И те получаваха

много по-малко от мъжете, които им партнираха. Същото важеше и за книгите, от юридическите трилъри до военните приключения. Единственото място, отредено на жените, бяха любовните романи и от време на време някое криминале.

Но тежката артилерия, най-продаваните автори — Гришам, Крайтън, Кланси и Стивън Кинг — бяха мъже. Никой не се стремеше да копира Джудит Кранц или Даниел Стийл. Вярно, че си печелеха тихичко милиони. Но дори и при големите им продажби никой не се хвърляше да филмира всяка написана от тях дума. Те не принадлежаха към елита. Короните в света на развлекателната литература бяха все за мъже. Аби беше преценила, че след като не може да ги победи, ще трябва да стане част от тях — поне докато не дойдеше време да излезе от сянката и да поиска онова, което ѝ се полагаше.

— Кажете сега съвсем накратко какъв е проблемът с моя ръкопис — прекъсна размислите ѝ Джак. — Историята ли куца? Или писането?

Тя направи няколко странни физиономии. Отговорът беше най-общо утвърдителен. Джак просто нямаше слух.

— Бихме могли да поработим върху него — продължи да настоява той. — Нали сама казваш, че преработването му е майката.

— Само ако имаш ухо.

— Ще използваме твоето — настоя Джак. — Аз не съм горд. — Този човек имаше кожа на алигатор. Сега просто се усмихна и натъпка устата си с месо.

— Нямам време — заяви Аби. Той не ѝ обърна внимание. — Колко такива неща си написал? — Ръкопис едва ли беше най-подходящата дума в неговия случай.

— Осем. Досега — заяви той и вдигна пръстите на двете си ръце.

— Аз бих спряла дотук — усмихна се кротко Аби.

— Всъщност има и девети, но за него няма какво да се тревожиш — обяви важно той.

— Не преподавам терапевтично писане, Джак, и не пиша за други. — В гласа ѝ прозвучаха метални нотки.

— Така ли? — усмихна се той.

— Недей да си вадиш погрешни заключения. Не съм на писала моя роман за теб.

— Разбира се, че не. — Но той продължаваше да се усмихва.

— Просто защото ти страдаш от незадоволени амбиции. И мании.

— А ти не, така ли? — запита Джак.

— Не.

— Разбирам. Ти си просто един объркан творец, опитващ се да продаде произведението си.

— Точно така.

— Запази си това обяснение, ако Бертоли вземе да те съди.

— Просто исках да дам на книгата си по-добри шансове за успех — обясни Аби.

— Така ли? А парите не те интересуват?

— Само като доказателство за успеха.

— Впечатлен съм. Виж колко сме възвишени. Значи ако лъжите пред Бертоли и цялата тази игра с Карла не са заради парите или заради славата, тогава за какво са, а?

— За отмъщение — отвърна тя и го погледна право в очите.

Докато обикаляха Ел Моро, слънцето залезе. Така и не забелязаха двамата мъже до портата, навели глави над туристически карти.

Аби и Джак забързаха по пътеката през тревната площ, разделяща крепостта от стария град. Джак погледна часовника си. Трябваше да побързат, иначе екипажът щеше да се разтревожи. Багажът им беше прехвърлен на яхтата още сутринта. Сега ги чакаха на пристанището, за да отплават за Сейнт Кроа.

Докато вървяха из лабиринта от тесни улички към водата, Аби изведнъж осъзна, че след падането на мрака старият град се променяше. Магазините бяха затворени, туристите се бяха завърнали в своите хотели или туристически кораби. В далечината Аби видя нанизите светлини по мачтите на някакъв лайнер, отправящ се в открито море. Едва успяваше да следва Джак, но упорито отказваше да спре да починат. Така и не забелязаха двамата мъже, които ги следяха от разстояние.

— Колко още трябва да вървим?

— Около десет преки — каза Джак.

Те свиха по тясна уличка, където не минаваха коли. Във входовете бяха захвърлени детски играчки. Изведнъж отнякъде се появиха три фигури. Джак я стисна за лакътя и посочи мъжа в средата. Непознатият държеше в дясната си ръка нещо късо и дебело. Приличаше на палка. Оказа се желязна тръба.

Джак светкавично огледа терена. Вратите на къщите бяха затворени. По прозорците имаше железни решетки. Трябваше да отстъпят. По тактически съображения. Бяха направили няколко крачки, когато осъзнаха, че два мъже им препречват пътя и отзад. Бяха същите, които ги следяха още откакто бяха напуснали крепостта. Отстъплението ставаше невъзможно.

— Какво искат?

— Часовниците, портфейлите и всичко, което пожелаят.

Така си мисля — отвърна Джак.

— Да им ги дадем. — Аби понечи да свали часовника от ръката си.

— Не бързай да даваш и моя — предупреди я Джак.

— Ти си луд. Дай им го.

— Платил съм доста пари за него. Освен това — заяви Джак, — ако се предадем твърде лесно, можем да подхраним разни погрешни очаквания. Не се знае какво още може да поискат.

Мъжете се приближиха от двата края на уличката. Джак блъсна Аби към един вход, където поне бе защитена от три страни, и застана пред нея, закривайки я с тялото си.

— Каквото и да стане, стой зад мен — прошепна той.

— Не ставай глупак. Ако им дадем каквото искат, няма да ни направят нищо лошо.

— На теория е така — съгласи се Джак. — Какво пък, мен няма да искат да ме изнасят.

Тя се взря изумено в тила му, после бавно закопча часовника си. Петимата се доближаваха бавно, като глутница чакали, докато най-накрая не застанаха в полукръг около тях. Единият каза нещо на испански и всички избухнаха в смях.

Джак също се насили да се усмихне.

— Говориш ли испански? — попита я той.

— Малко — кимна зад гърба му Аби.

— Е, сега е времето да го практикуваш.

— *Cómo está usted?* — запита тя мъжа с тръбата в ръка. Той се ухили. В устата му липсваха доста зъби. Явно беше водачът.

— *O, muy bien* — каза той. — *Muy bien. ¿Usted?*

— *Bien* — опита се да се усмихне и Аби, като че ли си вярваше, макар че краката ѝ трепереха. Да, бяха добре, просто отлично.

Мъжете избухнаха в смях.

— *No. No. Usted no está bien. Te voy a robar.*

— Казва, че не сме добре — поясни Аби. — Казва, че ще ни ограбят.

Мъжът с тръбата махна с пръст, сякаш искаше да каже: ела тук. Джак ѝ прошепна да не мърда от мястото си и изрева:

— Да ти го начукам!

По погледала беззъбия Аби разбра, че не му е за пръв път да чува такива неща.

— О, не, сеньор, аз смятам да чукам, но не вас — проговори той изведнъж на английски. — Дайте ми портфейла и часовника си и изчезвайте.

— Дай им ги и да вървим — обади се Аби.

— Кой е казал нещо за тебе, маце? — огледа я похотливо мъжът с тръбата. — Ти ще поостанеш малко с нас. Как се казваше на английски? — затърси думата той. — Да се позабавляваме.

— Още ли искаш да му дам часовника и портфейла си? — попита Джак.

— Май не бях права — съгласи се кротко Аби.

— Искаш ли го? — посочи часовника си Джак. Беззъбият се ухили. — Твой е. Ела да си го вземеш.

Усмивката изчезна от лицето на непознатия. Той замахна с тръбата и направи крачка напред. Другите също пристъпиха. Един от тях извади изпод ризата си нож и натисна копчето. Десетсантиметровото острие проблесна в мрака.

Бяха заобиколили Джак в полукръг, чиито краища опираха в стените на къщите. Аби се гушеше зад гърба му и трескаво се оглеждаше за нещо, което би могла да използва за защита. Уви, не виждаше нищо.

Джак също направи една крачка и те отстъпиха. Аби изведнъж се оказа сама във входа, като зайче в клопка. Единият от мъжете в края на дъгата видя това и посегна към нея. С едно плавно движение, без дори

да поглежда, Джак замагна с крак и го удари точно под коляното. Аби чу изхрущяването на костта. Мъжът изкрещя от болка и се преви. В същия миг Джак го ритна право в лицето и го просна по гръб на паважа. Главата му се удари с трясък, от устата му потече кръв. Повече не помръдна. Един по-малко.

Това светкавично развитие на нещата оказа смесен ефект върху останалите. Един се дръпна назад. Водачът замагна с тръбата, но не улучи. Джак явно заслужаваше повече уважение, но не биваше и да се губи лице пред групата.

Мъжът, който се бе дръпнал, заговори бързо на испански и замагна с ръце. Аби не разбра всичко, но жестовете му бяха достатъчно красноречиви. Настояваше да бягат. Тези туристи се бяха оказали прекалено голяма хапка за тях.

Водачът изкрещя нещо окуражително. По лицата на останалите се изписа мрачна решителност. Макар и неохотно, те застанаха отново в полукръг. Водачът се втурна напред. Джак улови ръката му и със светкавично движение я удари в коляното си. Аби чу някакво изхрущяване и осъзна, че Джак току-що е счупил ръката на нападателя, който изрева и изпусна тръбата. Тя падна с трясък на паважа и ехото отекна в стените.

Използвайки болката, Джак сграбчи счупената ръка, повдигна мъжа и с пълна сила го изрита в слабините. Водачът изрева повторно и се строполи на земята, притиснал удареното място със здравата си ръка. Един от приятелите му побягна надолу по уличката. Останалите двама обаче се оказаха от друго тесто. Онзи с ножа пое водачеството. Той подхвърли острието така, че върхът се оказа между палеца и показалеца му — готов за мятане.

Джак присви рамене и се стрелна светкавично напред. Той заби юмрук в стомаха на нападателя с ножа и го повали по гръб. Двамата се затъркаляха по паважа. Пуерториканецът се опита да достигне падналия при сблъсъка нож, но Джак беше стиснал китката му в железна хватка. Аби и последният от бандитите наблюдаваха безмълвно вкопчените в смъртоносен танц мъже. Изведнъж той осъзна, че няма кой да го спре, и се хвърли към Аби. Докато се бореше за живота си, Джак забеляза движението му с крайчеца на окото си.

Мъжът се нахвърли върху Аби и я стисна за гърлото. Тя се опита да бръкне с пръсти в очите му, но той само извъртя глава и я стисна

още по-здро̀во. Аби усети, че се задушава и губи съзнание. С последни сили се опита да бръкне в чантичката си, висяща на рамото ѝ, за спрея със сълзотворен газ. Току-що си бе спомнила за него.

Джак и противникът му се бяха изправили на крака и сега се бореха за ножа. Въртяха се като обезумели дервиши. Ръката на Аби напипа малкия флакон, измъкна го и го насочи към лицето на мъжа, който я душеше. Но преди да успее да го натисне, очите на нападателя ѝ се изцъклиха и замръзнаха, като маслини в майонеза. Лицето му се вцепени и застина в някаква комична маска. Ръцете му пуснаха врата ѝ и той отстъпи крачка назад, сякаш се канеше да каже нещо. Устните му се раздвижиха, но тя не чу нито звук. Струйка кръв започна да се стича ѝ единия ъгъл. Ръцете му се протегнаха бавно към нея и тя насочи флакона към него. За всеки случай. После той се обърна и тя видя забития между плешките му нож. Ризата му бавно се обагреше в червено. Мъжът направи две крачки и се свлече на улицата.

Аби притисна уста с ръка и потрепери. За миг и тримата се взряха в тялото на паважа. Локвата кръв ставаше все по-голяма. Изведнъж другият пуерториканец побесня и се хвърли с все сила към Джак. Повали го и двамата се затъркаляха на земята на няколко крачки от неподвижното тяло. Нападателят успя някак си да измъкне ножа от гърба на приятеля си и замахна. Но усети допира на студен метал в слепоочието си, извърна се и видя полуавтоматичния пистолет, опрян в главата му.

— Достатъчно — каза Джак и щракна ударника. Ножът изтрака по паважа. Джак вдигна мъжа за яката и го блъсна да върви напред. — Изчезвай. Махай се. Ако се върнеш, ще те убия. Ясно ли е? — Той размаха пистолета, за да няма недоразумения. След това ритна пуерториканеца отзад и мъжът побягна надолу по улицата. Двамата му приятели — оня със счупената ръка и другият, с избитите зъби — го последваха. За по-малко от минута Джак бе осеял улицата с трупове.

Аби продължаваше да трепери. Джак не ѝ обърна внимание, приближи се до лежащия на земята и сложи пръст на врата му.

— Да извикаме линейка — обади се плахо Аби.

— Няма да му трябва — поклати глава Джак. Не беше напипал пулс. Той се изправи, извади кърпичка от джоба си и вдигна ножа. — Май не съм го пипал — каза той, — но човек трябва да е внимателен. — Той избърса дръжката и острието и пхна окървавената кърпа в

джоба на убития. После сграбчи Аби за ръката. — Да се махаме, преди приятелчетата му да доведат подкрепление.

— Благодаря за услугата — заяви Морган. — Знам, че не е твоя работа. — Тази сутрин Морган бе отишъл в кантората на Алвин Къмингс, разположена в едноетажна сграда в южна та част на Сиатъл. Приличаше на застрахователен офис, с мръсни щори и умрели мухи по перваза на прозореца.

Самият Къмингс напомняше на агент от ФБР. Преди да се пенсионира, наистина беше такъв. Беше вършил и други работи за правителството. За някои Спенсър знаеше, за други само се досещаше. Сресан на път, с очила в сребристи рамки, слабо и мускулесто тяло, Къмингс беше от старата школа. Типичен федерален агент от времето на Едгар Хувър, бял мъж, англосаксонец, протестант, с изискан сив костюм. Действията му все още се отличаваха с почти военна точност, която беше впечатляваща, макар и малко демоде.

— Няма проблеми — усмихна се сдържано Къмингс. — Не ми отне много време. Ще получиш това, за което плащаш. — Къмингс искаше да каже: тоест нищо. Беше направил без — платна услуга на адвоката, който му беше подхвърлял доста работа през годините. Сега Спенсър имаше личен проблем и Къмингс беше готов да помогне. Той подаде натракания преди минути на компютъра доклад, който съдържаше определена поверителна информация, чиито източници не биваше да се назовават. Точно поради тази причина Къмингс не бе изпратил доклада по факса, а се бе обадил на Спенсър да дойде да си го вземе лично.

— Това е той. Южна Каролина — заяви Спенсър.

— Мястото се казва Кофин Пойнт. Според моята информация наследствено имение. Принадлежи на семейството от няколко поколения.

— Селско момче — усмихна се Спенсър.

— Само дето е учил на север. Има дипломи от Колумбия и Станфорд. После изчезва за малко. Някъде през осемдесетте.

— Трябва да има сведения за финансовото му положение.

— Оскъдни. Доходи от по неколкостотин долара на месец. Един заем, една кола. Това ме усъмни. Или е бил на социални помощи, или е правил нещо друго.

— Какво?

— Това е поверителна информация — подаде му лист хартия Къмингс. — Никога не си я виждал. Ясно ли е? — На листа отгоре беше написано „Министерство на отбраната“. — Баща му е бил военен. В морската пехота. Името Джо Джърмейн е синоним на вярна служба. Синът тръгнал по стъпките му. Първо обучавал новобранци. После изчезнал.

— Къде е отишъл?

— В специалните части. Абсолютно секретно поделение.

Наричат го „Морски плъх“. Командвал е малък отряд моряци за ударни действия. Първи във всеки въоръжен конфликт.

Работят съвместно с тюлените. Нощно разузнаване. Плуват по реки и други водни пътища, набелязват цели за артилерията и авиацията и изчезват незабелязано. Така и не разбираш откъде идва ударът.

— И той е правил това?

— С пълна сила — потвърди Къмингс.

— Но сега е в пенсия?

— Ако може да се вярва на армейските архиви — сви рамене Къмингс.

— Какво искаш да кажеш?

— Носят се разни слухове. Преди няколко години имало някакъв гаф. — Къмингс се облегна назад и с удоволствие продължи: — Твоят човек Джърмейн изглежда доста чепат. Посдърпал се с началството, вдигнал се доста шум, после станал и тоя гаф.

— Какъв гаф?

— Един от хората му загинал при съмнителни обстоятелства. Бил в лоши отношения с твоя човек. Обвинение не било повдигнато, но кариерата му пострадала. Не го предложили за повишение. В армията имало съкращения и той трябвало да се пенсионира. Принудително. Така поне е по документи.

— Поне? — вдигна въпросително вежди Морган.

— Тук нещата стават доста неясни — сви рамене частният детектив. — Няма нищо написано, но се носят разни слухове. Че

работи по частни договори.

— Какви договори? Какво искаш да кажеш?

— Че изпълнява поръчки от частни лица, от чужди правителства.

Че е наемник.

— И какво върши?

— Онова, за което му плащат. Разбери, Морган, този човек е специално обучен.

— Нещо по-конкретно за тази му работа? — Спенсър трябваше да бъде максимално точен, ако искаше Аби да му повярва.

— Нищо конкретно. За тези работи не се пише никъде.

— А паспортът?

— Доста необичайно име. Проверих в паспортната служба. Издаден паспорт на името на Келън Рейд няма.

— Значи го е направил сам? — възкликна Морган.

— Или някой друг го е направил вместо него.

— Има ли сведения дали е използван при влизане или излизане от страната?

Къмингс поклати глава. Естествено, така се правеше, ако човек не искаше правителството да разбере, че има работа извън страната. Морган потъна в размисъл. Къмингс стана и си наля кафе. Предложи и на Морган, но той отказа.

— Не те питам защо се интересуваш толкова от този човек — погледна го изпитателно Къмингс. — Не е моя работа, нали така?

Спенсър не отговори. Нямаше никакво намерение да му казва за книгата и Аби или пък за ролята на Джек Джърмейн в цялата тая работа. Къмингс беше частен детектив и знаеше какво означава дискретност. Можеше да пази тайна. Въпреки това не беше необходимо да му се доверява и Спенсър нямаше намерение да го прави.

— Да не мислиш, че той има нещо общо със „Селя Ларго“? — попита Къмингс.

Морган се взря в него изненадано. Подобна мисъл не му бе минавала през ума.

— Подхожда му — обясни Къмингс. — Биха го наели точно за такава нещо. Но на теб май не ти се вярва. Познаваш ли го?

— Срещали сме се.

— Разбирам — каза Къмингс. — Не ти е много симпатичен, а?

Къмингс въобще не разбираше.

— Не е това. Просто го забрави, става ли? Ще ти се обадя, ако имам нужда от нещо друго.

— Разбира се.

Морган се надигна и грабна куфарчето си.

— И внимавай — изпрати го с усмивка Къмингс. — Пази се.

— Господи, можеха да ни убият. Бяха петима. Видя ли колко бяха? Сети ли се да преброиш колко са? Не знаех какво да правя. Нямахме с какво да се защитя. Трябва да идем в полицията. — Аби бърбореше несвързано и едва си поемаше дъх. Явно беше в шок. Джак я прегърна.

— Спокойно. Отпусни се. Поеми си дълбоко дъх. Браво. Още веднъж. — Бяха вече в безопасност на яхтата на Рикарди. Току-що бяха затръшна вратата на каютата зад себе си и Аби започваше да осъзнава какво се е случило.

— Не трябва ли да идем в полицията?

— Спри да говориш и дишай дълбоко. Ако идем, ще трябва да прекараме следващата седмица при тях и да отговаряме на въпросите им чрез преводач — усмихна се успокоително Джак.

Бяха в голямата каюта, облицована в махагон и тиково дърво. Джак се доближи до бара и си наля уиски. После смени скъсаната и окървавена риза. Аби не искаше да пие, но Джак настоя и ѝ наля чаша бренди.

Бяха вдигнали котва и яхтата бавно се отправяше към открито море. Техният проблем — мъртвото тяло в уличката — беше останал далеч зад тях.

— Освен това, ако идем в полицията, ще искат да знаят откъде имам това. — Той извади черния пистолет от чантичката си и го хвърли на леглото.

— Не само те искат да знаят — вдигна глава Аби. — Не мога да повярвам, че си го прекарал през охраната на летището.

— Не съм — ухили се Джак.

— Да не би да си го сложил в моя багаж? — Аби изстина.

От него всичко можеше да се очаква.

— Не, изпратих го с куриер. Исках да видя дали ще стане. И стана.

— Какви ги приказваш?

— Представи си, че имаш нужда от оръжие. Но пътуваш със самолет. Не частен, естествено. Какво ще направиш?

— Не съм мислила по въпроса — заяви Аби. — И повечето нормални хора не мислят.

— Повечето нормални хора не пишат такива книги като мен. Ако нещата не са автентични, ако наистина не стават, не ги описвам в книгите си — обясни ѝ той.

— Да, да, знаем колко са успешни засега.

— Така че помислих по въпроса — направи се, че не я чува той. — Имаш ли представа колко частни пратки се доста вят дневно от различни куриерски компании в Щатите?

Тя поклати глава.

— Милиони — заяви важно Джак. — И знаеш ли колко време ще им трябва да ги прегледат на рентген всичките?

— Ти ми кажи.

— Нямам представа. Предполагам, че някъде към шестнайсет часа. А това е обичайният срок на доставка за спешна пратка в цялото западно полукълбо.

— И какво?

— Значи когато пратката трябва абсолютно задължително да бъде доставена на следващия ден... — Той не завърши, но погледна многозначително пистолета на леглото.

— Да не искаш да кажеш... — изгледа го невярващо тя.

Той кимна и по лицето му се разля щастлива и горда усмивка на хлапак, отървал се ненаказан, след като е направил голяма беля.

— Изпратих го, докато отивахме към летището, помниш ли? Пакетът беше пристигнал у Хенри, преди ние да се появим в Сан Хуан. Пътувал е през нощта. Ние не.

Аби изведнъж се сети за една подобна пратка и в Кофин Пойнт.

— А оня пакет, който те чакаше, когато пристигнахме в къщата ти?

— Връщаха ми го от Сиатъл.

— Носил си пистолет там?

— Гледам да не се движа без оръжие — обясни сериозно Джак.

— И в Чикаго ли?

— Особено пък в Чикаго. Такъв опасен град.

— Бяхме там по работа.

— Точно това имам предвид.

— Ти си напълно побъркан.

— Просто обичам да проучвам нещата до дъно — каза той. — Сега вече знам. Куриерските служби не проверяват пратките си на рентген.

— Има и други начини да се проучват нещата.

— Ако се бях обадил и ги бях попитал, мислиш ли, че щяха да ми кажат истината? За нищо на света. Щяха да мънкат и да увъртат и накрая да излъжат. Въобще не желаят да знаят какво има в пратките. Но няма да го кажат публично.

Аби не беше сигурна дали е луд, или просто притежава ексцентрично чувство за хумор. Колкото повече време прекарваше с Джак, толкова повече се объркваше. Този човек излъчваше някакво странно обаяние. Дали поради външния му вид или момчешкия му чар, но Аби започваше да губи чувството си за критичност.

Той прекара пръсти през разрешената си от уличната схватка черна коса и се взря в отражението си в огледалото.

— Я си помисли — заяви той, — ако получиш няколко милиона запечатани контейнера от безбройните немити тълпи и ги раздадеш на куриерите си, за да ги доставят по целия свят, би ли искала наистина да знаеш какво има във всяка една пратка?

— Не съм мислила за това — погледна го изумено Аби.

— Аз не бих. Блажени са нищите духом.

— А как стоят нещата с митниците?

— Това вече е интересен въпрос — завъртя се Джак и насочи показалеца си към нея, сякаш се бе натъкнала на важно откритие. — Установих, че е най-сигурно да се изпращат пратките до по-оживени места, големи градове, където има много движение. И винаги с надпис „спешно“. Доставка през нощта. Така куриерските служби натискат митниците.

Аби го погледна озадачено. Джак наистина бе обмислил всичко по своя си уникален начин. И е горд със себе си, помисли си тя, както момченце, което е пръцнало в клас. Само че в този случай нарушаваше поне няколко федерални закона.

— Предполагам, че използват кучета за наркотици — каза ѝ той.
— И пускат на рентгена по няколко пратки. Случайно подбрани. Значи имаш големи шансове.

— Поел си сериозен риск — укори го Аби.

— Животът е пълен с рискове. Пресичаш улицата...

— Знам — прекъсна го Аби. — И те блъска кола.

— Искях да кажа, че може да те нападнат. — Той вдигна ръка и се вгледа в драскотините под лакътя си.

— Тази тук изглежда дълбока — възкликна Аби при вида на раната от вътрешната страна на ръката му. Явно, че кръвта по ризата му не беше само чужда. — Чакай да видя какво ще намеря.

Тя влезе в банята, която приличаше повече на луксозна спалня с кристалните си огледала и златните кранове. Зад летящите врати имаше и римска вана. Аби зарови в чекмеджетата и накрая откри бинт и лейкопласт. Тя намокри една хавлиена кърпа и се върна при Джак. Гол до кръста, той разглеждаше внимателно охлузеното си коляно.

Бронзовото му тяло беше мускулесто и стегнато. Имаше и белези. Аби си спомни допира му, когато стреляха в двора му. Не можеше да го забрави, твърдото тяло, нежните ръце и дрезгавия шепот в ухото ѝ. Южняшкият му акцент бе едва доловим, но придаваше екзотична нотка на гласа му.

Тя си спомни как пръстите му обгръщаха нейните. Имаше нещо в него. При всичкото му перчене и демонстриран цинизъм притежаваше някаква мекота, някакво момчешко очарование. Долавяше ги в блясъка на очите му, в начина, по който накланяше глава, когато я гледаше, в белозъбата му усмивка на фона на мургавото му лице.

Аби усещаше, че е привлечена от него. Но и се страхуваше. Макар че не беше сигурна точно от какво. До този момент Джак се бе държал като идеалния джентълмен. Не се бе натрапвал. И сега, в този миг, чакаше тя да даде някакъв знак, да каже „да“.

Аби започна да почиства раната на ръката му. Мигът отмина.

— Тъй като вече споделяме най-интимни неща, кога ще ми разкажеш за какво става дума в продължението? — попита Джак.

— Когато му дойде времето.

— И кога ще бъде това?

— Когато аз реша. Скоро.

— Кога ще го завършиш?
— Когато го завърша. — Аби го погледна с досада.
— Точно това харесвам в теб — възкликна Джак. — Твоята откровеност и желание да споделяш.
— Тогава защо питаш?
— Защото и двамата знаем, че ще ме натискат точно за него.
— Кой?
— Карла и Бертоли. Когато пристигна в Ню Йорк. Ще искат да знаят как напредвам.
— Те нямат правата за новата книга.
— Но имат опция.
— Кажим им, че работата върви добре — каза Аби.
— Може да искат нещо повече.
— Кажим им, че работата върви много добре — усмихна се Аби и Джак се закиска.
— Убеден съм, че Карла ще е много щастлива от подобен отговор.
— Послушай ме, не е необходимо да говориш за продължението — стана сериозна Аби.
— И защо не?
— Поради същата причина, поради която куриерските фирми не гледат в пратките си — усмихна се лукаво тя. — Сигурна съм, че ще успееш да ги държиш на разстояние. Освен това, ако им кажем нещо, веднага ще поискат още. Ще разнищят сюжета по време на вечерята. Докато привършите с десерта, ще са сменили заглавието поне три пъти, ще са прибавили четирима нови герои и ще ти предложат да включиш една вилица в действието, защото вече имат подходяща илюстрация за корицата. Накрая ще заявят, че имат права върху книгата, защото са работили по нея.
— Както кажеш. Книгата си е твоя — заяви примирено Джак.
— Не им казвай това.
— Забравих. Книгата е моя.
— Точно това и трябва да им кажеш. И нищо повече.
Аби не вярваше на Карла и на Бертоли. Но не вярваше и на Джак. Колкото по-малко знаеше той за продължението, толкова по-добре. Така щеше да го контролира по-лесно, ако почнеше да създава проблеми.

— И за какво според теб ще трябва да си говорим? — попита Джак.

— Разкажи им как си намушкал един бандит в Сан Хуан. Ще изпаднат във възторг.

— Беше случайно.

— Точно така — кимна Аби. — Пуерториканецът падна сам върху ножа си. Бертоли би трябвало да го разбере, нали знае какъв е животът в джунглата на бизнеса.

— Ау! — изохка Джак и дръпна ръката си. — Какво правиш?

— Почиствам раната.

— Да, ама това май ти доставя прекалено голямо удоволствие — вдигна ръката си той и огледа раната. После присви очи и я изгледа уж сърдито.

— Ако не ти харесва, не трябва да се биеш с непознати на улицата — засмя се доволно Аби.

— Нима имах избор? — изрече бавно той. Погледите им се срещнаха.

— Можеше да им дадеш каквото искаха — заяви Аби.

— Доколкото си спомням, искаха теб. — Нещо в погледа ѝ подсказа на Джак, че тя едва сега осъзнава, че той ѝ е спасил живота.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря. — Очите му не се откъсваха от полуотворените ѝ влажни устни. Между двама им протече електричество.

— Няма защо. Освен това те искаха часовника ми. — Погледите им се кръстосаха. Въздухът трептеше. Очите на Аби казаха „да“ и устните им се срещнаха.

Джак се отпусна на леглото и я притегли към себе си. Тя притисна лице в гърдите му, после вдигна очи.

— И тук са те порязали — каза и докосна някакъв белег на бедрото му.

Той обгърна с дланта си пръстите ѝ и притегли ръката ѝ нагоре, към стомаха си. Тялото му потрепера от допира ѝ.

— Това е стара работа — отвърна той, обгърна лицето ѝ с две ръце и я целуна нежно.

— Стара работа — повтори в унес Аби.

— Стана при едно гмуркане. — Зъбите му се впиха в устните ѝ, връхчето на езика му докосна нейния и това бяха последните думи,

които тя чу, преди да потънат в море ласки.

Първо провери на компютъра в местната книжарница. Прегледа каталога, включващ почти всички издадени книги през последните, пет години. Бяха подредени по заглавия и по автори. Морган провери на две имена: Джак Джърмейн и Келън Рейд. Не откри нищо.

Спенсър Морган започваше да се тревожи. Беше влюбен в Аби, а тя май не забелязваше. Сега беше заминала накрай света с човек, когото не познаваше и който, ако можеше да се вярва на Алвин Къмингс, бе прекарал доста години в армията, промъквайки се като змия из разни реки, за да убива хора.

Когато нещо го притесняваше, Морган можеше да бъде много упорит. А сега беше притеснен. Имаше някакво предчувствие, нещо човъркаше подсъзнанието му и не му позволяваше да заспи нощем.

Откакто Аби му беше казала за паспорта на името на Келън Рейд, нямаше мира. Неутолимото желание на Джак да види издадени книгите си, граничещо почти с маниакалност, и начинът, по който се бе натресъл на Аби, караха Морган да се пита дали този човек не е използвал името за нещо друго.

Спенсър отиде в общинската библиотека. Откри една книга, която обясняваше произхода и значението на много имена. Келън беше келтско име и означаваше воин. Рейд определено си значеше набег, нападение. Взети заедно, името и презимето много приличаха на псевдоним на човек, претендиращ да пише военна проза.

В библиотечния каталог нямаше нищо на това име. Но библиотекарката му каза, че обществените библиотеки, дори големите, не разполагат с копия от всички издадени книги. Особено пък от развлекателната литература. Просто нямало достатъчно място.

Той се върна в кантората и набра номера, който му бе дала библиотекарката. Минаха няколко дни, преди да се обадят с отговор. Били открили нещо. Морган не беше сигурен какво точно, но обаждането бе достатъчно да го накара да пропусне обяда си и да хукне пеша през най-оживената част на града.

Книжарничката беше съвсем малка и се бе специализирала в редки издания и антикварни книги. Ако нещо го нямаше по лавиците, то поне можеше да кажат къде да се намери. Принадлежеше към национална верига от антикварни книжарници и ако клиентът желаше нещо, можеше да направи поръчка. След седмица, месец или година тя щеше да бъде изпълнена.

Шансовете бяха минимални, но Морган беше комарджия по душа. Знаеше, че успехът ще го възнагради за всички усилия. За подобно нещо един адвокат даваше мило и драго в края на процеса — това беше последното доказателство, което да потвърди, че противникът ти е изнасилвач на деца. Ако изсипеш такава мръсотия пред съдебните заседатели, със сигурност ще спечелиш делото. Само че в случая Аби представляваше съдебните заседатели.

Спенсър Морган беше сериозно разтревожен. За печен адвокат и човек, който познава издателския бранш откъм лошата му страна, Аби се бе оказала прекалено доверчива. Беше повярвала на Джак. Като че ли я бе омагьосал. Нещо в този човек не се харесваше — на Морган. Може би привлекателната му външност или пък острият език. Прекалено остър, за да е по вкуса му. Джак просто не беше подходящият мъж за Аби. Интуицията на Морган беше безпогрешна. Затова развитието на нещата не му харесваше. На няколко пъти в телефонните им разговори Аби бе споменала, че обсъжда работата си с Джак. Все повече се обръщаше към него за помощ. Рано или късно щеше да му се довери. За Морган това предвещаваше само проблеми. Не биваше да я оставя да заминава за островите, особено пък с Джак.

Морган бутна вратата на малката книжарничка и над главата му запяха камбанки, отзвук от времето на Дикенс. От пода до тавана се издигаха груби дървени, лавици. Миришеше леко на мухъл. Имаше дори дървена стълба, за да се стигне до най-горните рафтове. Младеж с боядисана в различни оттенъци коса седеше на високо столче зад щанда и нанасяше цени на трета корица на куп книги. На едното му ухо висеше задължителната обица, като медал на предизвикателството. Защо ли са го наели на работа с тоя му вид, зачуди се Спенсър.

— Мога ли да ви предложа нещо? — Гласът му беше учтив и делови, но Морган все още беше шокиран от вида му.

— Казвам се Морган Спенсър. Имате една книга за мен.

— Обадиха ли ви се? — Хлапакът се завъртя и започна да рови в куп листа зад гърба си. — Спенсър, Спенсър. Да, ето я.

Младокът измъкна една книга от полицата. Заглавието беше отпечатано със златни букви на платненото гръбче. „Война на сенките“. Момчето я отвори и погледна цената, написана с молив отвътре. После зачука на компютъра.

— Заедно с транспортните разходи ще ви струва деветнайсет долара. — Тук не се включваха разходите по издирването, за които Морган вече беше платил с кредитната си карта по телефона.

— Мога ли първо да я погледна?

— Разбира се.

Морган провери авторското каре и датата на излизането. Книгата бе издадена преди девет години от едно от големите издателства в Ню Йорк. Спенсър усети, че го обземат подозрения. Ако Джек толкова страдаше от липса на талант, както твърдеше Аби, как тогава са го издали? При това голямо нюйоркско издателство? Но девет години бяха достатъчен период да бъде забравена всяка книга.

— Няма суперобложка — каза Морган.

— Сигурно така е пристигнала — обясни младежът. — Често става така. Обложките се късат с времето и хората ги изхвърлят.

— Все пак, има ли начин да я намерим?

— Това е единственото копие, което успяхме да открием — въздъхна младежът и вдигна очи от каталога, в който се ровеше. — Ако искате, мога да го върна и да опитам пак.

— Не, не. — Интересът на Морган към обложката нямаше нищо общо със стойността на книгата. Там щеше да види снимката на автора, както и някаква информационна бележка за него. Засега имаше само едно заглавие и едно име: Келън Рейд.

— Чували ли сте го преди? — попита той. Младокът по клати глава. — Значи няма начин да разберем дали е издал нещо друго?

— Ако имаше и други книги, щяха да ги изброят на втора страница, точно преди титулната — отвори книгата продавачът. На втора страница нямаше нищо.

— Знаете ли къде мога да намеря биография или въобще някаква информация за автора?

— Има разни справочници, но те включват предимно класации и някои най-известни съвременни автори.

Морган отново се бе натъкнал на непреодолимо препятствие. Името беше наистина уникално. Но Джак можеше да каже, че е съвпадение. Или че е прочел книгата и тя му е харесала, затова е използвал името на автора за паспорта си. Можеше дори да каже, че е било подсъзнателен импулс. Морган беше циник. Беше сигурен, че е попаднал на нещо. Но Аби нямаше да му повярва, ако не откриеше доказателства. Презумпцията за невинност, която тя толкова обичаше, щеше да е в полза на Джак. Невинен до доказване на противното.

— Дали издателите ще знаят нещо повече?

— Може да опитате при тях.

Морган запрелиства книгата. Повече от петстотин страници. Той се запита дали Джак въобще е способен да напише подобно нещо.

— Може ли да почета малко при вас?

— Разбира се, заповядайте. — Младежът му обърна гръб и започна да подрежда някакви новопристигнали заглавия по рафтовете.

Морган отвори книгата. Началото беше доста интригуващо, действието се развиваше някъде в Югоизточна Азия и напрежението нарастваше с всяка страница. Диалогът беше малко тромав, но като цяло хващаше. Морган обаче търсеше нещо друго — информация за самоличността на автора.

Той отгърна на титулната страница, после я обърна, с малки букви бе изписано името на издателството и адреса му. Следваше задължителната бележка, че всички герои са измислени. После имаше нещо за Библиотеката на Конгреса. Следваше името на автора и знака за авторското му право. Най-долу имаше ред цифри, нечетните вляво, четните вдясно, а числото 10 — в средата.

— Знаете ли какво е това? — попита Спенсър и посочи цифрите.

— Броят на допечатките. Колко пъти книгата е допечатвана отново. Това тук не е точно първо издание. — Спенсър явно не беше запален колекционер. — Ако беше първо издание, числото едно щеше да бъде най-вляво. — Той провери цифрите. — Значи държим в ръцете си трета допечатка. Числата едно и две липсват.

— А това какво означава?

— За колекционерите намалява стойността на книгата. Първото издание е винаги най-скъпо.

— Обичайно ли е една книга да се допечатва по много пъти?

— Повечето имат само по едно издание — изгледа го учудено младежът. — Излизат в първоначален малък тираж. Освен ако няма специално търсене.

— Значи за тази книга е имало търсене?

— Достатъчно за три допечатки.

— Може ли да е била успешна? От търговска гледна точка, искам да кажа?

— Зависи какво разбирате под успешна. Ако е била наистина бестселър, щях да си спомня автора. Ако първата книга пробие, веднага пишат втора. Закон на пазара — обясни младежът.

— Но може и да е имала успех?

— Възможно е. Зависи от тиражите. Но оттук няма как да го разберем.

Морган пак се бе озовал с празни ръце. Той въздъхна дълбоко, извади портфейла си и подаде кредитната си карта. Докато младежът чукаше на касата, Морган продължи да прелиства книгата. Накрая бяха благодарностите. И последният ред се оказа онова, което бе търсил.

Най-вече благодаря на баща ми Джоузеф Джърмейн за проникателния ум и въпросите му, които ме вдъхновиха да напиша тази книга.

Остров Сейнт Кроа се намира сред неголяма плитчина в края на Атлантическия океан. От островите Сейнт Джон и Сейнт Мартин го отделя шесткилометрова пукнатина в океанското дъно, известна като Пуерториканската падина. Пропастта разделя на две броеницата от острови, нанизани около Карибско море.

Аби усещаше, че е преминала някаква бариера. Прекараното време на кораба, прегръдката на ръцете му, споделените ласки й бяха помогнали да опознае Джак по начин, какъвто не бе предполагала. Съчетанието от сила и нежност в него я бяха поразили. За първи път в живота си се чувстваше в безопасност. Любеха се и говореха за какво ли не — за службата му в армията, за отношенията с баща му, за брака

й, за чувствата ѝ към Чарли. Сега тя осъзна, че всъщност никога не бе обичала. До момента.

За пръв път след смъртта на Тереза Аби отвори сърцето си за друг човек. В леглото Джак беше нежен и ласкав като следобедното слънце, което ги галеше с лъчите си, докато слизаха на кея в Кристианстед.

Джак се бе преоблякъл в панталони с цвят каки и жилетка за сафари. С милион джобове. Аби се запита дали в един от тях не носи пистолета си. Все още се притесняваше, че мъжът, с когото пътуваше, най-спокойно се разхожда с оръжие в себе си.

Яркожълтите стени на старата холандска крепост привлякоха вниманието ѝ, както и идиличната атмосфера. Около нея се носеше френска и немска реч. Джак ѝ бе казал, че туристите от Европа идват за един ден на американския остров, за да си напазаруват. Градчето ѝ напомняше за някое екзотично пристанище, например Ява през миналия век. Лазурносинята вода не помръдваше. Белият пясък по дъното проблясваше. На около половин километър навътре имаше малък остров с кокетно хотелче на плажа.

— Трябва да минем през митницата — каза Джак. — Няма Да има проблеми. — Капитанът на яхтата вече се бе обадил по радиото и на кея ги чакаше митнически инспектор, който им зададе няколко въпроса и подпечата паспортите им. Багажът им така и си остана на яхтата. Да бъдеш приятел с най-големия търговец на ром в света си имаше своите преимущества.

Джак спря едно такси и те се отправиха извън града, на изток, по Ист Енд Роуд. Таксито беше с десен волан, а движението — като в Англия. Пътуваха край тучни поля и стари каменни кули. Островът беше осеян с останки от вятърни мелници, чиито крила бяха отнесени от безброй урагани с отдавна забравени имена. Преминаха покрай разрушена плантация за захарна тръстика от осемнайсети век. Няколко едри капки дъжд паднаха на капака на колата, но багажникът остана сух.

След десетина минути минаха през арка с две колони в бяло и розово и поеха по частна алея, която се виеше покрай тамариндови дървета, някои от които на повече от сто и петдесет години. Спряха пред двуетажна каменна сграда с бариера и униформен пазач.

— Още едно имение на твоя приятел, а? — повдигна вежди Аби.

— Курортен комплекс — отвърна Джак. — Трябва да го видиш отвътре. Близо е до мястото, където ще се настаниш.

Тук само ще преспим. Сутринта ще напазаруваме и ти можеш да се нанасяш в къщата. Тя е малко по-надолу по пътя. — Джак явно бе помислил за всичко. — В комплекса има хубав бар и ресторант — каза й той. — Отлична изба, почти домашен уют. Ако не ти се готви, можеш да идваш тук. Тъкмо една малка разходка.

Комплексът беше частен и просто великолепен. Тревата на игрището за голф беше като коприна. Сградите бяха боядисани в нежно розово, с бордюри от камък. Повечето изглеждаха поне на триста години. Някога тук се бе намирала голяма захарна плантация. Самият хотел бе кацнал на носа над синия карибски залив.

Таксито спря пред входа и портиерът пое багажа им. Джак се отправи към рецепцията. Над входа имаше мраморна табела с надпис:

1653 1947

ПИРАТЪТ

Аби остана при багажа. Страхуваше се да не ѝ откраднат компютъра. Подробният план за продължението беше почти готов. Той се превръщаше в изключително важен документ. След като първата книга очевидно щеше да струва милиони, планът на продължението беше направо чисто злато и Аби го приемаше точно така. Имаше един екземпляр на хартия, беше го записала и на дискета. Малкият ѝ компютър се превръщаше в неразделна част от живота ѝ, ако искаше да завърши книгата навреме.

На рецепцията я очакваше изненада.

— Изглежда, че твоят приятел Спенсър най-сетне ни на стигна — заяви доста раздражено Джак.

— Как е успял?

— Преди да тръгнем, му казах да праща тук всички съобщения — обясни Джак. — А той ти е пратил подарък.

— Какъв?

— Навън е, на паркинга отпред — изчурулика администраторката, преди Джак да успее да отговори, и изгледа Аби с неприкрит интерес. Сигурно дамата беше някоя много известна личност. Подобни подаръци бяха голяма рядкост.

Аби се втренчи недоумяващо в Джак.

— Не ме питай — сви рамене той.

Тя излезе навън и там, под сянката на голямо дърво, беше спряло едно малко беемве, модел Z3, със свален гюрук.

— Под наем ли го е взел? — попита Аби, като влезе вътре.

— Изглежда, че го е купил — поясни Джак. — С твоите пари. — Той завъртя верижка с ключове на пръста си и ѝ пода де един плик. Вътре имаше бележка.

Поздрави от дома!

Знаех, че ще ти трябва превоз и накарах един дилър да ти го изпрати от Маями. Не се ядосвай. Можеш да си го позволиш. Освен това имаш повод да празнуваш, повярвай ми.

Морган

Аби не само се ядоса, тя просто побесня. Това беше проява на прекалена екстравагантност, която щеше да привлече вниманието върху нея. А тя не го желаше. Жената на рецепцията ѝ се усмихваше. Знаеше, че колата струва поне трийсет хиляди долара. Сега щяха да я третират като богата туристка и щеше да ѝ бъде по-трудно да общува с местните хора. Морган нямаше право да постъпва така. Беше излязъл извън рамките на приятелските отношения.

В големия плик бе пъхнат още един, по-малък и запечатан. Тя го отвори. Вътре имаше две дебитни карти от сметки в Мартиника, едната във френска банка. Аби можеше да тегли оттам суми, без да бъде открита. Щял да ѝ съобщи подробностите по телефона. Типично за Спенсър. В един миг те вбесява, в следващия ти спасява кожата.

Аби и Джак се настаниха в отделни стаи в старинна сграда близо до водата. Плочките на пода бяха в холандско синьо, леглото беше двойно, а банята огромна. Всяка стая имаше и собствена веранда над водата. На около стотина метра от тях започваше извиващата се в дъга плажна ивица.

— Дай ми паспорта си и кредитните карти, които няма да използваш редовно — каза ѝ Джак. — Имаш ли някакви бижута?

— Хей, да не се каниш да ме обереш?

— Хенри ми каза, че в комплекса няма сейфове. Трябва да внимаваш. Един американски паспорт струва много пари тук.

Аби го изгледа втренчено, питайки се дали трябва да му повярва. После му подаде паспорта си и едната дебитна карта.

— Ела тук и ще ти покажа как става. Ще използваме моята стая, защото ще я запазя. — Те влязоха в неговата стая и се приближиха до гардероба. Вътре имаше електронен сейф с размерите на микровълнова печка.

— Кога е рожденият ти ден?

— Не сме достатъчно близки за подобни въпроси — озъби се Аби.

— Излъжи ме тогава.

Тя издиктува шест цифри, според които излизаше на трийсет и четири години. Джак ги набра и извади някакъв метален щифт от вътрешността на вратичката.

— Сега е нагласен. Отваря се само при тази комбинация, освен ако някой не сложи щифта обратно и не промени цифрите. — Той затвори вратата и натисна копчето за заключване. Стоманената вратичка се затвори с леко бръмчене. Той набра цифрите и вратата се отвори. Джак сложи паспорта на Аби и едната дебитна карта в сейфа, затвори вратичката и натисна копчето за заключване. — Можеш да слагаш вътре и ръкописа, и каквото друго пожелаеш. — Той я изпрати до стаята ѝ и ѝ предложи да обядват на плажа. Аби си погледна часовника.

— Първо трябва да се обадя по телефона. Нека да се срещнем след петнайсет минути.

Джак се усмихна. Знаеше, че ще се обади на Спенсър и ще му вдигне скандал. Аби не можеше да прикрива чувствата си, а в момента още беше бясна заради колата.

— Много е хубава — каза ѝ Джак. — Де да имах и аз такъв приятел. Трябва да му благодариш. — Явно искаше да присъства на разговора.

— Ще се видим след няколко минути — отпрати го Аби.

— Ще дадеш ли едно кръгче?

Аби го изгледа яростно и той вдигна примирително ръце.

— Само се шегувах. — Джак затвори вратата зад себе си.

Наближаваше обяд. На Западното крайбрежие още нямаше осем. Четири часа разлика. Ако имаше късмет, можеше да хване Морган, преди да тръгне за работа. Тя се опита да набере номера директно, но не успя. Телефонната система на острова беше доста примитивна. Трябваше да се мине през централата на хотела, оттам през централата за международни разговори. Нещо по линията пукаше и пращеше. Последствия от последния ураган, обясниха ѝ от хотела. Накрая някой вдигна слушалката от другия край.

— Ало? — Беше гласът на Морган. Познат и близък.

— Какво, за бога, си мислиш, че правиш?

— Аби? — Гласът на Спенсър беше възбуден, почти еуфоричен. — Звучиш като че от тунел. Къде си, по дяволите?

— На остров Сейнт Кроа. Не съм искала кола, Морган. Какво си въобразяваш?

— Знам. Но реших, че може да ти хареса. Освен това я взех изгодно. Не ми се сърди, моля те.

Разкаянието в гласа му смекчи гнева ѝ. Такава си беше тя, избухваше лесно, но не можеше да се сърди за дълго, особено на хора, които обичаше. Телефонът изпука отново.

— Там ли си?

— Аха. Сега всички наоколо знаят името ми — отвърна тя. — Американката с лъскавата кола.

— Покара ли я?

— Още не.

— Страхотна машинка — заяви доволно Спенсър. — Опитах една в салона, откъдето я купих. Не дава да я пипнеш, са ма върви.

Аби си представи солидния адвокат с посивялата коса да се хили като момченце.

— Не трябваше да го правиш.

— Научи се да се наслаждаваш на успеха си — заяви той. — Убеден бях, че сама никога няма да си купиш такова нещо.

Беше прав и Аби го знаеше. Никога не можеше да спре да се наслади на онова, което бе постигнала в живота — независимо дали бе завършването на Юридическия факултет или написването на хубава книга. Винаги беше прекалено заета с работа, с търсенето на нови възможности, с правенето на нещо ново. А сега беше успяла да се измъкне от хорското внимание и бе изтикала напред Джак. Започваше

да се пита дали ще успее да си възвърне правото на собственост над своята книга. Може би Джак беше прав. Може би читателите никога нямаше да я приемат.

— Искаш ли да попитам дали ще я вземат обратно? — Спенсър говореше за колата.

Щеше да бъде глупаво. Освен това дилърът никога нямаше да я вземе обратно. А и белята беше вече станала. Не ставаше дума за пари. Ставаше дума за стремежа на Спенсър да установи контрол. Именно това бе вбесило Аби.

— Не. Всъщност би трябвало да ти благодаря. Но искам да ми обещаеш, че няма да правиш повече такива неща.

— Обещавам. Честна дума. Нали вече няма да ми се сърдиш?

— Не ти се сърдя — въздъхна тя. Не искаше да го унижава.

— Тогава чуй сега и добрата новина. Първо, колата е присъщ разход, поне една част. Приеми я като подарък от данъчните — продължи Морган. — Ще ти трябват още.

— Какво? Още коли ли?

— Присъщи разходи — обясни Морган. — Следващата книга трябва да я напишеш в някое скъпо местенце. В Южна Франция например.

— Защо?

— Защото скоро ще внесе в сметката ти доста повече пари, отколкото мислехме. Не дишай — прошепна Морган, — но ще внесе почти... — линията изпука, — милиона долара.

— Я повтори!

— Казах три милиона долара.

— Не очаквах да получим тези пари още поне година.

— Знам — заяви Спенсър. — Но продажбите за чужбина надхвърлиха всички очаквания на Карла. Казва, че се дължи на информацията за филма. Не е очаквала такъв интерес, когато сте се срещнали в Чикаго. Изглежда, че в Европа са подлудели за книгата. Тя иска да говори с Джак, да му съобщи новината. Тормози ме дни наред да разбере къде сте отишли. Затова ти го подготви. Кажи му да се престори на изненадан и да е много мил с нея, като се видят. Тя смята, че заслужава.

Три милиона долара. Коленете на Аби се подгънаха и тя се свлече на леглото. Нямаше представа какво ще прави с толкова пари,

как ще ги похарчи или инвестира. Не беше убедена, че иска да знае. Беше убедена обаче в едно. Това щеше да промени живота ѝ по начин, който може би нямаше да ѝ хареса.

— Какво ще правя?

— Какво искаш да кажеш?

— С всичките тия пари — поясни Аби.

Морган ѝ каза да не се притеснява. Бил внесъл всичко на сигурно място, при добра лихва.

— Да ти имах проблемите! — възкликна той. — Кътлър и неговите приятелчета кръжат като лешояди във фирмата.

Искат да ми изпият кръвта. Всеки ден ми сервират по нещо ново. Трябва непрекъснато да си пазя гърба. А като те няма, е много потрудно.

— Ако нещата продължат да се развиват така добре, няма да има нужда да се тревожиш. Можеш да напуснеш и да работиш за мен — разсмя се Аби. Морган това и очакваше да чуе — че тя вече не му се сърди.

— Получи ли дебитните карти? — попита той и ѝ продиктува номерата на сметките. — Няма за какво да се притесняваш. Има достатъчно пари. Никой няма да може да ги проследи. Може да потърсят на Каймановите острови, но едва ли ще се сетят за Мартиника. Освен това е френски протекторат, а ти знаеш какви са французите. С тях въобще не може да се работи. Ако ченгетата започнат да ровят там, ще попаднат в истинско дипломатическо тресавище.

— Добре. Така ще имаме достатъчно време — съгласи се Аби. В известна степен ѝ се искаше да поговори със Санфилипо, за да разбере как върви разследването на убийството на Тереза. Но ако се върнеше в Сиатъл, трябваше да отговаря на въпросите не само на полицаите, но и на пресата. И вече не ставаше дума само за Томпсън. Шумът около книгата се засилваше и журналистите се опитваха да открият Джек и всеки, който го познаваше.

— Има още едно нещо — каза Морган. Телефонът запращя отново.

— Не те чувам — извика Аби.

— Внимавай с Джърмейн. Не му вярвай, Аби. — Морган крещеше с надеждата тя да го чуе. Връзката беше просто ужасна,

сякаш говореха през тръба под водата. — Той при теб ли е сега?

— Не.

— Трябва да поговорим, но не е за телефон. Ще си взема няколко дни отпуска и ще прескоча при теб.

— Защо? — Линията изпука отново. Аби усети, че всеки миг ще се разпадне.

— Имам цяла чанта с договори, които трябва да бъдат подписани от негово величество — каза Спенсър. — И трябва да поговорим за нещо много важно.

— Кажи за какво.

— Не мога. Не по телефона. Ще се опитам да се освободя и да дойда при теб. — Не знаеше как ще убеди Кътлър да пусне, но трябваше да намери начин.

— Кажи ми го сега — настоя Аби.

— Не е за телефон. — Той не разбра дали тя го чу, или не.

Връзката прекъсна. И по-добре. Спенсър беше убеден, че лошата новина, особено когато за него самият е толкова добра, трябва да бъде съобщена лично.

Лутър не беше направил нито крачка напред в разследването на смъртта на Тереза и Джоуи Дженрико от месец насам. Беше чакал в продължение на часове и дни пред кабинета на прокурора заедно с какви ли не представители на правораздавателни агенции за съдебни постановления и призовки. Полицайте винаги чакаха повече, отколкото хората с частни адвокати. В този случай чакането имаше скъпа цена. Удари на камък, когато се опита да проследи финансовото състояние на Аби Чандлис. Беше изтеглила някакви пари и беше изчезнала. Лутър попадна на сведения за внасяне на големи суми по една сметка, но сметката беше закрыта.

Адвокатът Спенсър не пожела да говори с него. Позова се на професионалната тайна, обясни, че Аби Чандлис му е клиентка, и отказа да отговаря на въпросите му. Предложи му да я арестува, ако има основания. За Лутър всички адвокати бяха гадни типове. Истината не ги интересуваше. Работата им беше друга. За момента той не разполагаше с достатъчно доказателства да предяви обвинения към Аби Чандлис и Спенсър го знаеше. Въпреки това Лутър беше убеден, че тя или е замесена в убийствата, или знае повече, отколкото казва.

Междувременно колегите му от отдел „Съдебна медицина“ бяха попаднали на нещо доста интересно. След като откриха трупа в езерото, полицаите запечатаха апартамента на Джоуи и го претърсиха най-щателно. Мистър Дженрико беше отвратителен мърляч и те откриха много отпечатъци. Май никога не беше бърсал прах.

Но бе имал навика да забърсва по някоя стриптийзърка от бара и да я води у дома. Според патолога бе имал и херпес симплекс в начален стадий. Който го бе убил, бе направил услуга на здравните органи.

Има случаи, когато намерени отпечатъци не фигурират в никаква база данни. Такива бяха открити на вратата на хладилника на Джоуи. Никой компютър не ги разпозна. И още нещо при тях прикова вниманието на лаборанта. Отпечатъците бяха толкова ясни поради

мазното вещество, останало върху емайла на вратата. Не ставаше дума за обичайните мазни пръсти. Лаборантът изследва следите и установи, че става дума за машинно масло, произведено от компанията „Хопс“. Използваше се за смазване на леко оръжие.

Лутър изведнъж се интересува от неидентифицираните отпечатъци. Изпрати ги във ФБР, макар че местната полиция рядко върши такива неща, защото отнемат много време и средства. Но този път имаше защо. Отпечатъците принадлежаха на някой си Джек Джърмейн и се водеха на отчет в армията. Лутър се запита какво ли правят отпечатъците на човек, живеещ в Южна Каролина, на вратата на хладилника на Джоуи Дженрико в Сиатъл.

Още по-интересно стана, когато името на Джърмейн се появи на два чека, джиросани в полза на Аби Чандлис, преди да бъдат закрити сметките ѝ. Изглежда, че Джърмейн бе връзката между Чандлис и смъртта на Джоуи Дженрико. Може би тя го беше наела да извърши убийството. Въпросът беше защо.

Лутър натисна бутона на асансьора за деветия етаж и се замисли. Беше девет часът сутринта и се надяваше да завари Морган Спенсър в кабинета му. Искаше да го изненада. Спенсър можеше и да се позовава на конфиденциалните отношения между адвокат и клиент по отношение на Чандлис, но какво щеше да каже за Джек? Освен това Лутър май бе попаднал на нещо, приличащо много на престъпен заговор, а изискването за конфиденциалност не се простираше върху подобни случаи. Много искаше да види как ще реагира Спенсър, като му спомене името на Джърмейн.

В приемната нямаше никой. Само една секретарка седеше зад компютъра.

— Мога ли да ви помогна?

— Търся Морган Спенсър.

— Имате ли уговорена среща?

— Не. Но съм сигурен, че ще ме приеме. — Лутър измъкна значката си от джоба.

— Един момент, моля — набра някакъв номер тя и заговори тихо. — Как се казвате?

— Лейтенант Санфилипо.

След минута някъде отзад се появи друга секретарка.

— Моля, последвайте ме. — Тя го поведе покрай кутийки — те с плексигласови прегради, където се трудеха робите, към просторните кабинети на съдружниците.

— Мистър Спенсър е на заседание в момента, но ще ви приеме веднага щом се освободи. Искате ли чаша кафе?

— С удоволствие, благодаря — усмихна се вяло Лутър и се настани на стола в малката приемна пред кабинета на Спенсър. Отвътре се чуваха гласове, но не можеше да различи никакви думи. Май бяха на двама мъже.

Секретарката му донесе кафе и се отдалечи. Лутър взе един вестник от масичката. Гласовете вътре леко се повишиха. Определено бяха на двама мъже, които се караха. Секретарката го погледна разтревожено, но Лутър бе забил поглед във вестника. Вече започваше да различава думи.

— Никакви отпуски повече. Стига толкова.

— Отивам по работа. — Лутър разпозна гласа на Спенсър.

— Да, да. Три дни на Карибите били работа. Забрави го.

— Какво значи това? Трябва да искам разрешение, за да замина в командировка ли?

Секретарката явно започваше да се притеснява, че чужд човек присъства на подобен скандал.

— Заседанието може да продължи малко повече — обърна се към Лутър тя. — Сигурен ли сте, че искате да изчакате? Ще помоля мистър Спенсър да ви се обади веднага щом се освободи.

— Не, не. Ще почакам. Няма нищо — успокои я Лутър. Не би могла и с кран да го помръдне оттук. Той се намести по — удобно и заслуша с удоволствие.

— Никъде няма да ходиш. Не за сметка на фирмата. С нейните пари и време. — Това беше непознатият глас. — А до като отсъстваш, няма да те покриваме в съда. Я си погледни календара. Имаш три явявания в съда по висящи дела през това време. Кой ще ти върши работата? Напоследък само отсъстваш и още питаш защо съдружниците се тревожат. През последните четири месеца си бил извън града четири пъти за общо повече от три седмици. Като не включваме отпуската ти.

— Това беше по работа.

— Не виждам да си получил някакви хонорари за почасова работа.

— Работа на твърдо заплащане. А ти можеш да накараш някой от младите сътрудници да поеме делата ми.

— Не. Няма да стане. — Явно това трябваше да бъде последната дума, защото тонът се повиши рязко. Вратата се отвори. Лутър бе вдигнал вестника пред лицето си.

— Значи искаш да й кажа, че фирмата не желае да се занимава с делата й? Става дума за седемцифрени суми, които непрекъснато растат. Така ли? — попита Спенсър.

Другият мъж замръзна на прага. Взираше се директно в някакъв разтворен вестник, но не виждаше кой стои зад него. Сигурно е някой друг адвокат, помисли си Лутър. Единственото, което може да го развълнува, е звънът на пари.

— Откъде има толкова пари мисис Чандлис? — завъртя се на пети разяреният шеф. — И какво прави в Сейнт Кроа?

Този човек просто вършеше работата на Лутър. Полицаят наостри уши. За съжаление другият направи крачка напред в кабинета на Спенсър и тресна вратата зад себе си.

Лутър не можеше да чуе вече нищо. Сега ставаше дума за пари и адвокатите заговориха най-кратко и възпитано, като истински джентълмени и професионалисти. Все пак Лутър разполагаше с ново парче от пъзела. Вече знаеше къде е Аби Чандлис. Той остави вестника на масата и се изправи.

— Отивате ли си? — запита го секретарката.

— Ще дойда в по-удобно време — усмихна се той и тръгна по коридора. Моментът не беше подходящ за разговор със Спенсър. Лутър се надяваше секретарката да забрави да му каже, че го е търсил някакъв полицай. Ако действаше бързо, Санфилипо можеше да открие Аби, преди да замине за някъде другаде. Щеше да се обади веднага на колегите си в Сейнт Кроа. А информацията за Джърмейн щеше да остави за някой друг път. За момента не беше необходимо да разкрива всичко, което знаеше.

Само за няколко дни къщата на брега се превърна в истински дом за Аби. Малкото едноетажно бунгало, боядисано в яркожълто, се

намираше на около километър от плажа. Редица млади палми го скриваха от шосето. Гъстата висока трева наоколо стигаше до дюнните. А плажът беше просто вълшебен, извит като полумесец, обграден отзад с палми и друга тропическа растителност, с бял пясък и синьо-зелено, набраздено от бели зайчета море.

Аби бе мечтала за подобно място цял живот: мирисът на океана, шумът на прибоя, черните фрегати с разцепени опашки, които се носеха безшумно в небето над потъналия в зеленина бряг. На залез тя се разхождаше по плажа и усещаше полъха на морския бриз по лицето. Отиващото си слънце обагреше облаците на хоризонта в розово и лилаво. Сякаш времето не бе докоснало това място. Нощем, докато работеше на малкия компютър в стаята си, до нея долитаха звуците на реге от бара на „Пирата“ в другия край на заливчето. Джак бе задържал стаята си там, но прекарваше повечето време в къщичката с Аби. Двамата имаха все повече истински нежни моменти. За пръв път като че ли всичко в живота на Аби беше наред. Ето че правеше онова, което искаше — пишеше, а първата ѝ книга бе на път да направи фурор в класациите. Изглаждаше прекалено хубаво, за да е истинско.

За два дни тя установи твърд режим. Ставаше рано, с изгрева на слънцето, и сядаше пред компютъра, сложен на масичка под прозореца на дневната, с изглед към морето. Като по часовник прекъсваше в девет за закуска. Джак пристигаше с плодове и мляко от пазара. После тя сядаше отново пред компютъра.

Обикновено успяваше да напише пет страници до обяд. С изключение на закуската Джак не се мяркаше наоколо. Аби беше дисциплиниран работник и не обичаше да ѝ пречат. Като повечето писатели се нуждаеше от максимална концентрация. Изпадаше в странно състояние, при което съзнанието ѝ се пренасяше в измисления от нея свят. Ако не видеше нещо в главата си, просто не можеше да пише за него.

Престоят на острова явно ѝ се отразяваше добре. За две седмици успя да добави пет нови глави към ръкописа. Беше прехвърлила повече от една трета. Книгата сякаш се пишеше сама. Струваше ѝ се прекалено лесно.

В ранния следобед тя и Джак се разхождаха по плажа. За страничния наблюдател бяха като двама влюбени. Но в същност те работеха. Джак настояваше за подробности за книгата, която трябваше

да продаде. Щом щеше да застава под светлината на прожекторите и да отговаря на въпросите на медиите в Ню Йорк, трябваше да бъде добре подготвен.

Развлекателната литература може и да беше само една част от цялата индустрия на забавлението, но за хората, които пишеха и информираха за нея, това си беше сериозен бизнес. Издънки не се разрешаваха. Онези, които следяха поп културата, още си спомняха скандала с групата „Мили Ванили“. Една погрешна дума от страна на Джак, и целият им план можеше да рухне. Всичко, което кажеше за книгата, трябваше да звучи автентично, като че самият той я е писал.

Затова те разговаряха за дневния график на Аби, за механизма на създаването на един роман. Тя му напомни, че е написала първата книга на машина.

— Човек не знае какво може да им хрумне на Карла и Бертоли по време на вечерята — заяви тя. Знаеше, че те бяха разбрали това от самия ръкопис със зачуканите букви и без крайните поправки. Дребно нещо, но можеше да доведе до голям гаф. — Ако питат, кажи им, че си си загубил машината при преместването на острова. Следващата книга ще е на компютър, на уърд пърфект. Вероятно ще искат дискетата. Повечето издатели правят така. Кажи им, че ако се споразумеем, ще им я дадем.

Джак се интересува защо не използва програмата уиндоус. Аби не харесваше звънчетата и свирките. Забавяха я и ѝ пречеха.

— Трябва да решиш дали искаш да пишеш, или да си играеш на игрички — намигна тя на Джак и той се усмихна неохотно. — Ако те питат, кажи, че обичаш простите неща.

Разговорите продължаваха и докато плуваха в океана. Аби ставаше все по-нервна. Времето напредваше. Джак трябваше да бъде в Ню Йорк след десет дни. Наближаваше и денят, когато книгата ѝ щеше да се появи в книжарниците из страната.

— Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Много се притесняваш — ухили се като хлапак той. Този човек просто беше създаден за обектива на фотоапарата.

— Мъча се да се сетя за нещо, което сме забравили — продължи Аби. — Помни, всички герои са измислени.

— Знам — заяви Джак. — Вече го минахме този въпрос. В книгата няма герой, когото да съм познавал. Всички действащи лица са

продукт на моето въображение, понякога включващи черти на хора, които съм срещал. Създал съм мои собствени генетични комбинации.

— Това звучи добре — кимна доволно Аби. Тя подскочи при една вълна, залюля се и Джак посегна да я хване. После, когато вълната отмина, притисна тялото си към нейното.

— Ето така. И ти можеш да бъдеш една от моите героини.

— Не сега — помъчи се да бъде сериозна Аби. — Сега работим. Ако не внимаваш, ще ни вкараш в беля и двамата. Тези хора не са глупаци.

Той сякаш не ѝ обърна внимание. Джак започваше да се отегчава.

— Откъде ти дойде идеята за книгата? — попита Аби.

— Стига вече с тия въпроси — притисна я още по-силно към себе си Джак. — Хайде да говорим за нещо друго.

— За какво?

— Не знам — замисли се за миг той. — За продължението. Там има ли любовна сцена?

— Не.

— Защо не?

— Не говоря за неща, върху които работя в момента — стрелна го с поглед тя. — На лошо е.

— Ти не ми вярваш — завъртя я той в ръцете си.

Тя плъзна очи по волевата брадичка, широките рамена и тъмните къдри, блестящи на слънцето.

— Не е вярно.

— Я кажи, какво знае Морган за продължението?

— Морган трябва да знае някои неща по чисто делови причини.

— Като например авторското право. Ясно. Но то не включва продължението, нали така? Аби, трябва да се научиш да ми вярваш повече.

На лицето му се появи усмивката, от която женските сърца напълно се размекваха. Той наведе глава и я зацелува по врата.

— Трябва да знам какво става, ако искаш да успея. Поне ми разкажи историята в най-общи линии. И спомени някои детайли.

— Не. — Той отново зарови лице във врата ѝ и тя се разсмя. — Джак, престани. Не можеш да изядеш рамото ми.

— Защо не? Толкова е вкусно. Малко соленичко, наистина. — Той заби лекичко зъби в меката плът. Не ѝ причини болка, само

сърцето ѝ заби по-учестено.

— Стига — опита се да го отблъсне смеешком тя, но езикът му се плъзна по врата ѝ и спря под ухото.

— Искам само да надникна — промърка Джак. — За минутка. — Говореше за книгата, но ръцете му си играеха с през рамките на банския ѝ.

— Престани! — опита се да бъде сериозна тя, но не успя.

Усещаше топлината на тялото му до своето. Дори в хладна та вода Джак излъчваше енергия като ядрен реактор. Една вълна ги покри за миг и кракът на Джак се плъзна между бедрата ѝ, повдигайки тялото ѝ нагоре. Двамата се оставиха приборят да ги люлее. Джак впи игриво зъби в крайчеца на ухото ѝ и тя притихна, обгърнала шията му с ръце.

— Гъделичкаш ме.

— Вкусно е. Трябва да опиташ.

— Не мога да ги стигна — заяви тя.

— Не твоите. Моите.

— Така ли? — разсмя се тя и подпря брадичка на гърдите му. — Защо държиш толкова да знаеш нещо повече за продължението?

— Ами ако ме питат за него в Ню Йорк? — изненада се Джак. — Карла може да бъде много убедителна. — Джак плъзна ръка в банския ѝ костюм. — Предполагам, че знае методи за изтезание, които едва ли можем да си представим.

— Престани! — Тя се опита да отмести ръката му, но не успя. Движението ѝ само го възбуди още повече. Аби поглед на към плажа. Нямахше никой. След миг и другата му ръка се плъзна по тялото ѝ, двете се срещнаха и я повдигнаха. Двата ѝ крака се оплетоха на кръста му.

— Тя сигурно знае начини за измъкване на информация, на които не може да се устои — каза Джак.

— Ти не се поддавай — насърчи го Аби.

— Ами ако ме принуди да я излъжа?

— Поне го направи убедително.

Нова вълна залюля телата им. Аби затвори очи. Устните им се сляха.

* * *

— Забравих да ти кажа. Морган пристига другата седмица —
Беше събота сутринта. Аби и Джак се бяха успали.

Сега Аби точно излизаше от банята, увита в хавлиена кърпа.

— За какво? Може да свърши всичко по телефона.

— Какъв ти е проблемът с Морган? — попита тя.

— Той е гаден адвокат — отвърна Джак. Не можеше да прости на Спенсър държането му в деня, когато го бе принудил да подпише договора и да играе по неговите правила.

— И какво от това? И аз съм адвокат — възмути се Аби.

— Да, ама ти си много по-сладка — обясни Джак и я щипна, докато минаваше покрай него. Аби се втурна към гардероба и затърси какво да облече.

Облегнат на куп възглавници, Джак се наслаждаваше на гледката от леглото.

— И какво иска?

— Било нещо важно, но не желае да ми го каже по телефона.

— Трябваше да му кажеш да не идва. Ще пречи. Ще те разсейва.

— Боже, не ми трябва повече да ме разсейват — изгледа го с лукава усмивка тя. Джак бе завит само с чаршаф и очертаващата се подутина отдолу бе доста издайническа. Аби избра някакви панталони и подходящо горнище и тръгна обратно към банята. Джак се опита да дръпне хавлията ѝ.

— Спри вече. Трябва да се приготвим — успя да се измъкне от ръцете му Аби, влезе в банята, облече се бързо и за почна да си оправя косата. — И ти трябва да ставаш — провикна се тя. — Фотографът ще дойде след двамайсет минути. От „Ентъртейнмънт Уийкли“.

Сякаш Джак беше забравил.

— Да почака — заяви важно той. — Аз съм творец.

Телевизионен екип от голяма компания щеше да пристигне следобед, за да заснеме автора в процеса на работа. Материалът щеше да бъде излъчен през седмицата, когато излизаше книгата. Време беше писателят Джак да си заработи парите. Той се надигна, без да се притеснява от голотата си. Този човек не притежаваше капка свян. Застана до Аби и се взря в отражението си в огледалото, после отскубна едно бяло косъмче над слепоочието си.

— Все се появяват нахалниците — възкликна полусърдито той.

— Ако продължиш да ги скубеш, ще оплешивееш — скастри го Аби. — Едно дяволче ми подсказва, че няма да остарееш с достойнство.

— Аз въобще няма да остаря — ухили се той.

Аби изведнъж почувства, че може да се окаже прав. Кой казва, че животът е справедлив?

Джак се усмихна на отражението си и се взря в безупречно равните си бели зъби, като че ли нещо би могло да им стане през нощта.

— Не ти ли намекна за какво иска да си говорите? — попита небрежно той.

— Кой?

— Спенсър.

— Не. Каза, че не е за телефон.

— Нещо за книгата ли?

— Вероятно. Или за смъртта на Тереза.

— Там пък какво става? — погледна я изненадано Джак. Не бяха говорили за това от седмици. Аби нямаше желание да обсъждат темата.

— От полицията искат да говорят с мен — обясни тя. — Обичайна процедура. Нищо странно. Открили са банковата сметка. — Аби сви рамене, сякаш искаше да каже: какво мога да направя. — С аванса за книгата.

— Спенсър не им ли е казал къде си?

— Не. И е прехвърлил парите на място, където не могат да ги открият.

— Това би ги накарало да се позамислят — каза Джак. — Една жена е убита, а приятелката, с която живее, изчезва с куп пари, които също потъват някъде. Да, да, не се учудвам, че имат въпроси.

— Ще разберем от Морган, като дойде — сви рамене Аби.

— Да се надяваме, че изненадата няма да е заповед за задържането ти.

— Не става дума за никакво задържане. Нямам причини да я убивам. Дори не бях в града, когато е станало. Имам алиби.

— Не е необходимо да ме убеждаваш мен — заяви Джак. — Аз не задавам въпросите. Но аз лично мисля, че Спенсър си търси извинение да дойде тук.

— Защо му е да го прави?

— Защото иска да се увери, че си добре. Няма ми доверие.

— Може и да е прав. — Тя не можа да разбере дали погледът, който ѝ хвърли Джак, е сериозен, или не. — Морган мисли, че ми е баща.

— Дано си няма някое малко кръвосмешение наум.

— Морган и аз? — взря се изненадано в него Аби. Джак кимна. — Сигурно се шегуваш. — Морган беше на годините на Джак, но с цяло поколение по-стар. Не ставаше въпрос за възраст, а за отношение към живота. И затова Спенсър беше като баща, а Джак — любовник. — Ние сме приятели. Нищо повече.

— Казала ли си му го?

— Не се е налагало. За разлика от някои хора той никога не си е пъхал ръцете в банския ми.

— Защото няма самочувствие, нали?

— Защото е джентълмен.

— Точно това исках да кажа — кимна сериозно Джак.

Следобедът бе посветен на снимки за списанието и телевизията. Първо се появи фотографът от „Ентъртейнмънт Уийкли“ и направи снимки на Джак, облечен в черно, на фона на белия пясък на плажа. Направо художествена фотография.

Един час по-късно пристигна телевизионният екип. Джак се преоблече набързо. Снимаха в далечен план как се разхожда по плажа и разговаря с журналистката за жертвите, които писателят трябва да прави в името на изкуството.

— Разбира се, че животът на писателя е самотен. Но не бих го заменил за нищо друго. — Дрън-дрън.

— Как успявате да пишете така увлекателно?

Джак се замисли за миг.

— Мичънър го е казал вероятно най-добре. Той твърди за себе си, че е един от най-лошите писатели на света. И един от най-добрите майстори на пренаписването на написаното. И аз съм такъв. Все пренаписвам.

Ако продължава да реди такива глупости, би трябвало да работи в Белия дом и да пренаписва историята, помисли си Аби.

— Там ли се крие тайната, в преработването на вече готовото произведение?

— Абсолютно. То е като при музиката — продължи убедително Джак. — Трябва да имаш ухо. Ако нямаш слух, няма да станеш писател.

Сгушена под сянката на палмовото дърво заедно с хората от екипа, Аби чуваше собствените си думи от устата на Джак. За сетен път си каза, че е постъпила правилно. Беше се скрила от всичко онова, което презираше — от блясъка и шумотевицата на шоубизнеса. В този свят чертите на лицето на Джак и формите на тялото му имаха превес над съдържанието на книгата на Аби.

Но докато го наблюдаваше на плажа, не можа да скрие от себе си чувството на съжаление и негодувание, което постепенно я обземаше. Тя знаеше, че книгата е нейна, но милионите зрители, гледащи Джак по телевизията, нямаше да го узнаят. Щяха ли някога да я приемат? Може би Джак беше прав. Беше сътворила един толкова съблазнителен мираж, че той сега заплашваше да погълне собствената си създателка.

Беше разголила душата си пред Джак по време на подготовката им. Сега собствените ѝ думи долитаха до нея чрез гласа на Джак и тя усещаше, че е загубила нещо, нещо голямо, което обаче не можеше да опише. Беше се отказала не само от признанието и славата, но и от част от себе си. Аби осъзна, че бе изгубила донякъде своята самоличност.

Влязоха вътре, за да заснемат Джак пред компютъра по, прозореца. Говориха за детството му като син на военен разпитваха го какво е усещането да си на върха.

— Нещо твърде преходно — каза бавно Джак. — Не изглежда реално. И не е, докато не видя заглавието на книгата ми в класациите на бестселърите. Може би и тогава няма да съм убеден.

— Явно трудно може да ви убеди в нещо човек — усмихна се журналистката.

— Защото знам, че славата лесно се изплъзва. Докато книгата не се наложи твърдо на пазара, нищо не е сигурно. — Той се замисли за миг с онова тъжно-сериозно изражение, което водещите в големите телевизионни компании обичат толкова много. После погледна право в камерата. — Всичко е като сън. Усещаш, че можеш да се събудиш всеки момент, за да разбереш, че не е било наистина. — Той направи

пауза. Усетът му за време бе дар от бога. После заговори отново: — Всяка нощ се събуждам от един кошмар, кошмарът, че всичко това е просто един сън.

Журналистката седеше безмълвно, хипнотизирана от погледа му. Думите му заглъхнаха и чак тогава тя се върна към реалността.

— Хари, хвана ли го? Кажи, че го хвана — обърна се към оператора тя.

— Хванах го — успокой я той. Току-що бе заснел последния едър план на Джак.

— Ще пуснем глас зад кадър с последните му думи. Това ще бъде краят. На фона на залязващо слънце, последни проблясъци на хоризонта. Имаме ли още кадри от оня материал от Хаваите?

— Струва ми се, че да.

— Чудесно. Ще използваме тях. Никой няма да разбере разликата.

— Значи ви хареса? — намеси се Джак.

— Страхотно беше — сграбчи ръката му тя. — Най-важното е, че зрителите моментално ще се заплеснат по вас.

В този момент Аби осъзна, че Джак е опасен. Лъжеше с усмивка, която парализираше разума.

Очакваше се Джак да пристигне в агенцията след по-малко от час и Карла се подготвяше трескаво. С помощта на секретарката си обобщаваше последната информация от Бертоли за маркетинга на книгата.

Оуенс искаше първа да съобщи на Джак хубавите новини — Агентите обичат да поднасят радостни вести, надявайки че клиентът им ще ги отъждестви с тях.

— Имаме ли цифрите за телевизионната реклама? — попита Оуенс.

— В папката ти са — каза секретарката.

— А размерите и броят на стендовете, където ще излагат книгата в книжарниците? — попита Карла. — Имаме ли данните?

— И те са в папката ти при всичко друго. — Секретарката й Джадра започваше да се побърква. Оуенс винаги създаваше суматоха преди срещи с важни клиенти.

Но този път май бе по-зле отвсякога. Незнайно по каква причина Карла се боеше от Джак. Надяваше се, че днес няма да доведе адвокатката, която го бе обсебила. При последната им среща Аби сякаш четеше мислите й, от което й стана неприятно. Все още търсеше начини да откъсне Джак от тази досадница. Трябваше й време, но щеше да измисли как да се отърве от Аби Чандлис. Именно тя я възпря да продаде повече книги на Бертоли, книги, чиято комисиона щеше да донесе на агенцията милиони долари, а Джак щеше да й е в кърпа вързан поне за пет години.

— Кажи ми за стендовете — попита тя Джадра. — Колко броя е направил Бертоли?

Секретарката й се разрови в една папка и измъкна някакви листове.

— Пет хиляди.

Карла подсвирна. Не беше чувала за друга книга да е купувана толкова голяма изложбена площ.

Стендовете представляваха картонени стойки, с които издателството снабдяваше книжарниците. На всеки от тях можеха да се наредят от дванайсет до петнайсет изправени книги, а отгоре с ярки огромни букви бе изписано името на автора и заглавието и всевъзможни суперлативи, сътворени от рекламния отдел. Издателството трябваше да плати площта във витрините и предната част на книжарниците, където се поставяха стендовете. Само за една верига седмичната сума можеше да достигне трийсет хиляди долара. Стендовете с книгата на Джак щяха да струват близо двеста хиляди долара за първите два месеца. Без тях една книга рядко или по-скоро никога не можеше да стане бестселър. Поради тази причина съществуваше жестока конкуренция за изложбената площ.

Това беше само едно от нещата, които издателствата правеха, за да заинтригуват пазара. При книгите с меки корици се наемаха номерирани лавици в супермаркетите, но номерата нямаха връзка с мястото в класацията. За една солидна сума издателството можеше да си купи лавица номер едно. На масовия пазар фирмите с много пари можеха да си създадат своя собствена версия на действителността.

Бертоли бе платил и за скъпи вестникарски реклами, които заемаха цели страници в „Ел Ей Таймс“, „Вашингтон Поуст“, „Ню Йорк Таймс“, „Чикаго Трибюн“ и няколко списания с огромен тираж.

Един от лъскавите журнари за светски новини бе включил Гейбъл Купър в своята класация на петдесетте най-красиви личности в Америка, непосредствено след Мел Гибсън и Антонио Бандерас. Вече се носеха слухове, че „Големия Х“ е успял да повлияе на това решение чрез закупуването на най-скъпото рекламno място в журнала.

След три дни във всички влакове на нюйоркското метро щяха да бъдат разлепени плакати със заглавието на книгата, съответните суперлативи и — което беше най-хубавото — снимката на Джак. Ню Йорк беше идеалното място да се вдигне шум, който да отекне в професионалните среди. В деня на издаването избрани интригуващи глави от книгата щяха да бъдат пъхнати в избрани броеве от сутрешните вестници. Те щяха да пристигнат на повече от хиляда адреса в Ню Йорк и Лос Анджелис — при най-влиятелните личности в развлекателния и издателския бизнес. Това бе най-голямата рекламна атака от близо десет години.

Ако Бертоли успееше, щеше да даде тласък на една кариера, за която повечето писатели не могат и да мечтаят. Името Гейбъл Купър щеше да стане синоним на касови книги и още по-касови филми. През следващите двадесет години Холивуд и Ню Йорк щяха да поглъщат всичко, излязло изпод перото на Джек. Карла бе сигурна в това, тъй че днес имаше една-единствена цел при срещата си с него. Трябваше някак си да го убеди, че допълнителните договори за още книги са в негов интерес. Погрешната линия на телефонния ѝ апарат иззвъня.

— По дяволите! — Карла погледна часовника на стената. — Подранил е. Джадра, приключвай по-бързо.

Секретарката ѝ се развихри и светкавично напъха новите материали в папки, две от които лежах на съвещателната маса в кабинета на Карла.

— И се погрижи да ни поднесат кафе — каза Оуенс. — И обяд. Обади се в „Да Умберто“ и поръчай да ни приготвят нещо хубаво и да ни го сервират тук. — Карла нямаше намерение да води Джек на обществени места, та да налетят на агенти, които дават мило и драго да се запознаят с него.

Снимката му вече бе заляла града.

Вътрешната линия отново звънна и Карла вдигна слушалката.

— Един господин на име Чандлис е дошъл за среща с вас.

— Кой?

— Мистър Чандлис. Казва, че е роднина на някаква Аби Чандлис. — Момичето от рецепцията звучеше така, сякаш ей сега щеше да изхвърли досадника през вратата. В литературните агенции често се появяваха странни екземпляри, някои напълно откачени и неспособни да напишат два реда.

— Да му предам ли, че сте заета?

Карла помисли малко и каза:

— Не. — После сложи длан върху микрофона на слушалката и повика Джадра, която се бе запътила към вратата. — Ако дойде мистър Джърмейн, позабавлявай го няколко минути. Кажи му, че идвам всеки момент. Покани го в заседателната зала.

Джадра кимна, излезе и затвори вратата, а Карла каза в слушалката:

— Доведи мистър Чандлис.

След две минути се почука на вратата и друга секретарка въведе един мъж. Карла го огледа от глава до пети.

Чарли имаше сънен вид. Костюмът му бе смачкан. Беше спал с него в самолета и бе дошъл направо тук с такси от летището. Носеше дипломатическо куфарче. Приличаше на търговски пътник.

Карла стана от стола си, но не слезе от подиума, върху който бе поставено бюрото ѝ. Нямаше представа какво иска господинът и реши, че на този служебен пиедестал е в най-безопасна позиция.

— Мистър Чандлис. Карла Оуенс. Заповядайте.

Чарли огледа кабинета, докато приближаваше към бюрото. Не беше виждал толкова просторен и изискан кабинет; лилави плюшени килими и тъмно стъкло, бюро като кристален олтар. Чарли си представи, че е умрял и е попаднал в рая.

— Приятно ми е — каза той. Когато най-сетне стигна до бюрото, подаде на Карла визитна картичка. Винаги го правеше при първа среща. Знае ли човек кому ще потрябва добър адвокат по наказателни дела?

Тя погледна картичката.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Става дума за жена ми — каза Чарли. — За Аби Чандлис.

Карла кимна бавно, но остана безмълвна.

— Познавате ли я?

— Познавам една Аби Чандлис — каза Карла. — Съпруга ли ви е? — Макар и да не си личеше, Карла се замая от притока на адреналин, като си представи скандала около възможната авантюра със съпругата на разгневен адвокат в навечерието на премиерата. Някои писатели пиеха много. Някои имаха други пороци. Може би Джърмейн си падаше по задомени жени.

— Всъщност вече не сме женени — каза Чарли.

— Аха. — Пулсът ѝ спадна с двайсет удара на минута. — Заповядайте, седнете — покани го тя. — И какво ви интересува за мисис Чандлис?

— Искам да науча къде е.

— А защо мислите, че аз мога да ви помогна?

— Платили сте ѝ огромна сума — каза Чарли.

Карла се облещи недоумяващо насреща му.

— Е, не точно на нея — поправи се Чарли. — Издали сте солиден чек на името на мистър... — Извади бележка от джоба на ризата си и я погледна. — На мистър Джърмейн.

Вдигна очи към Карла. В момента тя приличаше на каменен идол. Лицето ѝ не издаваше нищо.

— Този Джърмейн е джиросал чека в полза на жена ми. Огромна сума. Тези пари са се прибавили към други в сметката ѝ, а после тя е била закрыта, след като всичко е било изтеглено.

Първото пропукване на гранита. Тази новина я порази, макар да се опита да прикрие това. Аби Чандлис бе омаяла Джак по-силно, отколкото тя предполагаше. След като можеше да го накара да ѝ прехвърли седемцифрена сума, нямаше толкова лесно да се отърват от нея.

— А какъв е вашият мотив да се интересувате от това мистър Чандлис?

— Наричайте ме Чарли — каза той с усмивка. Бе усетил, че тя чува за първи път някои неща. И на него много неща не му бяха ясни и трябваше да налучква. Ако изиграеше добре козовете си, нямаше да се налага да ѝ казва всичко, особено това, за което само се догаждаше.

— Става дума за общо имущество — каза той.

— Не разбирам.

— Ние имаме основание да вярваме — започна Чарли, — че част от парите всъщност са спечелени по време на брака ми с Аби, мисис Чандлис. Ние също така разполагаме с доказателства, че сумите са били отклонени, за да се избегне справедливото разделяне на имуществото при развода.

— Кои вие? — попита Карла.

— Имам екип от адвокати, които в момента проучват случая.

Чарли лъжеше, без да му мигне окото.

— Ясно. Но не накарайте адвокатите си да ми се обадят, а дойдохте сам. — Карла имаше страхотен нюх за лъжите.

— Реших, че сте невинна трета страна. Дори не подозирате, че ще бъдете въввлечена в объркан съдебен случай. — Чарли я погледна да види дали пукнатината се е превърнала в пролука. — Ако се наложи, разбира се.

Карла само се усмихна. Нейните адвокати можеха да го схрускат за закуска. Това в случай, че тя самата не го направеше. И все пак ако

този ужасен човек познаваше Аби, появата му си имаше своята добра страна. Защо да прибързва?

— Значи мислите, че съпругата ви е криела нещо от вас по време на брака?

Чарли направи гримаса, с която показва, че положително е било така.

Изчакай, докато не намеси Джак, помисли си тя.

— Това определено ни интересува. Всъщност нашият клиент е мистър Джърмейн. Единственият ни контакт с жена ви е чрез него.

— Разбирам. И не знаете къде е тя сега, така ли?

— Можем да научим — каза Карла. Тя естествено, знаеше, че историята на Чарли е един голям сапунен мехур. Издателите вечно биваха обсаждани от приятели, любовници и бивши съпрузи, от всевъзможни познати, познаващи познати на някой, който е написал голяма книга. Появяваха се изневиделица при всяко касово издание. Чандлисовците си приличаха досущ. Бившата му половинка се бе докопала до човек, направил големия удар, а Чарли искаше и той да намаже. Цялата работа намирисваше на гнило, което не беше най-подходящата реклама за обещаващ дебют. Предположи, че Чарли съзнава това и залага на него.

— Трябва да проверя в документацията. Но първо искам да поговоря с мистър Джърмейн. Ако това ще му навлече неприятности, не можем да ви бъдем от полза в никакъв случай. Разбирате ли ме? — попита Карла.

— Напълно — каза Чарли. — Ценя позицията ви. — В момента самият той бе застанал на четири крака. Беше готов да се съгласи с всичко. Аби бе изчезнала като дим. Нямаше представа как да я открие. Без помощ от литературната агентка той оставаше в началото на пътя със спукана гума.

Имаше своя версия за това, което се е случило, но не желаше да я споделя с Оуенс, поне докато не научеше нещо повече. Тя можеше да предупреди клиента си и тогава Чарли щеше да остане с пръст в уста. Ако не друго, тезата му можеше да им създаде главоболия. А колко е готов да плати един човек, за да си спести тези главоболия, когато има няколко милиона в банката и такъв таралеж в гащите? Чарли не знаеше, но искаше да разбере.

— Каква точно е връзката ви с този Джърмейн? Предполагам, че е ваш автор, нали? — попита Чарли. Прие мълчанието на Карла като потвърждение. — Иначе защо ще му плащате толкова пари. Какво е написал?

— Служебна тайна — каза Карла. Използването на псевдоним усложняваше нещата. Ако Чандлис наистина възнамеряваше да им създава неприятности и започнеше да съди Джак, псевдонимът щеше да прозвучи много зле; твърдения за укриване на пари и измислено име върху корицата на книгата. Сигурно нямаше нищо такова, но въпреки това Карла не желаше да рискува.

— Дълго ли ще останете в Ню Йорк? — попита тя.

— Докато открия жена ми.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня. Предчувстваше кой е и прецени внимателно следващата си стъпка.

— Един момент — каза тя на Чарли и вдигна слушалката.

Беше Джадра.

— Мистър Джърмейн е тук. Поканих го в заседателната зала. Трябва ли ти още време?

— Аха. Задръж го там. Ей сега идвам. — Затвори и се усмихна на Чарли. — Трябва да се срещна с един клиент. Но ако можете да изчакате малко, бих искала да поговорим още.

— Няма проблем — каза Чарли.

Карла бързо се запъти към вратата и я затвори след себе си. Докато вървеше по коридора, нервно зарови пръсти в косата си, при което я разроши, а лицето ѝ доби обезумял израз — изглеждаше тъй, сякаш някой я е изнасилил, поне психически. Отвори вратата на заседателната зала и се втурна напред.

Джак пиеше кафе и разговаряше с Джадра, подпрял глава на дланта си.

— Джак! Джак! Колко се радвам, че си тук! Джадра, би ли ни оставила насаме за минута?

Секретарката излезе и Карла заговори мигом щом вратата се затвори.

— Имаме голям проблем.

— Какво е станало? — Паниката на Карла ставаше заразителна. Очите на Джак запламтяха тревожно.

— Някакъв дойде при мен в кабинета. Адвокат е. Казва, че е женен или по-скоро е бил женен за Аби.

Джак се взря в лицето ѝ.

— Каза, че я търси. Имал екип от адвокати, канещи се да заведат дело, защото укривала част от общото им имущество. В момента адвокатите му проверявали дали нямаш пръст в тази работа. Имал някакви банкови документи. Не знам за какво точно става дума, но изглежда сериозно. Не ми се мисли какво би направил Бертоли, ако разбере. Подобен скандал преди премиерата...

— Къде е този човек?

— В кабинета ми.

Още преди да понечи да го възпре, Джак бе изхвъркнал от залата. Карла го последва като сянка.

— Къде отиваш?

— Да говоря с него.

— Почакай.

Джак спря и се обърна.

— Дай да обсъдим нещата, преди да нахълтаме и да провалим всичко — предложи Карла.

Може би беше права. Джак я послуша.

— Не зная какви са отношенията ви с мисис Чандлис. И не ми е работа, повярвай ми. Но моментът е критичен. През следващите няколко седмици не бива да имаме никакви проблеми, особено от този род. Съветът ми е да се дистанцираш — каза Карла. — Ако помежду им има проблеми, ти не се меси. Ако се наложи, остани в Ню Йорк. Ще уредим престоя ти. Двамата с Алекс можем да те прикрием. Помисли за кариерата си. Остави ги да се оправят сами. Те са си за бъркали кашата.

— Правилно — каза Джак, — добър съвет. — Той се обърна и тръгна към кабинета ѝ, все едно не беше я чул.

Това послужи на Карла като необходимо извинение да забие клин между Джак и Аби.

— Зная какво мислиш — заговори след него тя. — Че се опитва да измъкне каквото може. Разбрал е от Аби, че си забогатял с книгата, и сега я използва да те изнудва. Може би е така. Но няма смисъл да се забъркваш в скандал. Иначе ще провалиш цялата сделка.

— Искам да говоря с него. — Джак имаше проблем. Никога не беше виждал Чарли. Аби му бе говорила няколко пъти за него, но той нямаше представа дали бившият ѝ съпруг знае нещо. Може би Аби бе споменала нещо за книгата или, не дай си боже, за идеята да я публикува под псевдоним. Ако Карла и Бертоли научеха истината преди издаването, книгата щеше да е обречена на провал още преди да стигне до книжарниците. „Големия Х“ можеше да се ядоса и да спре отпечатването ѝ.

— Какво ще му кажеш? — попита Карла.

— Не знам. Но искам да поговорим насаме. Да разбера какво става, по дяволите!

— Нали няма да се биеш с него?

Джак я погледна през рамо тъй, сякаш искаше да каже „Кой, аз ли?“

— Джак, бъди разумен и не прави глупости.

Карла вече съжаляваше, че му е казала за Чандлис. Тя успя да се промуши пред него, застана пред вратата на кабинета си и нахълта първа. Завариха Чандлис да рови из папките на бюрото ѝ.

— Какво правите? — изуми се тя.

— Помислих си, че може да имате адреса на жена ми — обясни Чарли.

Мина ѝ през ум, че може би няма да е толкова зле Джак да му забие един юмрук.

— Мистър Чандлис, това е мистър Джърмейн. Говорих с него за вашия проблем и той е на моето мнение, че ако имате въпроси за уреждане, те са си лично между вас и жена ви. Той няма нищо против да ви свърже, тъй че да разберете от нея каквото ви интересува и нещата да се оправят. Смятам, че това е най-разумно. — Карла погледна Джак през рамо да види изражението му. Той изобщо не реагира.

— Това ме устройва — рече Чарли.

— Първо искам да поговорим насаме — обади се Джак.

— Каквото и да си кажете тук, остава строго конфиденциално — каза Карла.

— Насаме — повтори Джак. Сега изглеждаше прекалено спокоен, което ѝ се стори съмнително.

— Можете да поговорите тук. Аз ще изляза, но ще стоя в коридора — наблегна на последната дума тя. — Извикайте ме, ако ви потрябва нещо.

— Ще те извикаме — успокои я Джак. Щом вратата се затвори след нея, той се обърна и отправи към Чарли двайсет и четири каратова усмивка.

— Срегнахме се най-сетне — каза. — Аби ми е говорила много за вас.

— Нима?

— О, да. — Джак протегна ръка, както си се усмихваше, и бързо скъси дистанцията помежду им, качвайки се на подиума. Приближаването подсказваше, че ръкостискането ще е мерило за мъжество, и Чарли нямаше друг избор, освен да пристъпи иззад бюрото. В мига, когато дланите им се допряха, сякаш го поразил гръм. Чарли се запита какво прави собствената му ръка на гърба и защо носът му внезапно е заробен в панерчето на бюрото.

— Дай сега да поговорим — тихо изсъска Джак в ухото му, така че Карла да не чуе. — Какво искаш?

— Да говоря с Аби.

— Тя е заета.

— Какво правиш, дявол те взел? Ооох!

Джак беше извил още по-силно ръката му.

— Кротко, да не ти я развинтя, че да си я носиш у дома в куфарче.

— Ааа! — изскимтя от болка Чарли.

— Каква е тая работа с общото имущество?

— Трябваше да й кажа нещо — оправда се Чарли.

— Значи няма екип адвокати, които завеждат дело?

— Няма.

— Какво друго каза на Оуенс?

— Нищо.

Джак изви още малко ръката му.

— Ааах, ооох! — Чарли сякаш стъпваше на горещи въглени. — Кълна се, че не съм й казал нищо. Аз и не знам нищо.

— Но си споделил някои дълбокомъдрени предположения, нали? Чарли не отговори.

— Нали? — Джак притисна опакото на дланта му към тила — поза, постижима само за акробати.

— Да, дааа! — проплака Чарли.

— Е? Казвай.

— Предполагам, че или двамата сте написали заедно книгата, или ти си я откраднал от нея. Мисля, че Аби има участие.

— Как стигна до това заключение?

— Тя постоянно пише.

— И какво?

— Сигурно е страхотна книга, която струва много. Оттам са парите в сметката ѝ.

— Ами ако ти кажа, че аз съм я написал?

— Защо тогава си ѝ дал парите? — каза Чарли. — Познавам жена си. — Задъхваше се. — Измъчва я неувереност. Искала е да се укрие зад нечия личност. Друг да поеме публичните изяви.

Чарли беше прав. Той добре познаваше Аби. Това затрудни Джак.

— Сигурен ли си, че не си споделял нещо такова с мисис Оуенс?

— Джак натисна лоста на истината още малко.

— Не, не! Не бих го направил. Защо ми е нужно?

— Какво искаш тогава?

— Просто да поговоря с жена си.

— Да ѝ изкрънкаш пари, нали? Да я изнудваш?

Главата на Чарли опря странично на бюрото — такава извивка на тялото бе възможна само ако някой натиска лицето ти и ръга колене в хълбоците ти.

— Минавала ли ти е тази мисъл през ума?

— Сметката ѝ е много тлъста. Реших, че мога да поговоря с нея.

— Ами ако не пожелае да ти даде никакви пари, тогава?

— Тогава нищо — каза Чарли. — Просто искам да поговорим.

— За да си спомните миналото ли? — попита Джак.

— Аха, да. Миналото.

Джак бавно отпусна хватката си. Прехвърли наум възможностите си. Не можеше да позволи на Чарли да остане в Ню Йорк. Карла и Бертоли щяха да се опитат да изтръгнат от него някаква информация.

Когато ръката на Чарли остана свободна, той я люшна като празен ръкав и я прихвана под лакътя, сякаш е счупена. Джак го

извъртя с лице към себе си и като оправи ревера на костюма му, попита:

— Какво ще те правим сега?

Чарли се вгледа в него. В очите му за пръв път се появи истинска уплаха. Май му беше по-лесно, докато го болеше, но гледаше в друга посока.

— Ще ти задам един въпрос — каза Джак. — Защо според теб бих прехвърлил всички пари на Аби, ако сме съавтори?

Чарли се поколеба, но и за това имаше свое обяснение.

— Не знам. Може би укриваш пари от бивша съпруга. И затова да си прехвърлил всичко на Аби. — Погледна го въпросително.

Джак не каза нито дума, взрян безизразно в лицето му. Чарли реши, че не е далеч от истината. При подобни обстоятелства той самият би направил тъкмо това. Що се отнасяте до него, опазването на една такава тайна бе въпрос на чест. Джак можеше да му се довери като мъж на мъж, просто да му сподели, че е прецакал жена си.

— Ще ти кажа къде можеш да я откриеш — рече Джак. Това беше единственият безопасен ход: да изпрати Чарли на острова, пък Аби да се оправя с него. Може би тя щеше да го накара да замълчи или поне да осигури време, докато се намери изход. Най-малкото Чарли нямаше да се мотае в Ню Йорк, близо до Карла и Бертоли. Джак трябваше да позвъни на Аби и да я предупреди, че бившият ѝ мъж пристига при нея.

Той надраска някакъв адрес на листче, което взе от бюрото, и го подаде на Чарли.

— Знаеш ли къде се намира?

Чарли погледна листчето и поклати глава.

— В Карибско море. Лети се през Маями. Имаш ли паспорт в себе си?

— В кантората ми е.

— Поискай да ти го изпратят експресно в този хотел и си направи резервация за довечера. — Джак написа името на евтин хотел близо до летището в Маями. — На сутринта паспортът ти ще е пристигнал и тогава ще идеш при нея да поговорите. И не я тормози, не ѝ вади душата. Разбрахме ли се? Ще чакаш там, докато аз дойда. Тогава ще поговорим тримата. Има един хотел, който се казва „Пиратът“. Кажи, че аз те пращам, управителят ми е приятел и ще ти

намери стая. И ако си умен, на излизане няма да кажеш нищо на мисис Оуенс или на който и да е.

Чарли го погледна, но в погледа му нямаше обещание. Той още разтриваше ръката си да засили кръвообращението и огъваше пръстите си да провери дали не са безчувствени.

— Ако издрънкаш нещо, пиленцето ще отлети — каза Джак. — Тогава за никого няма да има пари.

Чарли разбра този намек. Джак го хвана за ухото като първолак и го поведе към вратата.

— Отвори я бавно — каза той. — Няма да е хубаво мисис Оуенс да залитне напред и да си счупи носа. — Предполагаше, че Карла е залепила ухо на ключалката. Внезапно гласът му се извиси и придоби дружелюбна нотка: — Ами да, смятам, че ще изясним случая. — Искаше да даде възможност на Карла да се изправи, преди да отворят. — Идете да поговорите с Аби и съм сигурен, че тя ще ви обясни как е станала цялата работа.

Когато Чарли отвори вратата, Карла беше на прага, опитвайки се да си придаде нехаен вид. Джак показва сговорчивост, като хвана ръката на Чарли и я разтърси, гледайки Оуенс.

— Голяма грешка е станала — каза той. — Проклетите банки са оплескали нещата. Трябва да оправим тая работа. Сигурен съм, че Аби ще успее да изясни всичко.

Чарли му се усмихна, но със стаена злоба. Той никога не атакуваше физически. Джак беше неандерталец. Чарли щеше да използва ума си. Карла бе коз в ръцете му. Имаше нещо, което Аби и Джак криеха от нея. На него му оставаше само да разбере какво е то.

— Нима си тръгвате толкова скоро? — попита Карла.

— Бърза да хване самолета — обади се Джак.

— Ами да ви изпратя тогава? — Оуенс искаше да остане за малко насаме с Чарли.

Джак го погледна убийствено и Чарли отклони предложението.

— Ще се оправя сам — каза той. — Но ми беше приятно, че се запознахме. Може би ще се видим отново някой път.

— Разбира се — рече Карла. — Обадете ми се по телефона.

— Непременно.

Чарли щеше да се смее последен. Беше открил слабото им място.

Телефонът зазвъня, но той не го вдигна, докато не пописа изречението си на компютъра.

— Нюзрумът.

— Мистър Робърт Томпсън ли е?

— Да. Кой се обажда? — Томпсън беше журналист в „Интрудър“ и трябваше да предаде материала си незабавно.

— Няма значение кой. Още ли се интересувате от случая, в който е намесена адвокатката Аби Чандлис?

— Пак вие. — За втори път му се обаждаха относно Аби Чандлис. — Кой сте всъщност?

— Някой, който иска да ви даде сведения, ако сте достатъчно умен да ме изслушате.

Томпсън наостри уши.

— Бяхте по следите на интересна история. Не биваше да се отказвате толкова лесно. Тя е по-скандална, отколкото сте си мислили. Едно от най-големите издателства в Ню Йорк се кани да публикува страхотен бестселър, без да подозира, че става дума за измама.

— Не ви разбирам — каза Томпсън. — Омръзна ми да тичам за тоя, дето духа.

— Книгата ще е голям бум. Но дори и литературният агент, който представлява автора, не знае за измамата.

— Какво е заглавието?

— Това по-късно — рече гласът отсреща.

— Поне ми кажете издателството или името на агента.

— Не този път. Засега ви стига да знаете, че адвокатът Чарли Чандлис е наясно какво става.

— Вижте, ако нямам повече информация...

— Правата за филмиране на романа вече са продадени за три милиона долара.

Томпсън престана да задава въпроси и започна да си води бележки.

— Продуцентите на филма също не знаят нищо. Всички са в неведение освен Аби Чандлис и още няколко души, с които тя работи.

— А защо го правят?

— Оставям на вас да откриете защо.

— Звучи ми като рекламен трик — каза Томпсън.

— Полицията не се занимава с рекламни трикове.

— За какво говорите?

— Полицията в Сиатъл издирва Аби Чандлис, за да я разпита.

— Защо?

Последва кратко мълчание, сякаш човекът отсреща се мъчеше да прецени докъде да стигне.

— Станали са две убийства. На приятелката ѝ и на съпруга на приятелката. Има много въпроси без отговор.

— Да не би да смятат, че Аби Чандлис има пръст в убийствата?

— Полицията иска да я разпита.

— Какво общо има това с книгата?

— На нея задайте този въпрос.

— Бих желал, но не зная къде е.

— Потърсете я на Сейнт Кроа, един от Вирджинските ос трови. Отседнала е край Кристианстед в къща на Шой Бийч Роуд.

— Какво прави там?

— Крие се от вас. И от полицията в Сиатъл, ако информацията ми е вярна.

Томпсън започна да се облизва. Измамата относно някаква книга беше едно, убийството — съвсем друго.

— Дайте ми нещо, което мога да проверя, нещо, което да се потвърди и от друг източник освен Чандлис.

— Защо?

— Защото редакторът ми няма да позволи да губя повече време за това, докато не му покажа нещо конкретно.

Последва ново мълчание и тежко дишане, сякаш човекът отсреща преценяваше докъде може да стигне.

— Фамилията на жертвите е Дженрико. Тереза и Джоузеф Дженрико.

— И убийството им е свързано с книгата?

— Полицията издирва Чандлис. Толкова мога да кажа.

— Как бих могъл да се уверя в това?

— То си е ваша работа. — Гласът отсреща издиктува телефонен номер с кода на Вирджинските острови. Каза на Томпсън, че телефонът е в една къща на Шой Бийч Роуд.

— Кой сте вие?

— Няма значение.

— Един момент — каза Томпсън. Той затършува в чекмеджето на бюрото си за миникасетофона и специалното микрофонче, с което записваше телефонни разговори. Използването му беше абсолютно незаконно, но едва ли не всеки репортер в света притежаваше такова устройство. Томпсън искаше да има запис, който да занесе на редактора си.

— Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Почакайте за секунда. Водя си бележки. — Томпсън на — влажни с устни чашката на микрофончето и я залепи върху мембраната на слушалката.

— Кога е станало това убийство?

— Преди няколко месеца.

— И Чандлис е замесена?

— Казах ви, че полицията я издирва.

— А тя се крие на Вирджинските острови, така ли?

— Какво ви става, да не сте глух? Стига ви толкова. Ако не ми вярвате, проверете си сам.

— Само още един въпрос.

Линията прекъсна.

Томпсън бързо превъртя лентата и прослуша записа. Не беше дълъг, но в него ясно се споменаваше за убийство и за укриването на Чандлис от полицията.

Предаде набързо спешния материал и след пет минути се запъти към телефонния автомат във фойето на една близка сграда. Провери в указателя кода на Сиатъл и набра справки.

— Бихте ли ми дали номера на полицейския участък в Сиатъл? Не, не е по спешност. — Записа номера и го набра.

След секунда се обади женски глас. От време на време се чуваше пиукане и Томпсън разбра, че го записват.

— Ало, бих искал да науча името на полицаия, който разследва убийството на семейство Дженрико. Аз ли? Казвам се Бил Робинсън. Журналист от „Ню Йорк Дейли Нюз“.

След по-малко от минута Томпсън имаше името и вътрешния номер на лейтенант Лутър Санфилипо.

— Можете ли да ми кажете дали той разследва и двете убийства — на Тереза и Джоузеф Дженрико? Той значи. Благодаря ви. — Томпсън затвори. Не обичаше да си има работа с полицията. Никога не се знаеше дали не проследяват откъде им се обаждат. Поради тази причина винаги използваше автоматите в оживеното фоайе на манхатънска административна сграда, където сновяха хиляди хора.

За по-малко от две минути бе проверил част от анонимната информация. Семейство Дженрико наистина бяха убити. Но този, който му се обади, можеше да го е научил от къде ли не. Вдигна слушалката и набра номера, който току-що бе записал.

— „Отдел Убийства“ — обади се мъжки глас.

— Търся лейтенант Санфилипо.

— Не знам дали е тук. Чакайте да проверя.

После Томпсън едва долови гласа му — явно беше запушил слушалката с длан.

— Някой да е виждал Лутър? — Отговорът не се чу. — Мисля, че е излязъл да обядва.

— Обаждам се във връзка с разследването на Дженрико.

— Да?

— Знаете ли дали лейтенант Санфилипо все още държи да разпита Абигейл Чандлис по случая?

Слушалката отново бе запушена за дълго и Томпсън не можа да чуе какво се говори.

Когато гласът отново се обади, звучеше по-тихо и сдържано.

— Кой се интересува?

— Предпочитам да си спестя тази информация. Можете ли да ми кажете дали участъкът ви все още издирва мисис Чандлис във връзка с убийството на семейство Дженрико?

— Да, искаме да й зададем някои въпроси.

На Томпсън не му трябваше повече и той побърза да затвори. Аби Чандлис се издирваше във връзка с убийство, свързано по някакъв начин с книга за милиони.

В продължение на три дни Аби размотаваше Чарли, на когото плащаше сметките в „Пирата“, като му обясняваше, че не може да предприеме никакви финансови стъпки, преди партньорът ѝ Джек да се върне от Ню Йорк.

Паричният залог за мълчанието на Чарли, изглежда, се покачи, когато той видя беемвето, паркирано със свален гюрук на алеята под палмите пред къщата на Аби. Тя явно живееше по царски и единственото, което той искаше, бе подобно съществуване.

Прекарваше времето си, забавлявайки се за сметка на Джек, сваляше мацки на плажа и обикаляше острова с „кукличката“ на Аби, както той наричаше колата ѝ.

Чарли май не забелязваше, че Аби работи трескаво върху друга книга — За него най-важното беше, че никой не го ограничава да харчи. Той не съзираше връзката между упорития труд и възнаграждението му. Не вярваше в личната отговорност и знаеше, че някъде в Конституцията е залегнало абсолютното право на лесен живот. Чарли беше демократ открай време.

През първата си вечер в Кристианстед той се опита да се натрапи на Аби. Искане да прекара нощта с нея, но номерът му не мина. Разговорът им беше кратък и учтив. Задачата ѝ беше не да го разгневява, а да го задържи на острова, докато измисли как да се справи с него.

Спенсър трябваше да пристигне в Сейнт Кроа този следобед. Той можеше да има някаква идея. Аби очакваше с нетърпение здравомислещия си приятел. Джек ѝ харесваше, но той се въртеше като дервиш, втурваше се в няколко посоки едновременно. Излъчваше невероятна енергия, която тя не можеше да контролира. Беше гледала телевизионните му интервюта. Показа се по два канала за една сутрин, а на другия ден по трети. Представи се точно така, както го бяха замислили — изгря на екрана с блестящи зъби и искрящи сини очи, в най-подходящия момент.

Излъчиха филма, който бе заснет на плажа вечерта преди излизането на книгата, тъй че да не можеш да минеш през метрото, без да се загледаш в снимката му. Дори и „Ентъртейнмънт Тунайт“ се включи в шумотевицата около книгата, дивидент, на който не бяха разчитали. В рекламата имаше нещо заразително. Нарастваше като лавина.

Седнала пред прозореца с изглед към морето, Аби беше по средата на един абзац, когато телефонът иззвъня. Продължавайки да чука по клавиатурата с лявата си ръка, тя вдигна слушалката с дясната.

— Ало.

— Аби! — Беше Джак. — Нямам много време, но исках да ти се обадя. — Гласът му звучеше напрегнато.

— Какво е станало?

— Нищо лошо. Малко съм уморен. Бертоли се обади рано сутринта и ме събуди.

— Какво искаше?

— Да ми каже, че сме влезли в класацията на „Ню Йорк Таймс“.

Аби не можа да промълви и дума. Просто занемя. Беше се настроила да чака поне две седмици, преди да попита имат ли шансове да се класират сред бестселърите. Беше прекарала близо три години в упорит труд — в разработване на сюжета, планиране, писане и преписване. Сега новината ѝ се стовари като гръм от ясно небе. Очите ѝ се навлажниха и когато заговори, гласът ѝ трепереше:

— Джак, не ме занасяй.

— Истина ти казвам.

— Но ние сме на пазара едва от три дни.

— Зная — рече Джак. — Книгата просто се разграбва. Бертоли казва, че продажбите набират невероятна скорост. Не бил виждал друг дебют да прави такъв зашеметяващ бум. Това са негови думи. Ще се появи в класацията, която ще публикуват по-следващата неделя.

Вестниците в Ню Йорк имаха практика да уведомяват предварително издателствата, когато някой техен автор влезеше в класацията. Това им се съобщаваше десет дни, преди да се появи черно на бяло.

— Е, казах ти добрата новина — рече Джак. — А сега искаш ли да чуеш най-страхотната?

Аби се мъчеше да се опомни, все още слисана от вестта, че книгата ѝ си е пробила път.

— Какво, още ли има?

— На четвърто място си! — пропя Джак.

— Шегуваш се. — Аби никога не успяваше да изрази на воля тържеството си. Но този път не се сдържа. Победният ѝ вик едва не

проби тъпанчето на Джак. За половин седмица на пазара се бяха изстреляли в заветната петорка.

— Сигурни са, че ще се качим и по-нависоко, но трябва да мине една седмица, докато стане ясно. При тази скорост не може да е другояче. Бертоли каза, че е склонен да помисли над предложението ни за нови договори, зависещи от място то и броя на седмиците в ранглистата.

— Бас държа, че ще го направи — каза Аби. Все едно да залагаш, след като конете са започнали надбягването.

— Не ме оставят на мира, нито той, нито Карла. Искат да видят резюме на продължението — каза Джак. — Бързият успех ги прави още по-нетърпеливи.

— Кажим им да почакаат.

— Казах им. Но трябва да видиш следите от ястребовите им нокти по тялото ми. Ще ме разкъсат.

— Казах не. Дай им да разберат, че няма да научат нищо, докато ръкописът не е завършен. — Аби беше непреклонна. Имаше си съображения за това, някои свързани с филма.

Тя не искаше сюжетът да се търгува в Холивуд, преди да е написала книгата. Знаеше, че резюмето ще отлети към Западното крайбрежие в мига, щом кацне на нечие бюро в Ню Йорк. Когато ставаше дума за игрален филм с бюджет от стотици милиони, обещанията за пазене на тайна не струваха нищо. Джак се оплакваше, че сега е изподран от ястребовите им нокти, но той щеше да е оглозган до кости, ако кинаджиите се доберяха до историята и започнеха да настояват за промени, докато тя още пишеше.

— Ще поговорим за това, като се върна — каза Джак. — Толкова неща имам да ти разправам. Всеки миг се случва нещо.

— Разправай де.

— Не мога. Отивам в друго студио за интервю. Всеки момент. Освен това искам да разбера какво става с мъжа ти.

— Запрашил е нанякъде с колата. Чарли е неуправляем — каза тя. — Но днес следобед пристига Морган. Той ще измисли какво да го правим.

— Трябваше да съм там, когато пристигне.

— Защо? — попита Аби.

— За да се защитя.

— Остави го на мира. Морган върши само това, което според него е в мой интерес.

— Тоест да ме плюе — подметка Джак.

— Не те плюе. Дава ми съвети.

— Аха, при което се чувства длъжен да ме окаля отвсякъде.

— Ти си параноичен.

— Знаеш поговорката, че в страховете на всеки параноик има зрънце истина. Е, в случая с Морган ми се събират колкото за цяла купа пуканки — каза Джак.

— Той идва при мен по работа. Освен това му казах за появата на Чарли и проблема ми с него. Надявам се, че Морган ще го извлачи на буксир и ще се оправя с него в Сиатъл докато всичко свърши.

Чу как Джак изпуфтя на другия край.

— Гледах те вчера по „Добро утро, Америка“. Беше страхотен.

— Хареса ли ти?

— Прекрасно беше. Прищя ми се да ида и аз да си купя книгата.

— И защо не отиде?

— Ще изчакам изданието в меки корици — каза Аби.

Джак се засмя.

— Не е трудно да продаваш голяма книга. — Преминаха на взаимно ласкаене. То не бяха хвалби, то не бяха четки.

— Приятно ми е да го чуя от теб.

— Сериозно говоря. Ех, да можех да съм я написал...

— Не го казвай пред Чарли.

Джак пак се засмя.

— Ще засияе. Той и сега смята, че те е склещил. Как попадна на такъв неудачник?

— Не беше такъв навремето. В началото... — започна тя, но млъкна. — Дълга история. Ще я оставим за някой друг път.

— Слушай, имам и други неща, които трябва да ти предам. Бертоли ме засипа с данни за продажбите. Водих си бележки, но не мога да помня всички подробности.

— Къде си сега?

— В кабинета на Карла. Вече ми махат отвън да тръгвам — каза Джак. — Но след два дни съм при теб. — Имаше луфт в програмата му, преди да се отпрати на обиколка из четиринайсет града. — Като се

върна, ще гръмнем шампанско. Аз ще го донеса. Ще плуваме голи и ще се напием. Как ти звучи?

— Като чудесна стръв за акули — каза Аби.

— Ама ние ще сме се нацепили. Нищо няма да усетим. Трябва да бягам. — Отново му махаха. — Ще се видим след няколко дни. Обичам те — каза Джак.

Преди да успее да каже нещо, Аби чу тракването на слушалката. Позамисли се върху последните му думи.

Джак беше във вихъра си. Представяше си го как се движи сред знаменитостите на Ню Йорк, хвърля пленителни усмивки към обективите и се втурва в претъпкани книжарници да раздава автографи. Беше роден за светски изяви. Возеше се в разкошна лимузина, канеха го на вечери в манхатънските ресторанти, след като през деня бе изписвал името Гейбъл Купър на хиляди книги.

В този момент дори Аби, олицетворението на сдържаността, се поддаде на опиянението. Тя взе кутийката диетична кола от бюрото си и я чукна в ръба на монитора, сякаш вдигаше тост за постижението си. Без да има нечия подкрепа, Аби бе написала роман, който си проправи път в най-труднодостижимата ранглиста на света. Бе изстреляла ракета, която попадна в първата петорка. Какво повече! Само едно нещо ѝ пречеше да изпадне в пълна еуфория: съзнанието, че в името на успеха си бе послужила с измама. Ала Бертоли и антуражът му никога нямаше да ѝ дадат шанс, в случай че знаеха истината. Ако някой в тези среди изобщо помнеше Аби, то бе като провалила се писателка. Мъжете все още я сподиряха с похотливи погледи, но за Бертоли това не стигаше. Според неговите критерии песента ѝ бе изпята.

Взря се отново в миниатюрния екран — педя синьо сияние. През следващите четири месеца той щеше да е нейната вселена.

Телефонът иззвъня и Аби протегна ръка към него. Сигурно Джак се беше сетил за още нещо. Вдигна слушалката.

— Не ми казвай, че сме се качили на първото място.

— Моля? — Не беше гласът на Джак.

Измина минута в хладно мълчание, преди тя да попита:

— Кой се обажда?

— Търся Морган Спенсър.

— Още не е дошъл.

— Бихте ли му предали нещо?

— Разбира се — каза Аби и се пресегна за лист и молив.

— Кажете му, че корабът е „Куеста Верде“ и е в Сан Хуан.

Аби си записа.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Бихте ли се представили?

— Той ще разбере за какво става дума. — От другия край прекъснаха линията.

Аби остави слушалката, но само след секунда отново се позвъни. Телефонът я влудяваше. Щеше ѝ се да го изключи но той бе единствената ѝ връзка с външния свят.

— Ало.

— С Аби Чандлис ли разговарям? — Беше плътен мъжки глас, но тя не го разпозна.

Изведнъж се оказа, че всички знаят номера ѝ. А уж толкова се бе постарала да остане необявен.

— Кой е?

— Веднъж вече разговаряхме с вас. Робърт Томпсън от „Интрудър“. Не ми казахте, че ще се местите.

По гърба ѝ полазиха хладни тръпки. Как я бе открил?

— Откъде взехте номера ми?

— Не от „Справки“ във всеки случай — каза Томпсън. — Труднооткриваема сте.

— В момента нямам никакво време. — Аби се опита да из мисли по-елегантен начин да затвори телефона.

— Ще ви дам моя номер, но защо си мисля, че няма да ми позвъните?

— Страшно закъснявам — каза Аби.

— Струва ми се, че ще поискате да поговорим. Много по — приятен събеседник съм от ченгетата в Сиатъл.

Аби почувства как ѝ се завива свят.

— Ако исках да ви създам неприятности, просто щях да им съобщя къде сте. Но не съм го направил. — Каза го тъй, сякаш заслужаваше медал.

— Какво искате?

— Не и да ви създавам проблеми.

— Вече го казахте. Как научихте номера ми?

— Имаме си източници. И, изглежда, информацията им е точна.

— Какво искате да кажете?

— Че номерът се оказа верен.

Аби замълча.

— И че полицията наистина ви издирва.

— Откъде знаете?

— Те ми казаха.

— Разговаряли сте с полицията?

— Спокойно, нищо не съм им казал. Дори не разбраха кой се обажда. Старая се да предпазвам източниците си.

Опитваше се да я направи една от тях, като я предположи. Предполагаше, че не е замесена пряко в нищо скандално. Ако знаеше нещо, то по-скоро бе някаква информация на адвокат за клиента му или за някого, с когото клиентът му си е имал работа.

— Наясно сме какво става. Във ваш интерес е да ни разкажете историята, както я виждате вие, преди да сме я публикували. — Томпсън нямаше нищо компрометиращо, но се надяваше Аби да се паникьоса и да заговори.

В момента тя бе изплашена. Но острият ѝ ум я накара да си припомни, че боиш ли се от нещо, правиш грешки. Една от тях бе да се разприказваш.

— Някои от нашите източници... — Внезапно се размножиха, помисли си Аби. — Някои от нашите източници ни казват, че сте замесена в доста странна сделка с голям бестселър.

— Не разбирам за какво говорите.

— Защо не ни кажете какво става? Не ви подозираме в нищо престъпно — каза Томпсън.

— Радвам се да го чуя.

— Коя е Тереза Дженрико и защо е била убита?

Последва дълго бездиханно мълчание. Аби се подвоуми дали просто да не затвори. Но Томпсън вече беше разговарял с полицията. Ами ако се разгневеше и им се обадеше да предаде анонимна информация?

— Беше ми приятелка — каза Аби. — Но не знам кой я е убил и защо. Ще ми се да знаех.

— Защо полицията иска да ви разпита по случая?

— Нямам представа.

— Защо не дадете показания, след като не сте замесена?

— Защото точно сега не е удобно.

— Разбрах, че смъртта ѝ имала нещо общо с книгата — каза Томпсън. Това беше негово предположение, но не съвсем неоснователно. Непознатият му бе споменал за убийството и книгата едно след друго.

— Тогава са ви подвели — каза Аби.

— Значи все пак има книга? — опита се да изхитрува Томпсън.

— Попитайте източниците си.

— Защо избягахте от Сиатъл?

— Не ми се живееше в къщата, където беше убита приятелката ми.

— И това е единствената причина?

Аби понечи да го излъже, но реши да не си прави труда.

— Край на този разговор — заяви тя. — Имам си работа.

— Каква работа? С какво се занимавате на един остров?

— Приятно ми беше, но да приключваме — каза Аби.

— Мога ли да се обадя пак? В по-удобно време — удари го на молба той. Отчаяно искаше нещо. Аби се надяваше, че е информация. Може би нищо конкретно не знаеше. Току-виж, блъфираше.

— Нищо не мога да ви кажа. Но ако искате да се обадите пак, не мога да ви спра. — Пусна му лъч надежда. Така най-малкото щеше да спечели време.

— Да не става дума за тайна между адвокат и клиент? — попита Томпсън.

В главата ѝ светна лампичката „Грешка“.

— Не мога да обсъждам този въпрос. — Оставяше го сам да си прави заключения. Беше ѝ все едно какви.

— Кога е удобно да позвъня? — попита той.

— В ранния следобед. Преди два. — По това време тя се разхождаше по плажа. Предположи, че той ще се запише на телефонния секретар. Поне нямаше да я хване неподготвена както сега. — Но пак ви казвам, че няма за какво да говорим.

— Полицията смята, че има. Някой иска да ви създаде много неприятности. — Прозвуча заплашително, но може би точно защото не знаеше нищо.

— Трябва да тръгвам. — Без повече приказки Аби тракна слушалката.

Известно време Томпсън остана заслушан в свистенето по глухата линия. После прехвърли изрезките от вестници на бюрото си. Бяха му изпратени по-рано тази сутрин от бюро за информационни услуги. Един от репортажите бе илюстриран с голяма снимка на зелен, затворен с цип спален чувал, в който бе трупът на Джоуи Дженрико.

От центъра на Кристианстед тръгват две главни улици: Кинг Стрийт на изток и Къмпани Стрийт на запад. На тях се намират кметството и множество сгради в колониален холандски стил. Щом дойдат туристическите кораби, тези улици се задръстват от купувачи, търсещи евтини дрехи, бижута и алкохол, дори кубински пури от черната борса.

Аби забеляза, че са останали много малко улични знаци и лампи. Един ураган ги бе отнесъл миналата година, а нови още не бяха поставени.

Преди няколко дни тя понечи да снима щетите по кметството, които се свеждаха най-вече до изпотрошени прозорци, но охраната я прогони. Сякаш местните жители имаха негласна уговорка да крият пораженията от външния свят, да не се разбира, че телефонните линии са повредени и има хотели в окаяно състояние. Ако някой се обадеше от Щатите, нямаше да го предупредят. Туризмът беше най-важният поминък на острова.

Наближавайки кея, Аби дочу бръмченето на двумоторния хидроплан „Сийборн Виста“. Той се спусна и разпени водите на пристанището, преди да кацне на площадката край доковете. Побираше единайсет пътници, които се качваха от околните острови. Тази сутрин Морган бе успял да хване полет до Шарлот Амали на Сейнт Томас и това бе последната отсечка от пътуването му.

Аби го видя да слиза от хидроплана, стиснал неизменното си куфарче. То бе като придагък на Морган, както торбата на кенгуруто. На главата си бе нахлупил широкопола сламена шапка, която придържаше със свободната си ръка, за да не я отвее въздушната струя от витлата.

Тя му се усмихна и помахна. Отдавна му бе простила за разточителната самоинициатива. Ако не за друго, малката спортна кола бе послужила за занимавка на Чарли. Поне не и Досаждаше.

— Как пътува? — провикна се тя сред рева на хидроплана, които набираше мощ, преди да отлети с новите си пътници.

Изсветлялата от слънцето коса на Аби, стигаща до раменете, бе разрошена от въздушната струя. Спенсър приближи и я целуна по бузата. Беше в бял ленен костюм, удобно за тропиците облекло, което тя не предполагаше, че е имал в гардероба си. Запита се дали не го е купил специално за пътуването.

— Липсват ти само камшикът и пушката — каза тя.

— Можеха да ми послужат, ако Кътлър беше тук. Не искаше да ме пусне. Казах му, че имам среща със стар клиент в Сан Хуан.

— И той ти повярва?

— Истина е. Слушай какво, един адвокат, който не може за петнайсет минути да си измисли служебна причина да замине където и да е по света, не става за нищо. — Морган ѝ се усмихна. — А и документите на този човек са ми на бюрото от две години. Време беше да се заема с неговия случай. Естествено, можех да използвам пощите. Аз обаче му се обадох и си уговорихме среща за следващата седмица. Ще свършим малко работа, ще пийнем една-две чаши в някой бар и ще изпратя сметката му на Кътлър.

Аби се разсмя и го поведе към Къмпани Стрийт, покрай бялата дървена църква с островърха кула. Вървяха по тротоара и разговаряха.

— И тъй, какво знае той? — Морган изглеждаше уморен и измъчен след целодневния полет. Питаше за Чарли, който бе отпрашил нанякъде с колата на Аби, отдаден на весел островен живот.

— Намеква ми, че иска да остане тук — каза Аби. — Само той ми липсва. А знае достатъчно неща, за да ми създаде неприятности, ако реши. — Но Чарли не беше единственото ѝ притеснение.

На ъгъла след старата аптека се намираше „Индис“, едно от хубавите заведения в Кристианстед, с ресторант и барче. Сервираха екзотични ястия под звуците на музика, заела темпото си от Западна Африка, а лиричността си от Южна Америка; барабаните ѝ придаваха джазов ритъм. Тук беше подходящо за разговор, защото околните не можеха да подслушват, а и Чарли не ходеше по такива места.

Входът представляваше порта от ковано желязо, зад която се простираше ограден със зид двор, окичен със старинни фенери за карети. Над масите имаше полупрозрачни навеси, а барът беше в дъното до зида.

Отведоха ги до една маса и взеха поръчката им — май-таи за Аби и бира за Спенсър.

Наоколо бе пълно със загорели от слънцето туристи, а на високите столове пред бара имаше много млади жени, тъй че на Спенсър му беше трудно да съсредоточи поглед и внимание върху адвокатската си задача.

— Ще призная, че Джак ти е намерил прелестно местенце. — Явно, че островът му харесваше. — Но е адска жега.

— Гъста ти е кръвта — каза Аби и чукна чашата си в неговата. — Свали си вратовръзката и пийни малко да я поразредиш.

Спенсър обичаше Северозапада. Беше свикнал с дъжда и студовете. Но телата на високите столчета бяха като магнит за очите му и Аби се усмихна, като забеляза как ги поглежда крадешком. Спенсър така и не намираще време да се забавлява. Въпреки проблемите си тя бе намислила да му осигури приятен престой на острова.

— Докато не съм забравила... Някакъв мъж се обади онзи ден да те търси. Каза да ти предам това. — Тя извади от чантичката си листчето с името на кораба: „Куеста Верде“ в Сан Хуан. — Не ми се представи. Щял си да разбереш какво значи.

Морган прочете бележката и се засмя.

— Къмингс. Човек ще си помисли, че още работи във ФБР. Детектив е. Не обича да си казва името, а само информацията, която са му поискали. Прави се на тайнствен — обясни Морган.

— И успява — каза Аби.

Морган прибра листчето в джоба си.

— Сега ми разкажи за Джърмейн. Какво става с него?

— Джак е още в Ню Йорк. Ще се върне след няколко дни.

— Добре. Значи ще можем да поговорим. При теб ли живее? — Морган неловко извъртя очи и отпи от бирата, сякаш да замаже въпроса.

Макар да не ѝ стана приятно, Аби му отговори.

— Наел си е стая в „Пирата“, един курортен комплекс наблизо.

— Там ли спи?

— Щом ти казвам.

Морган се загледа в пяната на бирата си, преди да заговори отново.

— Той не ти подхожда. Знаеш го.

— Как така всеки знае какво ми подхожда и какво не, когато самата аз не съм наясно?

— Нещо в него ме смущава — каза Морган. — Имам интуиция.

— Аха. Той пък казва същото за теб.

— Какво казва?

— Че си задръстен и без чувство за хумор. И ако продължаваш с тези въпроси, съм склонна да се съглася с него.

Морган се усмихна.

— Добре. Но той е загазил здравата. — Вдигна ръка, за да прекъсне възражението ѝ. — Чуй ме сега. Тук и ти затъваш в неприятности, все по-надълбоко.

— Ще ти кажа какви са неприятностите. Всичко това, което ме разсейва. Допреди два дни продължението ми вървеше като песен. Но откакто се обади Томпсън, не съм написала и един ред. Той направо ме блокира. Този човек сякаш си няма друга работа, освен да ме следи. Все едно разследва Уотъргейт — каза Аби. — Но не мога да разбера как ме е открил. Какво ще го правим?

— Има проблем — каза Спенсър.

— Какъв?

— Ами по-голям, отколкото предполагаш. — Морган се опитваше да ѝ поднесе нещата така, че да му повярва. Аби го гледаше напрегнато. — Досещам се как те е открил.

— Как?

— Чуй ме, знам какво си мислиш. Че ревнувам, че съм отмъстителен и прочие. Но според мен Джак му е казал.

— Прекаляваш — каза Аби и поклати глава. Започваше да се ядосва на вечните им опити да се очернят един друг. Ако не престанеха, Аби възнамеряваше да се скрие и от двамата, докато напише книгата.

— Помисли си — продължи Морган. — Кой друг знае къде си? Кой има телефонния ти номер? Освен мен, разбира се.

— Ами първо Чарли — каза Аби.

Морган направи физиономия, която означаваше да не брои бившия си съпруг.

— Защо ще се обажда на тоя репортер? Откъде ще знае него да търси?

Морган беше прав. Чарли не знаеше, че Томпсън отдавна досажда на Аби. А Джак знаеше.

— Съгласи се с мен — каза Морган: — Влязъл ти е под кожата, но сега те разиграва както си иска.

— Престани! — Не искаше да го слуша повече. — Вече се чувствам като парче месо, заради което се ръфат две кучета. — Тя се извъртя настрани, за да не го гледа повече, и отпи от чашата, която задържа в ръка. Ледени капчици се стекоха от стъкленото дъно и поръсиха почернелите ѝ бедра.

Загарът ѝ контрастираше приятно на белите къси панталони.

— Мъчно ми е, че наранявам чувствата ти — обади се Морган. — Но съм длъжен да те предупредя. Мисля, че си в опасност.

Когато го погледна през рамо, Аби видя сериозното му изражение, което не можеше да пренебрегне.

— Помисли малко — каза той. — Спомни си подробно разговора с Томпсън.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомена ли ти, че авторът не е Джак или Гейбъл Купър?

Аби се позамисли.

— Стори ми се, че не знае заглавието, нито автора.

— Именно. Защото на Джак не му изнася. Какви въпроси ти зададе Томпсън?

— Спомена убийствата на Тереза и Джоуи. Направи някаква връзка с книгата. Освен това знаеше, че полицията ме търси.

— Някой му е дал тази информация заедно с извода, че може би си замесена в убийствата. — За по-убедително Морган чукна по масата с два пръста. — Ако тоя някой иска да те дискредитира, няма по-успешен начин от такова нещо в пресата. А сега си помисли кой има мотив да те дискредитира. Кой ще спечели, ако си свързана с голям скандал точно когато се опитваш да разкриеш авторството на книгата?

— Какво ми казваш?

— Да погледнеш фактите. Да си отвориш очите.

— Намекваш, че Джак е убил Тереза? — Аби се завъртя на стола и сега седеше право срещу него. Гледаше го от упор.

Мълчанието на Морган бе отговор на въпроса ѝ.

— Не вярвам, дума да не става. Той не е способен на такова нещо.

После известно време мълча. Морган остави безмълвието да разклати убедеността ѝ.

— Какво ще спечели със смъртта ѝ? — попита Аби. Пак се връщаха към логиката, където Морган плуваше в свои води.

— Тереза знаеше за книгата — каза той. — Знаеше, че ти си я написала. Тя щеше да го изобличи, ако реши да си присвои авторството. Не го ли осъзнаваш?

— А Джоуи?

— Той се намеси при филмовите права. Изпречи му се на пътя. И Джак знае този факт, нали? Дори когато още не го знаеше, успя да забаламоса Карла. С оная история за стария му приятел наркоман, който се представял за Гейбъл Купър.

Аби се замисли.

— Не, не го вярвам. Той не може да убие двама души. Не и заради такова нещо.

— Малко ли е? Над седем милиона долара от аванси и проценти от продажбите? Та аз имам роднини, които биха ме ликвидирали заради такава сума. И то хора, които всъщност ме обичат.

— Казваш ми, че ще открадне книгата ли?

— Ами ние вече му я поднесохме в красива опаковка с панделка — каза Морган.

— Но нали сме се застраховали по сто начина? — упорстваше Аби. — Подписал е договор, регистрирали сме авторските права... — Погледна го, но той замълча. — Не съм ли права?

— Да, имаме договор. Имам регистрирано авторско право. Но рекламата си има свой собствен живот. Никога не съм виждал такова нещо. Просто е изумително. Лицето на Джак е вечно в ефира. На всеки двама минути пускат реклами с неговия образ. А ти си седиш тук и май не осъзнаваш...

— Такъв беше планът — каза Аби.

— Да, но не разбираш, че сега Джак и книгата са се превърнали в едно цяло. Не знам как да ти го обясня... — Морган започна да ръкомаха за по-красноречиво. — Известността има своя собствена динамика. Все едно да изпуснеш духа от бутилката, атома от бомбата. Как го затваряш обратно? Как го контролираш според собствените си желания?

Аби се заслуша в думите му. Не ѝ харесваха, но трябваше да признае, че е прав.

— Това е голям коз в ръцете на Джак — каза Морган. — Издателството е в пълното си право да вдигне врява за измамата, ако истината за авторството не им хареса, особено след като ченгетата те разпитват във връзка с убийство по времето, когато... С една дума, Джак държи силните карти.

— Но аз имам алиби. По това време летях със самолет.

— Иди разправяй на ченгетата. Издателят не се интересува от алибито ти. Освен това се знае, че хората си наемат убийци — заяви Морган.

— Но защо? Защо ще искам да убия Тереза? Тя ми беше приятелка.

— Постоянно стават убийства на приятели. Това не е аргумент за полицията. Направихме тактическа грешка. Не биваше да му позволяваме да те води тук. Сега излиза, че си избягала. Имат всички основания да решат така. Поради гузна съвест — добави той.

— Знаеш, че трябваше да се махна. Полицията щеше да ме разпитва за книгата.

Но Аби разбираше, че Морган има право. Планът ѝ бе надминал и най-смелите ѝ мечти. Беше подценила шума около книгата и чара на Джак, който бе грабнал публиката. Беше наклала малък огън да подгрее кариерата си, а сега пламъците заплашваха да я изгорят жива.

Нямаше как да контролират реакцията при публичната ѝ поява, когато щеше да разкрие истината за книгата. Можеше ли славата да се прехвърля като детска топка? Или пък нещата щяха да вземат лош обрат и да доведат до скандал. Никой от двамата им нямаше отговор на тези въпроси.

Морган отпи от бирата си, преди да заговори.

— Имам тук нещо, което може да промени мнението ти За Джак. Не исках да ти го казвам по телефона. Той не е толкова наивен, колкото го мислиш.

— Никога не съм казвала, че е наивен. — За малко да добави, че наивниците не носят оръжие, но защо да налива масло в огъня?

— Имам предвид литературата — поясни Спенсър. — На писал е книга.

— Зная. Има цял куфар неиздадени ръкописи. Показа ми ги.

— А това показва ли ти? — Морган бръкна в куфарчето си и извади книгата от антикварната книжарница. Подаде я на Аби.

Тя занемя и се вкамени. Прочете името на автора върху гръбчето — Келън Рейд — от фалшивия паспорт на Джак.

Погледна Морган недоумяващо, сякаш не вярваше на очите си.

— Откъде знаеш, че книгата е негова?

— Погледни посвещението — каза Морган.

Тя отвори на трета страница. На лицето ѝ се изписа дълбока болка от осъзнаването на предателството.

— Защо, защо не ми е казал?

— Ако ти беше казал, щеше ли да го използваш?

— Не зная. — В този момент това бе единственият искрен отговор, който можеше да даде. Фактът, че Джак е издаван, щеше да създаде неприятности. В случай че Бертоли бе на учил, нямаше да се съгласи на такъв бюджет. При идиотските правила в книжния бизнес никога нямаше да се вдигне такъв шум, ако издателят не можеше да представи Джак, най-голямото негово откритие, като дебютиращ писател.

— Затова не ни е казал — заключи Морган. — Но има и по-лошо. — Той отново зарови в куфарчето си и след малко измъкна някакви сгънати страници. Подаде ги на Аби.

— Чети и плачи — каза ѝ.

Аби не знаеше дали желае това. Всичко се разпадаше.

— Преди да дойда тук, се отбих в Южна Каролина. — Говореше, без да я поглежда, навел глава над чашата си, сякаш черпеше сили от нея. — Отидох в Бофорт. Беше смело предположение от моя страна, но реших, че този малък градец си има вестник. И че за този вестник издаването на книга от съгражданин ще бъде голяма новина. Оказах се прав. Открих това в архива на редакцията. Писано е преди девет години. Джак изглежда доста по-млад — каза той и посочи снимката на първата страница. Беше фотокопие, но достатъчно ясно, за да може Аби да познае сияйната усмивка на Джак, седнал на бюро с книгата в ръка. Под снимката имате надпис с името на автора и заглавието.

— Очевидно редакторът му е хвърлил голям труд. Направил е сносна книга — каза Морган. — Но не са улучили момента. Издадена е година и нещо, преди военните трилъри да станат хит. Във вестника се казва, че военните истории нямат бъдеще. При все това книгата е

влязла в регионалната класация, която съставят в Атланта. Публикацията е по този повод.

Аби беше като ударена с мокър парцал. Взе страниците и ги зачете под звуците на барабаните и брътвежа от околните маси.

В статията бе обрисуван портретът на млад писател, обзет от манията да стигне върха. Когато се появил в регионалната класация, Джак ипотекирал къщата си и изхарчил всичките си спестявания за промоция на книгата, с цел да влезе в националните класации. Купувал рекламно място в какви ли не вестници из цялата страна, направил и авторска обиколка. Дори се опитал сам да продава книгата от багажника на колата си. Но не постигнал нищо. Без подкрепата на голямо издателство със собствена мрежа от контакти и динамичен маркетинг той просто пропилял парите си и се простил с мечтата си.

Когато дочете статията, Аби пусна страниците на масата и се взря в далечината. Гледаше през Морган, сякаш той не съществуваше. Беше в шок и не знаеше дали да се ядосва, или да плаче. Не можеше да повярва, че Джак е скрил от нея този факт. Бяха говорили за ръкописите му. Бе потърсил помощта ѝ, за да ги издаде. Осем ръкописа и един друг, за който бе споменал, но отказа да обсъжда. Сега тя знаеше защо.

— Как е могъл? — Аби мислеше, че го обича. Беше му се доверила, казала му бе неща, несподелени с никого, дори и с Морган. Чувството за предателство я смазваше.

— Чуй ме сега — помъчи се да я върне към реалността Морган. — С Чарли можем да се справим. С журналиста също. Можеш да се преместиш отново, ако се наложи. Да си намериш ново убежище. Има милиони острови. Но най-големият ни проблем е как да постъпим с Джърмейн.

Първата реакция на Аби бе да му се обади в Ню Йорк и да му се разкрещи по телефона. Морган я разубеди.

— Знаем, че ни е излъгал — каза той. — Но не знаем какво друго е направил или се кани да направи. Поне имаме лост в ръцете си.

— Какъв?

— Не си му показала резюмето на продължението, нали?

Тя поклати глава.

— Нито страници от ръкописа.

— Не.

— Браво. Доколкото знаем, момчето не е на ти с писателството. Не го бива в занаята и си го знае. Това е нашият коз.

— Може да си намери писател фантом — каза Аби.

— Не може, ако не знае какъв е сюжетът. — И двамата бяха убедени, че той не е способен да измисли история, която да се връзва добре с първата. Не и такава, която да задоволи Карла и Бертоли. За момента все още държаха Джак на каишка.

Но Аби се тормозеше от друго.

— Мислиш ли, че наистина е убил Тереза?

Спенсър я погледна, но замълча. Очите му казваха всичко.

— Нищо не споменавай пред него. Дръж го в неведение. И за това си трай — потупа книгата той. — Поне докато измислим начин да го свалим от сцената. Да вземем нещата в свои ръце.

— Как?

— Не зная. Дай ми малко време, и ще измисля. Смятам да напусна фирмата. Можем да отидем някъде. Да избягаме от всичко това. От Джърмейн. От тия игри. Да заживеем истински. Например в Европа. Аз и ти.

Аби се стъписа. От години знаеше, че е влюбен в нея, но не ѝ бе минавало през ум, че ще се осмели да го каже.

— Хайде да се махнем.

— Не мога.

— Защо не?

— Какво ми намекваш?

— Нищо — каза Морган. Известно време мълча и я гледа, а после изведнъж изстреля: — Предлагам ти да се оженим.

Гласно Аби не изрази нищо. Отговорът ѝ се съдържаше в погледа, който той не можеше да прочете. Извърната настрани, тя отказваше да срещне очите му, търсейки по-меки думи. Мъжът, когото обичаше, я бе измамил. Мъжът, който я обичаше, за нея бе просто приятел. Приятелите и любовниците бяха две различни неща, като деня и нощта.

— Знам, че не случи в брака — каза Морган.

— Не е това.

— Какво тогава?

— Ценя приятелството ти. Приятно ми е да съм с теб — каза Аби.

— Но?

— Но трябва да има нещо повече от това.

— Би могло да има, ако му дадеш шанс.

— Отдавна се познаваме — каза Аби.

— Но не по начина, който имам предвид. — Умоляваше я, с което я затрудняваше още повече.

— Не мога да се омъжа за теб, Морган.

— Защо?

— Защото не те обичам. — Най-сетне се осмели да изрече истината.

Морган я погледна с очи, които се замрежиха от болка и обида. Този поглед едва не я разплака, затова тя отново извърна лице настрани. Той мълчеше. Най-после Аби се пресегна през масата и докосна ръката му.

— Оставаме ли приятели?

За миг ѝ се стори, че понечва да дръпне ръката си. Но той не я помръдна, а само вдигна очи и промълви:

— Оставаме.

Когато Аби, Джак и Морган влязоха в бара на „Пирата“ да пийнат преди вечеря, дансингът бе задръстен от двойки, танцуващи в ритъма на джаза.

Джак бе пристигнал преди няколко часа, очаквайки да ги намери пируващи за успеха на книгата. Ала Аби бе хладна и резервирана. Морган се бе настанил в стаята за гости при нея. Вещите на Джак бяха върнати в хотелската му стая.

Още в началото Джак прошепна в ухото ѝ, че иска да остане насаме с нея. Тя му отвърна, че може да каже всичко каквото има за казване пред Морган. Изрече го достатъчно високо, за да чуе Спенсър. В този момент Джак разбра, че се е случило нещо.

Поръча питиета на бара и изчака, докато барманът ги приготви. Може би малко алкохол щеше да уталожить напрежението и да развърже езиците.

На масата отзад Спенсър се опита да убеди Аби, че не бива да говори много.

— Остави ме аз да приказвам. И най-вече не споменавай за книгата му.

Тя кимна. Макар да бе заела високо място в класацията и да имаше милиони читатели, Аби бе съвсем унила. Изведнъж всичко това ѝ се стори маловажно. Съзнанието ѝ бе завладяно от една-единствена мисъл: имаше ли Джак нещо общо със смъртта на Тереза Дженрико?

Опитваше се да се убеди, че това е невъзможно. Искаше ѝ се да вярва, че инстинктите ѝ не са тъй закърнели, че не може да е изпитвала чувства към човек, способен на подобно убийство. Но въпросите я връхлитаха един след друг, от онези, които адвокатите си задават, когато не се доверяват на клиента си — най-вече за мотивите и изкушенията.

Аби се опита да си припомни къде беше Джак по време на убийството на Тереза. Тръгна от Ню Йорк преди нея. Каза ѝ, че има

работа в Кофин Пойнт. Но неочаквано се появи в Сиатъл. Умът ѝ работеше трескаво, изтормозен от вероятностите.

Погледът ѝ се спря на Джак, който чакаше питиетата, облегнат на една от месинговите слонски глави, украсяващи перилата на бара.

Някакво момиче с дълга черна коса в края на дансинга, което танцуваше буги-вуги с изкусителни движения, залепи поглед в Джак. Сякаш го събличаше с очи, докато кършеше тяло. Джак ѝ отвърна с една от загадъчните си усмивки а ла Джеймс Бонд. Момичето го изгледа с еротичната арогантност, присъща на младите красавици. Той закачливо вдигна чаша към нея, докато се насочваше към масата им, понесъл две питиета. Аби не пожела алкохол. Морган си бе поръчал скоч и сода.

Източните ветрове появаха леко през отвореното пространство на ресторанта със сводест покрив. По него бяха накачени вентилатори, напомнящи ранени птици. Някои от перките липсваха, станали жертва на миналогодишния ураган. Стипчивият аромат на ром изпълваше въздуха, трептящ от звуците на музиката.

Без да я пита, Джак хвана Аби за ръката и преди да се опомни, тя се оказа на дансинга в обятията му. Главите им се допираха. Тя беше вдървена и напрегната.

Джак я бе излъгал. Изобщо не ѝ бе споменал за издадената книга. Оставил я бе да се чуди какво друго може да е сторил и дали не е убил Джоуи Дженрико. „Чук-чук, чукам на вратата на дявола“, дереше глас певицата и Аби се запита дали самата тя не бе направила сделка с дявола.

— Защо не се отпуснеш тази вечер и не пийнеш с нас? — каза Джак. Когато песента свърши, той плъзна длан по ръката ѝ и стисна рамото ѝ — жест на интимност. Тя се скова.

— Имам да пиша книга, ако си спомняш — усмихна му се насила и седна на масата.

— Къде е Чарли тази вечер? — попита Джак, докато придърпваше стола си. Погледна Аби, но отговорът дойде от Спенсър.

— Не знаем.

— Навърта километри на колата ми и прави креватна гимнастика — каза Аби.

— Забърсал е нещо — обади се Морган. — Току-виж, пипнал трипер.

— Безразсъдството не остава ненаказано. — Чарли не ѝ беше връщал колата от три дни. Последния път, когато тя се качи в нея, намери дамски бикини в жабката.

— Но в случай че не хвъркне в някоя пропаст или не умре от срамна болест, измислили ли сте алтернативен план как да се действа спрямо него? — попита Джак.

— Измислили сме — отвърна Морган.

— И мога ли да знам какъв е той?

— Осигуряваме му финансови стимули да ни сътрудничи — каза Морган.

— С една дума, купувате го, а?

— Да речем.

Джак повдигна вежда и погледна Аби.

— Ваша си работа — каза той, — но мисля, че правите голяма грешка.

— Вече сме обсъдили този въпрос — каза Спенсър. — Решили сме го, и толкова.

Морган бе пуснал бариера, която Джак не можеше да не съзре, макар да бе тук от два часа. Спенсър бе взел нещата в свои ръце и, изглежда, на Джак не му оставаха пътища до Аби.

— Да разбирам ли, че вече сте обещали да му платите?

— Още не, но имаме всички основания да смятаме, че няма да откаже — каза Спенсър.

— О, да. Все едно Дракула да откаже млада кръв — под — метна Джак. — И колко ще му платите?

— Не е нужно да знаеш — отвърна Спенсър.

— Разбрал ли е, че ти си написала книгата? — Джак се опитваше да въвлече Аби в разговора, но Спенсър отново се намеси.

— Не, освен ако ти не си му казал.

— Нищо не съм му казвал.

— Не знае — обади се Аби. — Мисли, че сме я написали двамата. Ако разбере, че е само моя, цената ще се вдигне. Смята да не претендира за твоята част.

— Много благородно от негова страна — каза Джак.

— У Чарли няма никакво благородство. Щеше да разбереш, ако го познаваше.

— И ти си съгласна на всичко това? Да му платиш, за да мълчи?
На един залитащ пияница, който всъщност не знае нищо?

— Пиянското залитане може да причини много неприятности —
подметка Морган.

— Ако парите бяха мои, нямаше да му платя и цент.

— Но не са твои — каза Аби.

— Вярно — рече Джак. — Твои са си. Твоя е и грешката.

— Много нахакано го раздаваш — каза Спенсър.

— Морган, престани — опита се да го възпре Аби.

— Не, не, искам да чуя какво предлага той. Как би постъпил.
Хайде, искам да знам. Какво ще направиш ти в случая?

— Ще си поприказваме.

— Просто тъй.

— Аха — каза Джак, — просто тъй.

— И какво ще му говориш? Какви магически думи ще
използваш?

— Ще го убедя да не върши глупости.

Морган се усмихна, а после се разсмя.

— Ще го убедиш значи.

— Да. Той не е глупав човек. В Ню Йорк се разбрахме — каза
Джак.

— От твоите уста логиката звучи като мръсна дума.

— Джак може да бъде много убедителен — обади се Аби. —
Видях как убеди няколко души в Сан Хуан.

— Те вече не ти искат пари, нали? — погледна я Джак.

— Единият от тях вече нищо не иска — каза Аби.

— Какво, по дяволите, е станало в Сан Хуан? — попита Морган.

— Няма значение. Предпочитам да платя. — Разговорът й беше
дотегнал.

— А какво ще го спре да се върне за още? — попита Джак.

— Няма да се върне, защото, докато изхарчи това, което ще му
дам, всичко ще е свършило — каза Аби.

— Какво ще направиш, кредитната си карта ли ще му дадеш?

— Не, просто ще ускорим нещата — каза тя.

— Не те разбирам — погледна я Джак.

— Искам да кажа, че няма да изчакаме изданието в меки корици,
за да кажем на Бертоли, че аз съм написала книгата.

Джак остана като зашеметен. Много неща очакваше, ала че и това.

— Точно в момента, когато тя прави такъв фурор?

— Чарли внася ново измерение — каза Аби. — Не можем да го накараме да мълчи вечно.

— Появиха се и някои други неща — додаде Морган.

— Какви неща?

— Но ти не бива да се притесняваш — каза Морган. — Ще си получиш дела. Това е всичко, което ти е нужно да знаеш.

— Не, нужно ми е да знам какво става. Какво ще кажете на Бертоли?

— Ще изчакаме книгата да се задържи един месец в класацията — каза Аби. — А дотогава трябва да съм приготвила стръвта.

Джак поклати глава недоумяващо.

— Когато започнеш нищо, трябва да го довършиш. — Това беше насочено към Аби. — Съгласих се да участвам в играта ви. Да ида в Ню Йорк и да направя цялото шоу. Всъщност известно време това ме забавляваше. Но онези хора не си играят, а правят сериозен бизнес със сериозни пари — каза Джак. — Изпълниха си обещанията. Поиска им нещо и те ти го дадоха, дори много повече.

— И те получиха това, за което се пазаряха. Получиха теб.

— Да, и сега искаш да им провалиш рекламната кампания — каза Джак. — Точно по средата искаш да издърпаш килимчето под краката на всички нас.

— Какво толкова? — намеси се Морган. — Мислиш, че книгата ще пропадне без теб?

— Аз се заангажирах вече — каза Джак. — Това е лошото.

— За какво говориш? — взря се в него Аби.

Джак се поколеба, преди да отговори.

— Обещах му нещо въз основа на това, което изпълни от своя страна при сделката. Обещах му, че ще има резюмето, за да разбере насоката на продължението. Сметнах, че така е редно.

— Решаваш сам какво е редно? — възкликна Аби.

— Ти влезе в челната петорка. Кога ти се е случвало за последен път?

— Кой ти е дал право? — извика тя. — Казах ти по телефона...

— А аз ти казах, че ще говорим за това, като се върна — рече Джак. — Но идвам тук и виждам, че се каниш да ме изхвърлиш на улицата.

— Няма за какво да говорим повече. — Аби беше бясна.

Представи си как резюмето попада в Холивуд, преди да е завършила продължението. Морган се оказа прав. Без тя да се усети, Джак бе взел инициативата в свои ръце.

Управителят на ресторанта дойде да им съобщи, че масата ги чака. Аби кипеше от гняв. Лицето ѝ бе алено.

Първи стана Джак.

— Дадох им дума.

— Според мен просто трябва да им кажеш, че си сгрешил — рече Аби.

— Сгрешил ли?

— Именно. Кажи им, че си излъгал. Каквото щеш им разправяй. Но съдържание на продължението няма да получат.

— Е, разбирам, че решението ти е категорично. — Джак изглежда студено първо Аби, а после и Морган.

— Приятна вечеря — каза той и без дума повече се отпра ви в обратната посока, към стълбите и пътеката, водеща към стаята му на брега.

През няколко маси от тяхната в един тъмен ъгъл на бара седеше чернокож мъж със спортно сако и вратовръзка. Четейки вестник, отпиваше от чаша, в която, изглежда, имаше бърбън. Всъщност той пиеше чай с лед, а вестникът бе отпреди три дни.

Мъжът надничаше над вестника към масата на трима души, седнали на десетина метра от него. Те явно водеха разгорещен спор, но Логано не успяваше да долови и една дума, защото музиката гърмеше.

Тези трима не можеха да видят, че на масата зад вестника имаше снимка. Беше снимката на Аби, леко размазана, тъй като бе изпратена по факса от Сиатъл до полицейския участък в Сейнт Кроа.

Сержант Логано загуби четири дни, докато открие жената. Според американските критерии островът беше малък, само с две големи селища, но по брега и хълмовете бяха разпръснати хиляди

уединени къщи. Тя можеше да е отседнала във всяка от тях. Логано бе доволен, че изобщо я откри.

Ако познаваш острова, ще се насочиш само към три-четири места, когато търсиш туристи. Затова Логано отиде при бармана на „Пирата“, който позна Аби по снимката. Логано кисна тук три поредни вечери. На четвъртата извади късмет.

Продължи да ги наблюдава, бършейки потта от челото си. Единият от двамата мъже с нея трябва да беше адвокатът. Но Логано не беше сигурен кой точно. А за другия не знаеше нищо. Детективът от отдел „Убийства“ в Сиатъл който му предостави информацията, не спомена за втори мъж. Но адвокатът бил проследен да отива на летището. След като се качил на самолета, полицаите поговорили с обслужващите полета. Оказало се, че пътува за Сейнт Кроа, но през Южна Каролина. Не знаели защо минава оттам:

За Логано това бе деликатна задача, изискваща дискретност. Сиатъл не бе издал заповед за арестуване, макар да я подготвяли. В момента искали просто да я разпитат. Логано и участъкът му им правеха колегиална услуга. Задачата му бе да я открие и да се обади в Сиатъл.

Логано не беше глупак. Знаеше, че жената скоро ще бъде върната в страната си с белезници на ръцете. Когато американците погнеха някого, прошка нямаше. Можеха да я задържат заради техническо нарушение, например митничарите или имиграционните власти, но щяха да я пипнат, дума да няма.

Той свали вестника и покри снимката с него. Чувстваше издутината под лявата си ръка, където бе пъхнал своя трийсет и петкалибров магнум „Смит и Уесън“ с десетсантиметрова цев. Логано беше от старата школа. Не признаваше газовите пистолети и разните му спрейове. Не искаше да убива хора, но ако се наложеше, мислеше, че трябва да е както се убиват слонове: един изстрел с нещо, което да го повали.

Извади от вътрешния джоб на самото си факса с доклада от Сиатъл и го прехвърли отново, докато ги наблюдаваше. Според доклада тя едва ли беше въоръжена, но не бяха сигурни. Искаха да я разпитат във връзка с двойно убийство. Логано нямаше да се остави да го застрелят заради някаква си колегиална услуга.

Тъкмо прибра доклада, и салонният управител се приближи към масата на жената. Макар и да не го чуваше, Логано предположи, че ги кани на маса в ресторанта. Май прекъсна спора им.

Единият от мъжете, висок хубавец, се изправи. Казаха си нещо с другите двама, после той се обърна и се запъти към стълбите и паркинга. Жената и другият мъж тръгнаха към ресторанта.

В един миг Логано понечи да последва мъжа по стълбите, но после се отказа и се облегна на стола си. Сега задачата му бе да наблюдава жената. Ако я изпуснеше от поглед, можеше и да няма втори шанс. Трябваше да разбере къде е отседнала и да информира полицията в Сиатъл. Нямаше бърза работа. Винаги можеше да търси други нишки, след като поставеше жилището ѝ под наблюдение.

„Чийзбургер в Рая“ беше ресторант градина с жива музика през уикендите и с бар, който предлагаше всевъзможни питиета. Беше сборище на младежи, а напоследък Чарли се чувстваше особено подмладен.

Мярна едно сладко същество, седнало на бара. Беше с къса поличка като на мажоретка и опъната блузка, която очертаваше гърдите ѝ. Чарли си падаше по хубавите бюстове. Почерпи я с бъргър и пържени картофи, докато той се наливаше с гран марние и текила.

Момичето беше с хубав тен и бърбореше оживено. Спели с приятеля си на малко корабче, но той отплавал на друг остров за няколко дни и тя се чудела къде да ноцува. Чарли не можа да повярва на късмета си. Беше с лунички и атлетично тяло. Представи си каква лъвица е в леглото.

Към единайсет и половина я заведе при колата си с намерение да я смае, но там ги чакаше приятелят ѝ. Замъкнаха го встрани от паркинга, повалиха го на земята и му взеха портфейла и часовника. Оставиха го да изтрезнее на тревата. Не бяха толкова глупави, че да откраднат колата му. Къде можеш да идеш с крадена кола, като си на остров?

Чарли се събуди сред бурените около четири призори и се облещи срещу звездите, които май до една имаха близнаци. Главата му бе като плондер. Той се надигна бавно.

Светлините на ресторанта градина бяха угасени, а паркингът пусееше. Там се мъдреше само синята спортна кола на Аби. Чарли не се сещаше какво се е случило. Имаше бегъл спомен, че главата му е притисната между две гърди а после му причернява. Лицето ѝ бе съвсем мъгляво в съзнанието му.

Надигна се на четири крака, намери ключовете в джоба си и се залюшка към колата. Като погледна ръката си, видя, че е окървавена. Попипа тила си. Там имаше цицина колкото бейзболна топка и щом я докосна, вратът и главата му пламнаха от болка. Зачуди се с какво са го ударили.

Понечи да види колко е часът и чак сега забеляза, че часовникът му го няма. Изруга и се пресегна към задния джоб на панталона си. И портфейлът бе изчезнал. — Мамка му!

Надяваше се, че няма да го спре някое ченге, докато кара към „Пирата“. Цели двацет минути колата залита и по двете платна. Добре, че пътят бе свършено пуст.

Дори пазачът на входа си бе отишъл. Бариерата беше вдигната, така че не се наложи да го проверяват. Изкачи се до главната сграда и после се спусна към бунгалата при плажа Паркира пред своето. Помисли си дали да не остане да спи зад волана, но после главата му се проясни дотолкова, че да намери картата ключ за стаята в джоба си. Бяха му я оставили заедно с малко дребни монети.

Не си направи труда да заключи колата, а направо се запъти към стаята си. Тази нощ всичко вървеше наопаки. Крушката над вратата му бе изгоряла и той не успя да уцели процепа за картата. Може би беше по-добре, че не я доведе тук Сигурно и тогава щеше така да залита.

Опитваше за четвърти път да пъхне картата, когато чу шум в храстите отзад и понечи да се обърне.

— Кой по дя... — Чарли не почувства нищо, но не можа да разбере защо думите му остават беззвучни.

Беше едва шест и нещо сутринта, когато Аби се втурна в стаята на Морган. Така блъсна вратата, че тя се удари в стената и се люшна обратно към нея.

— Бързо ставай, веднага! — изкрещя тя. — Джак е напуснал острова.

Спенсър се извъртя в леглото си и сънено надигна глава.

— Какво?

— Изчезнал е. И е откраднал резюмето.

— Какво говориш?

— Снощи го оставих до компютъра, а тази сутрин го няма. Потърсих Джак в „Пирата“. Казаха ми, че е тръгнал за летището рано тази сутрин.

— Къде е отишъл?

— Не знаят, но ако трябва да гадая, сигурно в Ню Йорк.

Морган разтърка очи, седна на леглото и поклати глава.

— Освободил ли е стаята?

— Не.

— Нали в Ню Йорк го чакали след три дни?

— Именно. Изглежда, си бил прав. Иска да си присвои книгата.

Морган стана от леглото и затърси дрехите си. После влезе в банята и те продължиха да говорят през затворената врата, докато той се преобличаше.

Аби бе обърнала къщата наопаки, но от съдържанието на продължението нямаше и помен. Освен регистрираното авторско право, това бе единственият коз в ръцете ѝ. Спомняше си, че го остави на масата до компютъра, преди да отидат на вечеря. А сега го нямаше никъде.

— Чу го снощи. Нещо става в Ню Йорк. Сключил е някаква сделка с тях. Възнамерява да им покаже сюжета. Така че какво ще правим? — попита тя.

— Няма да се паникьосваме, това ще правим.

— Той ще им го даде. Ако вече не го е направил. Може като нищо да им го е изпратил по факса — каза Аби.

— Трябва да помислим малко. Важното сега е как да действаме с издателството — рече Морган.

— Трудно ще е с Джак по средата.

Морган излезе облечен от банята и се огледа за чорапите и обувките си.

— Нали затова взехме мерки — успокои я той.

Тя го погледна.

— Документите. Регистрацията на авторското право и договорът, който той подписа. Време е за план Б — каза Морган.

— За какво говориш?

— Мисля, че дойде време да ти кажа. Обещавах ли да не ме убиваш?

— Защо да те убивам?

— Още от началото не му се доверих — каза Морган. — Притеснявах се, че му оставяме твърде много неща в ръце те. Тъй че се обадох на един колега в Ню Йорк, който има голяма кантора и се е специализирал в издателската дейност — посегателство върху авторските права, плагиатство и прочие. Знаех си, че рано или късно ще възникне проблем с Джак. Исках да се застраховаме по-добре.

— И какво с тази кантора?

— Реших, че чрез тях ще действаме по-авторитетно, ако се стигне до битка с Джърмейн. Известна кантора е, издателите постоянно я използват. Преди два месеца ги наех да ни представляват и съм се уговорил лично с един от съдружниците. За всеки случай — каза Морган. — Надявам се, че нямаш нищо против. Използвах твоите пари.

Аби му се усмихна. Морган винаги беше с две крачки напред. Затова го ценеше. Умът му беше като таксиметров апарат, цъкаше двайсет и четири часа в денонощието. Ако и хонорарите му цъкаха с това темпо, още преди десет години щеше да е милионер.

— Доколко знаят за какво става дума?

— Знаят, че Джак не е написал книгата. Ако вярват на думата ми. Сега просто трябва да им предоставим документите — регистрацията на авторското право и договора с Джак, за да се разберат мирно и кротко с издателя и да ограничим щетите.

— Искам да го унищожа.

— Повярвай ми — каза Морган. — Ограничаването на щетите е най-важното нещо сега. Иначе рискуваме да изплашим Бертоли. Ако си представи дълга съдебна битка, придружена със скандал в пресата, ще прати книгата по дяволите. Тогава и ти, и Джак ще лапате мухите. Това е бизнес. Остави разправата с него за по-нататък.

Морган се надяваше, че успехът на книгата няма да бъде накърнен. Просто издателят щеше да накара Джак да слезе От сцената. Една мощна кантора, познаваща тънкостите на книгоиздаването, щеше да се справи много по-лесно от тях. Нейните адвокати можеха едновременно да разобличат Джак и да прикоткат издателя.

— Можем да забравим за едномесечния срок, преди да кажем истината на Бертоли — рече Аби. — Джак направи това невъзможно. Всеки ден на изчакване му дава възможност да подкопава все повече позицията ни.

— И какво, тогава?

— Първо трябва да вземем документите и после да идем в Ню Йорк. — Умът ѝ работеше трескаво. — С малко късмет можем да сме там утре сутринта. — Беше неделя.

— Документите са в сейф в една банка. Нямам вяра на Кътлър. Може нощем да рови из кабинета ми. Ще трябва да ида да ги взема. — Той завърза обувките си. — Ще се обадя да направя резервации за полетите.

— А с резюмето какво ще правим? — попита тя.

— Нямах ли копие?

— В компютъра ми е.

— Направи разпечатка. После опаковай компютъра и принтера. Виж да намериш някой кашон, за да ги изпратим направо в Ню Йорк.

— Защо?

— Като доказателство — каза той. — Нали на този компютър си писала резюмето?

Аби кимна.

— Един добър експерт вероятно може да потвърди. Да имаме още едно доказателство в наша полза — обясни Морган.

Сякаш гръм я удари.

— О, боже господи! — Изчезналата пишеща машина. Облеци се срещу Морган, който още завързваше обувките си, седнал на леглото.

По изражението ѝ разбра, че най-сетне е осъзнала за какво става дума.

— Затова я нямаше. Джак я е взел. Кога стигна до този извод.

— Не исках да те притеснявам — рече Морган. — Нямах доказателства. Но като не можахме да я открием, трябваше да се досетиш, че който е вилнял из къщата ти, той е взел машината. Задай си един въпрос: защо ще вдигне една допотопна машина, а ще остави чисто нов телевизор?

— Защото ръкописът е печатан на нея — каза Аби.

— Точно така.

Лицето ѝ заприлича на мрачен облак.

— И нещастieto с електрическото табло.

— Било е предвидено за теб — каза Морган. — Тереза просто се е появила в неподходящ момент.

— Убил е и Джоуи — каза Аби.

— И той е бил неудобен.

— О, господи! Ще повърна! — Почувства, че ѝ се гади.

Червата ѝ се обърнаха при мисълта, че се е любила с този човек. През всичкото време беше спала с убиеца на Тереза.

— Никога не съм го обичала! Никога! — Изричайки това, сякаш искаше да изтрие от съзнанието си интимните моменти. Но знаеше, че е лъжа. Чувстваше се разнебитена.

Морган се опита да я докосне, ала Аби бе твърде гневна, за да търпи допир. Бе способна да унищожи всеки.

— Извинявай — каза тя. — Отивам в полицията.

— За какво? — попита Морган. — Нямаме доказателства. Какво ще им кажеш, че Джак ти е откраднал резюмето? — Прав беше. Тя нямаше нищо.

— Не знам. Но трябва да говоря с тях. Поне да ги насоча на вярна следа.

— Той това и очаква от теб. Докато се обясняваме с полицията, ще продаде продължението на Бертоли. Може би вече крои планове да анулира пълномощното ни.

Аби вдигна глава. Беше забравила за пълномощното, което задължаваше Бертоли и филмовите продуценти да изпращат авансите и хонорарите от продажбите до кантората на Морган. Сега Джак

можеше с един замах на писалката да насочи постъпленията към себе си.

— Ще се затрудни, когато се опита да напише книгата.

Видяла съм колко може — каза Аби.

— За четвърт милион ще намери кой да му я напише. За него ще останат четири-пет милиона, че и отгоре — каза Морган. — Не е зле за едnodневен труд. А в момента той притежава единственото, което има значение.

Аби го погледна въпросително.

— Името, което ти му даде. Гейбъл Купър — каза Морган. Прав беше. Рекламната кампания на Бертоли бе превърнала това име в чисто злато.

— Искях книгата да се продава. И ето какво постигнах — каза Аби.

— Въпросът е как да я задържим. Ако ни спре кранчето и започне той да получава хонорарите, ще използва собствените ти пари за съдебна битка с нас. И на чия страна ще застане според теб Бертоли, ако Джак се яви с армия адвокати?

— Не знам — каза Аби.

— Не ми се ще да научавам — рече Морган. — Трябва да действаме бързо. Ох, по дяволите, забравих. — Той заби очи в тавана.

— Какво има?

— Утре е срещата ми с клиента в Сан Хуан. Онзи, заради който се измъкнах в командировка. — Физиономията му из даваше ужас.

— Отмени я — каза Аби.

— Не се притеснявай. Ще се оправя някак.

Той се запъти към кухнята, където беше телефонът. Отиде да прави резервации, а през това време Аби напълни една чанта с дрехи и прибра компютъра и принтера в кашони. Слава богу, че пазеше тези, с които ги бе купила.

Когато влезе в кухнята, Морган я погледна отчаяно и сложи ръка на слушалката.

— Следващият полет е чак в седем вечерта.

— Значи тогава.

— Проблемът е, че имат само едно свободно място.

Аби се замисли.

— Вземай го. Ти трябва да минеш през Сиатъл. Аз ще тръгна утре сутринта направо за Ню Йорк. Там ще се срещнем. Има ли билети за сутрешните полети?

Морган пак заговори по телефона.

— За утре имат. За ранния полет.

— Няма проблем — каза Аби.

Морган се поколеба и каза:

— Това не ми харесва.

— Защо?

— Ами ако Джак се върне?

— Защо ще се връща? — Аби поклати глава. — Тази вечер сигурно ще е в някой ресторант с Карла и Бертоли. Ще правят промени в сюжета ми и ще обсъждат предложения за участниците във филма. Няма да се върне.

— Не знам — каза Морган. — Притеснявам се.

— А какъв избор имаме?

Морган нямаше отговор. Той пак заговори в слушалката — поръча билетите и даде номера на кредитната си карта, после затвори.

— Довечера ще ги вземем направо от летището. Тогава ще изпратим и компютъра и принтера.

— Щеше ми се да знам къде е Чарли сега — рече Аби.

— Да. Тогава щяхме да имаме кола.

— Не за това — каза Аби. — Просто не искам да го оставям сам тук. Знам, че не го заслужава, но бих искала да го предупредя. Да му кажа да се маха отгук.

Макар и да увери Морган, че Джак няма да се върне, Аби се притесни. Спомни си за Джоуи. Гой знаеше много малко за книгата, но ако Морган се окажеше прав, бе убит именно заради това. Чарли бе в опасност без да предполага. Аби си спомни, че Джак се похвали колко бил убедителен пред него в Ню Йорк; спомни си за схватката в Сан Хуан. Вярно, че беше самоотбрана, но на Джак окото му не мигна, че оставя окървавен човек на улицата.

— Остави му бележка в „Пирата“ — предложи Морган — Без много обяснения. Кажи му да се върне в Сиатъл, уж че там го чакат купища пари. Той си знае какво да прави.

Прекараха деня в планиране на ходовете си в Ню Йорк. Спенсър се обади на адвокатите, които бе наел, и остави съобщение на

телефонния секретар, в което се казваше, че нещата са се ускорили и трябва да се видят във вторник. После запази две стаи в манхатънския „Хилтън“ за понеделник. Ако не му минеше котка път, Морган щеше да е там в понеделник следобед. Провери полетите от Сиатъл за Ню Йорк и направи нови резервации.

Към шест часа Аби поръча такси, а Морган залепи върху компютъра и принтера етикети, на които написа адреса на адвокатската фирма.

След десет минути вече пътуваха към летището. Морган даде на шофьора двайсет долара, за да забрави всякакви ограничения на скоростта. Таксито профуча през Кристианстед и се отправи към северния край на острова.

На летището Морган взе билетите от гишето и подаде на Аби нейните.

— Никак не ми харесва това — каза ѝ той. Не му се щеше да се качва на самолета без нея.

— Няма защо да се притесняваш. Той е в Ню Йорк. Напускам това място рано сутринта. — Тя погледна билетите си. — По-точно в седем и петнайсет.

— Прехвърляш се в Сан Хуан, слизаш в Маями и час по-късно летиш за Ню Йорк. Той повтори маршрута ѝ, сякаш не беше изписан на билетите. — Слушай ме сега. — Лицето му бе самата деловитост. — След като замина, изпрати багажа с бърза въздушна поща и после моментално се върни в къщата. Заклучи се и никого не пускай. На сутринта вземи такси и ела право тук. Никакви отклонения и спирки, разбрахме ли се?

Тя кимна послушно и закачливо му отдаде чест.

— Не се шегувам.

— Знам. Всичко ще е наред.

— Довечера ще ти се обадя от Сан Хуан. — Той погледна часовника си. — Трябва да пристигна след час и половина. Стой на телефона.

— Добре.

— А в понеделник вечер ще се видим в Ню Йорк. — Помълча малко и после каза: — Когато те помолих да избягаш с мен, нямах предвид точно това.

— Зная. — Аби се усмихна. — Нямам право да искам такова нещо от теб.

— Ти не си го искала. Аз го предложих. Приятели сме, нали помниш?

Целуна я по челото, после по бузата и изчезна в залата за пътници.

Аби се върна при таксито и помоли шофьора да я закара в колетна служба. Имаше опашка и чак след четирийсет минути успя да предаде кашоните, чието изпращане ѝ струваше сто долара.

По обратния път задрема в таксито и се събуди чак пред къщата. Плати, излезе и чак когато тръгна по алеята, забеляза колата. Малкото синьо беемве бе паркирано пред къщата. Чарли се бе върнал. Поне нямаше да е сама. Забърза по алеята. Входната врата бе отключена. Мислеше, че Морган я е заключил, но не си спомняше със сигурност.

— Чарли — повика го тя. Отговор не последва. Надникна в кухнята, после се отпрати по коридора към спалните. Нямаше го и там. Отвори плъзгащата се врата и погледна навън. Стъмваше се и плажът пустееше. На небето изгряваха звезди. Луната бе възседнала купчина облаци на хоризонта.

Аби затвори плъзгащата се врата и я заключи, после погледна часовника на стената в кухнята. Самолетът на Морган трябва да приближаваше Сан Хуан. Той щеше да ѝ се обади след половин час.

— Чарли. Не си играй — извика тя с гласа на майка, която предупреждава детето си за последен път. Представи си Чарли пиян, сврял се на скришно място, за да изскочи и да ѝ изкара акъла тъкмо когато си ляга. Чарли бе способен на такова нещо, особено като пийнеше. Тази вечер щеше да си получи заслуженото. Аби беше на нокти.

Пръстите му пипаха сръчно — мъчеше се да развинти тръбата при едната сглобка. Използваше два гаечни ключа, с единия придържаше тръбата, а с другия разхлабваше сглобката. И под двата ключа бе мушнал парцали, за да не се чува стържене или пък да остави резки. Драскотините по старите тръби можеха да озадачат полицията.

Напъна сглобката, докато накрая чу свистенето на газта. Все едно старата инсталация е започнала да изпуска по малко. Нямаше да

развинтва повече, за да има време да довърши работата си, преди да се задуши в тясното тунелче.

Долази до друго разклонение, откъдето тръгваше тръбата за кухнята, където бе газовата печка.

По-рано бе развинтил сигналната лампичка на фурната и бе прекъснал електронното запалване на печката. Не искаше да се появят непредвидени обстоятелства.

На метър и нещо имаше отвор за шахта, която тръгваше от подземието и по страничната стена на къщата стигаше до тавана. По тази шахта минаваха водосточните тръби и електрическите кабели.

Мушна в отвора на шахтата края на пластмасовия маркуч, който носеше със себе си, и започна да го пъха нагоре. Отидоха около четири метра от намотката. Полиуретановият маркуч започваше да се топи при сто и петдесет градуса. В пожара от експлозията от него нямаше да остане нищо. И следа нямаше да открият в пепелта. Развинти другата сглобка и с дебело тиксо прикрепил към тръбата края на маркуча. Газта потече към тавана, където щеше да се наслои като смъртоносна мъгла в очакване на мига.

Аби провери и в двете бани. От Чарли нямаше и следа. Накрая отиде при колата. Ключовете висяха на таблото. Извади ги и ги пъхна в джоба си. Огледа се да не би Чарли да се разхожда наоколо, например да е излязъл да изпуши една цигара, но не го видя никъде.

Може би беше прескочил до „Пирата“. Нищо чудно, като си го знаеше какъв е. Сигурно бе отишъл да пие или да се вихри на дансинга, докато затворят заведението. От една страна, искаше той да остане там и да се прави на голям мъжкар пред разни хлапачки. От друга страна обаче, ѝ се щеше да се върне при нея, та да има с кого да си говори.

Но отвътре нещо я глождеше. Ако Чарли не беше наоколо, какво правеше тук колата? Или може би съвестта го бе загризала? Но тъкмо Чарли... едва ли.

Аби влезе вътре и си спомни съвета на Морган. Заклучи входната врата и сложи веригата. После обходи къщата и провери всички прозорци и врати. Направи го, макар да реши, че я гони параноята. Отворените прозорци, през които духаха пасатите, бяха

единственият климатик на къщата. Нощта бе топла и задушна и след няколко минути въздухът натеза. Зави й се свят. Не знаеше от какво. Жегата, наслоена в подпокривното пространство, напичаше тавана. На плажа сега бе прохладно, но тази вечер Аби щеше да се помъчи да спи на затворени прозорци.

Влезе в банята, хвърли дрехите си на пода и застана под душа. Остави хладката вода да облива тялото й десет минути, като от време на време поглеждаше водоустойчивия си часовник. Не искаше да пропусне обаждането на Морган. Ако не го чуеше, той щеше да се паникьоса и да си помисли, че се е случило нещо лошо. И щеше да се върне със следващия полет. Аби го познаваше добре.

Пет минути преди времето, когато трябваше да кацне самолетът му, тя спря душа, избърса се и облече хавлията си. Взе си кутийка диетична кока-кола от хладилника и след като подсуши косата си с кърпа, се опита да подреди малко къщата. В нея цареше хаос. Нямаше представа кога ще се върне тук и дали изобщо ще се върне. Помисли си, че трябва да уреди транспортирането на колата до Сиатъл. Колко ли щеше да й струва това? Надяваше се, че поне Чарли си е начесал крастата. От него и Джак не успя да се вреди да покара повече от два пъти. Нагло племе бяха мъжете.

Нужна беше само една искрица, за да се запали газта. Той излази навън през дупката отстрани на къщата, после си пое дълбоко дъх, за пръв път от няколко минути.

Притича до металната кутия, закована на обшивката на къщата. Вдигна капака и прикрепи две тънки оловни жички към медните клеми, после огледа кабела, който излизаше от кутията и обточваше къщата от едната страна. При ъгъла с фасадата той изчезваше в пластмасова изолационна тръба, за да продължи подземния си път.

На островите предпочитаха да вкопават кабелите, което бе по-малката от две опасности. Ураганите събаряха електрическите стълбове, а приливите наводняваха подземните кабели.

Той нави една от тънките оловни жички около края на запалителната свещ, а другата намота на металното връхче близо до луфта. После метна свещта през дупката колкото се може по-навътре в прохода.

Подуши мириса на газ, който сега лъхаше изпод къщата. Всяко претърколване на свещта щеше да предизвика искра. Не можеше да си представи, че ще са нужни повече от едно-две претърколвания.

* * *

Аби бе оставила самолетните си билети на кухненската маса още като влезе и сега ги прибра в куфарчето, за да не ги забрави.

Ставаше много топло. Въпреки съветите на Морган се нуждаеше от глътка въздух. Отвори плъзгащата се врата и застана с лице към океана. Вятърът развя краищата на хавлията ѝ и хладният солен въздух освежи голото ѝ тяло.

Отпиваше от колата си и си спомняше първите нощи в блажено неведение, когато не подозираше за лъжите на Джак. Мислите заливаха съзнанието ѝ една през друга. Започна да изброява наум всички неща, които трябваше да свърши до сутринта. Сети се за ръкописа си, чиято разпечатка лежеше върху масата в спалнята ѝ. Без компютъра бе обречена на бездействие, поне докато стигнеше в Ню Йорк.

Пак отпи от колата и погледна билетите в ръката си. Внезапно една мисъл се стовари в мозъка ѝ като оловна тежест. Паспортът ѝ го нямаше! Беше в сейфа в хотелската стая на Джак. Съвсем бе забравила за него. Къде ѝ беше умът? Без паспорт не може да напусне острова.

Запъти се към спалнята. На челото ѝ изби студена пот. Някъде имаше ключ за стаята на Джак, една от онези перфорирани пластмасови карти. Но къде я бе оставила? От седмици не я използваше. Не помнеше и комбинацията на сейфа. Когато остави в него паспорта и втората си дебитна карта, Джак я попита за рождената ѝ дата и тя го излъга. Сега не се сецаше коя година му каза. Ами ако беше сменил комбинацията или пък бе унищожил паспорта ѝ? Тя щеше да остане тук като в капан, от който нямаше излизане, докато не попълни планини от формуляри за бюрокрацията. Обхвана я ужас.

Продължи по коридора към спалнята. Първо трябваше да се облече. Отвори вратата на дрешника и мярна нещо, което не бе оставяла там. Якето на Чарли. Понечи да вземе бермудите си, но изведнъж замръзна с протегната ръка.

— По дяволите! — изкрещя тя, уплашена до смърт. — Ти си пълен кретен, Чарли. — Отдръпна се настрани да си поеме дъх, замаяна от шока. — Тежко ти, ако още веднъж ми изиграеш този гаден номер! — развика му се тя. Сърцето ѝ блъскаше в гърлото. Тя притисна ръка към гърдите си. Този глупак едва не ѝ докара инфаркт.

— Дяволите да те вземат! — изруга Аби, присвита на две.

Чарли дума не обели.

— Само ако още веднъж... — След няколко минути пулсът ѝ се укроти и уплахата ѝ отстъпи място на яда. Тя се изпра ви и си пое дълбоко дъх. Погледна се в огледалото срещу дрешника.

Чарли продължаваше да стои в ъгъла. Не помръдваше. Беше с някаква шарена риза — от тези, които ги топят в боя усукани. В ръждивочервени краски на гърдите. Чудно костюмиран за барове и дискотеки, помисли си тя.

Продължи да се взира в огледалото и внезапно осъзна, че краката на Чарли са като гумени. Коленете му бяха подгънати настрани, а ръцете му висяха, все едно бе кукла на конци. Обувките му не се виждаха под висящите дрехи в дъното на дрешника. Поза, която не се подчиняваше на земното притегляне.

На лицето му бе застинала странна усмивка и когато Аби се обърна към него, осъзна причината. Около врата му бе навита черната телена закачалка, чиято кука бе затъкната на желязната пречка. Ръждивочервените краски на ризата му придобиха друг смисъл.

Ръцете ѝ се вдигнаха към устата, но вик не излезе. Аби се втурна по коридора. След две крачки чу как между стените отекна пронизителен писък, но тя дори не осъзна, че се е изтръгнал от нея. Като вода, която потича по пътя на най-малкото съпротивление, тя връхлетя в дневната и видя само едно — отворената плъзгаща се врата. След миг бе изхвъркнала навън в мрака и тичаше боса по камъните и заблатената трева, без да усеща начупените раковини, които разрязваха плътта ѝ.

Беше на шест-седем метра от къщата, задъхана и обезумяла, когато го чу. Звъненето на телефона далеч зад нея. Закова се на място като улучена от куршум. Морган! Обърна се и направи една крачка.

Следващият звън достигна до съзнанието ѝ приглушен от топлината на взрива. Краката ѝ се отделиха от земята и опърленото ѝ от жегата тяло изхвърча на три метра, подето от ударната вълна. Аби

падна възник на пясъка. Беше като сюрреалистичен сън. Огнената гъба отскочи трийсет метра към нощното небе и яркото ѝ оранжево-жълто сияние изличи звездите. Покривът буквално се отлепи и увисна във въздуха. Миг по-късно се разпадна на милиони горящи парченца.

Аби се надигна с отмалели нозе и побягна, после се просна на пясъка, щом горящите въглени и огнените трески заваляха наоколо. Последва вторичен взрив и един разтрошен чайник тупна глухо на няколко метра от нея. Прокара длан по лицето си и усети топлината на кръв. Едно стъкълце се бе забило в бузата ѝ точно под дясното око. Тя го извади и остана да лежи зашеметена. Краищата на хавлията ѝ горяха. Някакъв проблясък на разум ѝ наложи да се надигне и тя успя да угаси пламъците в пясъка.

После долази до брега и се свря под клоните на един тамаринд. Загърна голото си тяло с хавлията и погледна назад към къщата. Стените и покривът ги нямаше. Виждаха се единствено някакви горящи останки, разпалвани от нощния въздух, и блещукащите като звезди въглени, посипани по черната земя, докдето погледът ѝ стигаше.

В заревото от пожара изплува силуетът на самотна фигура върху една скала край пътя. В миг Аби понечи да стане и да затича нагам. Но щом очите ѝ се фокусираха, тя замръзна, взря се още по-напрегнато и осъзна кого вижда. Беше Джак.

Аби беше само по хавлия. Всичко, което притежаваше на острова, беше станало на пепел. От спортното й беемве, чийто резервоар все още гореше, бе останал един обгорял корпус.

Стъпил на скалата и осветен от фарове на кола, Джак гледеше опустошението. В този момент единственото преимущество на Аби бе, че той я мислеше за мъртва.

Седеше сгущена в мрака под тамаринда, а зад гърба й вълните се разбиваха в брега. Приливът се надигаше и лепената вода ближеше пясъка на няколко метра от краката й. В далечината тъмнееха отвесните скали, зад които бе „Пиратът“. Макар да не виждаше оттук сградата, силната музика от бара ехтеше. Оттам нямаше как да видят експлозията. Тя не бе придружена от силен гръм, а от някакво бучене. Аби се съмняваше, че са го чули.

Нямаше пари, нито дрехи. Чантичката с дебитната карта бе сред тлеещата пепел. Джак беше изпълнил замисъла си Единствената му грешка бе, че не улучи мига. Чарли бе спасил живота й. Един жест от мъртвеца.

Чудеше се дали Джак бе използвал часовников механизъм, или бе предизвикал експлозията с дистанционно устройство. Тази мисъл я накара да потръпне. Взривът, който опърли тялото й, май бе избухнал от задната част на къщата, гледаща към плажа. Предположи, че той е вързал жица към газовия резервоар до кухнята. Сега от него едва ли имаше нещо. Полицията щеше да сметне, че е нещастен случай.

Когато погледна към скалното възвишение, Джак вече го нямаше. Тя се сгуши още по-навътре в убежището си, питайки се дали си е отишъл, или обикаля наоколо. Може да я бе видял как се втурва навън от къщата. Тя потърси с поглед път за бягство. Единственият беше по плажа зад нея.

Чу стъпки в тревата. Притисна гръб към дървото. Когато надникна между два клона, го съзря на петнайсетина метра от нея. Бе разперил длан пред лицето си да го предпазва от жарките талази. И все

пак тя успя да съзре всяка бръчица и сянка по това лице, усмихващо се от милиони корици. Той заобиколи горящите останки и приближи още повече до скривалището ѝ. После настъпи нещо, погледна надолу и се наведе да го вдигне.

Аби не можеше да разбере какво е то. Обърна очи към пътя. Все някой трябва да бе чул или видял експлозията. Но дори и така, щеше да мине време, докато властите откликнат. Кристианстед и пожарната бяха на километри отгук. В близкото имение не живееше никой, а другите постройките наоколо бяха вили, които пустееха по това време на годината. Управата на „Пирата“ можеше да изпрати охраната си, но ако дотогава Джак я откриеше, щеше да е вече късно. Откъдето и да го погледнеш, къщата на Шой Бийч Роуд беше идеалното, място за такава злополука и Джак го бе нацелил.

Той се обърна и се загледа във водата. Аби се притискаше към дървото, неподвижна и обляна в пот. В ръката си Джак държеше това, което вдигна от земята — обгоряло картонче, ту него оглеждаше, ту плажа. Изведнъж Аби осъзна, че той държи плика със самолетните ѝ билети. Тя ги стискаше в ръка, когато откри трупа на Чарли. Беше ги изпуснала при шока от експлозията, който я събори на земята.

Очите на Джак изследваха пространството до плажа като радар, обръщайки се ту в едната, ту в другата посока. После той извърна глава към пламъците, сякаш нещо го озадачаваше.

Това бе последният шанс на Аби. Всеки миг Джак можеше да се усъмни в смъртта ѝ и да потърси следите от стъпките ѝ в пясъка.

Тя пропълзя по нанадолнището към водата. Хавлията ѝ бе не само обгоряла, но и цялата мокра. Изхлузи я, сви я на топка и я мушна под мишница, за да не привлече погледа на Джак, белеейки се на фона на тъмната вода и нощното небе. Прецапа през дълбока до колене вода, затича по плажа и благодари на бога за облаците, които бяха скрили луната.

Прибойт отмиваше следите ѝ, а шумът на вълните заглушаваше стъпките ѝ. Измина над сто метра по пясъка, после се втурна нагоре по мочурливата трева. Свря се зад един храст колкото да надене хавлията си и да си поеме дъх. Все още бе замаяна. Всичко това ѝ приличаше на един кошмар, от който щеше да се отърси със събуждането си. Но болката, раните по краката ѝ и кръвта на бузата бяха истински. Знаеше, че не сънува.

Изкачи се на насипа над плажа и погледна надолу към горящата къща. Колата на Джак все още бе край пътя със запалени фарове. Наблизо имаше пустееща заключена виличка. Аби се промъкна на задната веранда до една декоративна решетка, зад която имаше килер. Тя отвори вратата на килера и се мушна вътре. Постоя в мрака няколко минути. Ослушваше се и се мъчеше да успокои блъсъците на сърцето си.

Вътре бяха складирани градински столове и детски играчки, покрити с паяжина. Аби мразеше паяците. Имаше и гумени салове, гребла и едно малко кану. В него намери чифт гумени обувки за плуване и ги изтръска. Отвътре изпаднаха само няколко гадинки. Аби успя да ги нахлузи, макар и с мъка. По-добре с тях, отколкото боса.

Внезапно чу далечен, задавен вой на сирени — не една, а няколко. Обадили се бяха в пожарната.

Аби изпълзя от килера и хукна нагоре с все сили. Шосето бе на известно разстояние и ѝ трябваше повече от две минути да стигне до него, препъвайки се в камъните и туфите по стръмния склон.

Първата пожарна кола изкачи туловище на възвишението и едва не я отнесе, докато махаше. Така и не я видяха. Последва втора цистерна, но и тя остави Аби да се задавя в прахоляка след нея.

Тя хукна след колите, после забеляза, че пътят се осветява от фарове зад гърба ѝ. Застана наскре шосето и замаха с една ръка, а с другата придържаше хавлията си.

Беше патрулна кола с буркан, пръскащ червена и синя светлина, и виеща сирена. Полицаят натисна рязко спирачки и я отпъди с ръка от пътя. Аби обаче направо се хвърли към предния капак, а после заобиколи откъм прозореца на шофьора. Не ѝ приличаше много на полицай. Беше едър и носеше избеляла черна тениска, подгизнала от пот. На гърдите му бе препасан черен найлонов кобур с револвер колкото базука.

— Кво правиш бе, жено! Ще се претрепеш. Айде, чупка! — размаха гневно ръка той.

Аби се запъна да намери думи и най-сетне изрече:

— Опитват се да ме убият. Помогнете ми, моля ви се!

— Какво си пила?

— Послушайте ме! Току-що взривиха къщата ми.

Шофьорът за пръв път я погледна тъй, сякаш бе склонен да ѝ повярва. Аби не можеше да види в лице мъжа на съседната седалка, но изглеждаше добре облечен, със спортно сако. Вратата от неговата страна се отвори и той слезе. Беше висок и строен чернокож мъж, който се взря в Аби над покрива на колата.

— Как се казвате? — попита я.

Цялото ѝ лице бе в сажди, със засъхнала кръв под едното око. Косата ѝ бе разрешена и падаше на мокри кичури.

Аби не му отговори. Погледът му я притесни — стори ѝ се, че я познава.

Сержант Логано се пресегна към жабката и насочи фенерче право в очите ѝ. Тя сепнато отметна глава и закри лице с длан. Той отново бръкна в колата и отвори голяма папка, която лежеше на седалката му. При това движение по пода на колата се изсипаха уголемени снимки на Аби. В този момент очите им се срещнаха над покрива на колата и Логано примига.

Още една пожарна кола се зададе и спря зад патрулната. Логано каза на шофьора си да се отмести встрани, за да ѝ направи път. За няколко секунди той се превърна в регулировчик, който направляваше разминаването по тесния път. Когато пожарната забоботи напред, Логано потърси с поглед Аби, но тя бе изчезнала.

Нямаше представа защо полицията има нейни снимки, но не изчака да разбере. Щом разполагаха с тях, то не беше случайно. Полицията никога не би повярвала на разказа ѝ. Тя нямаше доказателства, че Джак е взривил къщата. Той щеше да твърди едно, тя друго, а в дрешника ѝ имаше труп.

В суетнята и прахоляка при разминаването на колите Аби се скри в храстите край пътя. После си плю на петите. От време на време се обръщаше и виждаше как двете ченгета шарят с фенерчета из храстите, чуваше гласовете им. После високият със спортното сако се провикна:

— Няма страшно. Не може да стигне далече по хавлия. Обади се в участъка по радиостанцията. Ако не я заловим тази вечер, колегите непременно ще я спипат утре. — Качиха се в колата и подкараха към гаснещото зарево, заменило къщата ѝ.

Изчака, докато задните светлини изчезнаха зад хълма, после заподтичва успоредно на пътя, доколкото ѝ стигаха силите. След

няколко минути бе пред портала на „Пирата“. В каменната кула имаше двама мъже, които си приказваха.

Аби ги наблюдава известно време, докато не дойде и трети от обслужващия персонал. Заобсъждаха произшествието на висок глас, като жестикулираха оживено.

Аби се промъкна напред зад някакви мотокарчета и се отправи към главната сграда. Не влезе вътре, а заобиколи покрай паркинга отзад и верандата на втория етаж, където се помещаваха барът и ресторантът.

Въпреки взрива, суматохата и сирените, оркестърът не бе пропуснал и един такт. Аби чуваше как тълпата пляска и подвиква в хипнотичния ритъм на барабани и китари.

Тя забърза надолу към бунгалата на плажа. Не изпускаше от очи пътя, да не би Джак да се върнеше, но беше тъмно и единствената ѝ компания си оставаше музиката, долитаща отгоре.

В подножието на хълмчето имаше паркинг с разчертани места за колите пред всяка стая. Повечето прозорци бяха тъмни. Аби знаеше, че доста бунгала са свободни. А някои от летовниците може би се веселяха или спяха.

Стаята на Джак бе втората откъм по-близкия до плажа край. Тя нямаше представа как да влезе. Всички врати бяха секретни и се отключваха с перфорирани карти. Джак ѝ бе дал едната от своите две, но сега тя представляваше разтопена пластмаса сред пепелта от чантата ѝ.

От другата страна на паркинга, точно срещу бунгалата, имаше ниска сграда, чиито прозорци светеха. Беше някаква постройка за персонала. В деня, когато се настаниха тук с Джак, Аби бе видяла камериерки, които влизаха и излизаха от тази постройка. Имаше една отворена врата към помещение със запалени лампи. Тя се прокрадна към нея и надникна вътре.

Някаква жена гладеше униформени дрехи. В голяма сушилня се въртеше спално бельо. Жената беше със слушалки на ушите и слушаше музика от уокмена, препасан на кръста ѝ. Беше с гръб към Аби и нямаше да чуе дори топовен гръм.

На стената до входа имаше ред гардеробчета, може би десетина. На всички с изключение на едно висяха катинарчета. Аби погледна хавлията си, която бе прогорена и изцапана с две петна от кръв. През

деня тя щеше да е като неонов надпис, призоваващ: „Арестувайте ме.“ Трябваше да намери някакви дрехи. Погледна откритата гардеробче, после жената, която гладеше и поклащаше хълбоци в такт със звучащата от слушалките музика.

Аби се шмугна през вратата и застана пред гардеробчето. Вътре имаше две униформи, чифт дънки и къса блузка. Дънките и блузката бяха много малки. Крачолите бяха с цяла педя по-къси за нейния ръст. Тя грабна една от униформените рокли. Трябваше да стига до средата на пресеца ѝ, но едва покриваше коленете ѝ. Взе я все пак. Обувки нямаше.

Аби пак погледна жената. Тя беше с маратонки. Тъй или иначе, те нямаше да станат на Аби. Трябваше да се задоволи с гумените обувки. Жената бе изгладила половината рокля и сега разстиляше на дъската другата половина.

На рафта в гардеробчето видя дамска чантичка. Грабна я и затършува в нея. Имаше портмоне с два долара, цигари и ключове. Макар и неохотно, Аби взе парите. Ако не друго, можеше да ги обърне на монети и да се обади на Морган. Понечи да остави чантичката, когато забеляза на рафта карта, вероятно с перфорация за отключване на всички стаи. Тя я пхна в джоба си, после бързо се изниза през входната врата.

Облече се навън в мрака, извади картата от джоба и хвърли хавлията в кофа за боклук. После забърза към стаята на Джак. Лампата над вратата беше запалена, но прозорчето на банята бе тъмно и отпред нямаше кола. Реши да рискува, пое си дъх и пхна картата в процепа. След секунди се озова вътре, затвори вратата зад себе си и застана неподвижно в мрака. Ослуша се, но чу само тиктакането на будилника, чийто циферблат светеше върху нощното шкафче в спалнята.

Стаята бе опразнена, но куфарът на Джак, така и неотворен след връщането му от Ню Йорк, беше на пода до леглото. Аби се поколеба дали да запали електричеството, но иначе не виждаше почти нищо. Включи нощната лампа и веднага се отправи към коридора, от който се влизаше в банята. В него имаше двукрила врата хармоника на дрешник. Тя отвори едното крило. Сейфът бе поставен върху дървена скара на пода. Аби клекна и се помъчи да си спомни комбинацията.

Не се сецаше коя година каза на Джак, когато я попита за рождената ѝ дата. Годината беше включена в кода. Молеше се само да

не го е променил. Опитва на няколко пъти с месеца, деня и различни години. Накрая чу лекото бръмчене на моторчето и видя надписа „отворено“, изписан с червени букви в прозорчето на вратата.

Вътре имаше доста неща — пликкове, документи и връзка ключове за кола, които сигурно бяха на Джак. После го съзря в дъното. Паспорт с тъмносини корици. Извади го и го отвори. Беше на Джак. Пусна го на пода и трескаво зарови в сейфа. Под купчина документи на дъното Аби зърна още едни сини корици. Отвори ги и пулсът ѝ се ускори. Вътре беше нейната снимка. Въздъхна облекчено. Вдигна паспорта на Джак от пода и го пхна със своя в дълбокия джоб на униформената рокля. Сега Джак трудно можеше да напусне острова, за да я преследва.

Вътре имаше и банкноти. Възлизаха на сто и седемнайсет долара. Прибра ги при паспортите. После откри втората си дебитна карта. Взе и нея, затвори вратата на сейфа и натисна копчето за заключване. Моторчето пак избръмча.

Аби влезе в банята, но не светна лампата. Изми саждите и кръвта от ръцете и лицето си, после намери четка за коса и се среса, така че придоби по-човешки вид.

Отново се върна при дрешника. Отвори другото крило на вратата и огледа закачените дрехи. Панталоните и ризите на Джак ѝ бяха големи, така че реши да си остане с униформената рокля. Щом стигнеше в Кристианстед, щеше да изтегли пари от автомат и на сутринта да си купи дрехи. После щеше да потърси възможно най-бързия начин да изчезне от острова.

На една стенна закачалка в дъното на дрешника Аби видя калъфа, в който Джак държеше пистолета. Ципът беше отворен. Тя го вдигна. Беше празен. Пистолетът го нямаше. Влезе в спалнята и прерови чекмеджетата на скрина. Нямаше нищо, което да ѝ върши работа. Намери чифт бели къси чорапи и си помисли, че може да ги обуе. Мушна ги в джоба си.

Тъкмо затваряше чекмеджето, когато чу шум от гуми по чакъла и щом надникна през прозорчето на банята, видя светлините на фарове. Аби се хвърли към нощната лампа и я угаси тъкмо когато моторът заглъхна и се затръшна врата. След миг чу как в процепа се пхна карта.

Тя се спусна към вратата за вътрешния двор, но беше много късно. Сноп светлина нахлу в стаята и Джак влезе в коридора. Аби се снеси на четири крака зад леглото и повдигна кувертюрата. Матракът беше поставен върху рамка и тя нямаше как да се пъхне под леглото. Легна на пода и замръзна. Той влезе в спалнята и запали нощната лампа, после се тръшна на матрака. Пружините изскърцаха и Аби едва не изпищя от ужас. Чуваше дишането му, чуваше как вади неща от джоба си и ги оставя на шкафчето от другата страна на леглото. Помоли се да отиде да си вземе душ или да се среши, нещо, което би й подарило две секунди, за да стигне до вратата към двора.

Джак метна през леглото едната си обувка, която едва не я улучи. Затаи дъх от ужас, че той ще се пресегне да прибере обувката. Но след — малко до нея тупна другата, после долетяха чорапите му.

Той стана от леглото и тя чу тихото шляпане на босите му крака по плочките на пода към банята.

Аби се надигна и се спусна към вратата. Под дръжката имаше брава с най-обикновен ключ. Тя го превъртя лекичко, за да не вдига шум, после надзърна към банята.

И в този миг го съзря. Единият от паспортите, който лежеше на пода. Трябва да бе изпаднал от джоба й, докато тя лазеше по пода.

Внезапно чу струята на водата от казанчето на тоалетната. Джак се връщаше. Погледна паспорта и лъча светлина откъм банята; мярна сянката на Джак в коридора.

Аби направи единственото възможно нещо: прекрачи навън в мрака и бутна плъзгащата се врата. Тя още се движеше, когато Джак се появи в стаята, но той не забеляза това. Аби се молеше да не види паспорта на пода.

Искаше й се мигом да побегне, но първо бръкна в джоба си и отвори паспорта, останал в нея. Видя снимката на Джак. Нищо не можеше да направи. Беше като в капан. Щеше да избяга, ако той забележеше паспорта й. А иначе щеше да изчака с надежда, че той пак ще иде в банята или ще излезе навън.

За щастие паспортът бе извън полезрението на Джак, до ъгъла на леглото. Ако той отидеше там, щеше да го настъпи, но едва ли щеше да легне веднага.

Джак вдигна слушалката на телефона и набра номер. Чу го да иска от операторката международна линия. Зачака седнал на ръба на

леглото. Изглеждаше уморен и състарен. Да убиваш хора не е лесна работа, помисли си Аби. Не виждаше и капчица кръв по дрехите му. Сигурно се беше изкъпал, след като бе заклал Чарли. Помисли си, че ако беше намерила пистолета му, щеше да го застреля на мига, както си седеше на леглото.

— Джес! Джак се обажда. Слушай, трябва да ми помогнеш. — Джак се изправи, застана гърбом и сниши глас. Сега Аби не чуваше какво говори. Не можеше да долови отделните думи. После той се обърна с лице към нея. — Не, мисля, че още е жива. Но не съм сигурен. Търся я.

Замълча, докато Джес му отговаряше нещо.

— Не, не. Не ми дрънкай глупости. Трябва да пипна Спенсър. Първо него трябва да открия. И ми трябва помощ, за да я намеря, преди да е напуснала острова.

Джес каза нещо.

— Зарежи това. Не ме интересува какво правиш, искам те тук веднага. — Джес нямаше думата. — Ще се обадя да ти за пазят билет, ако може още за тази вечер. — Западното крайбрежие беше с четири часа назад.

Джес явно се опъваше. Сигурно се канеше да сваля някоя начеваща актриса.

— Ще спиш в самолета, дявол да го вземе — кресна Джак. — Тръгвай и не се мотай.

Джес каза нещо.

— Добре, много съм ти задължен. Ще се видим утре сутрин. — Джак затвори. Закрачи безцелно из стаята, сякаш обмисляше нещо. После погледна куфара, който стоеше неотворен на пода до леглото.

Аби се вторачи в паспорта. Той щеше да го види, ако вдигнеше куфара. Сърцето ѝ блъскаше до пръсване. Замисляха да убият Спенсър. Ако тя не можеше да напусне острова, поне по телефона трябваше да го предупреди.

Както се бе запътил към куфара, Джак спря, сякаш се сети нещо, помисли секунда-две и тръгна към банята. Спалнята остана празна. Аби виждаше светлината през отворената врата на банята, но трябваше да рискува.

Бързо плъзна вратата встрани и се шмугна вътре. Притича четири крачки, грабна паспорта си и хукна навън.

Джак чу щракването на езичето на бравата. Изскочи от банята. Мигом разбра какво е станало. Спусна се към вратата за двора и я блъсна встрани. Навън нямаше никой. Погледна към ниския зид, отделящ съседното дворче, и към морето от храсти отвъд него.

Единственото свое нещо, което тя имаше в момента, бе часовникът на ръката ѝ. Аби не го бе свалила, когато се къпа, преди да открие трупа на Чарли. На няколко пъти погледна нервно циферблата, докато се возеше отзад в таксито и се чудеше как да напусне острова и колко време ще ѝ коства това.

Билетът ѝ за сутрешния полет бе у Джак. Той щеше да наблюдава летището, а и полицията също, след като я издирваха.

До Кристианстед се стигаше за десет минути. Накара шофьора да я остави до търговския комплекс в Галоус Бей и му плати с парите от сейфа на Джак. След като я бяха засекли на пътя, ченгетата щяха да разпитат всички таксиметрови шофьори, минали край „Пирата“. И тогава нейният шофьор щеше да знае къде е отишла.

Извървя пеша разстоянието до града за близо половин с. Там си нае стая в малък хотел близо до пристанището. Администраторът я погледна особено — гумени обувки и измачкана униформа на камериерка. Но ѝ взе парите и не я попита нищо.

Аби се качи в стаята и моментално се обади в дома на Морган. Знаеше, че още няма да е пристигнал в Сиатъл, но остави съобщение на телефонния секретар. Помъчи се да скрие паниката в гласа си. Морган не може да направи нищо от Сиатъл, но искаше да го предупреди. Джак, а сега и Джес бяха по петите му. Морган имаше подозрения, но нямаше представа за опасността, която го дебнеше.

Наближаваше три след полунощ, когато тя свали гумените обувки от краката си, нагласи будилника и рухна на леглото. Нямаше сили дори да се съблече. Помисли си, че веднага ще заспи, но не успя. Съзнанието ѝ натежа от мисли за Тереза и Джак. Човекът, когото обичаше, бе убил най-добрата ѝ приятелка. Човекът, за когото си въобразяваше, че я обича, се бе опитал да сложи край на живота ѝ. Тя прегърна една възглавница и захлипа. Плака до изтощение и най-накрая заспа. Не будилникът, а светлината, струяща през прозореца, я събуди три часа по-късно. Аби се извъртя по гръб и разтърка очи,

после стана и надникна през прозореца. Усещаше кисел вкус в устата си и беше гладна.

Неколцина търговци вече сновяха по пристанището. На паркинга до хотела бяха спрели камиони и шофьорите им обикаляха да разнасят стоки и храни в магазините и ресторантите, нароили се край доковете.

След няколко часа тук щеше да гъмжи от чужденци, изсипващи се от туристическите корабчета, и Аби щеше да се изгуби в тълпата.

Взе си душ, опита се да си направи що-годе прическа и се спусна по служебното стълбище, за да не я видят във фойето. За едно се радваше. Когато полицаите я разпитваха на пътя, тя още бе по хавлия. Вероятно щяха да включат тази подробност в описанието ѝ. Нямаше да търсят униформа на камериерка поне още няколко часа, а дотогава Аби щеше да е захвърлила и нея в кофа за боклук.

Забърза по малките улички към центъра, движейки се близо до сградите, озъртаща се за полицаи. След пет минути се озова до една банка на Кинг Стрийт и с дебитната си карта изтегли от автомат хиляда долара — петдесет двайсетдоларови банкноти. Сгъна ги и ги мушна в джоба си, после пресече улицата. Купи си кафе и кифличка от някакво павилионче и се свря като мишчица под едно дърво на пазара три пресечки по-надолу. Отваряха сергиите само в събота и сега те бяха празни. С това облекло тя не се отличаваше много от местните жители, които прекосяваха пазара на път за работа.

След час по улиците в южния край на града запъплиха купувачи. Покритите със сенници тротоари скоро се задръстиха от народ.

Аби се вля в човешкия поток. Първо влезе в голям универсален магазин и си купи бельо, два чифта памучни панталони, мокасини и няколко блузки, леко сако и платнена чанта, в която мушна покупките. На една стойка видя сламена шапка с широка периферия и червена панделка на точици. Плати всичко в брой. Ако бе използвала дебитната си карта, трябваше да се разписва. Така поне продавачките нямаше да знаят името ѝ, ако полицията дойдеше да ги разпитва.

После влезе в магазин за козметика и си купи грим, четка за коса и други тоалетни принадлежности. През две пресечки по-надолу бе лъскавият магазин „Малката Швейцария“, където си хареса дизайнерски очила.

После Аби влезе във фойето на един пристанищен хотел и хлътна в тоалетната. Когато се появи половин час по-късно, беше като

излязла от кориците на моден журнал.

Косата ѝ бе прибрана в кок под сламената шапка, украсена с широката червена панделка. Белите панталони и синята блузка без ръкави бяха небрежно елегантни. Бе праметнала през рамо стилната платнена чанта с покупките, дебитната карта, парите, които ѝ бяха останали, и паспортите. Само да се махнеше от острова, щеше да изхвърли паспорта на Джак и да го остави да се чуди какво да обяснява на имиграционните власти. Сега Аби имаше вид на богата туристка. Единствено очите ѝ излъчваха паника, но те бяха скрити зад големите тъмни очила.

Смеси се с туристите по Кингс Али и влезе в едно заведение на открито, където си поръча чай с лед и седна на една маса. Трябваше да си събере мислите и да претегли възможностите си.

От хотела, където се преоблече, Аби бе взела туристически брошури и дипляни за чартърни корабчета и самолети. Прегледа ги да види има ли маршрут до Сан Хуан. Повечето екскурзии бяха до по-малките близки острови.

Една от диплянните прикова погледа ѝ. Беше разписанието на лъскав двумоторен хидроплан — „Сийборн Виста“. Онзи, с който Морган пристигна от Сейнт Томас. Чудеше се дали бяха уведомили за нея тамошната полиция. Зависеше до къде бяха разпрострели мрежата си, доколко усилено я издирваха. Аби нямаше представа, но след като намереха овъгления труп на Чарли сред развалините на къщата ѝ, интересът им към нея несъмнено щеше да се засили.

Не можеше да отиде на летището. Там със сигурност я причакваха. Но пък с корабче щеше да се кандилка дни наред до Сан Хуан, а дотогава щяха вече да са завардили тамошното пристанище. Трябваше да изчезва бързо. Реши, че има много малък луфт, само няколко часа, преди полицаите да се задействат мащабно или още по-зле — Джак да я открие. След три-четири часа корабите щяха да отплават и тя щеше да остане сама по улиците на Кристианстед като Одри Хепбърн в „Закуска в Тифани“.

Допи чая си и отново се вля в морето от тела по улиците. В една малка постройка край пристанището на гише към улицата се продаваха билети за „Сийборн Виста“. Следващият полет за Шарлот Амали на Сейнт Томас бе в един часа. Имаше няколко свободни места. Аби погледна часовника си — оставаше малко повече от час. Това не ѝ

хареса, но нямаше друг избор. Купи си еднопосочен билет, после се отпрати към телефонния автомат, който бе мярнала зад витрината на някакъв хотел. Беше като онези английски улични кабинки, които можеш да видиш на картичка от Лондон — червена, със стъклена врата и странични прегради, съвсем изолирана.

Тя влезе вътре и се обади на операторката за международни разговори. Даде ѝ кода на Сиатъл и домашния номер на Морган. След четири позвънявания се включи телефонният секретар. Не му остави второ съобщение. Зачуди се дали още не е пристигнал, или се е отбил за малко и вече е тръгнал за Ню Йорк. Обади се в адвокатската фирма. На Западното крайбрежие бе осем и нещо сутринта и Аби се надяваше, че някоя от секретарките на рецепцията ще чуе телефона. Вдигнаха на второто позвъняване.

— „Старл, Хобс и Карлтън“.

— Ало? Дали мистър Спенсър е там?

— За съжаление е извън града.

Аби се поколеба, но реши, че няма какво да губи.

— Обажда се Аби. Аби Чандлис. — Стори ѝ се, че позна гласа от рецепцията — беше на Джанис, едно момиче, с кое то бяха обядвали заедно няколко пъти.

Последва кратко мълчание от другия край на линията.

— Аби? Откъде се обаждаш?

При този въпрос по гърба ѝ полазиха тръпки. Беше прекалено рязък. Никакво „Как си?, Какво правиш?“ Джанис искаше да знае само едно — къде се намира. Аби се запита дали полицията не е посетила фирмата за втори път, след като Спенсър бе тръгнал за островите. Като го нямаше там, можеше да са разговаряли с Кътлър. В такъв случай служителите не биха били дружелюбно настроени към нея. Представяше си как момичето неистово щрака с пръсти да привлече вниманието на някоя колежка, вероятно за да извика полицията, макар че това нямаше да има голям смисъл.

— Знаеш ли къде е Морган?

— Чакай да проверя. Мисля, че е оставил съобщение. Обадил се е през уикенда. Момент само, дано го намеря.

Аби понечи да затвори. Чудеше се дали полицията има начин да проследи откъде се обажда. Може би сега записваха разговора. Аби

загледа часовника си. Петнайсет секунди, дваайсет секунди, половин минута... Момичето продължаваше да търси.

— Ааа, ето го. Обадил се е от Сан Хуан, Пуерто Рико. Щял да се забави още няколко дни. По работа. Ти къде си?

Аби все едно не чу въпроса.

— Кога се е обадил?

— Да видя... Съобщението е записано рано тази сутрин. Около шест часа.

Морган беше по-близо, отколкото тя си мислеше. Но защо не бе отишъл в Сиатъл да вземе документите? Може би не бе успял да се измъкне от срещата си в Сан Хуан? Не, звучеше нелогично. Той знаеше на какъв огън се пекал.

— Сигурна ли си, че е записан неговият глас?

— Не съм прослушвала касетата. Колегите са свалили съобщенията. Но кой друг може да е бил?

— Оставил ли е телефонен номер?

— Не.

— Някакъв адрес, където е отседнал?

— Не виждам такова нещо на листчето. Къде се намираш Аби?
— Непрестанният въпрос.

— Няма значение. Ще се обадя по-късно. — Тя затвори.

После извади от чантата една от новите си блузки и избърса слушалката, както и бутоните. Не знаеше защо точно го прави, дали от нервност или защото го бе видяла в някой филм.

Докато се отдалечаваше от кабината, Аби се опита да си обясни информацията от Джанис. Защо Морган не беше напуснал Сан Хуан? Или може би я лъжеха? Но защо ще из мислят такова нещо? Да не би пък Джек да се бе добрал до Спенсър? Както стана с Чарли. В такъв случай Аби оставаше сам-сама.

Напъна се да си спомни как се казва корабът в Сан Хуан, споменат от анонимния глас, който бе потърсил Спенсър. Беше записала името на листче, което му даде, докато обядваха в „Индис“, но вече не го помнеше. „Куеста...“, „Куеста...“ и още нещо. Не й идваше наум. А това бе единствената следа, по която можеше да открие Морган в Сан Хуан. Каквато и да беше работата му, сигурно бе свързана с този кораб. Там трябваше да знаят къде е той.

Аби се отправи към пристанището. Бе потънала в мисли и гледаше в земята. Приспа вниманието си, което ѝ коства много.

Застанал под един навес пред старата митница, Джак се загледа в една голяма сламена шапка. Не лицето привлече вниманието му, защото не можеше да го види. То беше скрито зад огромни тъмни очила. По-скоро походката на жената, която бе висока и стройна. Отличаваше се от предимно възрастните летовници, които сновяха край магазините.

Аби го съзря, когато беше само на трийсетина метра от нея. Той вече тичаше насреща ѝ. Аби се стресна, адреналинът заля тялото ѝ. Схватка или бягство? Обърна се и побягна, разблъсквайки тълпата. Стискаше платнената чанта, сякаш животът ѝ зависеше от нея. Навлече си гнева на няколко туристи, задето препъна един старец. Те ѝ се разкрещяха, но тя не се спря. Хукна по Кингс Али и свърна по Кинг Стрийт. Джак беше по петите ѝ. Тя зави на ъгъла с Чърч Стрийт и след няколко сгради хлътна в „Малката Швейцария“.

Вътре беше претъпкано. Хората се блъскаха пред витринките на щандовете, разглеждаха часовници и пръстени, сравняваха цени. Магазинът бе на две нива — отпред за бижута и писалки, а в по-обширната част отзад, на две стъпала по-високо, имаше сувенири и разни дреболии.

Аби успя да се промъкне през тълпата, без да привлича внимание. Свали шапката си и я мушна в чантата с надеждата, че Джак ще гледа да мерне шапка. Сنيши се малко и се мушна сред група жени, които се любуваха на огърлица от колумбийски смарагди. Държеше под око двете врати на фасадата, които бяха единствените изходи към улицата.

След няколко секунди видя Джак, който си проправяше път в тълпата пред магазина, влезе през едната врата, после излезе през другата. Тя без малко не хукна натам, но в следващия миг той заглежда магазина, застанал отпред.

Аби се сниши още повече и погледна часовника си. Ако спазваше разписанието, хидропланът трябваше да потегли след по-малко от десет минути. Беше готова да клекне и да лази по земята, но щеше да привлече внимание.

Надзърна иззад рамото на една жена. Той все още стоеше на входа и оглеждаше тълпата вътре, но в момента бе обърнал очи в друга

посока. Беше препасал синия калъф, а Аби знаеше какво носи в него. Рано или късно щеше да я забележи. Стоеше между двете врати. Само ако мръднеште, щеше да я спипа.

Тя се помъчи да измисли нещо, погледна към чантата си и бе осенена от идея. Пред щанда за часовници имаше семейство азиатци, които разглеждаха витринката. Аби се промъкна до тях.

— Извинете — заговори тя на жената. И двамата я погледнаха. — Чудя се дали да си купя тази капела, но не знам как изглежда отстрани. — Аби държеше в ръка сламената шапка. — Имате ли нещо против да се качите на стъпалата и да я сложите?

Аби не беше сигурна дали знаят английски, но мъжът, изглежда, я разбра. Той обясни на жена си и тя се усмихна широко на Аби, поклони ѝ се лекичко и взе шапката. Измина пет-шест метра с гръб към Аби и мъжа си, преди да я сложи на главата си. После изкачи двете стъпала, тъй че Аби да я види по-добре. Когато се обърна, установи с изненада, че мъжът ѝ стои сам. С още по-голяма изненада забеляза как един висок мъж разбутва тълпата и събаря хората, връхлитайки отгоре ѝ като локомотив.

Джак се спря едва когато тя вдигна глава и той видя лицето ѝ. Подействия му като токов удар. После очите му се разшириха. Обърна се и погледна към вратата, но вече беше късно.

Аби зави зад ъгъла и хукна по средата на улицата. Премина на сантиметри пред две коли. Единият шофьор натисна клаксона и рязко спря.

Аби се блъсна в калника му и продължи да бяга. Хората я гледаха. Затича по Кингс Али към пристанището. Чуваше бръмченето на моторите. Двумоторният хидроплан набираше обороти. Тя хукна като луда. Когато стигна края на улицата, видя, че хидропланът още не се е отделил от кея. Но един пристанищен работник вече вдигаше трапа.

Аби закрепця и размаха ръце. Мъжът я погледна и свали трапа. Аби изрови билета от чантата си, показа го и се качи на борда. Намери си място до прозорче, гледащо към кея, точно зад крилото и ревящия мотор. Седна и си сложи колана. Ако можеше, щеше да им помогне да затворят вратата час по-скоро.

Тя погледна през прозорчето да види задава ли се Джак. Не можеше да е много изостанал. Протегна врат към пътеката. Защо се

бавеха толкова? На вратата се водеше някакъв разговор. Пристанищният работник си приказваше с един от екипажа, потупваше го по рамото и се смееше.

Аби пак обърна глава към пристанището и го видя. Джак я бе зърнал в края на улицата. Сега видя хидроплана. Всичко му стана ясно. Той се втурна напред. Вратата най-сетне се затвори. Моторите забучаха още по-силно и хидропланът започна да се отделя от кея. Когато Аби отново погледна през прозорчето, Джак ѝ крещеше нещо от пет-шест метра разстояние. Ръцете му бяха свити на фуния пред устата, но тя не можеше да го чуе. Не можеше да разчете думите по устните му, нито пък искаше. Тя извърна глава настрани и ревът на моторите погълна крясъците му. Един пристанищен работник се опитваше да го издърпа назад от пръските, които хвърляха витлата и опашката. Моторите набраха обороти и Аби най-сетне си пое дъх, когато стъклото на прозорчето ѝ се обля в разпенена вода.

Застанал на ръба на кея, Джак не обръщаше внимание на човека до него и крещеше колкото му глас държи:

— Това е дело на Спенсър. Аби, чуй ме! На Спенсър!

— Сега нямаме време да говорим — каза Джак. — Може би в самолета.

— Ама аз едва съм се приземил. — Джес изглеждаше уморен и объркан.

Джак го хвана за ръка и го поведе към друг изход. Минаха през детектора за метални предмети, провериха багажа им. На пропуската попитаха имат ли паспорти. Джес понечи да извади своя, но Джак го спря и просто каза „да“. На излитане имиграционните власти не проверяваха паспортите. Щяха да им ги поискат при кацане в Сан Хуан. Тогава щеше да му мисли.

— Къде отиваме?

— Ще ти кажа в самолета — рече Джак. — Донесе ли това, за което те помолих?

На идване Джес се бе отбил в Кофин Пойнт. Показа една от чантите, които мъкнеше към пистата.

— Дай да ти помогна. — Джак я взе и я опипа от страни.

Самолетът бе зареден с гориво и чакаше — лъскавият „Гълфстрийм“ на Енрике Рикарди.

— Побързайте — помахаше им Хенри от върха на стълбата. — Току-що ни дадоха разрешение за излитане. — Като нищо можеха да стигнат в Сан Хуан преди Аби. Частният реактивен самолет разпали надеждите им.

Изтичаха по стълбата и влязоха в салона, наместиха багажа си и потънаха в плюшените кресла. Хенри влезе в кабината при пилота.

— Разправяй сега какво става — рече Джес.

— Спенсър се опита да убие Аби. Тя не знае и сега бърза да отиде при него.

Почувстваха задвижването на колелата и след няколко минути ускорението ги залепи на облегалките. След още двамайсекунди се отделиха от пистата. При скорост над осемстотин километра в час щяха да пристигнат в Сан Хуан за петдесетина минути. Хенри вече се

бе разпоредил на летището да ги чака рейсче, което веднага да ги отведе до залата на Америкън Еърлайнс. Това бе основната авиокомпания, обслужваща полетите между Пуерто Рико и Вирджинските острови. Шансовете Аби да пътува с нея бяха най-големи. Поне така смяташе Джак.

Беше се обадил и на охраната на летището да я спрат на изхода, ако пристигне преди тях. Да я арестуват, ако се наложи. В случай че те я изпуснеха, митничарите или имиграционните власти щяха да я задържат при показване на паспорта.

— Май всичко си изпипал — каза Джес.

— Уж и в Кристианстед го бях изпипал — каза Джак. — Но тя ме разигра на малкия си пръст и ме остави на кея като мокра мишка.

— Как разбра за адвоката?

— В събота вечер, когато се върнах на острова след кратко пътуване, под вратата ми беше пхната бележка — каза Джак. — Аби искала да ида при нея в осем и половина вечерта. Станала била грешка, та да се изясним. Слава богу, че закъснях. В бележката не пишеше, че ще има барбекю.

Джес го погледна озадачено.

— Искал е и двамата да сме в къщата, когато я взриви. Но Аби мисли, че това е мое дело. Ох, тя е дълга и широка. — Джак бръкна в джоба на сакото си и извади един плик, който подаде на брат си. — В събота сутринта отидох във Вашингтон. Да направя малко проучване.

Службата за авторски права не работеше в събота, но Библиотеката на Конгреса имаше компютърен достъп до регистрациите. Ако човек знаеше заглавието на ръкописа или името на автора, можеше да извика регистрацията на екрана и да я принтира.

— Потърсих авторското право на Аби, което Спенсър уж беше регистрирал преди месеци. Проблемът беше, че не знаех първоначалното заглавие на книгата. Опитах с това, под което е издадена, но намерих само втората регистрация, направена от адвокатите на Бертоли. Реших, че Аби е използвала работно заглавие за по-ранната регистрация, нещо, на което Бертоли да не се натъкне, когато внася своите документи. Тъй че опитах с името ѝ.

— И откри това? — вдигна плика Джес.

Джак поклати глава.

— Нищо не открих. Ааа, да, предишните ѝ книги, но не и тази.

Джес отвори плика и извади единствения лист. Беше разпечатана на матричен принтер регистрацията на роман със заглавие „Опасни мечти“. Имаше дата на внасяне и име на притежателя на авторското право: *Морган Робърт Спенсър*.

— Отидох във Вашингтон, защото имах някакви подозрения. Затова и потърсих на името на Спенсър. — Джак поклати глава. — Тя никога не му е искала копие. Вярвала му е.

Макар да летяха със скоростта на куршум, на Джак му се струваше, че се движат бавно.

— Предполагам, че на всички договори, които подписах, стои неговото име. — Говореше за споразуменията, които Морган го бе накарал да подпише в дома му. — Нито ме остави да ги прочета, нито ми даде някакви копия. Не че това щеше да помогне. Бас държа, че е написал такъв текст на последната страница с подписите, та да може после да я прикрепи към друг договор. Където е вписано неговото име.

Големи глупаци се оказахме и двамата с Аби. Той се разпореждаше с всичко — с парите, с документите. Аби се беше отдала на писане. Аз на актьорска игра. А през това време човекът си плетял кошницата.

— Откъде знаеш, че е в Сан Хуан? — попита Джес.

— Не знам. Но ако я изпуснем на летището, спукана ни е работата. — Джак безпомощно заклати глава. Двайсет минути летяха в мълчание.

При толкова много подозрителни неща Аби и Джак не бяха обърнали никакво внимание на нито едно. Пищещата й машина бе изчезнала — кой друг освен адвокат ще се сети за това нещо? При съдебен спор машината можеше да се използва като веществен доказателство. Всеки експерт можеше да докаже, че ръкописът е печатан тъкмо на нея.

Джоуи може и да беше първият източник на информация за репортера Томпсън, но Джак предполагаше, че Спенсър е поел от него топката след смъртта му. Как иначе щеше Томпсън да открие Аби на острова?

— Сигурно се готви да каже на Бертоли, че Аби е била всъщност негова адвокатка — предположи Джак. — Че е загинала при трагични обстоятелства заедно с моя милост. Ние двамата сме му били приятели, съгласили се да помогнат за рекламата на книгата. Ще се

извини за устроения театър и предвид трагедията те няма да тръгнат да му търсят сметка. Ще каже на агентката и на издателя, че той е написал книгата. Кой ще се наеме да оспорва, като чрез документите държи всичко в ръцете си, включително и Бертоли.

Самата истина. След смъртта на Джак и Аби Бертоли оставаше с печеливш кон, но без ездач. Това му трябваше на Спенсър. Кой ще тръгне да потопява лодка, натъпкана с пари? В комерсиалната литература Гейбъл Купър вече беше име. С него и сюжета на продължението Спенсър щеше да си намери писател фантом, който да свърши работа. После издателят сам щеше да му подхвърли идеи за сюжети. На това му казваха редакторска намеса и през следващите десет години хората щяха да четат Гейбъл Купър без снимка на корицата, а Морган щеше да притежава авторските права.

Хенри излезе от пилотската кабина.

— След пет минути кацаме. Как се чувстваш? — погледна той Джак.

— Добре съм.

— Моите хора ще са на летището да ви помогнат — каза Хенри. Имаше си малка армия от охранители, както и личен бодигард.

— Много съм ти задължен — каза Джак.

— За нищо.

— Мога ли да те помоля за още една услуга?

— Каква?

— Трябваше да оставя един важен малък багаж в Сейнт Кроа — каза завоалирано Джак, но Хенри разбра. — Нямах време да го пращам по пощата — добави той.

— Пък и с тези метални детектори на летището... — усмихна се Хенри.

— Винаги си ме разбирал.

— Моята охрана ще те подкрепи с нещичко, като слезем на летището. — Хенри говореше така, сякаш щяха да му сервират коктейл, а не смъртоносно оръжие.

— Освен мен вие сте единствените хора, които ще я познаят, като я видят. Ако ни се изплъзне в Сан Хуан и открие Спенсър, тогава... — Не беше нужно да довършва мисълта си.

— Откъде разбра, че Аби е жива след експлозията? — по пита Джес.

— Не бях сигурен до тази сутрин, когато отидох да си взема паспорта от сейфа. Взела го е снощи, докато съм бил в банята.

Джес го погледна като ударен с мокър парцал.

— Паспортът ти е в нея?

Джак кимна.

— И кой ще гарантира сега за теб пред имиграционните власти?

— Не се притеснявай. — Джак бръкна в джоба на самото си и извади син паспорт, който отгърна на страницата със снимката и мушна под носа на Джес.

— Запознай се с Келън Рейд.

Когато видя лицето на Джак, Аби се сепна. Равномерното бръмчене на моторите я бе приспало. Щом отвори очи, той се взря в нея от съседната седалка, където жената, седяща от другата страна на пътеката, бе оставила книгата си, отивайки в тоалетната.

Мургавото замислено лице на Джак бе навред, взряно в нея от обложката на книгата ѝ. В самолета бе зърнала поне пет-шест екземпляра, които пътниците вадеха от чанти и найлонови торбички. Той я дебнеше, опитваше се да я убие, снимката му я гледаше отвсякъде. И не можеше да каже му, тъй като щяха да я помислят за луда. Кой би ѝ повярвал? Единствено Морган.

Когато колелетата стъпиха на пистата на международното летище в Сан Хуан, вече се стъмваше. При разтърсващия допир на гумите с твърдата земя Аби се върна в реалността. Примига няколко пъти, когато лампите светнаха и хората заизваждаха багажа си. Аби се загледа през прозорчето, молейки се Джак да не успее да напусне Сейнт Кроа без паспорт. С кражбата си бе купила малко време.

Продължаваше да рови в ума си за името на кораба. „Куеста...“, „Куеста...“. Какво следваше после?

Само да откриеше Морган, и щеше да е в безопасност. Щяха да идат в Сиатъл, да вземат каквото е нужно и да го оставят на бюрото на Бертоли. Тогава Джак нямаше къде да мърда. След два дни кошмарът от последните двайсет и четири часа щеше да е минало. Щяха да арестуват Джак и всичко да се свърши.

Хенри събра служителите си близо до залата за пристигащи. Повечето от тях бяха от охраната на фабриката му за ром. Заедно с Джак и Джес покриха всички входове откъм пистите. Джак се притесняваше, че може да са я изпуснали. Един самолет се беше приземил вече. Пътниците бяха минали през митническа проверка и си бяха отишли. Джак се молеше да не е нейният самолет. Обиколиха фоайетата да не би да чака там за прекачване.

Даде описанието ѝ на хората на Хенри и се надяваше да не се е преоблякла или преобоядисала косата си, докато е чакала за полета от Сейнт Томас. Щеше да се озърта неспокойно. Каза това на хората и ги инструктира да не я подгонят, а просто да я наблюдават, щом я видят. Да се обадят на Джак по радиостанциите, които бяха осигурили.

Ако Джак я приближеше заедно с други на оживено място, може би щеше да се спре да го изслуша. Единственото, което трябваше да направи, бе да ѝ подаде авторското право. Видеше ли на чие име е регистрирано, тя щеше да разбере всичко. Парченцата от пъзела щяха да се подредят в главата ѝ. Джак бе сигурен в това. Най-голямото му притеснение в момента бе, че може да се е изплъзнала и сега да обикаля Сан Хуан, за да търси Морган.

Самолетът спря до сградата на летището, ръкавът се залепи между тях и след миг вратата се отвори. Аби нямаше друг багаж освен платнената чанта. Ала тя не желаше да слиза първа.

Изчака на седалката, докато пътеката се задръсти от хора, после и тя се мушна сред тях. Единствената безопасна зона за нея бе там, където имаше тълпа. Ако Джак не я видеше, нямаше да я убие.

Пътниците се заклатушкаха като патета, натоварени с чанти и пакети, и едва-едва пъплека към вратата. Аби се озърташе неспокойно иззад слънчевите очила. Никой не забеляза, че е странно да ги носи, след като навън е тъмно.

— Внимателно, има стъпало — предупреждаваше стюардесата на изхода. На прага на пилотската кабина зад гърба ѝ стоеше висок рус хубавец с пагони.

— Идваш ли на партито в Исла Верде довечера? — попита той стюардесата.

Аби си помисли колко е хубаво да се ходи по партита. Всичко от нормалния живот ѝ се струваше прекрасно. После нещо ѝ щракна в ума — Исла Верде. Ето, това беше — Верде. Втората част от името на кораба, което ѝ съобщи непознатият по телефона. Сега ѝ оставаше само да намери този кораб. Аби тръгна по ръкава. Още малко, и щеше да стигне целта. Имаше чувството, че ако протегне ръка, ще докосне Морган. Може би трябваше да се обади на пристанището да потърси кораба. Там щяха да знаят къде се намира той. Веднага щеше да позвъни от автомат.

Направи няколко крачки по ръкава и в този момент го съзря. Джак бе застанал на рампата до вратата към залата за пристигащи, също като портиер. В момента не гледаше към нея. Позна и Джес, който стоеше до него. Чакаха я.

Аби понечи да се върне, но не можеше. Потокът от хора изтласкваше напред. В този момент Джак я забеляза. Сграбчи Джес за ръката и двамата се насочиха към нея. Един служител се опита да ги спре, но те се отскубнаха и започнаха да разблъскват идващите на среща им пътници.

По средата на ръкава имаше врата, откъдето по стълба се влизаше на асфалта. Беше отворена. До нея стоеше мъж с жълт комбинезон. Аби се насочи към вратата и мъжът ѝ препречи пътя.

— Не оттук, госпожо.

Аби го ритна здраво в крака и се шмугна покрай него. Докато той се опомни, тя беше долу на асфалта.

Затича се под самолетни крила, покрай огромни колела, високи колкото нея. Стискаше платнената чанта.

Джак застана на страничната врата на ръкава и Аби го видя. Спусна се по стълбите, сподирен от крясъците на човек от екипажа.

Аби видя отворено хале и хукна към него. Беше товарителна служба, в която влизаха мотокари, теглещи ремаркета, пълни с багаж. Тя се скри зад едно ремарке и подтичва редом с него, докато влезе в халето. В един миг Джак зърна краката ѝ и хукна към халето. Когато стигна до входа му и погледна вътре, тя бе изчезнала.

Джес го настигна.

— Видя ли накъде тръгна? — провикна се той.

Пристигна и полицията заедно с един от охранителите на Хенри.

— Вътре е някъде. Покрийте изходите.

Разпръснаха се. Хенри уведоми на испански полицаите, че Аби не е въоръжена, нито опасна. Каза им, че е важен съдебен свидетел и не бива да стрелят по нея, ако побегне.

Служителите бяха с различни униформи — от яркожълтите светлоотражателни комбинезони на наземния екипаж до белезникави панталони и ризи.

Ченгетата завардиха изходите на сервизните халета. Бяха само два, но през тях можеше да се влезе направо в главното фоайе, без да се минава през митницата и паспортния контрол. Отвътре вратите не се заключваха, а отвън бяха защитени с цифрови програматори. Джак обходи надлъж и шир товарителната служба, а Джес претърси сервизните халета. От Аби нямаше и следа.

Джак провери дори конвейера, изтеглящ багажа на по-горното ниво, където го чакаха пасажерите. Аби като нищо можеше да е скочила на лентата между куфарите. Но щеше да предизвика суматоха при появата си горе. Охраната щеше да я залови. Освен това оттам нямаше как да избегне митническия и паспортния контрол.

Той започна да оглежда по-големите кашони и сандъци, зад които тя можеше да се скрие.

Междувременно Джес и двама полицаи стигнаха до служебната съблекалня, където имаше неколцина служители. Претърсиха внимателно гардеробчетата, но нищо не откриха. Бяха закъснели с три минути.

В тропическата жега Аби се потеше под два пласта дрехи. По лицето ѝ се стичаха вадички. Косата ѝ бе прибрана под каска. Притича по стълбите и откри дамската тоалетна близо до билетните гишета. Освен едно момче с големи кестеняви очи никой не обърна внимание на жената в яркожълт работнически комбинезон.

Аби метна каската на закачалката в една кабинка, смъкна комбинезона и извади от единия му крачол платнената чанта, която бе напъхала там, за да мине незабелязано покрай ченгето на вратата. После приглади дрехите си и след минута се отправи към терминала.

Джак се отказа да я търси повече сред багажите. Ако тя беше в това хале, нямаше начин да излезе от него. Остави ченгетата да продължат претърсването и се отправи към един от изходите, следван по петите от Джес. Изкачиха се по стълбите към терминала. Джак се боеше, че вече им се е изплъзнала. Искеше да накара подкрепленията си да завардят и улицата. Мрежата се разширяваше и той изпаднаше в паника.

На улицата Аби видя колона от таксите и се втурна напреко към тях. Шофьорите се бяха скупчили на пет-шест метра от първото такси и си приказваха. Не бързаха за никъде, макар че един от тях я огледа и ѝ се ухили похотливо.

Тя му помахна, показвайки таксито, и той вдигна ръка, сякаш да каже „един момент“. Не си бяха свършили разговора.

Аби се озърташе през рамо, залепена за вратата на таксито. Не беше сигурна коя е колата на шофьора, който я забеляза. На него явно не му се откъсваше от колегите и продължаваше да ръкомаха, да се смее и да спори.

Джак се озова на улицата, на трийсетина метра от нея. Аби моментално го видя. Тя отвори вратата на първото такси, стар син феърлейн, хвърли се на задната седалка и затвори. Смъкна се на пода, като същевременно натисна бутона за заключване на вратата.

Не виждаше нищо, но чуваше шофьорите, които си говореха на испански. Единият глас стана по-силен и накрая шофьорът отвори и влезе в колата. Погледна през рамо и като не я видя, се извърна целия и протегна врат надолу.

— Какво ви е?

— Добре съм.

— Къде отиваме?

— В старата част, на пристанището — погледна го от убежището си Аби.

Шофьорът се обърна напред, сви рамене и таксито се отдели от бордюра.

Джак огледа такситата. Първото потегляше и той се затича след него. Опитва се да го спре, но шофьорът не го видя. В следващия миг Аби се надигна от пода и погледна през задното стъкло. Очите им се срещнаха и Джак изкрещя името ѝ.

Таксито се вля в движението и се насочи към магистралата.

— Петдесет долара отгоре, ако минем по туристическия маршрут — каза Аби. — През тесните улички и покрай Ел Кондадо. — Не смееше да му каже, че бяга. Можеше да спре и да я изгони. След като Джак я преследваше, тя не биваше да минава по магистралата. По-лесно щяха да се изплъзнат сред оживеното движение в центъра на града.

Шофьорът я погледна изумено в огледалото за обратно виждане. Явно я помисли за побъркана.

— И по-бързо. — Противоречието между избора на маршрута и желанието да бързат не смуцаваше Аби. Тя току се извъръщаше назад. След миг пусна на предната седалка двайсет долара за стимул.

Когато Джак помахаше за такси, колата на Аби вече не се виждаше. Джес притича до него.

— Питай онези шофьори за номера на таксито.

Джес хукна към тях, а Джак седна отпред при шофьора.

— На магистралата, бързо!

Джак заизмъква банкноти по пет и десет долара и викна на шофьора да натисне здраво педала. Хвърляше парите между двете седалки за по-голямо ускорение. Той плаща глобите. Стрелката на скоростомера мина стоте още на излизане от паркинга, но на магистралата попаднаха в задръстване.

Джак се успокои, че и Аби е сполетяна от същото. Започнаха да се промъкват покрай колите. Още пари на седалката. Двете колела на таксито бяха извън очертанията на най-вътрешната бърза лента. Джак се бе надвесил през прозореца и търсеше с поглед таксито на Аби.

Тъкмо щеше да каже на шофьора да се откаже от гонитбата, когато съзря синия феърлейн през десетина коли напред.

— Заобикалай! — викна Джак, готов да грабне кормилото.

Запровираха се бясно между колите, на милиметри от бетонния бордюр между двете насрещни платна. Сега ги разделя ха само четири коли. Джак я виждаше през задното стъкло на таксито ѝ, което пълзеше с трийсет километра в час.

Аби го съзря през задното стъкло в най-вътрешната лента и се обърна напред. Отстрани имаше отклонение.

— Свий тук — изпищя тя така, че шофьорът подскочи.

— Ел Кондадо е на три километра.

— Все едно, завивай!

Човекът вдигна рамене и зави надясно без никакви сигнали. Засвиркаха им, но те вече се спускаха по отклонението към бордеите на един краен квартал на Сан Хуан.

В бързата лента Джак бе като в капан. Сграбчи кормилото и се помъчи да се провере надясно. Екнаха оглушителни клаксони. Калникът на таксито закачи бронята на една кола докато я задминаваха. Шофьорът ѝ наби спирачки. Колата му занесе и удари две други. Последва верижна катастрофа като при дерайлирал влак — коли на всички посоки. Таксито на Джак пропусна отклонението. Задните коли го изблъскаха в средната лента. Нямаше връщане назад.

Джак блъсна вратата и се втурна към защитния зид, ограждащ магистралата. С един скок се издигна до кръста над него и се подпря на ръце. Таксито на Аби завиваше вляво на едно кръстовище и след миг изчезна от погледа му.

Заслепен от фаровете и засипан от виковете на разгневените пуерторикански шофьори, Джак прескочи зида и хукна към кръстовището, където бе свила и изчезнала колата на Аби.

Свърза се с Хенри по радиостанцията.

След десет минути пред него спря черен мерцедес, шофиран от охранител на Хенри. Той седеше до него, а отзад бе Джес.

Джак седна до брат си и колата полетя.

Бе отнел живота на повече хора, отколкото някои серийни убийци: шестима на брой. Но Морган не се виждаше в такава светлина. Единият загина при нещастен случай: морякът на „Селя Ларго“. В морален план убийството на други двама се равняваше на унищожението на хлебарки: Джоуи Джерико и оная гнида, бившия съпруг на Аби. Джак и Тереза пък знаеха твърде много. Нямахме как да ги пощади.

Единствено за Аби му беше мъчно, не го отричаше. Обичаше я, бе разкрил душата си пред нея, а тя го бе отблъснала. Мъчеше се да не мисли за това и да се съсредоточи над непосредствената задача.

Тънкостта бе в това да се използва минимално количество материал. В случая това значеше два трийсетсантиметрови детонаторни шнура. Те приличаха на онези въженца за пране, чиито нишки са пъхнати в тънко пластмасово маркуче. Но вместо найлонови нишки, вътре имаше силен експлозив. Много мощен. Ако навиеше шнура около по-тънко дърво и го взривеше, дънерът щеше да стане на трески за частица от секундата, и то безшумно.

За нарязването на шнура Морган използваше ножче за линолеум, отличен инструмент с късо ятаганно острие, същински бръснач.

„Куеста Верде“ бе старо ръждясало корито. Това, че собствениците не го бяха предали за вторични суровини още преди

години, се дължеше на търпението им и на необичайно високата застрахователна стойност в полицата.

Преди месеци се бе съгласил да свърши тази работа, още преди книгата на Аби да стане хит. Сега не се нуждаеше от парите за услугата. Ако можеше, би се отказал от този ангажимент. Но не беше лесно да скършиш волята на собствениците на „Куеста Верде“. Щяха да станат подозрителни, да почнат да се чудят дали не им прави мръсотии и не играе със застрахователите. Морган гледаше на задачата си като на прощално тържество, като на последна забава преди пенсионирането. Собствениците щяха да направят голям удар със застраховката, а Спенсър щеше да се оттегли тихо и кротко и да се наслаждава на луксозен живот, за предпочитане в страна с по-хладен климат. Той обърса потта от челото си и си помисли за Ирландия. Там не облагаха с данъци доходите на писателите и той можеше да си издигне цял замък с парите от книгата.

Надянал ръкавица, Морган прокара длан по тръбата, търсейки надпис „вода“. Корабът бе толкова занемарен, че маркировката на тръбите се бе изтрила отдавна. Все пак трябваше да има някакво обозначение. Грабна един парцал и избърса машинното масло и прахта от повърхността на метала. Нямахше нищо. Ала той бе сигурен, че това е водопровод за охлаждане на парната турбина. Беше го проследил до котелното, където изчезваше между котлите и вътрешните стени на корпуса.

Намота три пъти детонаторния шнур около дебелата тръба. Когато тя се разцепеше, морето щеше да залее котелното и трюмовете. Под кораба имаше петнайсет метра вода.

Завърза краищата на шнур на хлабав възел, после пъкна детонатора между шнур и тръбата.

Отиде в другия край на кораба и повтори процедурата. Тук тръбата имаше ясна маркировка — бели полющени букви, които все пак се разчитаха добре. При умело свършена работа двата взрива щяха да избухнат едновременно. На палубите щеше да се чуе само едно остро пукане, и толкова; нищо, което да напомня експлозия.

Морган извади електрически проводник четиринайсети номер. Прикрепи по един край към двата детонатора и се отдалечи от носовата част към едно помещение в близост до котелното.

Шофьорът на Хенри караше по тесните стръмни улички с близо сто километра в час. Джак вече виждаше кехлибареното сияние на стария Сан Хуан на фона на нощното небе. Направиха стремителен завой на две колела, обикаляйки площада и спряха точно пред морската гара.

Край бордюра бяха спрели две полицейски коли, а помежду им — синьото такси. Но Аби не беше вътре.

Мерцедесът спря до тях и Хенри изскочи навън.

— Чакай да видя какво става.

Шофьорът стоеше до таксито си и обясняваше нещо на ченгетата. Хенри приближи и се представи. Поговори с шофьора няколко минути и се върна при мерцедеса. Седна и се извърна назад към Джак със свъсени вежди и угрижен поглед.

— Казва, че я е оставил при складовете на Фернандес Хункос. На километър и половина оттук.

— Видял ли е накъде тръгва?

— Не, но каза, че я видял да се обажда от уличен автомат. Не знаел на кого, но чул името „Куеста Верде“. Говори ли ти нещо?

Джак поклати глава.

— Нито пък на мен — каза Хенри. — Но явно че това търси. Казала на шофьора да я закара до района на складовете, близо до пристанището. Оставил я и повече не я видял.

— Да е товарен кораб?

— И аз така предполагам.

Хенри каза на шофьора нещо на испански и мерцедесът пак полетя. Стигнаха за по-малко от две минути.

Районът на търговското пристанище на Сан Хуан не беше голям. През него минаваха само няколко пресечки. Беше занемарен, боклучав и зле осветен, с ръждясали метални постройки, без тротоари. По чакълената настилка имаше големи дупки. Хенри накара шофьора си да пусне дългите светлини, за да ги вижда, а и заради Аби. Забелязаха само едно краставо куче с изхвъркнали ребра.

Повечето сгради бяха зад зидове, опасани с бодлива тел на върха.

Въртяха се из уличките, някои без изход, но Аби я нямаше никаква. Всъщност не видяха жива душа. Нощем тук не се свъртаха хора.

Хенри се обади някому по клетъчния телефон. След няколко секунди се обърна към Джак и каза:

— Има такъв кораб. „Куеста Верде“. Чака за ремонт близо до сухия док. Ей там отсреща. — Той посочи надолу по тъмна та улица. Беше се обадил на управителя на пристанището.

Джак се обърна към Джес.

— Къде е чантата?

Брат му я протегна към него и Джак надникна вътре. В нея имаше стар оптически прибор и някакви инструменти.

— Продължавайте да я търсите. Обиколете всички улици — каза той на Хенри и слезе от колата.

— Без мен не тръгваш никъде — изскочи навън и Джес.

— Чакай малко — подаде глава през прозореца Хенри.

Джак приближи до него. — Ето, вземи това. Подаде му матовочерен полуавтоматичен пистолет, същия като този, който Джак бе принуден да остави на Сейнт Кроа. Деветмилиметрова берета. Стара дружка на Джак.

— Благодаря ти — каза той и двамата с Джес изчезнаха в тъмната улица към доковете.

След близо половин час Аби най-сетне откри порта с хлабаво закачена верига. Пусна платнената чанта в двора, после успя да промуши глава и рамене през пролуката. Мъчеше се да провере и торса си, когато зърна през решетката на вратата лъحوвете на фарове, приближаващи иззад ъгъла. Аби се помоли да не завиват насам. Не завиха. Просто спряха на кръстовището.

От задните врати излязоха двама мъже и по гърба на Аби полазиха ледени тръпки. Единият беше Джак.

Аби напъна вратата и се помъчи да се вмъкне цялата. Те говореха с някого в колата. Всеки момент щяха да се обърнат. Тя закачи ръката си на парче тел, потрепна и вратата издрънча. Замръзна за миг с надежда, че не са я чули. После пак се забори, раздра кожата си, но успя да се провере. Хукна в мастиления мрак.

На петнайсетина метра от портата се мушна зад някакви контейнери и погледна назад. Извади от чантата една от блузите, съдра я и намота едно парче около разкъравената си ръка.

Докато се превързваше, чу глухото стържене на крака по зида. Надникна и ги видя покатерени отгоре. Джак и другият мъж, едва различими силуети. Чу кльцване на метал и след секунда четирите жици бодлива тел се люшнаха встрани. Джак приклезна, хвана се за ръба, увисна и скочи в двора. След миг до него бе и другият мъж. Нямахше представа как са я открили. А може би търсеха Морган.

Вече бяха толкова близо, че Аби виждаше лицата им. Другият бе Джес. Джак извади нещо от задния джоб на панталона си и го огледа на слабата светлина. Беше пистолет.

Не ѝ трябваше да гледа повече. Дръпна се навътре в сенките и се сгуши сред палета и контейнери. Колкото повече приближаваха, толкова по-навътре се провираше тя, към ръба на кея. Скоро нямахше да има земя, където да стъпи.

В далечината се виждаше големият бетонен сух док. От отсамната му страна имаше кораб и на кърмата му пишеше „Куеста Верде“. Боята беше олющена, с петна от ръжда. Ако двамата застанеха между нея и кораба, щеше да се озове в капан.

Аби хукна към „Куеста Верде“. Изоставила всяка предпазливост, тя се втурна по подвижната стълба, водеща от дока към горната палуба. Стъпките ѝ задрънчаха по разклатените метални стъпала. Боеше се да погледне назад. Трябваше да открие Морган, преди те да го сторят.

Джак чу стъпки по метал и проследи откъде идва звукът. Надникна зад един голям зелен контейнер и за частица от секундата я видя. Аби се катереше по стълбата. Тя притича през скелето на върха и изчезна сред мрака на палубата.

Джес, който беше зад него, понечи да я подгони, но Джак го сграбчи за ръката и го спря. Ослушваше се за посоката на стъпките по палубата. Знаеше, че докато се качат горе, тя може да се скрие на хиляди места из кораба. Нямахше да имат представа къде да я търсят.

Бе повече от сигурен, че Аби приближава към Спенсър. Джак буквално го подушваше, усещаше в ноздрите си острия мирис на смъртта.

Но палубата бе притихнала.

Джак видя стълба, подпряна на голям контейнер, и безшумно се изкачи по нея. Пропълзя до ръба, откъдето палубата се виждаше като на длан, после бръкна в чантата за цилиндричния черен калъф. Измъкна от нея оптичeskия прибор и започна да търси по палубата обекти, излъчващи топлина.

Изминаха минути, натежали от тишина. Аби седеше свита на палубата и трепереше от страх. Дебнеха я двама въоръжени мъже. Дори не бе сигурна дали Морган е на кораба. Знаеше единствено, че сега е сама, лице в лице със смъртта. Ако се покажеше, Джак и Джес щяха да я убият на мига, както се бе случило с Тереза и Чарли.

После чу шепот, дрезгав и приглушен, сякаш някой се опитваше да крещи, ала нямаше глас.

— Аби, излез, където да те виждам. — Беше Джак. — Чуй ме, Аби. Спенсър е бил. Той е взривил къщата. Чуваш ли ме?

Изминаха секунди на безмълвие. Аби не помръдваше ред мрака.

— Ако не искаш да кажеш нищо, просто ми дай сигнал. — Гласът му долиташе от тъмното, някъде отгоре. — Само ми дай сигнал. Нещо, което да видя или чуя. Мога да докажа, че е истина. Дай ми възможност.

Аби знаеше, че лъже. Всичко бе способен да измисли, за да се докопа до нея. После щеше да открие Спенсър и да убие и двама им.

— Хвърли нещо. Метни някакъв предмет, за да разбера, че ме чуваш. — Гласът му бе тъй умоляващ, толкова познат, със същите нотки, които звучаха в признанието му, че я обича.

Аби видя някакъв проблясък, отражение на лъч върху стъкло. Просветваше на върха на един от огромните стоманени контейнери на пристанището. Аби се сви още по-навътре в сенките и изведнъж осъзна, че Джак държи снайпер. Щом излезеше на по-светло, мигом щеше да е мъртва. Така и нямаше да чуе изстрела, който щеше да я убие.

Тя напрягаше взор и слух, но чуваше само задавеното си дишане. Стоеше сгушена в мрака; минутите се нижеха.

Аби се бореше с противоречивите чувства на гняв и страх. Беше уплашена и разтреперана, но и вбесена от себе си, задето се влюби в него така глупашки. Той бе убил най-добрата ѝ приятелка, заклал бе

Чарли. Какъвто и да беше бившият ѝ мъж, не заслужаваше такава злочеста съдба. Ако в момента имаше оръжие, Аби би застреляла Джак, без да се обяснява, без да задава въпроси.

Внезапно стълбите издрънчаха, но не под напора на стъпки. Беше нещо друго. Аби замръзна, послуша се, чу го отново и хукна. Тичаше, сякаш я гони сатаната. Всеки миг можеше да бъде пронизана от куршум. Устреми се към носа на кораба, където се извисяваше триетажната надстройка. Натисна няколко стоманени врати. Бяха здраво заключени.

Чу тихи стъпки зад себе си и се обърна да погледне. Някой тичешком приближаваше върха на стълбата. Изведнъж разбра, че преследвачът ѝ е бос и много по-близо, отколкото предполагаше. Хукна покрай стената на надстройката. След пет-шест метра имаше друга врата. Този път отворена. Прекрачи прага и понечи да затвори, но не успя. Видя, че дръжката е завъртяна напреко, повдигна я и затръшна стоманената врата. Секунда преди Джак да провере ръка.

Би закрепцал, но се боеше, че Спенсър ще го чуе. Блъскаха с юмруци по стоманата, риташа с боси крака.

Аби бе успяла да дръпне четирите резета отвътре. Те се замъчиха да ги вдигнат отвън. Джес успя да отвори долните две. Но Джак се затрудни с горните. Сякаш бяха на пружина. Всеки път, щом ги отвореха, тя ги натискаше отвътре. Джак чувстваше, че е увиснала на дръжките с цялата си тежест.

Той се опита да шепти, но бе безполезно. Аби или нямаше да може, или нямаше да поиска да го чуе.

След дълги усилия отвориха три едновременно. Сега вратата се крепеше от едно-единствено резе. Напънаха я, но тя не поддаде. Бе я залостила и с още нещо. Джак разбра, че битката е безнадеждна.

— Хайде — подкани той брат си. — Ще търсим друг път. — Отправиха се към прохода.

Спенсър прикрепил краищата на проводниците към едната клемма на батерията и се огледа за място, където да се скрие. Закалената стомана приличаше на стъкло — можеше да се разпръсне на милион частици във всички посоки.

Намери стар дюшек в едно помещение и го пренесе в стаичката до котелното. Подпря с него вратата.

Оставаше му да свърши едно последно нещо. Морган беше слязъл четири нива надолу и се намираше зад десетки херметически затварящи се врати. Трябваше да се увери, че всички те са отворени не само за да се наводни корабът, а и за да има той път за бягство.

Изкачи се три нива нагоре и провери всяка врата. Стигна до изхода за навън, точно под главната палуба, когато чу тичащи стъпки по прохода в надстройката. Там не би трябвало да има никой. Бяха го уверили в това — само фиктивен екипаж на мостика. Някой беше изпортил работата. Морган бързо се спусна надолу. Стигна до трюмовете, притича покрай студените котли и през машинното и нахълта в стаичката, където дюшекът придържаше вратата отворена.

Нямаше време да свърже свободните краища на двата проводника към детонаторния ключ. Чуваше как някой слиза по стълбата отгоре. Грабна краищата и ги опря в другата клема. От батерията изскочи искра и след частица от секундата прогърмя мощен взрив, блесна светкавица, лумна огън, блъвна дим.

Експлозията запрати Морган наред помещението, където той падна по гръб върху стоманения под. Няколко минути лежа зашеметен. Единственото, което го предпази от взрива и пламъците, бе дюшекът. Той спаси живота му. Инстинктът моментално му подсказа какво се е случило.

Спенсър бе прерязал тръба за гориво. Подпалиха се реки от мазут, смесващи се с потоците морска вода, шуртяща в предното помещение. Той се изправи на крака, закрил лицето си от пламъците, които нахлуваха през отвора. Опитва се да затвори стоманената врата, но не успя. Прииждащата вода и топлинната вълна го принудиха да се отдръпне. Пламъците заплуваха по водата и преминаха прага. Морган побягна към стълбата и хукна да се спасява.

Аби лежеше просната на стоманения под. Мракът се изпълни с остър мирис на пушек. В ушите ѝ запищя сирена още щом се появи червената мълния над вратата, която тя току-що залости с дръжката на някаква четка.

Беше зашеметена, с притъпени сетива и парализиран ум. Нагорещеният метален под разливаше приятна топлина по вените ѝ.

Надигна се бавно, все още в унес, и се залюшка към вратата. Отмести дръжката на четката и се опита да отвори резето. То не помръдваше. Експлозията бе усукала стените и бе затиснала стоманената врата между рамката ѝ. Аби бе в капан.

Имаше само един изход: към дима и топлината. Аби покри лицето си с ръце и се отправи към мрака.

Взривът застигна Джес на стълбата и го запрати в подножието ѝ. Той летя пет метра и тупна на металната пътека. Жестока болка преряза крака му под коляното и когато погледна, видя назъбения край на костта, която бе пробила плътта му. Беше раздрала крачола и кръвта шуртеше.

Джак долази до брат си по тясната пътека и бързо прецени състоянието му. Джес скоро щеше да изпадне в шок. Джак свали колана си и направи нещо като турникет над коляното му, използвайки твърдия калъф на оптичния прибор. После хукна нагоре по стълбата.

На външната палуба откри пожарникарски маркуч в остъклено сандъче. Разби стъклото, разви маркуча и го метна долу. Спусна се бързо при брат си, промуши маркуча под мишниците му и го завърза на гърба. Отне му близо три минути да го изтегли на външната палуба. Корабът започваше да потъва. От един комин горе бълваха пламъци. Той подпря Джес на перилата, после наведе главата му да го предпази от удар.

— Трябва да потърся Аби.

— Върви — отпради го с помахване Джес. — Аз съм добре. — Дишаше тежко, но беше в съзнание.

Джак отново се спусна по стълбата.

Спенсър тръгна по металната рампа, която минаваше над котлите. Пламъците, плуващи по водата, се издигаха все по-високо.

— Морган. — Едва доловим глас. Идваше отгоре, безплътен, сякаш от отвъдното.

За миг Спенсър помисли, че е умрял. Облъхваха го жарки талази. Сигурно бе попаднал в ада.

Обърна се и вдигна поглед нагоре. На стълбата съзря Аби — слизаше към него. Потърка очи, обзет от ужас. Призракът ѝ бе дошъл да търси възмездие. Лицето ѝ бе покрито в сажди. Ръцете ѝ бяха окървавени, дрехите обгорели. Тя скочи от стълбата и той

инстинктивно протегна ръце да я поеме. В следващия миг се вцепени. Аби беше от плът и кръв.

Тя увисна на врата му и се помъчи да си поеме дъх. Задущаващият дим бе напоен с противната миризма на горящ мазут.

— Как ме намери? — Това бе единственото, което Морган успя да измисли.

— Открих кораба. По телефонното съобщение. Помниш ли?

Помнеше и още как. Сега въпросът бе какво да прави с нея. Погледна през перилата към горящото езеро, обмисляйки варианти.

— Трябва да бягаме оттук — каза Аби. — Той е горе.

— Кой?

— Джак. Виж какво направи с кораба.

Морган мигом забрави бушуващите пламъци отдолу.

— Права си. — Умът му не го побираше. За една седмица бе допуснал повече грешки, отколкото през целия си живот.

— Той е въоръжен — каза Аби. — Има пистолет, видях го. Може би и снайпер, не знам.

Морган я гледаше с блуждаещи очи. Не беше сигурна, че я чува.

— Мислиш ли, че той е предизвикал взрива? — попита Аби.

— Вероятно. — Морган сякаш се опитваше да осмисли не щата. — Хайде, трябва да побързаме. — Той грубо сграбчи ръката ѝ и я повлече по металната рампа, която минаваше високо над котелното. Притичаха по нея и излязоха през отворена врата. Морган спря и я затвори, за да не бълва топлина. Успя да пусне само едното резе.

В този миг Аби изпищя. Щом се обърна, Спенсър видя Джак. Стоеше на два метра разстояние от тях, в подножието на стълбата. Това бе единственият път за бягство от кораба. Джак бръкна в задния си джоб и извади беретата. Насочи я към Морган.

— Аби, ела насам. — Не изпускаше от очи ръцете на Морган. Стисна пистолета между двете си длани и се прицели в гърдите на Спенсър.

Спенсър се пъкна зад нея и част от главата ѝ попадна на мушката.

Джак се отмести леко, търсейки ъгъла, от който да стреля, ако се наложи. Подеха смъртоносен менует.

— Чуй ме. Махни се от нея.

Аби замръзна.

— Не мърдай. — Морган беше зад нея, стиснал раменете ѝ, сякаш за опора.

— Не разбираш ли? Той се опита да те убие на острова — каза Джак. — Той взриви къщата.

— Свали оръжието, Джак. Няма нужда от него — опита се да го вразуми Аби.

— Ако го сваля, той ще ни убие и двамата — каза Джак.

— Ти си се побъркал, Джак. Трябва ти лекарска помощ. Полицията ще прояви разбиране.

Морган се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Права си, напълно е превъртял.

— Какво ти каза? — Джак размаха пистолета, сякаш искаше да ги раздели.

— Казвам ѝ да запази спокойствие. Не мислиш ли, че е време всички да се махаме оттук? — Морган погледна през перилата. Засега пламъците се ограничаваха в предната част на затвореното пространство. Но металната обшивка скърцаше, разширяваше се. Морган знаеше, че корабът може да се взриви всеки миг. Толкова силно стискаше раменете на Аби, че я заболя.

— Аби, чуй ме, имам доказателство.

Джак свали едната си ръка от дръжката на пистолета и се опита да измъкне листа от плика, но не успя. Горещината, лъхаща от трюмовете, превръщаше всичко в открита пещ.

— Помогни ми. — Джак протегна плика към нея, но тя не помръдна.

— Недей. Не се движи — каза Морган.

— Не го слушай, той се опита да ни убие и двамата — каза Джак.

— Болен човек. — Морган усещаше топлината, която лъхаше от стоманените листове. — Способен е да измисли какво ли не, само и само да приближиш. И тогава ще те убие. Той очисти Тереза и Джоуи, той преряза гърлото на Чарли. На нито една дума не можеш да му вярваш.

В мига, когато очите ѝ срещнаха погледа на Джак, тя разбра. Очите му гледаха умолително, наклонената встрани глава сякаш ѝ казваше: „Ето, виж сама.“ Държеше плика в протегнатата си ръка, но на Аби не ѝ трябваше доказателство. Как знаеше Морган, че гърлото на Чарли е прерязано... освен ако самият той не го бе заклал.

Тя се стегна и той го почувства. Внезапно Морган осъзна изреченото. С едно светкавичен замах измъкна от обувката си ножа за линолеум, чието острие проблесна пред гърлото на Аби. Острият му връх я прободде и изтръгна от плътта ѝ капчица кръв.

— Ако мръднеш, ще я убия. Не се шегувам — викна Морган. — Не исках да се стига дотук, но ти ме принуди. — Караше се на Аби като разгневен баща. Острието опираше в гърлото ѝ. — Не искаше да ме послушаш. Опитах се да те предупредя. Казах ти, че ще ни измами, но ти не ми повярва.

Джак се наведе полека, отмести се едва-едва, прицелвайки се за стрелба.

Морган го видя и се дръпна, извъртайки Аби на прицела му.

— Заклевам ти се, че ще я убия.

— С тази хватка ли закла Чарли? — попита Аби.

— Той дори не заслужаваше такава лека смърт. Нищо не почувства — увери я Морган. — Никаква болка, никакво страдание. А щеше да ти изпие кръвта. Ти си хубава жена, но налиташ на калпави мъже.

— И на калпави приятели. — Аби понечи да се отскубне от него, но той притисна острието към врата ѝ и тя се спря.

— Хвърли тук пистолета.

— Дума да не става — каза Джак.

— Ще я убия, ако не го направиш.

— Ще я убиеш, ако го направя. Така ще имам удоволствието да ти пръсна черепа в мига, когато мръднеш.

— Ако останем тук, ще се изпечем — каза Морган.

— Хвърли ножа и я пусни — заповяда му Джак.

Стоманата наоколо скърцаше.

Дойде откъм търбуха на кораба — силен гръм от експлозията, която го разтrese до кила. Един от контейнерите с мазут се беше взривил. Тримата отхвъркнаха от пода и паднаха на рампата като чували с цимент. Първи се строполи Морган.

Джак падна на рамо, пистолетът отхвъркна и се плъзна по тясната рампа. Гръмна втора експлозия и Аби се подхлъзна. Увисна надолу, вкопчила пръсти в ръба. Джак се закрепил за решетката и протегнал другата си ръка към нея. Хвана я за китката и стисна здраво. Стоманените стени се огъваха. Пламъци и потоци бушуваха под тях,

докато Джак се мъчеше да улови и другата ръка на Аби. Залюля я като махало веднъж, после пак. Кракът ѝ се закачи за ръба на рампата и Джак успя да я изтегли. Голата ѝ ръка се удари в нажежената стомана.

— Трябваше да я оставиш да падне. — Морган стоеше насреща им и държеше пистолета, насочен към Джак.

Аби се претърколи върху нещо твърдо и остана да лежи странично върху него.

— Прави! Станете на крака!

Гледаха дулото. Предпазителят бе свален. Едно разтрисане на кораба, и пистолетът щеше да изгърми.

— Мърдайте — викна Морган. — Или ще ви застрелям където сте.

Джак се подпря на колене и стана. Подаде ръка на Аби да се изправи на крака. Тя държеше едната си китка към гърдите, сякаш бе счупена. Двамата запристъпваха полека към затворената врата. Онази, на която Морган бе пуснал само едното резе.

Аби чуваше как стоманата наоколо свисти под напора на водата и огъня. Чуваше съска на нажежен метал, усещаше вибрациите на разцепващия се кораб. „Куеста Верде“ потъваше.

— Движете се — изкрещя Морган.

Джак и Аби направиха още няколко крачки и стигнаха до ъгъла, близо до желязната врата.

Морган погледна нагоре. На по-високото ниво имаше още една херметически затваряща се врата. Можеше да ги остави тук, да я заключи отвън и те да умрат в огнената гробница. Насочи се към стълбата, вдигнал пистолета в ръка.

— Ако стигне горе, с нас е свършено — прошепна Джак в ухото на Аби.

— Знаем. — Тя сведе очи към гърдите си и Джак зърна проблясване на метал между китката ѝ и разкъсаната блуза. Аби проследи погледа на Джак, обърнат към пуснатото резе.

— Не биваше така да става. — Морган я погледна и с пистолет в ръка се заизкачва по стълбата.

Джак направи рязко движение. Морган насочи дулото право в него и Джак замръзна на място.

Морган се обърна да види по-горното стъпало и вдигна крак към него. В този миг Аби хвана ножчето с два пръста и го метна към него.

Морган инстинктивно вдигна ръка от перилото да се предпази от проблясващото острие и загуби опора.

Джак сграбчи Аби за лакътя и я дръпна в ъгъла до железната врата. С другата удари рязко нагоре нажеженото резе. Горещият въздух в котелното подежда като артилерийски топ. Вратата отхвъркна встрани. Един драконов език се плъзна по рампата, изпепелявайки всичко наоколо. Огънят близна полетелия от стълбата Морган и го превърна в жива факла. С писък и трясък тупна на рампата, стреляйки напосоки. Куршумите се удряха в стоманата и рикошираха, а Джак стискаше Аби в обятията си зад щита на железната врата.

Целият в пламъци, Морган се втурна към перилата и изхвърча през тях към кипящите води, заливащи трюма.

Джак ритна вратата да се затвори, разпра ризата си на ленти, които намота на ръцете си и така заключи резето. Подаде на Аби ленти — и тя да увие ръцете си. Изкачиха стълбата.

Водата зад тях се надигаше бързо. Докато стигнат до палубата, където лежеше Джес, тя вече се плискаше близо до него. Джак го подхвана под мишница. Аби застана от другата му страна и двамата го повлякоха.

Скачайки във водата, съзряха фаровете на мерцедеса, заобиколен от полицейски коли. Хенри и един от охраната му тичаха по дървената стълба, която се спускаше от кея.

Солената вода пареше, намирайки всяка резка и драскотина по телата им. Плуваха сред отломките и гледаха пламъците, които изригваха от водата, разпалвани от въздуха, бликащ от разделените трюмове на „Куеста Верде“.

ЕПИЛОГ

Аби и Джак седяха мълчаливо в едно кафене на открито във Феърхейвън, през една пряка от книжарница „Вилидж Букс“. Бяха достатъчно далеч от нея, за да не ги познае никой — просто двама туристи, които си приказваха. Днес селището бе оживено. Феърхейвън бе историческата част на Белингам, който се намираше в щата Вашингтон, близо до границата с Канада.

Действието в бестселъра на Аби се развиваше предимно тук и сега наблизко се снимаха сцени от филма. Имаше камери и камиони с реквизит, но повечето хора просто се мотаеха наоколо и зяпаха.

Продуцентите бяха наели Аби за консултант. Сега те и Бертоли знаеха истината. Изглежда, тя не бе оказала значение.

Днес Аби бе дошла да раздава автографи. Току-що бе излязло продължението на романа. Тя и Джак бяха предизвикали сензация в Америка, но по причини, които не влизаха в някогашните ѝ планове. Всъщност новина номер едно от Източното до Западното крайбрежие беше опитът на Морган да си присвои авторството на книгата, а също и убийствата, и замисълът му да ликвидира тях двамата. На читателите несъмнено им допаднаше хубостта на Джак, но сега вниманието им бе приковано от вечните сили, които неизменно събуждат любопитство към една история: запленението от отприщаната жестокост и онова, което я събужда. При цялото старателно планиране на Аби съдбата все пак изигра по-силната карта.

За първи път в живота си Аби излезе на голямата литературна сцена — бе призната за авторка на книгата. На обложката суровото лице на Джак бе редом до нейното. Пресата превърна в мит историята на тяхното странно партньорство и това доведе до рекордни продажби, надхвърлили многократно и най-смелите мечти на Бертоли. По всичко личеше, че книгата ще се задържи в класацията дълго време. Тя заля книжарниците по целия свят. Продажбите на преводни права се множаха. Досега романът бе издаден на седемнайсет езика и

предстояха още преводи. Името Гейбъл Купър беше символ на литературния успех.

Бертоли приложи майсторски ход в маркетинга, като забави издаването на меките корици и първо пусна продължението в твърди корици. Сега двата романа щяха да се конкурират за челното място в класацията на твърдите корици.

При целия успех в историята имаше и много горчивина. Морган бе прав в едно нещо: Тереза бе загинала заради ръкописа. Тя беше станала неудобна, знаейки твърде много. И Морган я бе ликвидирал.

Джак отпи от кафето си. След девет месеца ръцете му още носеха белезите на изгарянията от металната врата. Гъстата му черна коса се разроши от вятъра. Беше един от онези очарователни дни, каквито има само на Северозападното крайбрежие.

— Не помня дали ти казах. Санфилипо се обади — рече Джак. — Намерили са пишещата ти машина.

Аби вдигна поглед от масата, където се бе вторачила, вгълбена в мисли.

— В една барака — допълни Джак. — Морган я бил наел под фалшиво име. Всичко са открили. И подправените договори, и заверената регистрация на авторското право.

Всъщност полицията бе открила тези вещественни доказателства още преди два месеца, но ги бе запазила в тайна до приключване на разследването. Бяха намерили и изчезналото от масата ѝ резюме на продължението, чиято кражба тя бе приписала на Джак. Бил в един хотел в Сан Хуан заедно с чантата на Морган и куфара с дрехите му.

— Защо го е направил?

— Седем милиона долара са голям стимул — каза Джак.

Аби поклати глава. Не ѝ се щеше да приеме очевидния отговор. Питаше се дали Морган е взел решението още в деня, когато бе разбрал, че тя е Гейбъл Купър. Седнал насреща ѝ в своя кабинет, гледайки я през онази пропаст, която ги разделяше, дали той бе осъзнал това, което тя не осъзнаваше: че книгата е повече от една мечта и има своя съдба? Може би се бе вкопчил в тази последна сламка на една отчаяна душа, на един мъж със залязла кариера. Въпреки цялата жестокост на Морган тя знаеше, че той я бе обичал. Беше сигурна, че бе полетял в огнения си гроб, съзнавайки това. Имаше доказателства, че известно време Морган е подпалвал по поръчка

корабите на своите клиенти, за да надмогне заплашващата го мизерия. Бе използвал пиротехническите си умения и при взривяването на крайбрежната ѝ къща. Това вече бе потвърдено от полицията.

Регистрацията и документите, които Морган бе изготвил на свое име, вече бяха в кошчето за боклук. А и кому ли биха притрябвали, та да ги търси?

В цялата суматоха Бертоли така и не забеляза, че Аби промени значително сюжета на продължението.

Джак остави бакшиш на масата и те се отправиха към тълпите около книжарницата. Когато ги наближиха, безброй очи се вторачиха в тях. Хората засушукаха и в опашката пред вратата настъпи раздвижване. Тези, които бяха по-назад, изоставиха реда си и притичаха да ги огледат. Беше като на панаир за знаменитости: звездата от филма на едната улица, Аби и Джак на съседната. Разнесоха се възгласи, някои дори запищяха от възторг, като ги видяха. Домакините бързо им проправиха път през тълпата и ги въведоха вътре. В книжарницата имаше високи купчини от нейните книги, и на витрината, и по рафтовете бе изложено всичко, което Аби бе написала досега. На масата пред нея бяха натрупани екземпляри от продължението. Отпред се мъдреше името Гейбъл Купър, а на гърба на обложката беше нейното лице, до което изпъкваха изсечените мъжествени черти на Джак — партньорство, скрепено с обич.

Продължението разказваше за една неуспяла писателка, попреминала младостта, която бе създала романа на живота си — история, изпълнена с ужасяващи премеждия, в която тя бе използвала опасна мъжка красота, за да продаде творбата си. Книгата се наричаше „Класацията“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.